

ЗАКОНЪТ
НА ДЕВЕТКИТЕ

ПЕТЕРИ
ГУДКАШИН

ПРОЗОРЕЦ

ТЕРИ ГУДКАЙНД ЗАКОНЪТ НА ДЕВЕТКИТЕ

Превод: Невена Кръстева

chitanka.info

„Не писател, а магьосник.“

Тери Пратчет

За художника Александър Рал първата среща с магическия свят е изненадваща, невероятна, разтърсваща и... много красива. Тя се казва Джакс Амнел и мисията ѝ е да осуети коварния план на шепа бунтовници да ограбят съвременния свят на технологиите, като отнесат плодовете му в магическия свят, отстоящ на много вселени от него...

Без да е продължение на култовата поредица „Мечът на истината“, „Законът на деветките“ хвърля мост не само към събития и герои от нея, но и преплита изкусно световите на реалността и на магията.

Това е художествена творба. Имената, героите, местата и ситуациите или са продукт на авторовото въображение, или са художествена интерпретация. Всяка прилика с лица, живи или мъртви, компании, събития или места е напълно случайна.

Макар авторът да е положил всички усилия да осигури верните към момента на публикуване телефонни номера и интернет адреси, нито издателят, нито той носят отговорност за грешки или промени, направени след публикуването. Освен това издателят не носи никаква отговорност и няма влияние върху уебсайта на автора или трети лица, както и за съдържанието в тях.

На Джери, любовта на живота ми, която винаги е до мен. Тя ми вдъхва сила, когато съм слаб, и ме дарява със специалната си усмивка, когато съм силен. Никой не знае по-добре от нея какво ме доведе до това място, до тази книга, до този нов път. Никога не бих бил това, което съм, никога не бих постигнал това, което правя, без тя да е до мен във всеки един момент. Тя е моята половинка. Тази книга е за нея.

1

Първото, което привлече вниманието му, беше пиратското знаме, развято над камиона на водопроводната фирма. Белият череп с кръстосани кости сякаш с мъка се задържаше да не бъде отвян от плющия черен флаг, докато огромното возило, сякаш в опит да постигне свръхзвукова скорост, прелиташе през кръстовището. Камионът бе взел ъгъла напъряко, килнат застрашително на една страна. Из платформата отзад с грохот като от дрънчене на кокали се търкаляше бяла пластмасова тръба. При тази скорост камионът като нищо можеше да се преобърне.

Алекс погледна към единствения човек, който чакаше на тротоара до него. Потопен във вихъра на разпокъсаните си мисли, досега не бе забелязал жената, която стоеше точно пред него, леко вдясно. Изобщо не разбра кога се е появила. Стори му се, че от раменете ѝ в кучешкия студ се надигат струйки дим.

Тъй като не можеше да види лицето ѝ, Алекс не успя да прецени дали тя е забелязала връхлитащия ги камион, но не му се вярваше поне да не е чула рева на безжалостно форсирания двигател.

Като видя, че камионът явно няма да успее да вземе завоя, Алекс сграбчи жената за ръката над лакътя и я дръпна след себе си.

В същия миг гигантската машина скочи на тротоара — точно на мястото, където допреди секунда стояха Алекс и непознатата. Изсвистяха гуми.

Покрай двамата прелетяха парчета кал и пръст.

Ако Алекс се бе поколебал дори миг повече, сега да са мъртви.

Върху бялата врата, точно над надписа „Водопроводни инсталации Джоли Роджър“, имаше картинка на ухилен пират с жизнерадостна черна превръзка през едното око и звездичка, нарисувана в ъгълчето на усмивката му. Докато пиратът отминаваше, Алекс му хвърли гневен поглед.

Щом вдигна глава да види що за идиот седи зад волана, го посрещна мрачният поглед на дебелака до шофьора. Къдравата му

брада и черната сплъстена коса му придаваха вид на истински пират.

Очите му, които надничаха през тесни процепи над пухкавите сипаничави бузи, проблясваха с просташка, нагла ярост.

Бабанката изглеждаше извън себе си от гняв, задето Алекс и жената са се осмелили да препречат офроуд пътешествието му.

Когато вратата се отвори, нямаше съмнение в не особено миролюбивите му намерения.

Приличаше на човек, излязъл от кошмар.

Алекс усети как през тялото му преминава вълна адреналин, докато мислено си представи движенията си. Пътникът, който сякаш се канеше да скочи от летящия камион, щеше да стигне до него, преди шофьорът да се присъедини към тях, така че поне за известно време щяха да са един на един. Алекс не можеше да повярва, че това се случва наистина, но да, случваше се и той ясно съзнаваше, че ще му се наложи да се справи със ситуацията.

Докато се подготвяше да посрещне неизбежното, го обзе овладяна ярост. Всичко се забави, докато накрая всеки удар на сърцето му сякаш продължаваше цяла вечност. Видя как мускулите по ръцете на другия изпъкват, докато натиска да отвори вратата. В отговор мускулите на Алекс също се стегнаха, готови да посрещнат заплахата. В ума му настана покой.

В мига, в който огромният крак на онзи ритна вратата, блясък на светлини и рязък вой на сирени накараха здравеняка да насочи вниманието си в друга посока. В кръстовището със свистене на гуми влетя полицейска кола и по всичко личеше, че ченгетата са доста поизнервени от каскадата на камиона. Полицейската кола беше паркирана край ограда встрани от алеята, водеща към паркинга отгатък улицата. Прелитайки покрай паркинга, двамата мъже явно не бяха забелязали полицаите. Отнесен в мислите си, Алекс също не ги беше видял.

Високоговорителят изпука.

— Отбий встрани!

Светът внезапно си дойде обратно на мястото.

Белият камион, като влачеше след себе си опашка от ръждив прахоляк, забави ход, докато вземе завоя, черно-бялата полицейска кола го следваше по петите. Щом камионът спря, двамата полицаи изхвърчаха навън и едновременно се приближиха до двете врати на

гигантската машина, ръцете им тежко отпуснати върху кобурите. Изкрещяха нареждания и двамата мъже излязоха от кабината с вдигнати ръце. В същия миг полицаите вече ги бяха сграбчили и ги блъснаха към предната броня на камиона.

Алекс усети как напрежението отпуска мускулите му, а коленете му се подгъват.

Щом отвърна поглед от мъжете, които бяха подложени на обиск, погледът му попадна върху жената, която не сваляше очи от него. Очите ѝ бяха с разточителния цвят на най-фините движения на четката му. Беше му пределно ясно, че зад тези чувствени кафяви очи тя преценява света около себе си е остър интелект.

Жената спусна преднамерено бавен поглед върху масивната му ръка, която все още я стискаше над лакътя. Алекс просто искаше да я дръпне от пътя на камиона, за да не я нарани онзи в кабината, но полицията се появи навреме.

Погледът ѝ го намери и в него се четеше безмълвна заповед.

— Съжалявам — рече той и я пусна. — Но за малко да бъдете похитена от пирати.

Тя не отвърна.

Забележката му би трябвало да прозвучи с чувство за хумор, да освободи напрежението от ужаса, който за малко не ги връхлетя, но по спокойното ѝ изражение той можа да прецени, че жената не се забавлява ни най-малко. Надяваше се да не ѝ е причинил болка в ръката. Знаеше, че понякога не съзнава собствената си сила.

Като нямаше идея какво да прави с ръцете си, Алекс прокара пръсти през гъстата си коса, докато другата му ръка инстинктивно влезе в джоба.

Прокашля се и подхвана с по-делови тон:

— Простете, ако ви причиних болка, като ви стиснах, но ако не ви бях издърпал встрани, камионът щеше да ви помете.

— Това има ли значение за вас?

Гласът ѝ бе не по-малко обаятелен от очите.

— Да — отвърна той, леко озадачен. — Не бих искал да видя някой да пострада при подобен инцидент — който и да било.

— Може би не е било случайно.

Изражението на лицето ѝ бе непроницаемо. Той можеше само да гадае какво се крие зад думите ѝ. Нямаше идея какво да ѝ отговори.

В главата му, някъде дълбоко в сенките на спомените, беше жива картината как тя стои на ръба на тротоара. Макар да бе потънал в обезсърчителни мисли, не пропусна да забележи, че езикът на тялото ѝ не бе съвсем на място. Тъй като беше художник, имаше око за композиция и обръщаше внимание на тези неща, независимо дали човекът пред него е в движение или покой. Имаше нещо неестествено в начина, по който бе застанало нейното тяло.

По отговора ѝ Алекс не успя да прецени дали тя просто не се опитва да подходи като него — да разведри тътена на влудяващия страх от нещастieto, което за малко не ги връхлетя, — или просто е решила да не обръща внимание на наглите му кавалерски напъни. Предполагаше, че на красавица като нея непрекъснато ѝ се налага да парира разни натрапници, дето ѝ се правят на умници, за да си уредят да излязат с нея.

Черната копринена рокля, която обвиваше силуета ѝ, изглеждаше или твърде шик, или абсолютно не на място и ретро — той така и не можа да реши кое от двете, — същото се отнасяше и за дългото масленозелено наметало, надиплено около раменете ѝ. Разкошната феерия на меката ѝ, руса като лято коса също би могла да се изтълкува и в двете посоки.

Алекс си рече, че навярно е тръгнала към скъпия ювелирен магазин в лъскавия „Риджънт Сентър“ отгатък улицата. Нестандартната стъклена фасада на сградата се мержелееше зад смога и липите отгатък „Риджънт Булевард“, ширнали се разточително из площада пред луксозните магазини. Той хвърли бърз поглед на камиона, спрял на тротоара. Сигналната лампа на полицейската кола хвърляше синьо-червени отблясъци върху бялото туловище.

След като постави белезници на пътника, полицаят посочи тротоара и каза на онзи да седне до шофьора. Мъжът седна с кръстосани крака. И двамата бяха облечени в мръсни работни гащеризони. Макар да изпълняваха дадените им заповеди мълчаливо, не изглеждаха ни най-малко стреснати.

Един от полицаите се насочи към Алекс, докато колегата му говореше по радиостанцията, закопчана на рамото му.

— Вие двамата добре ли сте? — попита човекът с глас, в който адреналиновият прилив продължаваше да трепти. — Не ви нараниха, нали?

И двете ченгета бяха млади и с телосложение на състезатели по вдигане на тежести. И двамата имаха масивни вратове. Черните им ризи с къси ръкави само допълнително очертаваха релефните им мускули.

— Не — отвърна Алекс. — Добре сме.

— Това е чудесно. Бърза реакция. За секунда си помислих, че ще ви отнесе.

Алекс махна към мъжете с белезниците.

— Ще ги арестувате ли?

Полицаят стрелна с поглед жената, после поклати глава.

— Не, освен ако не им бъде повдигнато обвинение. При тези типове никога не е ясно кой какъв е, така че ги закопчаваме заради личната си безопасност, докато бъдат проверени. Щом колегата приключи с писането на глобата обаче, не мисля, че ще са в настроение да правят нови опити за подобни каскади... поне известно време.

Това, че бабаити като двамата полицаи се притесняваха от типовете в камиона дотам, че да им щракнат белезници, помогна на Алекс да не се чувства чак толкова зле, задето се бе стреснал от гробовния поглед на пътника.

Погледна значката на човека и подаде ръка.

— Благодаря ви, че се появихте, полицай Славински.

— Няма проблем — здрависа се с Алекс мъжът. По силата, с която стисна ръката му, Алекс прецени, че напрежението явно още го държи. Полицай Славински се обърна, нетърпелив да се върне при пиратите.

Шофьорът, който продължаваше да седи на тротоара, беше по-слаб, но с не по-малко зловещ вид от едрият пътник. Седеше с каменно лице и отговаряше едносрично, докато полицаят, надвесен над него, задаваше въпроси и попълваше документи.

Двамата полицаи си размениха по няколко думи, явно относно резултатите от проверката, тъй като полицай Славински кимна, свали белезниците на пътника и му каза да се връща в кабината. След като се качи на мястото си, онзи отпусна космата ръка през прозореца, а другият полицай се зае да откопчава шофьора.

В огромното странично огледало на камиона Алекс забеляза впитите в него гневни очи на мъжа. Това бяха очи, които нямат място в

цивилизация свят. Алекс си каза, че вероятно е поради факта, че в тази нова и лъскава част на града очуканите от бачкане превозни средства, макар и да са доста, не изглеждат съвсем на място. Всъщност той беше почти сигурен, че и друг път е виждал камиона с пиратското знаме.

Малката къща на Алекс, която се намиреше недалеч, някога бе в покрайнините на града, сгушена в други къщички сред залесени възвишения и царевични ниви. Но непрекъснато разрастващият се мегаполис отдавна ги погълна. Днес той живееше в апетитен район, макар и не точно на най-престижната улица или в най-прекрасната къща.

Застина на мястото си за миг, загледан в мърлявото, брадясало лице, което го следеше в огледалото за обратно виждане.

Онзи се ухили насреща му.

Алекс никога не бе виждал по-зловеща усмивка.

Черният флаг на покрива на камиона се раздвижи и черепът също го дари с мрачна усмивка.

И тогава Алекс забеляза, че жената, забравила всичко друго, го наблюдава. Светофарът светна зелено и Алекс махна с ръка.

— Ще ми позволите ли да ви придружа до другия тротоар? — пресилено галантно попита той.

Тя се усмихна за пръв път. Не широко, нито пък е усмивка, която предполага, че може да се излее в смях, а по-скоро естествено, просто загъване на крайчетата на устните, един вид да му покаже, че този път е разбрала намека за хумор в думите му.

При всички положения светът внезапно му се стори прекрасен в иначе доста потискащия за него ден.

2

— Бих искал един ден да ви рисувам... тоест, ако, разбира се, нямате нищо против — осмели се да каже Алекс, докато пресичаха булеварда.

— Да ме рисувате ли? — попита тя и челото ѝ леко се надипли. Лицето ѝ придоби подчертано женствено изражение, подканващо към обяснение.

— Аз съм художник.

Той огледа спрелите на кръстовището коли вляво, за да е сигурен, че някой обезумял камион няма отново да ги връхлети. При положение, че сигналната лампа на полицейската кола продължаваше да се върти наблизко, всички караха внимателно.

Беше истинско облекчение да се махне от пиратите водопроводчици. Явно ги беше вбесил. Алекс усети как вътре в него се надига гняв, породен от несправедливото войнственото отношение към него.

— Значи рисувате портрети? — попита тя.

— Да, понякога — сви рамене той.

Не беше чак портретист, макар че от време на време си докарваше допълнителни доходи чрез рисуване на портрети. Но за да рисува тази жена, бе готов да работи напълно безплатно. Мислено започна да анализира извивките на чертите ѝ, да се пита дали би могъл да предаде подобаващо очарованието на това лице. Ако не беше убеден, че всичко ще се получи перфектно, никога не би започнал. Тази жена не заслужаваше нищо друго, освен съвършено изпълнение. Би било немислимо да промени каквото и да било в нея.

Посочи елегантната едноетажна постройка, надзъртаща сред потрепващите листа.

— Имам няколко картини в тази галерия.

Тя проследи посоката на жеста му едва ли не с очакването да види пред себе си самата сграда.

— Всъщност тъкмо бях тръгнал нататък. Ако искате да видите някои от нещата ми, галерията е съвсем малко по-надолу от „Риджънт Джулъри“...

Гласът му заглъхна. Изведнъж се почувства пълен глупак. Сигурно жена като нея би се интересувала единствено от скъпите магазини за бижута и бутиците. При положение че по нея нямаше никакви бижута, той се запита откъде ли му е хрумнало подобно нещо. Сигурно просто се опасяваше, че може би тя не се интересува от изкуство... или поне от неговото изкуство.

— Бих искала да видя нещата ви.

— Сериозно? — погледна я той.

Тя кимна и отметна кичур руса коса от лицето си. Алекс усети как мобилният му телефон вибрира беззвучно в джоба, за да му покаже, че е получил поредното съобщение. Въздъхна вътрешно и закрочи направо през пустия паркинг. Утрото едва бе започнало. Хората обикновено идваха към обяд. Само пред главния вход имаше двайсетина паркирани близо една до друга коли — скъпи, лъскави, в приглушени тонове на сребристо, червено и кехлибарено.

След като съобщението бе доставено, телефонът му се укроти. Сигурно беше Бетани — беше готов да се закълне. Преди да се запознае с нея няколко седмици по-рано, изобщо не бе имал представа, че телефонът му получава есемеси. Тя започна да му ги изпраща още след втората им среща. Бяха болезнено маловажни. Вече даже изобщо не ги четеше. Обикновено го питаше разни неща от сорта дали мисли за нея. Та той едва я познава! Какво да й отговори? Че изобщо не се сеща за нея?

Забрави за телефона и се зае да отвори стъклената врата пред спътницата си. Районът не бе подходящ за хора със скромни финансови възможности. Тя се плъзна през вратата с елегантността и увереността на жена, която на подобни места се чувства като у дома си.

Преди вратата да се затвори, Алекс хвърли бърз поглед към паркинга, между липите, подредени в шпалир покрай булеварда, към белия камион, който все така си стоеше на тротоара пред полицейската кола. Хората вътре не се виждаха.

Докато влизаха в просторното, откъснато от света помещение, той е изненада забеляза как погледът на жената се плъзва абсолютно

незаинтересовано по изкусителния блясък на „Риджънт Джулъри“. Докато вървяха по коридорите, хладният ѝ поглед отдаваше равностойно внимание на всеки от лъскавите бутици. В магазина за дрехи например, Алекс гарантираше за това, нямаше нищичко, освен може би някой шал, което да се продава за по-малко от четирицифрена сума. Жената сканира дрехите на витрината със същата липса на интерес, с каквато плъзна поглед по обувките на съседната витрина или портмонетата на следващата.

Алекс забеляза претеглящите погледи на другите жени. Тя също ги гледаше, но по съвсем различен начин. Те я преценяваха в социален аспект. Тя ги анализираше... пространствено, проверяваше на какво разстояние са, след което за секунда вдигаше очи към лицето, сякаш за да види дали не са ѝ познати.

— Ето там, зад ъгъла — привлече вниманието ѝ Алекс.

Чула гласа му, тя посрещна погледа му съсредоточено, с внимание, изразяващо уважително отношение и интерес. Не можеше да си представи, че е възможно тази жена да му изпрати есемес.

Тя му позволи да я води, завиха зад ъгъла и продължиха по напръскания розов гранитен под, инкрустиран с метални ивици. Разклоненията на коридорите минаваха под арки от дялан камък. Този, по който тръгна Алекс, ги отведе в обляна от слънце галерия. През капандурите струяха слънчеви лъчи, които полягаха над сандъчетата с буен филодендрон и червеникав хибискус в преливащи нюанси.

Алекс спря пред витрината на галерията, украсена със златна рамка с идеята да наподобява рамка на картина. Там бяха изложени някои от най-скъпите и търсени произведения, с които разполагаше галерията.

— Тук е — посочи Алекс през витрината.

По лицето ѝ пробяга сянка на неодобрение.

— Искате да кажете... че вие сте рисували това?

Гледаше огромна картина, изложена в центъра на пълния с хора етаж, точно зад витрината. Беше творба на Р. К. Дилиън — художник от Средния запад, превърнал се в национална знаменитост. Беше му обяснено, че въпросният художник бил на гребена на новото изкуство.

— Не, не тази — отвърна Алекс. Приведе се, за да ѝ покаже един статив в дъното, на който се виждаше малък пейзаж. — Ето това там

например е една от моите работи. Планинският пейзаж с боровете на преден план вляво.

Алекс с облекчение установи, че господин Мартин, собственикът на галерията, поне бе насочил малко светлина към картината, а не я бе оставил на пода или опрял на стената, както правеше понякога. Благодарение на светлината, огряната от слънце поляна сред смълчаната катедрала на дърветата оживяваше.

— Видяхте ли коя имам предвид? — погледна я той.

Тя отвори уста и изрече с нюанс на изненада:

— Прекрасна е, Александър.

Алекс се вкамени.

Беше убеден, че не ѝ е споменавал името си. Знаеше го, защото изчакваше правилния момент да го направи, без да звучи все едно ѝ се натиска.

В крайна сметка заключи, че навярно жената и друг път е идвала в „Риджънт Сентър“ и вероятно е посещавала галерията. Това му звучеше обяснимо. Богатите жени обичаха да се отбиват тук. Само дето нямаше сведения да обръщат кой знае какво внимание на творбите му. Биографията на Алекс, придружена от негова снимка, беше изложена до картините му. Подписваше се с цялото си име, Александър, така фигурираше и в биографията си. Явно от там го бе научила.

Тя вдигна глава и се вторачи съсредоточено в лицето му.

— Защо сте нарисували това?

— Просто обичам гората — сви рамене Алекс.

Очите ѝ започнаха да се разводняват, сякаш видяното на платното криеше таен смисъл за нея.

— Не, имам предвид защо решихте да нарисувате точно това място в гората?

— Нямам представа. Плод на въображението ми.

Тя сякаш се канеше да каже нещо, но размисли и се загледа през витрината, сякаш твърде развълнувана, за да говори.

Алекс бе на път да я попита защо точно тази сцена ѝ направи толкова силно впечатление, когато телефонът му иззвъня.

Не искаше да вдига, но жената така или иначе гледаше през стъклото, погълната от картината му, така че той се извърна и отговори.

— Ало?

— Алекс, аз съм. — Беше Бетани.

— А, здрасти — рече той и инстинктивно се попрегърби.

— Не получи ли есемесите ми?

— Извинявай, днес не съм прочел нито един от тях. Казах ти, ако имаш да ми казваш нещо, просто ми звъни.

— Толкова си глупав, Алекс — игриво изчурулика тя, но на него гласът ѝ му прозвуча като скърцане. — Че кой не използва есемеси в днешно време? Не бъди такъв нафталин. Всички го правят.

— Не и аз. Е, казвай?

— Ами, ако беше прочел съобщенията, за които отделих време да ти напиша, щеше да знаеш. Имам планове да те изведа тази вечер и хубавичко да те напия за рождения ти ден.

Явно се беше вкиснала. Не че го интересуваше особено. Нито пък му се занимаваше с напиване или каквото и да било, за да отбележи този отвратителен ден. Предложението ѝ го подразни още повече.

Бетани явно започваше да си мисли, че помежду им има много повече, отколкото на практика съществуваше. Няколко пъти излизаха — беше му достатъчно, за да установи, че двамата нямат нищо общо помежду си. Срещите им бяха относително кратки и с нищо незабележими. Пък и не разбираше какво толкова намира у него тя. Просто не си пасваха.

Тя си падаше по скъпите вещи, а Алекс не беше заможен. Тя обичаше да купонясва, той не.

А изкуството му я отегчаваше.

— Съжалявам, Бетани, нека прочета съобщенията ти и ще ти се обадя.

— Ами...

Той щракна капачето и се обърна към жената. Тя го гледаше по начин, който Алекс не успяваше точно да разтълкува.

— Съжалявам. — Посочи телефона и побърза да го скрие в джоба си.

Тя хвърли поглед през рамо към картината му.

— И аз. Времето ми изтече — отвърна тя, докато отвърщаше поглед от витрината, за да го погледне. — Сега трябва да вървя.

— Така ли? Ами, дали поне не бих могъл...

Телефонът му пак иззвъня. Щеше му се да го хвърли.

Еlegantната усмивка на жената се появи пак, загъна омагьосващо крайчетата на устните ѝ. Веждата ѝ се повдигна, ръката ѝ посочи джоба му.

— По-добре ѝ вдигнете, защото иначе ще я вбесите още повече.

— Изобщо не ме интересува.

Но Алекс знаеше, че Бетани няма да се откаже, така че в крайна сметка извади телефона от джоба си. Вдигна пръст към жената. — Само секунда, моля ви.

Тя хвърли последен поглед през стъклото, после се вторачи замислено в Алекс. Внезапната сериозност, която различи в изражението ѝ, го сепна.

Телефонът престана да звъни, включи се секретарят.

— Пазете се от огледала — отрони тя в настъпилата тишина. — Могат да ви наблюдават през огледалата.

По ръцете на Алекс пробягаха иглички.

Телефонът звънна пак и той едва не го изтърва.

— Моля?

Тя просто продължи да го съзерцава с този свой бездънен поглед.

— Моля ви, почакайте само секунда.

Тя се стопи в сенките между магазините, сякаш за да го остави на спокойствие да си свърши разговора.

Алекс извърна глава и вдигна.

— Какво?

— Алекс, никога не ми...

— Виж, в момента съм зает. Ще ти звънна после.

Той тръшна капачето, без да изчака отговора на Бетани, и се обърна да види къде го чака жената.

Нямаше я. Просто... я нямаше.

3

Алекс изпружи врат, за да огледа добре облечените посетители, които се разхождаха из притихналото фоайе. Повечето бяха жени.

Не видя тази, която търсеше.

Как е възможно да потъне вдън земя?

Отиде до арката, погледна към огромния „Риджънт Джулър“, но и там я нямаше. Внезапното ѝ изчезване не бе просто стряскащо, а направо влудяващо. Щеше му се поне да знае как се казва.

Не очакваше времето му да изтече толкова скоро. Бе пропуснал шанса си.

А може би не. Беше казала, че се налага да върви „засега“.

Какво ли бе имала предвид?

Той въздъхна дълбоко. Най-вероятно нищо. Навярно просто е проявила любезност. Искала е да се отърве от него, както той самият искаше да се отърве от Бетани.

Някак си обаче имаше чувството, че случаят не е такъв. Беше нещо друго, но той още не можеше да определи какво.

В коридора, огласен от шепота на стъпки и приглушени разговори, пронизвани от смях, изведнъж го обзе чувството, че си е внушил цялата история.

Никак не му се искаше да си го мисли — не и точно днес.

„Риджънт Сентър“ изведнъж му се стори толкова пусто и самотно място. Настроението му, току започнало да се разведрява, внезапно се срина пак.

Стисна устни в безмълвен яд към Бетани и глупавите ѝ съобщения и обаждания. Те бяха абсолютно без значение за него, докато това, което прекъснаха, означаваше много.

Като въздъхна още веднъж с разочарование, накрая си запроправя път през тълпите от жени, излезли на пазар. Оглеждаше лицата и разсеяно търсеше онази, която бе изчезнала. Накрая се озова обратно пред галерията, без да е открил и следа от жената, някак вътрешно убеден, че няма начин да я намери.

Обзет от внезапна идея, той надникна през прозореца, сякаш тя можеше просто да е влязла вътре и да гледа картината му, докато той говореше по телефона. Може той просто да не е забелязал. Сигурно ѝ се е приискало да я види отблизо. Все пак беше очевидно, че платното я е впечатлило.

Докато надзърташе през прозореца, не видя жената, но господин Мартин видя него и грейна в учтива усмивка.

Ръчно ковани тибетски звънци висяха от молитвена връв на възли на вратата и щом Алекс я затвори, в помещението прокълтя познатият им естествен напев. Той не можеше да ги нарече „произведения“.

Слабоватият господин Мартин, облечен в тъмен двуреден костюм, имаше навика да поставя ръцете си една върху друга. Обикновено сменяше последователността няколко пъти, преди конфигурацията да го устрои. От яката му, точно под адамовата му ябълка, грееше яркорозова вратовръзка.

— Как е днес, господин Мартин? Отбих се само...

— Извинявай, Алекс. От миналия месец насам не съм продал нито една от твоите.

Алекс прокара долната си устна през зъбите.

— Ясно.

Май по-добре да се поразходи, докато му се проветри главата. За щастие местата, където би могъл да отиде, бяха все в района, особено след като през последната година откриха всичките тези магазини. Къщата на дядо му беше съвсем наблизо. Всъщност вероятно Бен го чакаше да намине.

Господин Мартин пак пусна тъничката си усмивка, после се приведе търпеливо напред.

— Ако ми позволиш да поема нещата, Алекс, сигурен съм, че мога да ти спечеля име... и... купища пари. — Вдигна ръка и чевръстите му пръсти посочиха картината в центъра на витрината. — Р. К. Дилиън натрупа състояние с удивителните си творби. Неприкритата му болка и притеснение за съсипването на планетата е не само покъртителна, но и съзнателно търсена. Колекционерите искат художник, способен да изрази на платното такава емоция, която носи послание. Чувстват се горди, когато дават възможност на хората да

видят тревожност от подобен мащаб, която очевидно споделят с твореца.

Алекс погледна гневните наброски червена боя. Определено изобразяваха разруха.

— Нямах представа какво се опитва да изобрази Р. К. Дилиън.

— Разбира се, че нямаш, Алекс, защото не се вслушваш в безценните ми съвети и не отваряш очите си за същността на други светове, както правят значимите творци. Те създават нова реалност.

— Предпочитам да рисувам същността на собствения ни свят — отвърна възможно най-сдържано Алекс. — След като си мислиш, че купувачите ти са толкова заангажирани с планетата, защо не им показваш моите платна, на които съм я нарисувал?

Господин Мартин се усмихна по възможно най-толерантния начин.

— Показвам ги, Алекс, показвам, но тях ги вълнува повече истинската творческа визия, отколкото... отколкото твоите работи. Ти не показваш нищо от алчната природа на човека. Твоите платна са очарователни, но не и значими. Не бих ги нарекъл разтърсващи.

— Разбирам.

Ако не беше толкова обезсърчен, Алекс най-вероятно би изпитал гняв. Но бе в такава меланхолия, че обидата не отприщи бента. Напротив, само спомогна за още по-дълбокото му потъване.

— Но те уверявам, Алекс, че излагам работите ти по възможно най-представителния за теб начин и дори регистрирахме известен успех. — Господин Мартин явно си спомни, че от време на време по някоя картина на Алекс все пак се продава и галерията прибира четирийсет процента комисионна, та затова усмивката му тутакси стана раболепна. — Надявам се по празниците продажбите да се вдигнат.

Алекс кимна. Знаеше, че няма смисъл да го убеждава в гледището си за изкуството. Важното беше да продава. Беше успял да спечели няколко души, които харесваха пейзажите му. Все още имаше хора, които предпочитаха работи като тази — застиналата красота, запечатана върху платното. Някои предпочитаха да им се показват вдъхновяващи неща.

В крайна сметка и жената я хареса, а тя определено беше поинтелигентна от колекционерите на господин Мартин.

Тя беше наясно с вкусовете си и не се притесняваше да си го каже. Повечето от клиентите на господин Мартин разчитаха той да им каже какво да харесват. Бяха готови да си платят прилично за напътствието на ерудит.

Но все пак Алекс трябваше и да яде.

— Благодаря, господин Мартин. Пак ще ви се обадя...

— Не се тревожи, Алекс, ще ти звънна веднага, ако нещо се продаде, но, моля те, помисли над това, което ти казах.

Алекс кимна учтиво, после се отправи към вратата. Знаеше, че колкото и да е гладен, никога не би изсипал боя върху платното, представяйки това за изкуство.

Рожденият му ден се очертаваше по-потискащ от очакваното. Дано поне дядо му да го поразведри.

Спря и се обърна.

— Господин Мартин, налага се да взема тази с мен.

На челото на господин Мартин се появи бръчка, докато наблюдаваше как Алекс взема малката картина от статива.

— Така ли? Защо?

Дори да си вземе една, за галерията оставаха още шест за продаване. Не беше като да си е прибрал всичко. Пък и не се забелязваше кой знае какво търсене на творбите му.

— За подарък е — за човек, който ще я оцени.

На лицето на господин Мартин се плъзна лукава усмивка.

— Хитър ход, Алекс. Понякога дребен подарък може да посее семето на скъпа колекция.

Алекс успя да се усмихне, докато пъхаше картината под мишница.

Нямаше представа дали ще види жената отново. Даде си сметка, че би било доста глупаво да се надява.

Но ако все пак я срещнеше, му се искаше да ѝ подари малката картина. Копнееше да види отново усмивката ѝ и ако това струваше само една картина, значи си заслужаваше отвсякъде.

4

— Имам чувството, че огледалата ме наблюдават — отрони Алекс, изгубен в мислите си.

Бен го стрелна с поглед през рамо.

— Огледалата ги правят тези неща.

— Наистина, Бен. Напоследък имам чувството, че наистина ме следят.

— Имаш предвид, забелязваш как се гледаш?

— Не. — Той най-сетне спря поглед върху дядо си. — Имам чувството, че някой друг ме наблюдава през огледалата.

Бен го изгледа.

— Някой друг...

— Да.

Алекс нямаше идея откъде знае тя.

Беше започнал определено да се съмнява, че тази жена е била истинска. Дали бе възможно да е плод на въображението му?

И с него ли започваше да се случва? При тази мисъл успя да се пребори с прилив на паника.

— Не позволявай на въображението си да те превземе, Александър — рече дядо му и продължи да си работи на тезгяха.

Погледът на Алекс пак се зарея в мрачни спомени.

— Мислиш ли, че ще откача? — измърмори след известно време.

В мъртвешката тишина той се обърна и видя, че дядо му е престанал да бърника по ухабения си работен плот и го гледа тревожно и настойчиво с поглед, който можеше да се роди единствено от мрачни и гневни мисли.

Подобен поглед бе толкова нетипичен за дядо му, или поне за човека, когото Алекс познаваше, че му се стори плашещ.

Накрая тревожността и закана в очите на стареца се разсеяха.

— Не, Алекс — отвърна Бен кротко. — Далеч съм от тази мисъл. И изобщо какви са тия депресивни мисли навръх рождения ти ден?

Алекс се облегна на ламперията, за да не може огледалото на стената вляво от него да го види. Скръсти ръце.

— Ами... на същата възраст съм. Ставам на двајсет и седем — тя се разболя точно на толкова... полудя.

Старецът порови с пръст в очукан алуминиев пепелник, преливащ от винтове и гайки с причудливи форми. Бен имаше този пепелник откак Алекс се помнеше. Ровенето в него не бе убедителен жест.

— Александър — въздъхна кротко Бен, — нито преди, нито сега мисля, че майка ти е луда.

Алекс беше убеден, че Бен никога няма да приеме тъжната истина. Алекс помнеше съвсем ясно безутешните, истерични пристъпи на майка си, която се нахвърляше върху непознати на улицата с обвинението, че я преследват. Той не вярваше, че лекарите ще държат някого в психиатрично заведение в продължение на деветнайсет години, ако няма сериозни психически проблеми, но не му го каза. Дори наум тази мисъл му се стори достатъчно жестока.

Беше на девет, когато вкараха майка му там. На онази крехка възраст Алекс нямаше как да разбира.

Тогава изпадна в ужас. Баба му и Бен го взеха при себе си, обичаха го, грижеха се за него и постепенно станаха негови законни настойници. Преместването с няколко къщи по-надолу от родната му не попречи на плавния ход на живота на Алекс. Дядо му и баба му поддържаха къщата на майка му чиста и спретната, за да има къде да се прибере тя, когато състоянието ѝ се подобри и я изпишат. Това така и не се случи.

През годините, докато растеше, Алекс се отбиваше там от време на време, обикновено нощем, обичаше да седи сам в къщата. Това беше единствената връзка с родителите му. Сякаш това бе друг свят, един и същ, всичко застинало на място, като спрял часовник. Това бе неизменно напомняне за живот, прекъснат внезапно, преустановен.

Внушаваше му усещането, че е изгубил мястото си в този свят, че вече не знае дори кой е.

Понякога нощем, преди да заспи, Алекс биваше обхващан от тревога, че и той ще стане жертва на лудостта. Знаеше, че тези неща са наследствени, че лудостта се предава в семейството. Като малък бе

чувал децата да подмятат подобни реплики дори и само като шушукане зад гърба му. Но шушукане достатъчно високо, за да го чуе.

И въпреки това, когато гледаше как живеят другите хора, какво правят, в какво вярват, Алекс си мислеше, че е най-нормалният човек на света. Често се питаше как е възможно другите да се заблуждават до такава степен, като например това, че бяха склонни да повярват, че нещо е изкуство, само защото еди-кой си твърди така.

Но така или иначе, имаше моменти, в които се чувстваше самотен и това го притесняваше.

Като огледалата.

Огледа в профил мършавото лице на стареца, който продължаваше да рови в странните стари парчета желязо на тезгяха. Сребрилата четина по лицето му говореше, че тази сутрин не се е бръснал... а навярно и предната.

Сигурно е бил погълнат от работата си и не е осъзнал, че слънцето е изгряло и залязло, и после е повторило същия цикъл още веднъж.

Дядо му си беше такъв — особено след като жена му, бабата на Алекс, почина. Алекс често си мислеше, че за дядо му също е немалък проблем да се справя с действителността, след като първо синът му, а после и жена му починаха.

Не че някой твърдеше, че старият е откачил. Повечето хора по-скоро биха го нарекли „ексцентричен“. Това бе учтив начин да кажеш, че някой е леко смахнат. Закачливо-невинният начин, по който дядо му гледаше на живота — винаги усмихнат и дивящ се на всичко, способен да бъде погълнат дори от най-обикновен предмет и в същото време тотално незаинтересован от чуждите дела, — убеждаваше хората, че поне е безобиден.

С други думи, селският идиот. За повечето хора Бен беше незначителен старчок, който събира метални кутийки, опърпани книги и странни видове плесени, които отглеждаше в стъклени контейнери.

Алекс знаеше, че дядо му съзнателно гради този образ — за да бъде незабележим, както самият той се изразяваше — и че той бе доста далеч от истинската същност на Бен.

Алекс никога не би нарекъл Бен смахнат или дори „ексцентричен“. За него той беше просто уникална, единствена, забележителна личност, човек, запознат с неща, които повечето хора

изобщо не си и представят. Доколкото Алекс можеше да прецени, Бен беше видял достатъчно смърт. Той обичаше живота и просто искаше да научи всичко за него.

— Всъщност какво правиш тук? — попита Бен.

Алекс примигна.

— Моля?

— Днес е рожденият ти ден. Не би ли трябвало да си в компанията на някоя млада дама и да се забавляваш?

Алекс въздъхна дълбоко, не му се говореше за това. Усмихна се насила.

— Рекох си, че може да си ми приготвил подарък, та наминах да проверя.

— Подарък ли? Че за какво?

— За рождения ми ден, де, помниш, че имам рожден ден, нали?

— Разбира се, че помня — намуси се старецът. — Аз всичко помня, не забравяй.

— А подаръка ми забрави ли? — подкачи го Алекс.

— Вече си голям за подаръци.

— Аз ти донесох подарък за твоя рожден ден. Ти голям ли си?

Изражението на дядо му стана още по-намусено.

— И какво да правя с... с каквото е там.

— Кафе.

— И кафеварката ми прави кафе.

— Ама е гадно.

Старецът го заплаши с пръст.

— Това, че нещо е старо, не го прави неизползваемо. Новите вещи не са непременно по-добри. Всъщност повечето са доста по-зле.

Алекс се приведе леко и повдигна вежда.

— Пробва ли поне веднъж машината за кафе, която ти подарих?

Бен прибра пръста си.

— Какво искаш за рождения си ден?

— Нямам представа — сви рамене Алекс. — Просто си мислех, че ще си ми приготвил подарък. Не че имам конкретно нужда от нещо...

— Ето, видя ли. И на мен не ми трябваше машина за кафе. Можеше хем да си спестиш парите, хем да си вземеш нещо за себе си.

— Подаръкът е израз на уважение. Знак за обич.

— Че аз и бездруго знам, че ме обичаш. Какво означава да не обичаш?

Алекс не можа да сдържи усмивката си, докато се отпускате на втория висок стол.

— Забавен начин да ме накараш да не мисля за майка ми на рождения ми ден.

Тутакси съжали за думите си. Звучеше недостойно дори само да си помисли, че би могъл да иска да забрави за майка си на рождения си ден.

Бен, със застинала между зъбите усмивка, се съсредоточи върху работата си и взе парченце припой.

— Приеми, че това е моят подарък.

Алекс проследи тънката струйка дим, извила се над дядо му, докато запояваше метална тръбичка към тенекиен капак.

— Какво майсториш.

— Екстрактор.

— Какво ще извличаш с него?

— Есенция.

— Каква по-точно?

— Понякога си голяма напаст, Алекс, знаеш ли? — избухна Бен.

Алекс помръдна рамо.

— Просто ми стана любопитно. — Продължи да наблюдава мълчаливо как калаеното парченце се превърна в локвичка метал и затрептя в единия край на тръбичката.

— Любопитството докарва само проблеми — заключи едва чуто дядо му.

Алекс извърна глава.

— Помня мама да казваше, преди да се разболе... че дължа любопитството си на теб.

— Тогава ти беше дете. Децата са любопитни.

— Ти не си дете, Бен. Да живееш означава да си любопитен, нали така? Ти винаги си бил любопитен.

В тишината на избата единственият звук бе цъкането на пластмасовата опашка на черната котка, която отмерваше всяка отминала секунда на циферблата на корема ѝ. Все така приведен над плота, Бен премести тъмните си очи върху внука си.

— Има неща на тоя свят, към които си струва да си любопитен — рече с тайнствен глас. — Това, което не ти звучи логично, не е такова, каквото изглежда. Затова те възпитавах по този начин — за да си подготвен.

Алекс усети как между раменете му пропълзва тръпка. Смразяващият тон на дядо му беше като едва открянат проход — вход към места, които Алекс изобщо не искаше да си представя. Те определено не водеха в царството на леконравното смайване, което обичайно присъстваше в живота на Бен. По-скоро бяха обратната страна на всичко това, която му се показваше само по време на уроци.

Алекс съзнаваше ясно, че колкото и да си човърка, дядо му всъщност нищо не майстори. Поне не в обичайния смисъл на думата. Никога не бе сковавал къщичка за птици или поправял панта на врата, никога не бе правил апликации от метал.

— Каква есенция ще извличаш?

Старецът се усмихна загадъчно.

— Е, кой знае, Александър, кой ли знае, наистина?

— Все трябва да си наясно какво се опитваш да направиш.

— Да се опитваш и да направиш са две отделни неща — пророни Бен. Хвърли поглед през рамо и смени темата. — Е, какво искаш за рождения си ден?

— Как ти звучи нов стартер за джипа ми. — Устата на Алекс се разкри в недоволна гримаса. — Не всичко старо е толкова страхотно. Жените не се впечатляват особено от мъж, чийто джип не пали в половината от случаите. Предпочитат да излизат с някой, който наистина има кола.

— Аха — кимна като че на себе си старецът.

Алекс осъзна, че без да ще, е отговорил на въпроса, който избягваше, откак прекрачи вратата на Бен. Сети се, че не върна обаяването на Бетани. Всъщност навярно бе по-скоро поради желание да го отложи във времето, отколкото от разсеяност.

— Все едно — облегна се на тезгяха Алекс, — не е мой тип.

— Тоест искаш да кажеш, че според нея си твърде... любопитен? — Бен се засмя на собствената си шега.

Алекс го стрелна с намръщен поглед.

— Не, искам да кажа, че тя предпочита да се мотае по клубовете с питие в ръка, отколкото да прави нещо смислено с живота си.

Всъщност имаше идея да ме напие на рождения ми ден. Животът не е само купон.

— Така ли? А какво е? — опипа внимателно почвата Бен.

— Не знам — въздъхна Алекс, уморен от темата. Изсули се от високия стол. — Май е по-добре да вървя.

— Друга среща?

— Аха. С едно гробище за автомобили, за да се опитам да си намеря стартер, дето да върши работа.

Сигурно ако можеше пак да види онази чудата дама и ако черокито му запалеше, би могъл да я покани да покарат извън града. Знаеше някои красиви пътчета между възвишенията.

Обходи спомена си за жената, как само вървеше из „Риджънт Сентър“, все едно там ѝ е мястото, и отхвърли идеята си за излет като нереалистична.

— Трябва да си купиш нова кола, Алекс. Ще ти върши далеч повече работа.

— Кажи го на сметката ми. В галерията не са продали нито една картина вече месец.

— Трябват ли ти пари за кола? Бих могъл да помогна... предвид, че ти е рожден ден...

Алекс направи кисела физиономия.

— Бен, имаш ли представа колко струва една нова кола? Добре се справям, просто не изкарвам чак толкова пари.

Алекс знаеше, че дядо му също няма пари.

Бен се почеса по хлътналата буза.

— Аз пък си мисля, че имаш достатъчно, за да си купиш всяка нова кола, която си пожелаеш.

Алекс сбърчи чело.

— Какви ги говориш?

— Днес ставаш на двайсет и седем.

— И какво означава това?

— Ами, доколкото мога да преценя — замислено отрони Бен, — има известна връзка със седмицата.

— Каква седмица?

— Седмицата... в двайсет и седем.

— Изгубих ти мисълта.

Бен присви очи в далечината, опитвайки се да събере разпилените си мисли.

— Опитвах се да го проумея, но нещо не ми се връзва. Седмицата е единствената нишка, с която разполагам, за да продължа напред.

Алекс въздъхна с раздражение. Този навик на Бен да фантазира му беше до болка познат.

— Знаеш, че не съм по загадките, Бен. Ако имаш да ми казваш нещо, карай направо.

— Седмицата. — Бен вдигна поглед от екстрактора на есенции. — Майка ти беше на двайсет и седем, когато ѝ се случи. Сега ти си на двайсет и седем и се случва на теб.

По кожата на ръцете на Алекс пробягаха иглички. Това, което бе споходило майка му на двайсет и седем, бе лудостта. Започна да му става клаустрофобично в познатата изба.

— Стига вече, Бен, какво искаш да кажеш?

Бен спря работата си и се завъртя на високия стол, за да огледа внимателно внука си. Погледът му създаваше дискомфорт, претърсваше.

— Има едно нещо, което ще стане твое на двайсет и седмия ти рожден ден, Александър. Той дойде при майка ти на нейния двайсет и седми рожден ден. Е, поне така би трябвало... — Поклати тъжно глава. — Горката жена. Благословена да е измъчената ѝ душа.

Алекс изопна гръб, решен да не допусне да попадне в капана на глупавите игрословици на дядо си.

— Какво става?

Дядо му слезе от високия стол. Поспря се, за да потупа Алекс по рамото с кокалестата си ръка.

— Както споменах, у мен има нещо, което става твое на двайсет и седмия ти рожден ден.

— И какво е то?

Бен прокара пръсти през оредялата си прошарена коса.

— Ами... нека ти покажа. — Ръката му оформи неясен жест. Дойде време да го видиш.

5

Алекс проследи с поглед как дядо му се запромъква през безпорядъка на избата, като изрита от пътя си необичаен на вид кашон. В далечния ъгъл разбута купчина гребла, мотики и лопати. Половината от тях се стовариха с трясък на пода. Бен изруга под мустак едно непокорно гребло, което закриваше част от тухлените основи, и го захвърли. За изненада на Алекс дядо му започна да вади тухли от хоросана ниско долу на стената.

— Какво правиш, да му се не види?

Натоварен с пет-шест тухли, Бен спря и погледна през рамо.

— О, ами, скрих го тук в случай на пожар.

В известен смисъл звучеше логично. Алекс всъщност изобщо нямаше да се учуди, ако един ден дядо му подпали къщата — нали все използваше кибрити, фитили и свещи в заниманията си.

Докато Бен трупаше тухли на пода, Алекс се обърна към плота. Както и предполагаше, дядо му бе забравил поялника. Алекс го вдигна точно когато бе започнал да прогаря черно петно на плота. Остави го на металната поставка, въздъхна дълбоко и като наплюнчи пръста си, се опита да потуши димящото петно на дъсчената повърхност.

— Бен, за малко да си подпалиш плота. Трябва повече да внимаваш.

Почука пожарогасителя, оставен край стената. Обърна етикетчето и присви очи с надеждата да намери изписан срок на годност или дата на последна инспекция. Нямаше нищо подобно.

— Това нещо е пълно и работи, нали?

— Да, да — изломоти Бен.

Щом Алекс се обърна, дядо му застана пред него, стиснал в ръка пощенски плик. Под пласта сивкав фин прах от хоросан личаха стари петна.

— Това е предназначено за теб... за да го получиш на двайсет и седмия си рожден ден.

Алекс се вторачи в предмета, подаден от дядо му — пликът изведнъж му се видя застрашителен.

— Откога е у теб това?

— Почти деветнайсет години.

Алекс се намръщи.

— И си го държал зазидано в стената?

Старецът кимна.

— За да е на сигурно място, докато дойде времето да ти го дам. Не исках да растеш с мисълта, че те очаква. Такива неща, ако се появят ненавреме, могат да променят линията на живота на един млад човек към по-лошо.

Алекс заби ръце в хълбоците си.

— Бен, защо ги вършиш тия странни работи? Ами ако беше умрял? За това замислял ли си се? Ако беше умрял, а къщата ти продадена?

— В завещанието ми къщата е за теб.

— Знам, но може да я продам. Как бих могъл да знам, че си скрил нещо тук.

Дядо му се надвеси по-близо.

— Пише го в завещанието.

— Кое?

— Инструкциите, с които се обяснява къде е въпросното нещо и че е за теб — но не и преди да навършиш двайсет и седем. — Бен се усмихна тайнствено. — Завещанията са интересно нещо. В тези документи може да напишеш доста любопитни неща.

Бен му подаде плика и Алекс го взе, но с неохота. Колкото и странно да бе понякога поведението на дядо му, това в момента беше откровено откачено. Че кой би държал листове, скрити в тухлената стена в избата? И защо?

Алекс внезапно се притесни за отговорите на тези въпроси — и за други, които тепърва започваха да се оформят в главата му.

— Хайде — подкани го дядо му, докато се връщаше обратно на мястото си край плота. Разчисти с длан бъркотията отгоре. Плесна освободената повърхност. — Сложи го тук на светлината.

Пликът бе разкъсан — без никакъв опит да бъдат прикрити следите от това. Доколкото познаваше дядо си, сигурно го бе отворил отдавна-отдавна, за да види какво има вътре. Алекс забеляза, че

прилежно надписаният плик е адресиран до баща му. Извади тесте хартия с кламер в горния ляв ъгъл. Писмото най-отгоре носеше релефно лого в избеляло синьо и уведомяваше, че е от „Ланкастър, Бъкман, Фентън“ — адвокатска кантора в Бостън.

Тръсна тестето на плота.

— През цялото време си знаел? — зададе риторичен въпрос той.
— Прочел си всичко това?

Бен махна с ръка.

— Да, да. Прехвърляне на имоти. Задействат ли се нещата, ще станеш собственик на земя.

— На земя?

— На доста земя, ако трябва да съм точен.

Изведнъж в главата на Алекс закипяха толкова много въпроси, че изгуби способността си да мисли ясно.

— Какво искаш да кажеш, какво означава това, че ще стана собственик на земя? Каква земя? От къде на къде? Чия земя? И защо точно на двацет и седмия ми рожден ден?

Бен замлъкна, челото му се присви.

— Предполагам, че е заради седмицата. Както споменах, и майка ти е получила същото точно на двацет и седмия си рожден ден — защото баща ти е починал, преди да навърши двацет и седем, когато би трябвало да го получи той. Така че, струва ми се, разковничето е в седмицата.

— Значи земята отива при майка ми, а защо сега да е моя?

Бен потупа тестето документи, оставени на плота.

— След смъртта на баща ти би трябвало да я получи Хелън, но на практика не можеше да ѝ бъде прехвърлена.

— И защо?

Дядо му снижи глас и се надвеси към него.

— Защото я обявиха за душевноболна.

Тишината се проточи, докато Бен я остави да откънти, преди да продължи.

— Според условията в това завещание човекът, който ще получи земята, трябва да е в добро душевно здраве. Майка ти бе обявена за душевноболна, поради което я вкараха в онази институция. В завещанието има параграф, който изрично отбелязва, че ако наследникът не е в състояние да поеме собствеността над имота

поради смърт или душевно заболяване, земята остава безстопанствена, докато следващият наследник не навърши двайсет и седем, в който момент собствеността автоматично се прехвърля върху него. Ако няма наследник или пък има, но на свой ред не изпълнява посочените условия...

— Искаш да кажеш, ако е куку.

— Да, един вид... Ако поради някаква причина земята не може да бъде прехвърлена на баща ти, майка ти или тяхно потомство — което означава наследниците им, в случая в твое лице, — тогава тя трябва да бъде прехвърлена в консервационен фонд.

Алекс се почеса по слепоочието в опит да осмисли чутото.

— За колко земя говорим?

— Достатъчно, че да я продадеш и да си купиш нова кола. Кое то между впрочем те съветвам да направиш. — Бен го заплаши с пръст. — Тая работа със седмиците не е за подценяване, Алекс.

Поради необяснима причина, която нямаше нищо общо с предупреждението на дядо му, Алекс не се чувстваше ни най-малко щастлив от неочаквания си късмет.

— Къде е тази земя?

Бен посочи нервно.

— Някъде на изток, в Мейн.

— Където си живял?

— Не точно. Още по-навътре. Тази земя принадлежи на нашия род от памтивека, но сега ти си единственият жив от семейството, така че е твоя.

— Защо да не е твоя?

Бен сви рамене.

— Не знам. — След малко се ухили и се наведе към внука си. — Всъщност сигурно е защото никога не са ме обичали. А има и друго... нямам никакво желание да се връщам да живея там. Мухи и кал пролетес, комари през лятото и снежна зима. Достатъчно ми е, че прекарах половината си живот до хълбоците в кал и насекоми. Тукашното време повече ми пасва.

Алекс се запита дали хората, съставили завещанието, са отхвърлили Бен поради подозрения, че не е с всичкия си.

— Чух, че есента на изток е прекрасна — обади се Алекс.

Есента приближаваше. Запита се дали имотът е достатъчно голям, че да му позволи известно уединение и възможност да рисува. Понякога Алекс обичаше да обикаля из девствени места, да бъде насаме със себе си и да рисува. Харесваше му как простотата на първичната самота му позволява да се изгуби в сцените, които създава.

— За колко земя говорим? Няколко акра... поне? Чувал съм, че около Мейн има доста скъпи парцели.

— Това се отнася за крайбрежието — с насмешка подхвърли Бен, — а в случая е навътре на сушата. Там въобще не е толкова скъпа, но пък...

Алекс внимателно взе придружаващото писмо, сякаш можеше да го ухапе, огледа юридическите фрази.

— ... Но пък смея да твърдя, че ще ти стигне като за една кола. — Наведе се към Алекс. — Каквато си поискаш кола.

Алекс вдигна глава от документите.

— Е, за колко земя става въпрос?

— Почти петдесет хиляди акра.

Алекс примигна.

— Петдесет хиляди акра?

Дядо му кимна.

— Сега ти си един от най-големите земевладелци в Мейн... ако не броим заводите за хартия. Е, поне ще бъдеш такъв, след като прехвърлянето бъде узаконено.

При тази мисъл Алекс подсвирна.

— Хм, навярно наистина бих могъл да продам една част от земята и да си купя кола... А защо не да продам още малко и да си построя...

Бен поклати глава.

— Съжалявам, не става.

— Моля?

— Не можеш да продадеш част от нея. В условията пише, че не можеш да я продаваш на части. Ако решиш да продаваш, трябва да се разделиш с всичко наведнъж и при това да го продадеш на консервационния тръст. Те притежават околните имоти.

— Значи трябва да продам всичко, при това на определени хора? — сбърчи чело Алекс. — И си сигурен, че не мога да продам една част, ако реша? Само малък парцел?

Бен поклати глава.

— Когато получихме документите преди време, двамата е баща ти ги разгледахме подробно. Дори отидохме при един адвокат, познат на баща ти. И той потвърди, че сме разбрали правилно прочетеното. Абсолютно категорично е. Всяко нарушение на клаузите води до автоматично прехвърляне на земята към консервационния фонд.

Хитро е измислено. Погрижили са се да е така направен, че всяко отклонение от клаузите да връща земята на фонда. Няма място за мърдане. Контролът върху съдбата на земята е пълен. Всъщност би могло да се каже, че не толкова дава наследство, колкото предлага доста ограничен избор.

С преждевременната смърт на баща ти и заболяването на майка ти прехвърлянето не можа да бъде осъществено, така че всичко бе замразено, остана в безтегловност, докато ти не навършиш двайсет и седем.

— Ами ако не искам да решавам веднага какво ми се прави?

— Имаш една година, докато си на двайсет и седем, да прецениш искаш ли земята или не. Не си длъжен да я приемеш. Можеш да откажеш и тогава тя се връща на фонда. Ако не направиш нищо след изтичането на тази година, прехвърлянето ще стане автоматично. Освен ако междувременно не се появи твой наследник.

За момента ти си последният в рода, Алекс. Нямах право да завещавах земята на никой друг, освен на кръвен наследник. Ако нямаш деца, когато починеш, земята ще се върне на фонда.

— Ами ако другата седмица ме блъсне автобус и умра?

— Земята автоматично ще бъде прехвърлена на фонда — завинаги. Тъй като към момента нямаш дете... наследник. Ако станеш баща, дори да не направиш нищо, за да изискаш полагащото ти се по право, докато си на двайсет и седем, детето ти ще бъде включено в завещанието. И то ще бъде изпълнено, когато навърши нужната възраст. Точно така стана и при теб на практика. Дори да те блъсне автобус, това няма да наруши правата на наследниците ти, както смъртта на баща ти не отмени твоите права.

Можеш да приемеш земята и да ѝ се наслаждаваш, а ако някога имаш деца, да им я завещаеш... стига да не си я продал на фонда преди това. Продадеш ли им я веднъж, остава завинаги тяхна.

— Но ако имам право да я продам единствено на тях, те биха могли да дадат много ниска цена.

Бен прелистваше страниците, докато намери каквото търсеше.

— Не, виж тук. — Посочи една страница. — Трябва да я продадеш на „Дагет Тръст“ — така се казва консервационната групировка, — но те са длъжни да платят справедлива пазарна цена. Можеш да наемеш свой оценител, за да гарантираш, че цената ще е приемлива. А мога да те уверя, че справедлива пазарна цена на толкова много земя, пък била тя и далеч от крайбрежието, означава цяло състояние.

Алекс се замисли.

— Ще мога да рисувам каквото си поискам.

Бен се усмихна.

— Мен ако питаш, човек трябва да се подготви за най-лошото, но да изживее живота си максимално пълноценно. Можеш да продадеш земята и да рисуваш до края на дните си, без да ти се налага да продадеш и една картина. Ужасно е да гледам, че си принуден да продаваш нещата си. В тях има толкова много любов към живота. Не искам да гледам как се разделяш с това.

Алекс се намръщи, върнал се в действителността.

— Защо този фонд държи да купи точно тези земи?

— Вече притежават всички имоти наоколо — сви рамене Бен. — Всичко си е оставено така, както си е, не е застроено. Почти цялата околност са девствени гори, притежание на въпросната групировка от векове. Искат нещата да си останат така. Нашият семеен парцел е последното липсващо парченце от пъзела.

Земята, която е собственост на фонда, е затворена за външния свят. Никой не може да припари там, дори планинари. Природозащитниците не са много доволни от този факт. Те настояват да имат специален достъп, понеже нали били толкова отдадени на опазването на природата и прочие. Но май нямат друг избор, освен да приемат нещата.

— Ами ако реша, че не ми се продава? Какво ще стане, ако реша да си запазя земята и да си построя къща?

Бен пак почука по документите.

— Абсурд. Договорът е обвързан с една постройка. Поради което никога не сме плащали данък върху имота. Според някакъв специален

акт, касаещ дивата природа в района, земята е освободена от данъци, ако разполага с временна сграда като тази, която в момента е там.

— В такъв случай тази земя за нищо не ми върши работа. Не мога да я използвам по никакъв начин.

— Предполагам би могъл просто да ѝ се наслаждаваш — сви рамене Бен. — Да се разхождаш, да отидеш на излет на палатка, такива неща. Но не можеш да построиш нищо солидно. Освен това трябва да се съобразяваш с местните разпоредби на фонда да не допускаш външни хора — планинари, хора, тръгнали да къмпингуват и прочие — на територията.

— И другата възможност е да продам земята.

— Да. На „Дагет Тръст“.

Всичко бе тъй неочаквано и съкрушително. Алекс никога не бе притежавал земя освен къщата, принадлежала на родителите му. Къщата, която се намиреше малко по-нататък на същата улица, в която беше роден и в която понастоящем живееше, сега се водеше на негово име. В известен смисъл тя сякаш все още принадлежеше на привиденията от миналото. Притежател на съвсем обикновена къща, Алекс не можеше да си представи колко са петдесет хиляди акра земя. Струваше му се достатъчно човек да се изгуби вътре за цял живот.

— Ако няма да мога да правя нищо с нея, май е по-добре просто да я продам — изказа на глас мислите си Алекс.

Бен приближи към него поялника.

— Мъдро. Продай земята и си купи мечтаната кола.

Алекс подозрително изгледа тила на дядо си.

— Харесвам си старото чероки. Просто му трябва нов стартер.

— Днес е рожденият ти ден, Алекс. Можеш да си купиш свестен подарък. Такъв, какъвто никой от нас не би могъл да ти подари.

— Всъщност никога не съм се нуждаел от никакви вещи — възропта кротко Алекс, поставил ръка на рамото на дядо си. — Винаги съм имал всичко необходимо, всичко, което ми е трябвало най-много.

— Също като с моята кафеварка — пророни дядо му. — Никога не съм искал по-хубава. — Рязко се обърна с гръб към внука си и изведнъж чертите му се сковаха. — Продай земята, Алекс. Камънак и дървета — за какво са ти.

Камънак и дървета звучеше добре в ухото на Алекс. Обичаше такива места. Особено когато рисува.

— Моят съвет е да я продадеш — продължи настоятелно Бен. — Не ти трябва връх Крепост!

— Крепост ли?

— Да, насред имота има един връх, наречен Крепост.

— Защо му викат така?

Бен усърдно се опитваше да вкара тръбата в екстрактора, осъществявайки известен само нему план.

— Ами сигурно защото прилича на крепост. Самият аз не намирам нищо общо.

Алекс се усмихна.

— И на мен Индианските скали не ми приличат на индианци.

— Ето, виждаш ли, същата работа. Хората виждат това, което решат. — Бен не вдигна глава да го погледне, докато му подаваше документите през рамо. — Прехвърли имота на свое име, после го продай и се отърви от това място. Това те съветвам да направиш, Алекс.

Замислен над думите на дядо си, Алекс бавно се отправи към стълбището. Спря си и се обърна.

Над лицето на Бен се бе спуснала мрачна сянка.

— Това е едно от нещата, за които ти говорих преди, Алекс тези, дето не звучат особено смислено.

Алекс остана учуден да види дядо си за втори път в рамките на един и същи ден толкова угрижен.

— Благодаря ти за съвета, Бен.

Дядо му продължи да си запоява.

— Не ми благодари, ако не се вслушаш в съвета ми. Докато не направиш, каквото ти казах, това си остават само думи.

Алекс кимна разсеяно.

— Ще отида да видя мама — кимна разсеяно Алекс.

— Поздрави я от мен — измънка Бен, без да се обърне.

Дядо му рядко посещаваше снаха си. Мразеше мястото, където бе затворена тя. И Алекс не го обичаше, но майка му беше там и ако искаше да я види, нямаше друг избор.

Алекс втренчи поглед в плика, който носеше. Такъв неочакван подарък би трябвало да го зарадва, но не беше точно така. Той само му напомни за смъртта на баща му и за това, че майка му е пленничка на друг свят.

Ето че незнайната връзка с миналото го намери.

Алекс прокара лекичко пръсти по избелелия с времето етикет с името на баща му. Буквите бяха изписани с изсветлял химикал. Над тях с почти заличен, призрачен шрифт избиваше и името на майка му. То беше задраскано с черна гневна линия.

Над двете имена ръката на дядо му бе изписала: „Александър Рал“.

Щом стигна до площадката на стълбите, му се стори, че мярва някого с крайчеца на окото си.

Обърна се и видя себе си в огледалото.

Остана така за момент, но телефонът му иззвъня. Когато вдигна, дочу само странни изкривени звуци, като разчленен шепот, гъргорещ от другия край на вселената. Погледна дисплея. Пишеше „Извън обхват“. Явно грешка. Затвори капака и пъкна телефона обратно в джоба си.

— Александър — повика го Бен.

Алекс се обърна и зачака.

— Неприятностите ще те намерят.

Алекс се усмихна на познатата мантра на дядо си. Бе проява на любов и загриженост, обвита в призив към бдителност. Познатата фраза му вдъхна увереност, спокойствие.

— Благодаря, Бен. Доскоро.

Алекс взе картината, която носеше от галерията, и се насочи към стълбите.

6

Алекс извади късмет. Джипът му запали с първото завъртане.

След дългото шофиране до старата част на Орден, Небраска, паркира в дъното на една странична уличка, наклонена надолу по стръмното. Така ако следващия път не запалеше, можеше да пусне джипа по нанадолнището, докато двигателят захапе.

В тази по-стара част на града не се намираха много места за паркиране, освен на улици с три платна. Нуждите на болницата, сред които паркирането беше само нищожна частица, отдавна бяха я направили трудна за използване и така се стигна до превръщането ѝ в институция за душевноболни — „Майката на розите“. Държавата плащаше за пациентите, които като майката на Алекс бяха настанени вътре със съдебна заповед.

В началото Бен се бе опитал да вземе снаха си под свое и на жена си попечителство. Алекс бе твърде малък, за да разбира какво става, но в крайна сметка Бен бе принуден да се откаже.

Години по-късно, когато Алекс се опита да направи същото, той на свой ред претърпя неуспех.

Доктор Хофман, шефът на психиатричния персонал, увери Алекс, че за майка му е по-добре да е под грижите на професионалисти. Освен това допълни, че няма законен начин да му поверят грижите за човек, който според професионалното им мнение е възможно все още да бъде агресивен. Дядо му бе обвинил раменете му с ръка и му бе казал да се примири с факта, че докато има хора, които отиват в „Майката на розите“ да търсят помощ, за да се оправят, майка му най-вероятно ще си умре там. Това прозвуча в ушите на Алекс като смъртна присъда.

Кичестите дървета по улиците в тази част на града и на скромните площи на „Майката на розите“ придаваха на района не толкова суров вид. Алекс си даваше сметка, че сравнително отдалеченият хълм, където остави колата си, му осигуряваше извинение да отложи влизането си в сградата, където бе затворена

майка му. Винаги щом прекрачеше прага, стомахът му се свиваше на възел.

На път за там бе толкова разсеян от разпилените мисли, които се бореха за вниманието му, че за малко не пресече на червено. Мисълта за намръщения полицай Славински го разубеди и той не претича през платното. Оказа се, че червеното светна още преди да е стигнал до другия тротоар.

Явно беше ден, в който трябваше да внимава повече. Вторачването в червения светофар, светнал по-бързо от очакваното, бе като потвърждение свише на тази мисъл.

Както крачеше под плътния балдахин на вековните дъбове и кленове, Алекс се насочи да заобиколи девететажната тухлена сграда. Фасадата ѝ, обърната към Тринайсета улица, имаше широки каменни стъпала, които водеха към навярно красив вход, излят от бетон, замислен като каменна композиция от лози, увити около богато орнаментирана арка със заострен връх, побрала в себе си масивни дъбови порти. Влизането през главния вход създаваше далеч повече главоболия, тъй като предполагаше да се премине през цялата процедура, касаеща външните посетители. Членовете на семействата можеха да влизат през по-малък заден вход.

Тревата под огромните дъбове в дъното беше оплешивяла на места, където земята се беше издула неравномерно под натиска на корените. Алекс вдигна поглед към прозорците с метални решетки. Плъттa не бе очакван спътник на стоманената мрежа. Гърбът на сградата бе по-откровен относно същността си.

Широките долни етажи на болницата бяха за пациенти, които отиваха в „Майката на розите“ за лечение на емоционални разстройства, злоупотреби с вещества и наркомании, както и за почивка и възстановяване. Майката на Алекс беше затворена на по-малкия девети етаж — охранявана зона, запазена за пациенти, нарочени за опасни. Някои от тях бяха убивали хора и бяха дамгосани за умствено негодни. Откакто майката на Алекс бе затворена принудително тук, на няколко пъти се беше случвало да има нападения върху пациенти или членове на персонала. Алекс се тревожеше за нейната безопасност.

Огледа горната редица непроницаеми прозорци, макар никога да не бе виждал нищо друго, освен сенки в тях.

Желязната врата отзад имаше малко четвъртито прозорче, зарешетено с обезопасителна тел. Щом отвори вратата, в носа го блъсна болничната миризма, която винаги го изпълваше с нежелание да си поеме дълбоко въздух.

Един дежурен го разпозна и му кимна за поздрав. Алекс го дари с вдървена усмивка, докато трупаше ключове, джобно ножче и телефон в пластмасова кутия на една маса до детектора за метал. След като премина, без да задейства алармата, един възрастен служител от охраната, който също познаваше Алекс, но не му се усмихна, му подаде телефона.

Той щеше да съхранява ножчето и ключовете на Алекс до края на посещението. Дори ключовете биха могли да бъдат грабнати от невнимателния гост и използвани като оръжие.

Алекс се приведе над металната маса от другата страна на детектора и взе евтината пластмасова химикалка, завързана за подложката със списъка за регистриране на посетителите. Жената на рецепцията, Дорийн, го познаваше. Стиснала телефонната слушалка между главата и рамото си, тя прехвърляше една тетрадка и отговаряше на въпроси, свързани с доставките на прането. Усмихна се на Алекс, щом той, докато вписваше името си, вдигна глава. През годините тя винаги се бе държала мило с него, съчувстваше му, задето трябваше да посещава майка си на подобно място.

Алекс взе единствения асансьор, който стигаше до деветия етаж. Мразеше зелените метални врати. Боята бе олющена на хоризонтални ивици от количките, блъскани в нея, така че отдолу се показваше мръсният метал. Вътре в кабината смърдеше на мухъл и застояло. Алекс познаваше всяко потропване и изскърцване по пътя нагоре, очакваше всяка вибрация на изнуреното му движение.

Асансьорът спря и най-сетне вратата му се отвори пред помещението за сестрите на деветия етаж. Заклучени врати водеха към женското крило от едната страна и мъжкото от другата. Алекс пак си записа името и отдолу часа — 15,00.

Посещенията биваха следени изкъсо. На излизане пак трябваше да запише името и часа. Вратата на асансьора се държеше заключена и никой не можеше да я отвори, без да е попълнил формуляр за влизане или излизане — предпазна мярка срещу това някой пациент да се промъкне покрай лековерен новоназначен служител.

Дежурен в бял панталон и горнище се подаде от стаичка в дъното на сестринската стая и извади ключове, увесени на тънка телена верижка, прикрепена към колана му. Едрият, неизменно леко приведен мъжага познаваше Алекс. Почти всички служители познаваха Алекс Рал.

Онзи надзърна през прозорчето в масивната дъбова врата и доволен, че теренът е чист, завъртя ключа в ключалката. Отвори тежката врата.

Служителят поднесе пластмасова карта към датчика от другата страна.

— Звънни, като приключиш, Алекс.

Алекс кимна.

— Как е тя?

Онзи сви рамене.

— Същото.

— Да ви е създавала грижи?

— Преди няколко дни се опита да ме наръга с пластмасова лъжица — изви вежда мечокът. — Вчера скочи на една сестра и щеше да я пребие от бой, ако дежурният не беше на десетина крачки разстояние.

— Съжалявам, Хенри.

— Това си е част от работата — сви рамене Хенри.

— Де да можех да я накарам да спре.

Хенри задържа вратата с ръка.

— Нищо не можеш да направиш, Алекс. Не се измъчвай. И тя не е виновна, просто е болна.

Сивкавият балатум на залата бе разкрасен с по-тъмносиви спирали и зеленикави петънца, навярно с идеята да му се придаде колорит. По-грозно нещо Алекс никога не бе виждал. Светлината от капандурата на тавана се отразяваше по вълнообразния под и го правеше да изглежда почти течен. Стаите от двете страни на коридора бяха през еднакво разстояние, имаха лакирани дъбови врати и сребристи метални табелки, които можеха да се сменят. Никоя не беше с ключалка. Всяка от тези стаи бе нечий дом.

Письци, извиращи от тъмни стаи, огласяха коридора. Гневните гласове и крясъците бяха нещо обичайно тук, споровете с въображаеми събеседници, които разстройваха пациентите, се водеха непрекъснато.

Душовете в дъното на банята се държаха заключени, заедно с няколко от другите стаи, в които вкарваха пациенти с агресивно поведение. Заклучването на пациент в стая имаше за цел да го насърчи да се държи по съвместим с обществото начин.

Капандурата, побрала къс от небето, бе светла точка в мрачния зандан. В помещението бяха прилежно подредени дъбови маси, завинтени за пода. Леките пластмасови столове се местеха свободно.

Алекс тутакси забеляза майка си, седнала на кушетката край далечната стена. Следеше го с поглед, без да го разпознае. В много редки случаи се сещаше кой е, но погледът ѝ в момента му показваше, че не го е познала. Това винаги му бе най-трудно за понасяне — да знае, че майка му няма никаква идея кой е той.

Телевизорът, окачен високо на стената, бе пуснат на „Колелото на съдбата“. Жизнерадостните звуци и смях, които се пееха от екрана, контрастираха болезнено с мрачната дневна. Няколко от пациентите се смееха с публиката в студиото, без да са наясно защо го правят. Просто виждаха, че се изисква смях, и се смееха от чувство за обществен дълг. Алекс си каза, че навярно е по-добре да се смеят, вместо да плачат. Както се смееха, някои от по-младите жени му хвърляха гневни погледи.

— Здравсти, мамо — възможно най-лъчезарно рече той.

Тя беше облечена с бледозелено долнище на болнична пижама и семпла блуза на цветя. Дрехите изглеждаха отвратителни. Беше с подълга коса от останалите пациенти. Повечето жени бяха с къса къдрава коса. Майката на Алекс бе особено ревнива към дългата си до раменете руса коса. Размахваше юмруци, щом се опитаха да ѝ я отрежат. Служителите бяха преценили, че не си струва да влизат във физическо съприкосновение заради едно подстригване. Сегиз-тогиз се пробваха, просто за да проверят дали не е забравила, че иска да е с дълга коса. Това обаче тя никога не забравяше. Алекс се радваше, че има нещо, което явно е от значение за нея.

Седна на кушетката до нея.

— Как си?

Тя го изгледа.

— Добре.

По тона ѝ той разбираше, че жената няма идея кой е той.

— Бях тук и миналата седмица. Помниш ли?

Тя кимна и се вторачи в него. Алекс не бе сигурен, че изобщо разбира въпроса му. Понякога тя говореше неща, които той знаеше, че не са истина. Разправяше му, че сестра и идвала да я види. Нямаше сестра.

Или пък че е ходила на пазар. Никога не ѝ позволяваха да напусне деветия етаж.

Той прокара длан отстрани по ръката ѝ.

— Днес косата ти е много красива.

— Реша я всеки ден — отвърна тя.

Появи се възпълен дежурен със скърцащи по пода лъснати черни обувки, който добута количка в дневната.

— Време е за закуска, дами.

Отгоре на количката бяха наредени двајсетина-тријсет пластмасови чашки, пълни до средата с портокалов сок или нещо подобно. На рафтчетата отдолу имаше сандвичи със салам и маруля. Поне Алекс предположи, че са със салам — както обикновено.

— Един сандвич, мамо? Доста кльощава ми се виждаш. Яла ли си нещо?

Без възражения тя стана да си вземе сандвич и чаша от мъжа с количката, когато той мина наблизо.

— Заповядай, Хелън — рече онзи, докато ѝ подаваше закуската.

Алекс я последва към една маса в ъгъла, далеч от останалите пациенти.

— Все искат да си говорим — стрелна тя с поглед останалите, които се бяха скупчили в другия ъгъл, за да гледат телевизия. Повечето хора тук си говореха с въображаеми събеседници. Майка му поне не го правеше.

Алекс скръсти ръце на масата.

— Е, какво ново?

Майка му задъвка в мълчание. Без да вдига поглед, преглътна и рече тихо:

— От известно време не съм ги виждала.

— Така ли? — включи се той в играта. — Какво искаха?

Беше му трудно да разговаря с нея, при положение че през по-голямата част от времето нямаше никаква представа за какво говори тя.

— Каквото искат винаги. Портала.

— Какъв портал? — Не можеше да си представи какво си представя тя.

Тя рязко вдигна поглед.

— Ти какво правиш тук?

Алекс сви рамене.

— Днес имам рожден ден, мамо. Искях да го прекарам с теб.

— Не бива да прекарваш рождения си ден на това място, Алекс.

Дъхът му секна за миг. Можеше да изброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато тя го бе наричала по име, освен ако той специално не я накараше.

— Все пак е рожденият ми ден. И наистина искам да съм с теб, мамо — рече тихо.

Мисълта ѝ сякаш се отнесе от темата.

— Наблюдават ме през стените — монотонно продължи тя. Очите ѝ засвяткаха диво. — Наблюдават ме! — изкрещя. — Защо не престанат!

Неколцина от хората в другия край на помещението се обърнаха да видят кой крещи. Повечето не се впечатлиха. Крещенето тук не бе нещо необичайно и най-често бе посрещано с безразличие.

Дежурният с количката хвърли един поглед, прецени ситуацията. Алекс докосна майка си по ръката.

— Всичко е наред, мамо. Никой не те наблюдава.

Тя огледа стените, преди най-сетне да си даде вид на успокоена. След малко се съсредоточи върху сандвича, все едно нищо не се е случило.

След като отпи голяма глътка от сока, попита:

— Кой рожден ден ти е? — рече и пхна сандвича в устата си.

— Двайсет и седмият.

Тя застина.

Извади сандвича от устата си и внимателно го постави върху хартиената чиния. Огледа се, после стисна Алекс за ръкава на ризата.

— Искам да се прибера в стаята си.

Алекс малко се изненада от поведението, но това му се случваше често, така че се съгласи.

— Добре, мамо. Можем да поседим там. Ще бъде хубаво, само ти и аз.

Докато вървяха през потискащия коридор, тя стискаше здраво ръката му. Алекс крачеше. Тя влачеше крака.

Не беше възрастна, но духът ѝ винаги изглеждаше пречупен.

Беше заради торазина и другите мощни лекарства — от тях се влачеше.

Доктор Хофман казваше, че торазинът е единственото средство да я поддържат в това състояние и че без него ще стане толкова агресивна, че ще трябва да я държат в усмирителна риза по двайсет и четири часа на ден. Алекс определено не го искаше.

Щом влязоха в аскетично мебелираната ѝ стая, тя затвори вратата. Вратите не се заключваха. Тя отвори и провери коридора три пъти, преди да се успокои. Другата жена, е която делеше стаята, Агнес, беше по-възрастна. Тя никога не говореше. Но пък имаше втрещен поглед и Алекс беше доволен, че този път бе останала в дневната.

Телевизорът, завинтен високо горе на стената, беше пуснат, но без звук. Той рядко го бе виждал изключен. Но почти винаги с намален звук. Майка му никога не сменяше канала. Алекс не можеше да си обясни защо двете с Агнес държат телевизора включен, след като му намаляват звука.

— Махни се — рече майка му.

— След малко, мамо. Искам да остана при теб още малко.

— Махни се и се скрий — поклати глава тя.

— От какво, мамо?

— Скрый се.

— От какво да се скрия? — пое си дълбоко дъх Алекс.

Майка му го гледа известно време.

— Двайсет и седем — отрони накрая.

— Да, точно така. Днес ставам на двайсет и седем. Ти си ме родила преди двайсет и седем години. В девет вечерта на девети септември. Тук, на същото това място, само дето тогава е било обикновена болница.

— Скрый се — наведе се тя към него и облиза устни.

Алекс отри с ръка лицето си.

— От кого, мамо? — Безсмисленото въртене в кръг около една и съща тема го уморяваше.

Майка му се надигна от мястото си на ръба на кревата и отиде до малък гардероб. Заровичка из вещите на рафта, след малко се върна с

един шал. В първия момент Алекс си помисли, че ѝ е студено. Но тя не се наметна с шала.

Застана пред малката тоалетка и покри с шала лъскавото парче ламарина, завинтено за стената, което служеше за огледало.

— Какво правиш, мамо?

Майка му се върна и го погледна с пламнал поглед.

— Наблюдават ме. Казах ти. Наблюдават ме през огледалата.

Започваха да го побиват тръпки.

— Мамо, ела и седни.

Майка му седна на ръба на кревата, по-близо, и взе ръката му в своите. Този жест на близост неочаквано извика сълзи в очите на Алекс. За първи път се случваше подобно нещо. Алекс си помисли, че за по-хубав подарък за рождения си ден не би могъл и да мечтае — далеч по-прекрасен от петдесет хиляди акра земя.

— Алекс — прошепна тя. — Трябва да избягаш и да се скриеш, преди да са те намерили.

Беше му странно да си чуе името от устата ѝ за втори път в рамките на един ден. Едва успя да събере сили да проговори.

— И от кого трябва да се крия, мамо?

Тя се огледа, после се наведе току до ухото му и прошепна:

— От друг вид човешко същество.

Той я изгледа продължително. Не му се връзваше, но нещо в гласа ѝ му прозвуча сериозно, искрено.

И в този момент нещо по телевизията улови погледа му. Вдигна глава и видя, че дават местните новини. Говорител от полицията стоеше пред гора от микрофони. Долу на екрана течеше лента, на която пишеше: „Двама полицаи намерени мъртви.“

Алекс се протегна към дистанционното и усили звука.

— Знае ли се какво са правили там, зад онези складове? — надвика глъчката един репортер.

— Центърът и Деветнайсета улица влизат в техния район за патрулиране — отвърна говорителят. — Малките улички там осигуряват достъп до доковете. Патрулираме често там за проверки, така че няма нищо необичайно в присъствието им в този район.

Алекс помнеше времето, когато Деветнайсета улица, на около десетина мили от дома му, се падаше в периферията на града.

Друг репортер надвика колегите си.

— Според някои сведения двамата полицаи са намерени с пречупени вратове. Вярно ли е?

— Не мога да коментирам подобни слухове. Както ви казах, ще изчакаме заключението на съдебния лекар. Когато имаме неговото становище, ще ви уведомим.

— Уведомихте ли вече семействата им?

Мъжът пред микрофона замлъкна, явно му беше трудно да говори. По лицето му се изписа страдание.

Успя да преглътне емоцията.

— Да. Нашите молитви и съчувствие са с техните семейства в тези тежки моменти.

— В такъв случай можете ли да съобщите имената им? — извика една жена, която се опита да привлече вниманието на говорителя с вдигната във въздуха химикалка.

Говорителят огледа гъстата тълпа репортери. Накрая сведе очи.

— Полицай Джон Тини и полицай Питър Славински.

И повтори още веднъж по букви.

Алекс усети как се вледенява.

— Те чупят вратовете на хората — произнесе майка му с мъртвешки глас, без да откъсва очи от екрана. Той си помисли, че тя просто повтаря чутото. — Искат портала.

Погледът ѝ се размъти. Той знаеше — тя потъваше обратно в царството на мрака. Когато очите ѝ станеха такива мътни, тя не говореше със седмици.

Алекс усети телефона си да вибрира в джоба. Поредното съобщение от Бетани. Не обърна внимание, вместо това отпусна нежно ръка на раменете на майка си.

Алекс остана така известно време, прегърнал майка си, опитвайки се да си представи каква ли лудост я преследва. Тя сякаш просто изведнъж изгуби представа, че той е в стаята.

Най-ужасното беше, че бе изгубил надежда. Лекарите му бяха казали, че състоянието ѝ никога няма да се подобри, че тя никога няма да е такава, каквато е била, и че Алекс трябва да приеме тази мисъл. Имала невъзвратимо увреждане на мозъка. Макар да не бяха съвсем сигурни какво е причинило увреждането, предполагаша, че то е сред причините, поради които у нея се проявява агресия. При всички положения нямало шанс за подобрене. С други думи, майка му представляваше заплаха за себе си и за околните и нищо нямаше да се промени.

След известно време Алекс внимателно я сложи да легне. Беше вдървена като кукла — вързоп кокали и мускули, кръв и органи, често съществуващи отвъд осъзнаването, контролирани от закърнял интелект. Бухна възглавницата под главата ѝ. Пустите ѝ очи останаха втренчени в тавана. Доколкото можеше да прецени, тя нямаше представа къде е, нито че има някой при нея. През повечето време тя бе мъртва за света. Просто тялото ѝ все още не бе осъзнало напълно този факт.

Той свали шала ѝ от огледалото, сгъна го и го върна в гардероба, после се върна и седна на края на кревата.

Когато телефонът му звънна, го извади и вдигна.

— Здравей, рожденико — чу се гласът на Бетани. — Имам голяма изненада за теб.

Алекс е усилие сдържа досадата в гласа си.

— Ами, опасявам се, че...

— Пред къщата ти съм.

Той се сепна.

— Къщата ми.

Гласът ѝ преливаше от закачливи нотки.

— Аха.

— И какво правиш там?

— Ами — пророни тя сладно, — чакам те. Искам да ти дам подаръка ти.

— Благодаря, че си се сетила, Бетани, но наистина нямам нужда от нищо, честно. Спести си парите.

— Не е свързано с пари. Просто се донеси вкъщи, рожденико, защото те чака страхотна нощ.

Сега вече Алекс наистина се вбеси. Но му се стори най-лесно да не го показва. Не искаше да се кара с жена, която почти не познава. Какъв смисъл има?

— Виж, Бетани, наистина не съм в настроение.

— Остави всичко на мен. Ще ти докарам настроението. Мисля, че трябва да ти излезе късметът на рождения ти ден, а аз съм точно момичето, което може да направи преживяването специално.

Бетани беше красива, всъщност беше почти умопомрачителна на външен вид, но колкото повече я опознаваше Алекс, толкова по-малко привлекателна му се струваше. Всичко беше само външен блясък. Той не можеше да говори с нея за нищо смислено не защото не бе достатъчно интелигентна, а защото нищо смислено не я интересуваше. В известен смисъл беше дори по-лошо. Бетани беше жив пример за преднамерено изпразнена от съдържание кукла. Като че ли нямаше други интереси освен странния си, целенасочен фокус върху него и върху това двамата да си прекарват добре — е, поне според нейните разбирания за добре прекарано време.

— Не мога в момента — отсече той, като се опитваше да не звучи гневно, макар да бе започнал да се ядосва.

Тя се изкикоти гърлено.

— О, ще се погрижа да можеш, Алекс. Не се тревожи за това. Просто си ела и остави Бет да се погрижи за всичко.

— При майка ми съм.

— Мисля, че с мен ще ти е по-забавно. Обещавам. Само се прибери и ми позволи да направя рождения ти ден незабравим.

— Майка ми е в болницата. Болна е и нещата не са добре. Ще остана тук.

Това най-сетне накара Бетани да млъкне.

— О, не знаех — рече накрая без следа от флирт в тона.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Виж — подхвана тя с колеблив глас, но очевидно с нежелание да прекъсне разговора толкова внезапно, — сигурна съм, че майка ти ще има нужда от почивка. Така че защо не ми се обадиш, след като си тръгнеш от болницата?

Някак си не му прозвуча като въпрос. Беше по-скоро команда. Не искаше да води този разговор — не и сега, не докато седи на леглото на майка си. Но Бетани не му даваше възможност за избор.

— Чуй ме, не мисля, че съм подходящият човек за теб. Ти си красива, много даже. Има толкова много мъже, които те харесват. Мисля, че ще е по-добре да излизаш с някого от тях, вместо с мен. С тях ще ти е много по-забавно, ще си намериш човек, който да споделя твоите интереси.

— Но аз те харесвам.

— Защо?

— Не знам. — Тя замлъкна за момент. — Разпалваш ме — изрече със сладкия тон отпреди малко, сякаш страстта бе магия, способна да опровергае всяко възражение. Навярно работеше при повечето мъже, но той не бе повечето мъже.

— Съжалявам, Бетани. Ти си прекрасен човек, но просто не сме един за друг. Просто е.

— Ясно.

Той не каза нищо повече с надеждата, че тя ще приеме нещата и няма да прави сцени. Не че бяха заедно от дълго време. Нямахше причина да го прави на голям въпрос. Просто излизаха заедно няколко пъти. Две-три целувки. Толкова. Тя му бе показала ясно, че няма нищо против той да продължи докъдето иска, но нещо го бе възпирало. Сега се радваше, че не се бе изкушил.

— Алекс, трябва да тръгна. Искам... искам да го обмисля.

— Разбирам. Помисли си, но според мен е най-добре всеки да си продължи по пътя.

Той чу дишането ѝ за момент, после, без да каже и дума повече, тя затвори.

— Добре — пророни той под мустак и пъкна телефона в джоба на джинсите си.

Погледна към майка си. Тя бе вперила немигащите си очи в тавана.

Алекс взе дистанционното, където пак имаше репортаж за убитите полицаи. Мястото, където ги бяха намерили, бе на десетина мили от кръстовището, където самият той срещна полицаите Тини и Славински по-рано същия ден.

Новината за смъртта им го потресе. След като на него му подежда така, можеше само да гадае какъв ужас са изпитали близките им.

И двамата полицаи му се видяха толкова хладнокръвни, хора, които си разбират от работата. Прекара с тях едва няколко минути, но му се струваше невъзможно да повярва, че вече ги няма. Новината бе толкова изненадваща, че Алекс се почувства дълбоко разстроен и още по-потиснат.

Завиждаше на хората, които се радваха на рождените си дни.

И тогава телефонът му извънтя. Вдигна с неохота, като си мислеше, че пак е Бетани, готова да излее връз него тирада за наранените си чувства, да се нахвърли отгоре му, но когато погледна дисплея, там пишеше: „Извън обхват“.

Алекс отвори капачето и доближи телефона до ухото си.

— Ало, Алекс е.

Странни гърлени звуци и неразчленим шепот изпукаха в слушалката. От чутото му пресъхна устата.

Алекс трескаво хлопна капачето. Остана взрян в телефона за момент, после го пхна обратно в джоба си.

Звучите бяха толкова необичайни, потресаващи, че някъде дълбоко в себе си си спомни, че ги е чувал и преди. Същото обаждане получи и когато се канеше да напусне къщата на дядо си, точно след като научи за земята, във владение, на която встъпваше на двайсет и седмия си рожден ден.

Спомни си, че обаждането се получи веднага след като ги бе помислил, че някой го наблюдава през огледалото. И малко след като попита Бен дали и той, Алекс, ще свърши в лудницата като майка си.

Алекс хвърли поглед към лъскавото парче метал, поставено вместо огледало, преди да огледа ментовозелената стая. Дали и той щеше да свърши на някое подобно място като майка си.

Как ли щеше да разбере, че си е загубил ума. Не се чувстваше откачил.

Бе готов да се обзаложи, че и майка му не се има за луда.

8

Когато господин Мартин се обади най-неочаквано, Алекс направо не повярва на новината. Всичките му шест картини били продадени.

Притиснал телефона към ухото си с рамо, Алекс въртеше четката си в буркан с мръсна вода, след което я избърса в хартиена салфетка, докато господин Мартин му казваше да отиде да си вземе парите. Алекс бе изцяло погълнат от заниманието си — рисуваше призрачна вечерна мъгла над бреговете на планинско езеро и никак не му се прекъсваше, но господин Мартин бе необичайно настоятелен и държеше Алекс да отиде при него възможно най-скоро. Не пожела да каже нито дума за купувача, само спомена, че е получил парите в кеш и искал да даде на Алекс полагащия му се дял. Излезе с плоското обяснение, че знаел, че Алекс имал нужда от пари.

Алекс не бе разговарял с Бетани отпреди два дни, откакто тя му се обади в болницата, докато той беше при майка си.

Нещата се подреждаха, при това в доста отношения. Дори джипът му запали от първия път.

Когато спря на паркинга пред „Риджънт Сентър“, бе ранен следобед. Сивото небе вещаеше приближаваща буря. Въздухът бе необичайно резлив — първият признак за смяна на сезона.

Алекс паркира до новичък джип и си помисли, че би било прекрасно да запали пак без много ядове. С продажбата от шест картини определено би могъл да си позволи да плати да му оправят стартера. Първоначално бе обмислял варианта да си го смени сам, но размисли. Трябваше да довърши картината, върху която работеше, когато му се обади господин Мартин. Галерията трябваше да бъде снабдена с още творби, в случай че купувачът реши да се върне и да си набави още неща на същия художник... или пък ако се появи нов купувач. Много по-лесно бе да продаваш картини и да взимаш комисионни, ако картините са изложени директно.

Преди да заключи джипа си, Алекс взе малката картина, увита в кафява хартия, от пода зад гърба на седалката си. Не искаше да я дава на господин Мартин, но се опасяваше, че ако я остави в джипа, може някой да я открадне. Беше я взел със себе си, защото искаше да я даде на жената, ако случайно я срещне отново.

Коридорите на „Риджънт Сентър“ бяха по-пълни от предишния път, когато бе идвал тук — деня, когато видя онази жена.

С картината, пъхната под мишница, той се отправи енергично към галерията, като пътьом оглеждаше хората с надеждата да мерне лицето ѝ. Беше безпочвена, глупава надежда, но не можеше да престане да се надява, че ще я види.

Щом мярна отражението си във витрината на един бутик, закричи още по-бързо, за да избяга от гледката.

Мина покрай галерията и съзря господин Мартин да крачи в дъното на помещението. Носеше тъмен костюм с яркооранжева вратовръзка — странен избор, който обаче някак си пасваше на галериста. Алекс прекрачи прага и камбанките на входа зазвъняха с познатия си звън. Господин Мартин, като търкаше длани една в друга, изскочи сред картините, поставени на стативи.

— А, Алекс, благодаря ти, че дойде толкова бързо.

— Доста време мина, откакто за последно продадох нещо усмихна се Алекс, докато се опитваше да проумее защо другият е толкова сериозен.

— Така си е — отрони господин Мартин, без да отвърне на опита на Алекс да разведри настроението.

Алекс последва собственика на галерията до дъното на помещението, където господин Мартин се настани на въртящ се стол на колелца и нервно пъхна ключ в заключената ключалка на чекмеджето. Щом го отвори, отключи металната кутия вътре и извади дебел плик. Вътре имаше цяла пачка. Изправи се, за да преброи парите.

— Хей, чакайте малко — вдигна ръка Алекс. — Обикновено ми разказвате подробно всичко. Никога не съм продавал шест картини наведнъж. Сигурно е било доста необичайно. Кой е купувачът? Какво стана? Как го убедихте да купи и шестте? Или човекът просто се е влюбил в платната ми и не е устоял да си ги купи?

Господин Мартин се вторачи в очите на Алекс за момент, сякаш безсилен под пороя от въпроси. Алекс си даде сметка, че вероятно го притиска. Често му се случваше да установява, че въпросите му притесняват околните.

— Ами — подхвана накрая господин Мартин, като явно се опитваше да си припомни точно случилото се, — дойде един мъж. Огледа се, но скоро осъзнах, че не гледа изложените картини, не оглежда експонатите така, както обикновено гледат хората. Като че ли търсеше нещо конкретно. Попитах го дали бих могъл да му покажа нещо специално. Той отвърна, че да, че би искал да види работите на Александър Рал. И аз, естествено, му ги показах с най-голяма радост. Преди да започна да те хваля, той рече, че ги взима. Показах му шестте твои картини, с които разполагам, и го попитах кои го интересуват. Отвърна, че ги иска всичките. За миг се вцепених.

Мъжът ме попита колко ми дължи. Изобщо не попита за цената. Просто се поинтересува колко дължи.

Господин Мартин облиза устни.

— Толкова се зарадвах за теб. Знам колко ти трябва тези пари, Алекс, тъй че като се окопитих, се възползвах от възможността в качеството си на галерист и твой представител да ти издействам най-добрата цена. Бързо прехвърлих в главата си остарелите, ниски цени, които бяхме сложили, след което предвид интереса, проявен от човека, добавих малко отгоре.

Късметът, както и бързата мисъл на господин Мартин в известен смисъл забавляваха Алекс.

— Е, и колко точно добави?

Господин Мартин преглътна.

— Удвоих цената. Казах на мъжа, че струват четири хиляди парчето... и че са добра инвестиция в един съвременен артист с бъдеще.

— Това са двайсет и четири хиляди долара — възкликна Алекс удивен. — Определено си заслужихте комисионната, господин Мартин.

— Това означава — кимна господин Мартин, — че след моята комисионна за теб остават четиринайсет хиляди долара.

Той тутакси започна да брой стодоларовите банкноти. Алекс бе слисан и само стоеше там като истукан, докато галеристът броеше

парите. Щом свърши, човекът въздъхна дълбоко. Явно нямаше търпение да се отърве от банкнотите. Алекс подравни дебелия пачка, преди да я върне в плика. Сгъна го на две и го пъхна в предния джоб на джинсите си.

Продължаваше да не разбира на какво се дължи нервността на господин Мартин, който често продаваше картини за доста повече пари от обявените за творбите на Алекс. Само едно от платната на Р. К. Дилиън вървеше за много повече, отколкото Алекс бе спечелил за всичките шест продадени. Може би притеснението му се дължеше на факта, че са му платили в брой.

— И после? — попита Алекс, все повече изпълнен с подозрения. — Мъжът каза ли нещо друго?

— В общи линии няма какво повече да добавя към разказа си. — Господин Мартин оправи възела на вратовръзката си. — След като плати... в кеш, същите банкноти, които току-що ти дадох... рече: „Значи вече са мои, нали?“ „Разбира се“, кимнах аз.

И тогава той взе една от картините, извади дебел маркер от джоба си, нали се сещаш, от онези, дето не се трият, и започна да драска по платното. Останах шокиран. Не знаех как да реагирам. Щом приключи, стори същото със следващата картина. И така ги издраска всичките една след друга.

Господин Мартин притисна длани една в друга.

— Никога не бях преживявал подобно нещо. Попитах го какво прави. Той отвърна, че картините са си негови и може да прави каквото си поиска, да му се не види.

Господин Мартин се наведе към него.

— Алекс, бих му попречил, кълна се, наистина бих го направил, но нали разбираш, картините си бяха негови, пък и той беше доста... как да кажа... убедителен в действията си. Като гледах как сменя настроенията си, ме обзе страх какво ли би сторил, ако реша да се намеся. И не се намесих. В крайна сметка бях си получил парите — в брой при това.

Алекс остана със зяпнала уста. Преливаше от радост, че е получил парите от продажбата, но в същото време изпита гняв, че някой се е отнесъл така с картините му.

— Та казваш, изпонадраскал картините ми с маркер, после ги взел и си заминал?

Господин Мартин се почеса по бузата, погледът му избяга встрани.

— Не. Остави ги на пода и каза, че иска да ти ги дам. Каза: „Върни ги на Александър Рал. Аз черпя.“

Алекс въздъхна.

— Нека ги видя.

Господин Мартин посочи картините, опрени в стената в ъгъла на помещението. Бяха обърнати една към друга, със свалени рамки.

Когато Алекс вдигна първата и я погледна, загуби ума и дума. С плътни черни букви, разположени по диагонал през платното, пишеше: „Мамицата ти, задник такъв.“

Картината беше осеяна с всевъзможни злостни, обидни и изпълнени с омраза епитети.

— Алекс, искам да ги махнеш от тук.

Алекс стоеше с треперещи ръце, вторачен в красивите си картини, изподраскани с грозни думи.

— Чу ли, Алекс? Не мога да ги държа тук. Ами ако някой клиент ги види? Трябва да ги махнеш. Веднага. Махни ги от тук. Искам да забравя за цялата случка.

Обзет от гняв, Алекс успя само да кимне. Знаеше, че господин Мартин не се притеснява, че някой клиент може да ги види. Доста от художниците на Мартин изобщо не се притесняваха да говорят така пред клиентите. Клиентите възприемаха „цветистия“ език на творците за социална чувствителност и артистична интроспективност. Колкото повече пъти един артист успяваше да използва ругатня в едно изречение, толкова по-напредничав той им се струваше.

Не, господин Мартин не бе обиден от самите думи — той бе свикнал да ги чува в галерията. Той се страхуваше от човека, който ги бе изписал, и от контекста на тези думи — неподправена омраза.

Господин Мартин се прокашля.

— Доста мислих по въпроса. И реших, че засега ще е най-добре да не излагам повече твои творби.

— Моля? — вдигна глава Алекс.

Господин Мартин посочи картината.

— Ами погледни. Такива като този могат да станат опасни. Имаше вид сякаш е готов да ми счупи врата, ако понеча да го възпра.

Първата мисъл на Алекс беше, че е дело на Бетани, но бързо я отхвърли. Беше почти сигурен, че тя не разполага с толкова пари, че да ги прахоса, за да потуши гнева си.

— Как изглеждаше? Опиши ми го.

— Ами — замисли се господин Мартин, леко изненадан от разпаления тон на Алекс, — беше висок, доста едър, като теб. Беше облечен елегантно, но не със скъпи дрехи. Жълтеникав панталон, свободна риза върху панталона. Бежова с вертикални сини райета от лявата страна.

Описанието не беше познато на Алекс.

Направо му прилоша от гняв. Изтръгна платното от основата му, после направи същото и с останалите пет. Погледът му само претича през обидите и сквернословията, обругали красивите сцени. Гамата на ругатните причини спазъм в стомаха му — не толкова заради самите думи, а защото те бяха изпълнени с неподправена омраза.

Това бяха просто красиви пейзажи. Нищо повече. Предназначени да повдигат настроението на зрителя, да накарат хората да обичат повече живота и света, в който живеят. Да таиш у себе си омраза вместо красота беше едно, но да влезеш в такива огромни разходи само и само за да изразиш омразата си, беше съвсем друго.

Алекс осъзна, че господин Мартин има право. Подобен човек лесно може да стане агресивен. Дано никога да не го срещне.

9

Пъхнал навитите на руло съсипани платна под едната си мишница и внимателно увитата в кафява хартия картина под другата, Алекс безропотно напусна галерията на господин Мартин. Колкото и разгневен да беше, нямаше никакъв смисъл да спори. Господин Мартин се страхуваше.

Алекс не можеше да се сърди на човека. Както беше сам по цял ден, той можеше да се превърне в удобен прицел.

Непознатият можеше да се върне по всяко време. Какво да направи господин Мартин? Алекс не можеше да очаква от него да се справи с потенциално опасна кавга.

Докато крачеше из изящните коридори, в главата на Алекс се блъскаха противоречиви мисли. Беше потиснат, изпълнен с гняв. Искаше му се да изтича вкъщи и да се скрие от света, в който такива като онзи се разхождаха необезпокоявани. Искаше да отрие грубияна и да му завре черните маркери в гръкляна.

Когато Алекс вдигна глава, видя пред себе си жената — гледаше го как се приближава към нея. Той забави крачка и спря.

Тя носеше същата черна рокля, същата зелена пелерина около раменете. Сякаш мярна тънка струйка пара — сянка дим — да се издига от спуснатата ѝ върху раменете руса коса, но щом се опита да се съсредоточи върху нея, тя изчезна.

Колкото и да звучеше невероятно, жената изглеждаше дори още по-красива от предния път.

— Често ли идвате тук? — попита той.

Без да откъсва очи от неговите, тя бавно поклати глава.

— За втори път.

Нещо в сериозността на чертите ѝ го сепна. Знаеше, че не е дошла тук на пазар. В главата му отекна старата мантра на дядо му — неприятностите ще те намерят.

— Добре ли си, Алекс? — попита тя.

— Да, да. — При звука на гласа ѝ се почувства по-добре. — Знаете името ми, но аз не знам вашето.

Тя пристъпи напред и на дребничкото ѝ лице се разля мека усмивка.

— Аз съм Джакс.

Името ѝ беше необичайно като всичко останало в нея. Направо не можеше да повярва, че я вижда пак.

— Какво не бих дал, за да те нарисувам, Джакс — едва чуто пророни той.

Тя се усмихна на думите му, усмихна се в знак, че е приела комплимента, но не показа по никакъв начин какво мисли по въпроса и дали би искала да стане модел на художника.

Накрая Алекс успя да откъсне поглед от нея и да се огледа, за да види дали има и друг наоколо.

— Чу ли новините по телевизията?

Тя сбърчи чело.

— Новини ли? Не. Какви новини?

— Помниш ли онзи ден, когато се срещнахме за пръв път на улицата. Онзи камион за малко не ни уби.

— Пиратите, както ги нарече. Да, помня.

— Ами по-късно същия ден двамата полицаи, които спряха камиона, бяха намерени мъртви.

За момент тя замлъкна, вперила очи в него.

— Мъртви ли?

— По телевизията съобщиха, че двамата били намерени със счупени вратове — кимна той.

Информацията за начина, по който е било извършено убийството, замъгли погледа ѝ. Тя изпусна дълга въздишка и поклати глава.

— Това е ужасно.

Алекс изведнъж съжали, че е започнал разговора с тези мрачни новини. Посочи една пейка, сложена между огромни саксии с цветя.

— Ще поседиш ли с мен? Бих искал да ти покажа нещо.

Тя възвърна усмивката си и по негово желание седна на махагоновата пейка. Над главите им се образуваше зелен балдахин от листа на филодендрон. Огромните кашпи с избуяли растения от двете

им страни създаваха усещането, че двамата са в гората, далеч от света. Растителността ги скриваше от почти всички погледи.

Алекс остави рулото с платната на пейката от дясната си страна, далеч от нея. После сложи картината в скута ѝ.

— Какво е това? — попита тя.

— Подарък.

Тя го изгледа за момент, после махна опаковъчната хартия.

Изглеждаше искрено слисана да види картината. Повдигна я благоговейно в ръцете си. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

Отне ѝ известно време, докато успее да заговори.

— Защо ми я даваш?

Алекс сви рамене.

— Защото искам. Ти каза, че е красива. Не всички намират картините ми за красиви. Ти го каза. Искях да е твоя.

Джакс преглътна.

— Алекс, кажи ми защо си нарисувал точно това място.

— Както вече ти казах, това е просто плод на въображението ми.

— Не, не е — натърти тя.

Той замълча за миг, изненадан от думите ѝ.

— Напротив. Просто рисувах пейзаж...

— Аз живея недалеч от там. — Погали нежно сянката под величествените борове. — Прекарала съм безброй часове точно тук, взряна в планинските просеки тук и тук. Гледките от това скрито кътче са невероятни — точно каквито си ги нарисувал.

Алекс не знаеше какво да отвърне.

— Просто рисувах една гора. Горите доста си приличат. Дърветата от един и същи вид изглеждат почти еднакво. Сигурен съм, че просто ти напомня за това място, което ми описа.

С върха на кокалчето си тя отри една сълза.

— Не. — Преглътна, после посочи едно място, което той ясно си спомняше как бе нарисувал. Поради някаква причина бе обърнал специално внимание точно на този ствол.

— Виждаш ли тази вдлъбнатина върху дървото? — Погледна го. — Аз я издялах.

— Ти си я издялала — повтори монотонно той.

— Изпробвах колко да наостря ножа си — кимна тя. — Тази кора е дебела. Издялах тънки като лист хартия ивици, за да видя дали е

достатъчно остър. Кората е твърда, но се реже лесно с току-що наточен нож.

— Значи обичаш да седиш на такива места?

— Не, не на такива места. На това място. Обичам да седя на това място. Нарича се Шайнистей.

— Шайнистей ли? Какво означава?

— Това е древна дума, която означава „силно място“. Ти си нарисувал точно това място. — Тя за пореден път огледа сцената и му посочи огряната от слънце долчинка.

— Единствената незначителна разлика е, че има едно дърво тук, отстрани на тази полянка, което ти не си нарисувал. Това е абсолютно същото място, с изключение на това липсващо дърво.

Алекс усети как го полазват иглички. Знаеше за кое дърво говори тя. Беше го нарисувал. В началото го бе нарисувал точно там, където посочи тя, но макар да бе на мястото си в такава гора, композиционно не стоеше, така че той го заличи с боя отгоре. Спомни си как се бе запитал защо изобщо го нарисува, след като не пасваше на композицията му. Дори докато гледаше къде сочи Джакс, различаваше слабия контур на дървото, видим под боята, която го скриваше.

Алекс нямаше никакво обяснение как е възможно тя да познава всичко това.

— Къде се намира мястото?

Тя го изгледа за момент. В гласа ѝ се възвърна предишната дистанцираност.

— Трябва да поговорим, Алекс. За съжаление има много за казване и както предния път не мога да остана дълго.

— Слушам те.

Тя изгледа един минавач.

— Дали бихме могли да разговаряме на малко по-скрито място?

Алекс посочи надолу по коридора.

— Ей там има един приятен ресторант. Времето за обяд отмина, така че ще е по-спокойно и подходящо да поговорим. Какво ще кажеш да те черпя един обяд, а ти ще ми разкажеш каквото имаш за разказване?

Тя присви устни една в друга, докато обмисляше предложението му.

— Добре.

Алекс се запита защо е толкова предпазлива. Може би имаше дядо като Бен.

Станаха, тя притискаше картината плътно към себе си.

— Благодаря ти за това, Алекс. Няма как да знаеш какво означава за мен. Това е едно от любимите ми места. Ходя там, защото е красиво. Той сведе глава при любезните ѝ думи.

— Нарисувах го, защото е красиво. Това, че ти харесва, е по-голяма награда, отколкото би могла да си представиш.

Продължаваше да не разбира как е възможно да е нарисувал място, което тя познава толкова добре, но усети напрежението ѝ и реши да не настоява за обяснение. Тя искаше да му каже нещо, така че най-добре да я остави да говори.

Закрачиха по коридора, Алекс с навитите платна под мишница.

— Откъде е това име — Джакс?

Тя се оживи, едва ли не се засмя на въпроса му.

— Това е игра. Пускаш джакс на земята, хвърляш топка във въздуха и се опитваш да вземеш джакса и да хванеш топката със същата ръка, след като отскочи веднъж. Елементарна детска игра, но се изисква остър поглед и бърза ръка.

Някои хора останаха изумени от бързината на ръцете ми и затова родителите ми ме нарекоха Джакс.

Алекс сбърчи чело, докато се опитваше да осмисли чувството.

— Но когато си се родила, едва ли си можела да играеш на каквото и да било. Сигурно трябва да си на пет-десет години, за да играеш такава игра. Как е възможно родителите ти да са знаели, че ще си с бързи ръце, когато си се родила?

Тя заби поглед право пред себе си.

— Пророчество.

— Моля? — недочу Алекс.

— Казал им го е пророк още преди да се родя, казал им е, че всички ще бъдат изумени от това колко бързи са ръцете ми и че първото, което ще направи впечатление на хората, ще е колко добре играя джакс. Затова са ме кръстили Джакс.

Алекс се запита към каква ли странна религия принадлежат родителите ѝ, че да се доверяват чак дотам на думите на някакъв пророк. От негова гледна точка, ако за родителите ѝ е било толкова важно тя да е бърза с ръцете, е трябвало просто да я насърчават да се

упражнява, така че в крайна сметка е щяла да придобие умения така или иначе. Понечи да ѝ го каже, искаше да ѝ каже толкова много неща, да зададе толкова въпроси, но нарастващото чувство за предпазливост му подсказа да не припира нещата и да я остави да разкаже собствената си история. Затова за момента запази въпросите си незададени.

— Но Джак е мъжко име.

— Джак да, но моето е Джакс, като играта.

— Тази игра всъщност се казва „Джак“.

— Не и там, откъдето идвам.

— И къде по-точно е това?

— Доста е далече, сигурно не си го чувал.

Поради някаква причина тя отбягна въпроса му, но той реши да не я притиска.

Докато вървяха по коридора, той я наблюдаваше с крайчеца на окото си. Той обичаше да наблюдава хората, положението на тялото им, походката, отношението им към живота, отпечатано върху цялостното им излъчване. Така придобиваше по-ясна представа за човека.

Когато бяха навън, повечето хора си придаваха или небрежен, или делови вид. Често просто се фиксираха върху конкретното място, където отиваха, и не забелязваха почти нищо около себе си. Бяха като коне с капаци и това се отразяваше и на походката им. Тези, които предпочитаха деловото излъчване, вървяха сковани. Останалите, съсредоточени върху самите себе си и слепи за заобикалящата ги среда, вървяха по-свободно. Повечето хора потъваха в собствения си свят, не забелязваха нищо около себе си, дори потенциална заплаха, и езикът на тялото им бе доказателство за това. В някои случаи небрежното отношение привличаше опасно вниманието. Хищниците дебнеха точно за това.

Повечето хора изобщо не си даваха сметка, че е възможно да ги сполетят неприятности, че има хора, които биха могли да ги наранят. Но просто никога не се бяха сблъскали с такива ситуации и не вярваха да им се случи. Съзнателно бяха избрали да не мислят за това.

Джакс се движеше по различен начин. Фигурата ѝ, за разлика от скованото делово положение, излъчваше готовност като навита пружина, но в същото време се движеше грациозно, осъзнаваща

всичко около себе си. Донякъде движенията ѝ му напомняха на движенията на хищник. Чрез дребни намеци в положението на тялото ѝ тя излъчваше спокойствие, граничещо със заплахата. Това не беше жена, към която един мъж би се доближил ей така.

Всъщност осъзнатостта ѝ за него бе най-впечатляваща. Тя наблюдаваше хората по коридорите, всеки един от тях, без да се взира директно в тях. Следеше ги с крайчеца на околото си, преценяваше ги, проверяваше, сякаш за да види на какво разстояние е всеки един от тях спрямо нея и дали представлява заплахата.

— Определен човек ли търсиш? — не се стърпя той.

— Да — отвърна тя, потънала в мислите си.

— Кого?

— Друг вид човешко същество.

В следващия миг Алекс я дръпна зад тъгъла и я залепи за стената. Не бе имал намерение да бъде толкова груб, но шокът от тези думи отприщи в него импулс да действа незабавно.

— Какво каза? — рече той през зъби.

Стисна я за левия лакът с дясната си ръка. Картината бе помежду им. Лявата му ръка бе пред гръкляна ѝ, пръстите му стискаха рамото ѝ. Ако понечеше да натисне, можеше да ѝ прекърши врата.

Тя го гледаше, без да трепне.

— Казах, че търся друг вид човешко същество. А сега ти предлагам да размислиш какво правиш и внимателно да ме пуснеш. Не прави прибързани движения или ще ти прережа гърлото, а няма да ми е никак приятно. Аз съм на твоя страна, Алекс.

Алекс се намръщи, след което, усетил бодване, осъзна, че тя наистина държи острието на ножа си опряно под брадата му. Нямаше представа откъде се е появил ножът. Не можеше да си обясни как го е извадила толкова бързо. Във всеки случай знаеше, че тя не се шегува.

Освен това нямаше представа кой от двамата ще надделее над другия, ако се стигне дотам. Той беше бърз, но нямаше никакво намерение, и никога не бе имал, да я нарани. Просто искаше да я озапти.

Започна бавно да отпуска хватката си.

— Майка ми използва същия израз преди няколко дни.

— Е, и?

— Тя е в психиатрична клиника. Когато ѝ отидох на свиждане, тя ми каза да бягам и да се крия, преди да ме хванат. Когато я попитах кой ме гони, тя отвърна: „друг вид човешко същество“. После дойде информацията за онези двама убити полицаи. По телевизията казаха, че са намерени с пречупени вратове. Майка ми каза: „Те чупят вратовете на хората.“ После потъна обратно в своя си свят. Оттогава не е говорила. Ще минат седмици, докато проговори пак.

Джакс съчувствено стисна ръката му.

— Съжалявам за майка ти, Алекс.

Той се озърна, за да види дали някой не ги гледа. Никой не им обръщаше внимание. Навярно минувачите ги мислеха за двама влюбени, които си нашепват мили думи един на друг.

Кръвта му бе кипнала и въпреки успокояващия ѝ глас и нежното ѝ докосване му бе трудно да дойде на себе си. Насила отпусна стиснатата си челюст.

Нещо помежду им току-що се бе променило, при това в доста сериозна насока. Той бе сигурен, че тя също го усеща.

— Искам да знам как така изрече същите думи, които чух от устата на лудата ми майка. Искам да ми отговориш на този въпрос.

Тя се вторачи в очите му от сантиметри разстояние.

— Точно затова съм тук, Алекс.

10

Вратата на „Риджънт трил“, облицована с мека черна кожа, се затвори тихо зад тях. В сумрачния ресторант нямаше прозорци. Салонната управителка — ефирна фея с нежен шал, който се вееше подире ѝ — ги поведе към спокойното сепаре, което Алекс хареса. С изключение на две по-възрастни дами в средата на помещението, под цилиндричен полилей, пръскащ приглушена светлина, ресторантът беше празен.

Празен или не, Алекс не искаше да седи с гръб към залата. Имаше чувството, че Джакс си мисли същото.

Двамата се настаниха в сепарето един до друг, опрели гръб в стената.

Подплатените, меки златисти стени, плюшените столове, пъстрите сини килими и кремавите покривки превръщаха ресторанта в тихо и спокойно убежище. Позицията им в дъното им вдъхваше сигурност.

След като управителката им донесе менютата и се оттегли, а сервитьорът напълни чашите им с вода, Джакс се огледа още веднъж, преди да проговори.

— Виж, Алекс, никак няма да е лесно за обясняване. Сложно е и в момента не разполагам с достатъчно време, за да ти разкажа всичко. Трябва да ми се довериш.

Алекс не беше точно в благосклонно настроение.

— Защо да ти се доверявам?

Тя се усмихна.

— Защото може да се окаже, че съм единствената, която може да предотврати чупенето и на твоя врат.

— От кого?

Тя кимна към навитите платна на пейката от другата му страна.

— От хората, които сториха това е картините ти.

Той сбърчи чело.

— Откъде знаеш за това?

Джакс сведе поглед върху скръстените си ръце.

— Видяхме го, докато го извършваше.

— Видяхте го? Кои „вие“?

— Опитвахме се да погледнем през огледалото в галерията на господин Мартин. Искахме да те намерим.

— Къде бяхте, докато „гледахте“ в огледалото?

— Моля те, Алекс, просто ме изслушай. Нямам време да ти обяснявам всичките тези подробности. Става ли?

Алекс въздъхна дълбоко и се примири.

— Добре.

— Знам, че нещата, които ти казвам, може да ти звучат невъзможни, но се кълна, че говоря истината. Не затваряй съзнанието си за онова, което лежи отвъд настоящото ти разбиране. Понякога хората изобретяват или откриват неща, които разширяват познанията им дотолкова, че приемат за възможни неща, които само преди ден са им се стрували невъзможни. И в този случай се касае за нещо такова.

— Имаш предвид нещо от сорта на това, че никой не е вярвал, че хората ще носят миниатюрни телефони в джобовете си, без да се налага да са свързани с жици.

Аналогията му я обърка.

— Да, нещо такова. — Върна се към въпроса. — Надявам се един ден да ти помогна да осмислиш положението по-добре. Засега те моля просто да бъдеш отворен за новото.

Алекс бавно въртеше столчето на чашата с вода между пръстите си, вторачен в бучката лед, която оставаше на мястото си, докато чашата се движеше.

— Та, значи, казваше, че си ме търсила.

Джакс кимна.

— Знаех, че имаш връзка с галерията. Така разбрах, че ще си тук днес. Трябваше да побързам, за да те засека. Тъй като се наложи да бързаме, не можахме да се подготвим както трябва, поради което нямам много време.

Алекс отри лицето си с длан. Започваше да го гложди чувството, че някой го взема за глупак.

— Трябва ти стая при майка ми.

— Мислиш, че се шегувам ли? — Тя го изгледа изпепеляващо сериозно. — Нямах представа колко трудно е за мен всичко това.

Нямаш представа през какво трябваше да премина рисковете, които предприех, за да дойда тук.

Тя стисна зъби и преглътна, като се опитваше да запази тона си спокоен.

— Не е шега, Алекс. Не знаеш колко ме е страх, колко изгубена се чувствам тук, колко изпълнена с ужас.

— Съжалявам, Джакс. — Алекс отвърна поглед от болката в очите ѝ и отпи глътка вода. — Но не си сама. Кажи ми какво става?

Тя въздъхна, за да се успокои.

— Ще се постарая, но трябва да разбереш, че засега просто не мога да ти кажа всичко. Не само защото нямам достатъчно време, за да ти обяснявам, а и защото не си готов да го чуеш. Още по-лошото е, че ние сме в мрак относно голяма част от себе си.

— Кои сте тези „вие“, които непрекъснато споменавах?

Тя вдигна гарда.

— Мои приятели.

— Приятели.

— Работим от години — кимна тя. — Опитваме се да разберем какво става. Те ми помогнаха да дойда до тук.

— Да дойдеш тук от къде?

— От там, където живея.

Увъртането ѝ не му се понрави, но реши, че няма лошо просто да остави нещата така засега.

— Продължавай.

— Накрая стигнахме до момент, когато преценихме, че ще стане, и въпреки риска пробвахме, но все още не знаем как да стане така, че наистина да се получи. За разлика от другите.

— Искаш да кажеш, сте се пробвали да стигнете до тук, където живея аз, от там, където вие живеете.

— Да.

— Какво щеше да се случи, ако не бяхте направили нещата както трябва, ако не се беше получило?

Тя го изгледа продължително.

— Тогава щях да се изгубя за цяла вечност на едно много ужасно място.

По напрежението, изписано на лицето ѝ, той осъзна реално заплахата — поне от нейна гледна точка, и колко плашеща е за нея

мисълта за евентуален провал. Предвид наблюдението му, че тази жена не се плаши лесно, думите ѝ го сепнаха.

Тъкмо се канеше да я пита пак кои са останалите от екипа ѝ, когато сервитьорката се появи на масата и им се усмихна топло.

— Да ви предложи нещо за пиене? Чаша вино?

— Един горещ чай би ми се отразил прекрасно — отвърна Джакс.

Тонът на тази простичка молба разкри колко е уморена всъщност и колко близо е до ръба на силите си.

— За мен вода. Дамата не разполага с много време. Бихме искали да поръчаме. — Докато взимаше менюто, се обърна към Джакс. — Какво предпочиташ? Пилешко? Телешко? Салата?

— Няма значение. Каквото избереш за себе си.

Беше ясно, че храната не ѝ е приоритет, затова Алекс поръча две салати с пилешко.

Щом сервитьорката се отдалечи, телефонът на Алекс звънна. Той инстинктивно помоли Джакс да го извини, докато вадеше апарата от джоба си.

— Ало, Алекс слуша.

Хрумна му, че може би господин Мартин звъни, за да му каже, че е размислил. Но в слушалката се чу гъргорене. Изпълнен с напрежение, разчленен вой оформи нещо като: „Тя е тук. Тя е тук.“ Отвъд пукота се чуха шепоти и приглушени стенания, сякаш дошли от друг свят.

И тогава Алекс различи някъде във фона и своето име.

Джакс се наведе напред.

— Какво има?

Понечи да затвори и да я излъже, че всичко е наред, но поради някаква причина реши да ѝ даде да чуе. Долепи телефона си до ухото ѝ.

Тя се надвеси още по-напред, заслуша се.

Внезапно пребледня като платно.

— Добри духове — прошепна на себе си, — те знаят, че съм тук.

— Моля? Познато ли ти е това?

Обзета от паника, тя го погледна облещена, без да може да се откъсне от звуците.

— Спри го.

Алекс взе телефона и затвори.

— Следят те с това.

— Следят ме?

Все още мъртвешки бледа, тя продължи:

— От другата страна.

— От другата страна на какво?

Докато погледът ѝ блуждаеше, Алекс прекъсна връзката. После, преди да го прибере в джоба си, ей така, за всеки случай, махна батерията и я прибра в друг джоб.

Сервитьорката се появи и постави пред Джакс порцеланова чаша и чайник с гореща вода, заедно с кошничка, пълна с пакетчета чай.

След като момичето се отдалечи, Джакс напълни чашата си с гореща вода. Ръцете ѝ трепереха.

Остана така, вторачена в чашата, разтреперана. Известно време седя, без да мърда, сякаш горещата течност можеше да ѝ даде отговор или да направи нещо.

Накрая вдигна чашата, поднесе я пред лицето си и надникна във водата. После върна чашата на мястото ѝ.

Джакс отпусна ръце в скута си. Сбърчи чело, едва преглъщайки сълзите си.

— Какво има? — попита тя.

За жена, хладнокръвно опряла нож в гърлото му, когато я долепи до стената, сега тя изглеждаше доста разстроена.

— Как правиш така, че чаят да действа? — попита тя съкрушена, на ръба на нервите си.

— Чаят да действа? Какво имаш предвид? — остана изумен от въпроса ѝ Алекс.

— Никога не съм си представяла, че ще е толкова трудно — каза тя повече на себе си.

— Чая ли имаш предвид?

Тя смачка салфетката си на топка, докато с усилие се опитваше да преглътне сълзите си.

— Всичко. — Тя преглътна, после с усилие намери гласа си. — Моля те, Алекс. Искам чай, но не знам как става.

Искреното ѝ объркване изпълни сърцето му с болка. Не можеше да повярва, че тази жена може да изглежда тъй безпомощна. Нещо я тласкаше към ръба.

Той внимателно докосна опакоето на дланта ѝ.

— Всичко е наред, Джакс. Не позволявай да се скапваш. Аз ще ти помогна.

Той взе едно пакетче чай от кошничката, разкъса хартиената опаковка. Вдигна пакетчето за хартиената дръжка в единия край на края.

— Виждаш ли? Чаят е вътре, в пакетчето. — Погледът ѝ проследи пакетчето чай, докато той го пускаше в горещата вода, оставяйки края да увисне отвън. — Просто го оставяш малко да покисне и чаят е готов.

Тя се наведе и надзърна в чашата. Докато наблюдаваше, водата потъмня.

Внезапната усмивка прогони сълзите ѝ. Заприлича му на дете, видяло фокус за пръв път в живота си.

— Така ли става? Само това ли правиш?

Алекс кимна.

— Аха. Явно там, където живееш, нямате чай в пакетчета.

Тя поклати глава.

— Там е много различно.

— Там ти харесва повече, нали?

Не ѝ беше нужно да мисли дълго.

— Да. Въпреки проблемите там е моят дом. Мисля, че и на теб ще ти хареса.

— Какво те кара да мислиш така?

Тя протегна ръка и погали нежно с пръсти картината.

— Ти рисуваш такива места. Ти рисуваш красотата. — Погледна го пак. — Това ще ми помогне да убедя другите.

— Какво да ги убедиш?

— Да повярват на избора ми.

— Кои са другите, Джакс.

— Другите като мен.

— Те живеят там, на това, другото място? Където живееш ти?

— Да. Помниш ли двамата мъже, когато с теб се видяхме за пръв път? — попита тя, сякаш сменила темата. — Онези двамата, дето ги задържаха полицаите?

— Пиратите — кимна Алекс. — Познаваш ли ги?

— Да. Те бяха друг вид човешки същества. Различни от теб. Различни от майка ти. Освен другото те ще прекършат врата на всеки, който се изпречи на пътя им. Точно от тях се страхува майка ти.

— Какво имаш предвид, ще...?

Сервитьорката донесе две чинии.

— Помолих ги да побързат, след като нямате много време...

— Благодаря — усмихна се искрено Джакс.

След като момичето се отдалечи да си върши работата, Алекс се върна на въпроса.

— Та какво имаш предвид...?

— Трябва ли да направя нещо с това, за да го ям? — Тя вдигна глава от салатата. — Има ли нещо, което се налага да направя предварително?

Алекс взе вилицата.

— Не, просто бодеш. — Боцна парче пилешко с вилицата. — Месото е нарязано, така че не ти се налага да използваш дори нож. — В следващия миг осъзна, че не би й било никакъв проблем да използва нож.

Хапна, за да й покаже как става.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, Алекс, задето си толкова търпелив. Задето разбираш, че тук е нужно търпение.

Само да знаеше колко припряно му е отвътре, но не искаше да я притиска.

— Защо?

— Защото ако трябваше да ти кажа всичко веднага, нямаше да ми повярваш, а трябва да ми повярваш. От друга страна обаче, времето се изплъзва между пръстите ми, така че трябва да ти разкажа поне част.

Алекс едва сдържа усмивката си при мисълта за странния танц, който ги увличаше, как и двамата се стараеха да не припират другия.

— Джакс, откъде майка ми знае тези неща... за другия вид човешко същество, за хората, които чупят вратове?

— Мисля, че донякъде се дължи на това, че се опитахме да я предупредим.

— За какво?

— Че я преследват. Но не успяхме да стигнем до тук. Другите ни изпревариха. Те идват тук от известно време. Опитвахме се да я

предупредим през огледала, но те явно са се добрали до нея. Опитавме се да предупредим и теб.

Алекс усети как косъмчетата по тила му настръхват.

— Дядо ми показва някакви документи за наследство. Те имат ли нещо общо с хората, за които сте се опитали да предупредите майка ми?

Остана вторачена в чинията си известно време, преди да отговори.

— Засега знаем само, че има ужасно опасни хора, които са намислили нещо. Все още не сме успели да напаснем пъзела.

Алекс не остана доволен от отговора.

— Дядо ми каза, че наследството трябвало да получи баща ми на двайсет и седмия си рожден ден, но тъй като той починал преди това, го получила майка ми. Тя обаче била вкарани и лудница, преди да навърши двайсет и седем. Струва ми се логично това наследство да е свързано по някакъв начин със случилото се с нея.

— Не знам, възможно е. Съжалявам, че не успяхме да ѝ помогнем, Алекс. Съжалявам, че семейството ти премина през толкова неприятности.

Известно време Алекс продължи да яде в мълчание.

— Дядо ми Бен казва, че всичкото главоболие идва от седмицата — от седмицата в двайсет и седем.

— Седмицата ли? Та това е лудост.

— И аз така си помислих.

Тя поклати глава.

— Седмицата. Как изобщо е могло да му хрумне подобно нещо? Деветката е.

Вилицата на Алекс с набодено върху нея парче пилешко застина на средата на пътя към устата му.

— Моля?

— Свързано е с деветката. Не е седмицата в двайсет и седем, ами е деветката. Две плюс седем. Девет. Деветките дават тласък.

— Нищо не разбирам. Аз съм бил на девет. Както и баща ми. И майка ми. Всички сме били на осемнайсет. Едно плюс осем в осемнайсет прави девет, точно както две плюс седем и двайсет и седем прави девет.

Алекс не можеше да повярва, че спори по такъв въпрос.

Джакс поклати глава.

— Да, но деветката и осемнайсетката са първо и второ проявление на девет. Двайсет и седем е третата деветка. Важна е третата.

Алекс я изглежда.

— Третата деветка.

Тя кимна.

— Точно така. Тройките са основни числа — заклинания с тройки и прочие.

— Заклинания с... — невярващо примигна Алекс.

— Тройката е основен компонент на деветката. Множителят. — Джакс размаха вилицата си, все едно искаше да каже, че се подразбира от само себе си. — Именно затова ключовият момент е два̀йсет и седем — третата деветка. Нарича се Законът на деветките.

— Законът на деветките — повтори Алекс, без да откъсва поглед от нея. — Сигурно се шегуваш.

— По-лесно е, отколкото чая.

— Позволи ми да не се съглася.

Жената вярваше в нумерологията. Алекс си помисли, че би трябвало Бен да седи тук и да участва в този разговор.

Алекс не вярваше, че едно число може да има някакво значение. Хрумна му нещо. Беше му изключително неприятно да го спомене.

— Роден съм на девети септември. Деветият месец, деветият ден, в девет вечерта.

— За да бъдем точни, роден си девет минути след девет.

Между плешките му пропълзля ледена тръпка, която се качи нагоре към тила.

— Откъде знаеш?

— Проверихме. — Тя сръбна от чая, като го наблюдаваше над ръба на чашата.

— Какво друго знаете за мен?

— Ами, не си помниш сънищата.

Алекс помръкна още повече.

— Откъде знаете това, да му се не види?

— Ти си Рал — сви рамене тя. — Мъжете от рода Рал не си помнят сънищата.

— Какво знаеш за мъжете от рода Рал? Там, откъдето идваш, има ли Рал?

— Не — отвърна някак тъжно тя. — Там, откъдето идвам, династията Рал отдавна е отряла.

— Виж, Джакс, започвам съвсем да се обърквам. — Въздържа се да използва по-силна дума. — Караш ме да си мисля за теб неща, които наистина бих предпочел да не мисля. — Започваше да подозира, че тя не е с всички си... или че той не е. — Защо не внесеш повече яснота?

— Не съм от твоя свят — отсече тя и го погледна в очите. — Аз съм различен от теб вид човешко същество.

11

Алекс остана вторачен в нея.

— Искаш да кажеш, че си извънземно. От Марс примерно или нещо такова.

Лицето ѝ помръкна.

— Не знам точно какво е Марс, но тонът ти е красноречив. Не се шегувам. Рискувах живота си, за да дойда тук.

— Рискувала си живота си сега?

— Това не е твоя грижа.

— А кое е моя грижа?

— Че има хора от моя свят, опасни хора, които са тръгнали да те преследват по причини, които все още не можем да си изясним. Не искам да се окажеш неподготвен.

Алекс се зачуди как ли се подготвя човек за хора от други измерения или време, или зоната на здрача, или кой знае какво... не можеше да си представи какво и кой би хукнал да го преследва.

Алекс бутна с вилицата си парче пилешко, докато обмисляше думите ѝ. Ако в погледа ѝ би могла да се прокрадне деловитост, то в момента тя го гледаше точно така.

И все пак просто не можеше да се накара да приеме на сериозно приказките за пришълци от други светове. Глождеше го мисълта, че това, за което се бе притеснявал цял живот, бе започнало да се случва — той полудяваше също като майка си. Знаеше, че тя вярва в нереални неща.

Прогони тези мисли. Не, не е луд. Джакс си е съвсем истинска. Всъщност за него звучеше по-смислено да вярва, че тя е луда. Но въпреки абсурдната история, която му разказа, някак не му приличаше на луда.

Дори да не можеше да повярва, че жената до него е пришълец от друг свят, явно нещо се случваше, при това съвсем не безобидно. А направо дяволски сериозно, ако трябваше да ѝ вярва.

Искаше му се да я попита как точно е пътувала от онзи, другия свят, но размисли и се върна в изходна позиция.

— Слушам те.

Тя сръбна от чая.

— Някой ровичка.

— В семейството ми ли?

— Да.

— Защо?

— Най-вероятно защото фамилията ти е Рал. Смятаме, че освен ако нямаш деца, ще си последният от рода Рал.

— Значи според теб някой се интересува от рода Рал?

— Ако мога да изразя предположение, бих казала, че е възможно да са убили баща ти, за да не допуснат да стане на двайсет и седем.

— Баща ми е загинал при катастрофа. Не става въпрос за убийство.

— Не съм убедена — повдигна вежда Джакс. — Помисли си, ако онзи ден камионът те бе блъснал, нямаше ли да прилича на катастрофа?

— Да не би да намекваш, че е било нарочно? Че онези мъже са възнамерявали да ме убият? Защо?

Тя се облегна назад и въздъхна, после махна с ръка, за да прогони предположението.

— Просто казвам, че ако се бяха опитали да те убият, можеше да прилича на пътен инцидент, не си ли съгласен?

Той бодна парченце пилешко, в главата му изплува споменът за убийствения поглед на брадатия от камиона. Джакс продължаваше да го гледа.

— Защо тези хора проявяват такъв интерес към рода Рал? — Не сме съвсем сигурни. Както ти казах, не разбираме изцяло мотивите им, нито знаем какво точно се случва.

Тя явно не беше сигурна за доста неща. Алекс не знаеше дали да ѝ вярва, когато твърдеше, че се намира като в мрак, но реши, че след като е преценила да не му казва всичко, явно има причина да е така, затова я остави.

Джакс се намести и продължи.

— Докато бях малка, някои хора започнаха да получават сигнали, че нещо се случва, нещо нечестиво. Започнаха да разнищват различни

версии, да следят хора, да ги шпионират и с течение на времето едно нещо доведе до друго. Така се установи, че майка ти е в опасност. Опитаха се да ѝ помогнат. В крайна сметка се оказа, че няма да успеят. Не разполагаха с достатъчно информация.

— След като двайсет и седем е толкова важно заради Закона на деветките и прочие — прекъсна я Алекс, — тогава защо тези опасни хора не са направили нищо на дядо ми Бен. Той също е Рал.

Разказът ѝ бе съшит с твърде много бели конци. Той размаха вилицата си за повече убедителност.

— Или пък, като стана дума, защо не са преследвали предишните поколения?

— Някои от приятелите ми са на мнение, че онези хора просто не са успели да се доберат до тук по-рано.

— Ти обаче си на друго мнение, така ли?

Тя кимна с неохота.

— Според мен важни елементи от пророчеството не са се били случили. Било е твърде скоро. До този момент е било грешното време и грешният Рал, за да се осъществи пророчеството.

— Не вярвам на гадания и подобни.

— Може и да си прав — сви рамене тя — и те наистина да са си внушили някаква безпочвена, налудничава идея. Едва ли ще са първите, предприели действия, подтиквани от тотална заблуда.

— Вярно е — съгласи се той, без да е очаквал подобен отговор от нейна страна.

— Каквито и да са били причините, преди известно време те намериха начин да дойдат до тук. Това са хора, които в моя свят убиват за идеите си.

Алекс пак се сети за камиона, който едва не ги уби. За двамата мъртви полицаи, намерени с пречупени вратове. Думите на майка му прозвучаха в главата му: „Те пречупват вратовете на хората.“

Не му се искаше да задава въпроса от страх да не придаде повече значимост на материя, която не заслужаваше това, но не успя да се въздържи.

— Какво казва пророчеството?

Тя огледа празното помещение, за да провери дали наблизо има някого. Двете жени вече бяха платили сметката и си бяха тръгнали.

Сервитьорката беше далеч, застанала с гръб към тях, сгъваше купчина черни салфетки за вечерята.

Джакс се наведе напред и сниши глас.

— Основното в пророчеството е, че само роден в този свят има шанс да спаси нашия свят.

Той преглътна язвителната забележка и вместо това попита:

— От какво да го спаси?

— Може би от тези хора, които идват тук, за да направят всичко възможно пророчеството да не се осъществи.

— Звучи ми като куче, което си гони опашката — рече той.

Тя разпери ръце в многозначителен жест.

— Доколкото ни е известно, е твърде възможно те да не вярват, че ти си част от пророчеството. Може би искат от теб нещо друго.

— Но според теб аз съм замесен по някакъв начин.

Преди да го погледне, тя отпусна пръсти върху огряно от слънцето петънце на картината до нея.

— Ти може да живееш в този свят, да си част от него, но имаш връзки, макар и не дотам съществени, и с нашия свят. Доказа го, като нарисова това място, което аз познавам.

Или поне тя така си мислеше.

— Може би просто прилича на място, което познаваш.

Тя не каза нищо, но погледът, с който го удостои, бе повече от красноречив.

Алекс прокара пръсти през косата си.

— Твоят свят, моят свят. Джакс, надявам се разбираш, че когато направя равносметка на чутото и казаното, не мога да повярвам съвсем на това, което ми разказваш.

— Знам. Не можах да повярвам, когато за пръв път дойдох тук и видях тези огромни метални неща, дето се носят из въздуха, карети, които се движат без коне, десетки неща, които за мен са невъзможни. Не ми е лесно да побера всичко това в главата си. И на теб няма да ти е лесно, Алекс, но не знам друг начин, ако искаме да се опитаме да спасим нашия свят.

Той се почувства така, сякаш току-що зърна лъч светлина през вратата, открехната от нея. Според него това бе мисия на отчаянието. Тя искаше от него да ѝ помогне да спаси нейния свят.

Той не бе убеден, че съзнателно му позволи да надникне в намеренията ѝ, макар и за кратко. Вместо да се опита да полюбопитства и да се взира в процепа, с което да я провокира да затръшне вратата под носа му, той помоли за друго с надеждата да я накара да се почувства по-спокойна.

— С какво твоят свят е по-различен от моя? Там няма самолети, автомобили и технологии?

Ако не седеше до жена, на чието изражение бе изписана самата сериозност, той едва ли би задал подобен въпрос, без да избухне в смях.

— Какво прави хората там, включително и теб, различни човешки същества?

— В този свят няма магия — без следа от шега пророни тя.

— Тоест искаш да кажеш, че в твоя свят има магия? Истинска магия?

— Да.

— И си я виждала? Виждала си истинска магия?

Тя се вгледа в очите му за момент, преди на устните ѝ да се появи едва доловима, но страховита усмивка.

— Освен другите си способности аз съм и магьосница.

— Магьосница, която не може да си направи чай.

— Магьосница, която в моя свят може да направи доста повече от чай.

— Но не и тук?

— Не — призна накрая тя, а заплашителната ѝ усмивка изчезна.

— Не и тук. Това е свят без магия. Тук аз нямам сила.

Стори му се доста удобно.

— Ами, значи, произхождаме от два коренно различни свята.

— Не чак толкова — отвърна Джакс с тон, който сякаш се опитваше да звучи успокоително.

Алекс огледа спокойното ѝ лице.

— Тук няма магия. Ти твърдиш, че в твоя свят има. Нима е възможно двата свята да са по-различни?

— Наистина не са. Да, при нас има магия, но в известен смисъл това се отнася и за вас. Просто се проявява по различен начин. Вие правите същото, което и ние, просто по различен начин.

— Например?

— Ами това нещо в джоба ти.

— Телефонът?

Тя кимна, приведе се напред и извади нещо от джоба до кръста си. Извади черна книжка.

— Това е дневник на пътуването. Действа почти като телефона, на който получаваш съобщения. Използваме го, за да получаваме съобщения от хора и да ги предаваме на други. Пиша в дневника и посредством магия думите се появяват в същия момент в другата книжка от двойката. Ти изговаряш думи в своя телефон, а те се чуват някъде другаде. Аз съм свикнала да пиша съобщения, не да ги изговарям. Но ти също можеш да използваш телефона си като дневник на пътуването, да направиш така, че думите да се изписват, нали?

В главата му изникнаха съобщенията на Бетани.

— Да, но всичко това го върши технологията.

— Ние правим същото, каквото и вие — сви рамене тя. — Вие си служите с технологии, ние — с магия. Думите може да са различни, но, общо взето, правят едно и също. Изразяват намерение, а това е единственото, което има значение. Попита се една и съща цел.

— Технологията няма нищо общо с магията — настоя Алекс.

— Технологията сама по себе си не е важна, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли знаеш по-добре от мен как работи телефонът? Можеш ли да ми обясниш как съобщението стига от един човек до друг? — Тя описа кръг с пръстите си. — Как думите минават невидимо през въздуха и се озовават тук, в устройството в джоба ти, така че можеш да ги разбереш? Наистина ли знаеш какво прави така, че технологиите да работят? Можеш ли да обясниш всички невидими неща, които се случват, нещата, които приемаш за даденост?

— Не, сигурно не бих могъл — призна той.

— Нито пък аз мога да ти обясня как действа дневникът на пътуването. Важното тук е, че хората тук са използвали мозъка си, за да разработят технологиите, които да им служат, докато хората от моя свят измислят начини да създават неща посредством магия, благодарение на която постигат това, което им е нужно. Това е — просто и ясно. Това е втора природа за всеки от нас. И ти, и аз използваме неща, които вече са били измислени преди нас. Телефонът

ти може и да работи посредством магия, а ти изобщо да не разбираш разликата.

— Но тук има хора, които разбират точно как работи технологията и могат да ти опишат точно какво прави всяка една част, как работи телефонът, как се появяват думите.

— Познавам хора, които могат да ти опишат точно как работи дневникът на пътуването. Дори съм присъствала на дълги лекции по въпроса, но макар да схващам най-общо за какво става въпрос, не мога да ти кажа точно как да свържеш фибрите вътре в хартията с адитивни и субтрактивни елементи, за да ги вкараш в синхрона, нужен, за да се появят думите.

Просто не съм специалистка. За мен е важно, че някой някак си е създал съответния предмет и аз мога да го използвам, за да си свърша работата. Знам, че работи с магия и толкова. Как точно — не ме интересува. Важното е, че действа.

Ако предпочиташ да наричаш това, което правим в нашия свят, някакъв вид технология вместо думата магия, която използваме ние, добре — след като ти е по-лесно да приемеш нещата по този начин, наричай я така. Името няма значение.

Магията и технологията са просто инструменти на човечеството. Ако наречеш този телефон магическа говореща кутия, нима би я използвал по различен начин?

— Съгласявам се, добре. — Алекс вдигна ръка. — Е, направи нещо. Покажи ми.

Тя се надвеси напред и пхна черната книжка на мястото ѝ при колана си.

— Вече ти казах, в този свят няма магия. Тук не мога да използвам магия. Магията просто не работи. Повярвай ми, много ми се иска да не беше така, защото задачата ми би била далеч по-лесна.

— Нали разбираш колко удобно звучи това обяснение.

Тя пак се наведе напред, на лицето ѝ бе изписано същото сериозно изражение.

— Не съм тук, за да ти доказвам каквото и да било, Алекс. Тук съм, за да се опитам да разбера какво става и да се опитам да го прекратя. Ти просто се озова в центъра на нещата и не искам да пострадаш.

Това му напомни за думите, които самият той ѝ каза, когато я издърпа от пътя на камиона — че не иска някой да я нарани.

— Трудничко е, нали... след като не можеш да използваш магическите си способности, при положение че нямаш представа как функционира този свят. Така де, без да искам да те обидя, но след като не можеш един чай да си направиш...

— Не съм дошла тук с идеята, че ще е лесно. Отчаянието ме доведе. В нашия свят имаме една поговорка, че понякога и отчаяния акт се крие магия. Определено бяхме отчаяни.

Алекс се почеса по слепоочието, неспособен да сдържи сарказма си.

— Не ми казвай, че хората, които са те изпратили тук, са магьосници. Цяло сборище.

Тя го изгледа продължително. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не съм рискувала да прекарам цяла вечност в черните недра на подземния свят, за да дойда тук за това.

Тя остави салфетката, взе си картината и се изправи.

— Благодаря ти за красивата картина. Надявам се да се вслушаш в предупреждението ми, Алекс. След като явно нямаш нужда от помощта ми, ще съсредоточа усилията си другаде.

Тя замълча и се обърна.

— Между другото, сборищата са за вещиците, за тринайсетте вещици, не за магьосниците. Изобщо не ми се мисли какво биха правили тринайсет вещици, събрани на едно място. Те са известни с доста чепатите си характери. Радвай се, че не могат да стигнат до тук. Просто щяха да те изкормят и да приключат с въпроса.

И се отдалечи, без да каже нито дума повече.

Алекс разбра, че се е издънил. Бе прекрачил чертата, която не подозираше, че е там. Тя го бе помолила да я изслуша, да се опита да разбере, да ѝ се довери. Но как изобщо можеше да очаква от него да повярва на подобна нелепа история?

Сервитърката видя Джакс да си тръгва и се насочи към масата. Алекс извади стодоларова банкнота — единствените пари в брой, с които разполагаше, и каза на момичето да задържи рестото. Никога в живота си не бе оставял такъв бакшиш. Втурна се през празния ресторант, като криволичеше между масите.

— Джакс, почакай, моля те.

Без да забави крачка, тя се плъзна през вратата и излезе в коридора, черната ѝ рокля се вееше зад нея като черен огън.

— Съжалявам, Джакс. Виж, не знам нищо за тези неща. Признавам. Извинявай. Не биваше да се паля толкова, това ми е в характера. Но ти какво би направила, ако бяхме в обратната ситуация, ако бях дошъл в твоя свят и бях започнал да ти обяснявам как се прави чай.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Джакс, моля те, не си тръгвай.

Затича се, опитвайки се да я настигне. Без да се обърне, тя свърна по едно разклонение близо до страничния изход. Дълги масури руса коса се разпиляха зад нея като разгневени знамена.

Табелата за изход изпълваше коридора с притулена, извънземна светлина. Джакс посегна към вратата, преди да я настигне. Тя се закова на място и се обърна към него, като го погледна така, че той остана без дъх. Ако протегнеше ръка, можеше да я докосне. Нещо го предупреди да стои и да не мърда.

— Знаеш ли какво означава името Александър?

Алекс искаше да ѝ каже нещо, да се извини, да я убеди да остане, но знаеше без никакво съмнение, че по-добре да ѝ отговори на въпроса и толкова, защото иначе можеше да прекрачи чертата... завинаги.

— Означава „закрилник на човека, воин“.

Тя се усмихна на себе си.

— Точно така. А цениш ли името си, значението му?

— Защо според теб подписвам картините си, моята страст, с „Александър“?

Тя го изгледа продължително, чертите ѝ като че поомекнаха.

— Може би все пак за теб има надежда. Може би има надежда за всички ни.

Тя се обърна рязко и отвори вратата. Без да поглежда назад, тя подвикна през рамо:

— Запомни думите ми, Александър, закрилнито на човека: „Неприятностите ще те намерят.“

В коридора нахлу остра дневна светлина, която превърна силуета ѝ в тъмна ивица на фона на танцуващите снопове светлина.

Алекс стигна до вратата в мига, в който тя се затвори с трясък. Отвори я и изтича на празния страничен паркинг. Недалеч от сградата

имаше няколко дървета, образували зелен пояс. Отвъд тревистите хълмчета бяха спрели коли, които в скучната сивкава светлина на мрачния следобед не изглеждаха никак лъскави.

Джакс не се виждаше никъде.

Алекс стоеше безмълвен сред притихналия, празен паркинг.

Тя изчезна за броени секунди. Беше на не повече от пет-шест крачки от него. Звучеше налудничаво, но наистина я нямаше. Просто изчезна яко дим.

Точно както бе изчезнала и първия път.

Той се запита дали и с майка му се случваше същото.

12

Алекс осъзна, че навън е тъмно, а той караше като в мъгла от часове. Стори му се изнервящо, че изобщо не е забелязал да се мръква.

Последните думи на Джакс, предупреждението ѝ, продължаваха да кънтят в мислите му. Не можеше да прецени дали тя го каза буквално или в смисъла, който дядо му влагаше. Започна да се пита дали пък дядо му не е влагал в това изречение повече, отколкото Алекс бе предполагал. Макар Бен да бе изтълкувал грешно седмицата — според Джакс, — той бе надушил нещо или поне подозираше.

Но това беше само в случай че нещата, които му каза, бяха истина. Ако не, значи Бен просто е странно старче, както смятат повечето хора. Но Алекс знаеше, че дядо му е силен и мъдър, човек оформен в много отношения от годините си в специалните части, правил кой знае какво, преди Алекс да се роди.

Алекс бе чувал само смътни, откъслечни разкази за мрачния силует на историята на Бен от разговори между родителите си. Веднъж-дваж бе мярвал медали, обикновено държани встрани. Два пъти бе засичал Бен да разговоря по телефона с някого, когото наричаше кратко „сър“. Бен просто се усмихваше по онзи свой отнесен начин и благодареше на човека от другата страна на линията, че го е уведомил. Бен никога не говореше за нещата, които бе вършил, просто махаше с ръка и ги оставяше в миналото.

Но уроците от онези времена бяха още живи. Бен смяташе, че е важно Алекс да знае неща, които малцина други биха могли да го научат. Тези уроци говореха много за учителя.

Алекс продължаваше да мисли над предупреждението на Джакс, над думите на Бен.

Алекс не знаеше какво да прави. Не знаеше как да се справи с такава странна ситуация. Тя просто не пасваше на никакъв познат му модел. Никой, дори Бен, не му беше казвал как да се държи с човек, който твърди, че идва от друг свят.

Почувства се глупав, задето вземаше на сериозно тази история, но в същото време искаше да ѝ вярва. Джакс имаше нужда той да ѝ повярва. Той се чувстваше в капан, в който, ако ѝ повярваше, можеше да излезе глупак, а ако не ѝ повярваше и това, което тя говореше, се окажеше истина, можеше да излезе отговорен за незнайни, но ужасни последствия.

Но как тази история можеше да се окаже вярна? Как изобщо е възможно да се впечатлява от истории за пришълци от други светове? Просто е невъзможно.

И все пак майка му го предупреди за съвсем същото, което му каза и Джакс. Не можеше да направи връзката. Как да не взема на сериозно подобно нещо?

Джакс бе ключът към разгадаването на истината. Нещо повече, струваше му се, че някак си тя е ключът към живота му.

Чувстваше се привлечен към нея, както не се бе усещал спрямо никого в живота си. Тя беше зашеметяваща. За Алекс нейното проникновение и интелигентност увеличаваха красотата ѝ. Въпреки всичките си странности и нещата, които говореше, той се чувстваше уютно в нейната компания — така както с никого другото. Тя притежаваше същата вътрешна искра, нещо в начина, по който възприемаше света, като него. Виждаше го в очите ѝ. Имаше чувството, че едва ли не може да погледне в очите ѝ и да види душата ѝ оголена пред себе си. Обзе го мрачно настроение, задето я бе прогонил.

Мислено той отново занарежда речта, която би искал да каже. Би я помолил да си представи как би се чувствала, ако той внезапно се появи в нейния свят и ѝ каже, че говори в някакво метално устройство, а хората навсякъде по света могат да го чуят. Как би реагирала тя, ако ѝ кажеше, че хората и неговия свят можеха да летят в метални корпуси на хиляди метри над земята? Той не можеше да възпре трескавите примери, плъпнали в главата му — всякакви технологии, които тя със сигурност би отрекла като невъзможни. Ако той бе отишъл при нея така, както тя се появи при него, нима щеше да му повярва?

Притесняваше го, че дори самата мисъл за това какво би ѝ казал може би означаваше, че приема разказа ѝ твърде на сериозно и се оставя да бъде увлечен в някаква игра на доверие.

Той искаше да ѝ каже толкова много, да разбере толкова много. Част от нещата, които тя му каза, бяха просто твърде зловещо точни, за да ги отхвърли с лека ръка, но в същото време историята ѝ бе повече от тежка за преглъщане. Други светове. Кого се опитва тя да изпързала? Никакви други светове не съществуват.

Нима тя очакваше от него да ѝ повярва, че някакви магьосници са забъркали магическа отвара и са я изпратили в „Риджънт Сентър“? И че някакви си други са му се обадили от различна вселена или планета, или измерение, или кой знае какво?

Запита се защо, след като историята ѝ бе толкова трудна за преглъщане, разглови телефона си.

Даде си сметка, че му се говори с нея повече отколкото с всеки друг на света. Или на двата свята, ако това наистина бе вярно.

Но ако не беше вярно, тогава какво е видял? Ами нещата, които тя знаеше, нещата, които тя му каза, а не би трябвало да знае? Откъде, по дяволите, е могла да знае, че Алекс не помни сънищата си. Това си беше направо... тръпки да те побият. Дали просто стреляше в тъмното? Налучкваше? В края на краищата сигурно има много хора, които не си помнят сънищата.

Или пък знае наистина?

И после, Алекс се притесняваше, че цялата работа може да се окаже изкусно измислен номер. Има фокусници, които могат да накарат жена, слон, че дори и самолет да изчезнат. И макар да изглеждаше напълно убедително, той знаеше, че подобни неща не са истински, че са само номер.

Алекс не обичаше фокусниците. Винаги бе възприемал номерата им като един вид непочтеност спрямо природата на реалността. Може би точно затова не обичаше трюковете — а магия, истинска магия просто не съществува. Винаги бе усещал, че тази реалност е повече от магическа — бе направо чудотворна. Именно поради тази причина той никога не се бе опитвал да нарисова красотата на този свят.

Но защо ще ѝ е на Джакс да се опитва да го метне? Каква причина би могла да я подтикне да го направи? Какво би могла да спечели от това?

В главата му изплуваха петдесетте хиляди акра.

Не можеше да престане да се пита дали не е някакъв номер, целящ да го лиши от наследството му. Толкова много земя си беше

цяло състояние.

Тя твърдеше, че е наблюдавала през огледало как някой е влязъл в галерията и е обругал картините му, но нима не звучеше по-логично това просто да е дело на неин съдружник? Явно залогът бе доста висок, но ако тя наистина бе нарочила земята му, цената на картините би била нищожна в сравнение с това, което биха спечелили, ако му измъкнат наследството, струващо милиони.

Подобен мотив определено му се струваше по-достоверен от пристигането от някакъв далечен свят или че е друг вид човешко същество, магьосница с магически способности. Кого се опитва да заблуди? Магьосница. Нима иска да го направи на глупак? Нима наистина очаква от него да ѝ повярва?

Но да, той наистина ѝ повярва.

Въпреки всичко ѝ повярва. Не може да обясни защо, но ѝ вярваше. Нещо в нея му подсказваше, че е не само искрена, ами и отчаяна.

Или бе най-талантливата фокусничка на света, или бе различен вид човешко същество от друг свят. Той не можеше да си представи, че е възможно да е друго, освен номер или истината. Нещата се свеждаха до един от двата варианта — и това го побъркваше.

Ако тя говореше истината, то тогава може би баща му, който бе загинал в катастрофа, наистина е бил убит, а психическото разстройство на майка му не е болест, не е просто удар, както твърдят лекарите. Ако Джакс говори истината, това означава, че нещо наистина става, нещо убийствено сериозно.

Но вместо да ѝ каже, че ѝ вярва, или поне да я изслуша почитателно, той я прогони. Тя отчаяно го молеше да не го прави, но той просто не се стърпя.

Може би просто се страхуваше да не изглежда като идиот в очите на една красива жена.

Но нима фокусниците не правят точно това? Вземат една красавица и мъжете са готови да повярват на всичко, да направят всичко?

Да, той ѝ вярваше.

Точно в този момент, изпълнен с болезненото чувство, че Джакс ужасно му липсва, Алекс реши да отиде и да говори с Бен. Дядо му,

макар да бе особняк, му се струваше подходящият човек да му помогне да разplete този стегнат възел от съмнения.

Алекс се усмихна при мисълта, че не ставало въпрос за седмицата в двайсет и седем, а за деветката — число, заредено от тройки, което наистина бе важното. Дядо му ще остане изумен и ще приеме такъв разговор на сериозно. Той би могъл дори да постави всичко това в определен контекст, който да направи нещата по-разбираеми.

Докато Алекс завиваше по „Атлантик Стрийт“, за да се прибере у дома, забеляза червено зарево в небето. Няколко пресечки по-нататък стана ясно, че има пожар. Гореше къща недалеч. Червеното сияние разкриваше облаци черен пушек.

Алекс скоро осъзна, че пламъците са в посоката на неговата къща. Алекс се вкопчи по-здраво за волана и стискаше все повече и повече, докато се приближаваше към дома си. Възможно ли беше някой от онзи, другия свят вече да се опитва да го вкара в неприятности, че дори да иска да го убие? Натисна газта, обзет от внезапно желание да се прибере, с надеждата, че все пак пожарът не е в неговата къща — там имаше ценни картини. Е, ценни поне за него.

Забелязал ярка светлина в огледалото за обратно виждане, той отби встрани и спря. Покрай него прелетя линейка. Той внезапно се почувства виновен, задето се тревожеше за картините си. Дано никой да не бе пострадал при пожара. Не можеше да си представи що за ужас е да изгориш жив.

Със сърце, качено в гърлото, Алекс зави зад ъгъла, продължи нагоре по улицата, покрай къщи със запалени лампи и хора, излезли отпред, втренчени в заревото.

Изведнъж осъзна, че пожарът е в къщата на дядо му.

Алекс скочи върху спирачката и паркира надве-натри на тротоара. Наблизо бяха спрели и други коли, хората зяпаха.

Улицата бе пълна с пожарни камиони, спрени под различен ъгъл. Кехлибарените светлини пронизваха нощта. Полицейска кола с проблясващи сини светлини блокираше графика.

Алекс изскочи от джипа. Хукна презглава към къщата на дядо си.

Полезрението му се стесни, докато накрая единственото, което виждаше, бе познатата къща, обвита в ужасяващо сияние от жълти и оранжеви пламъци. Изобщо не забеляза пожарникарите в жълти

защитни костюми и с каски с отразителни ленти. Паниката даваше сила на краката му.

Една ръка внезапно го сграбчи през кръста, завъртя го, принуди го да спре. Той се задържа яростно, за да се освободи от ограничаващата го прегръдка.

— Пуснете ме! Това е къщата на дядо ми! Пуснете ме!

— Спри тук — рече му едър полицай. — Не може да продължиш нататък.

— Но аз трябва да отида! Трябва да го изведа от там!

Приблжиха се и двама пожарникари.

— Той вече е навън, синко — рече по-възрастният.

Алекс се облещи.

— Така ли? — Огледа се, полицаят го пусна. — Къде е?

По-старшият пожарникар прегърна Алекс през раменете и го поведе към една от линейките. Всичките мигащи светлини по продължение на улицата придаваха на обстановката нещо нереално, извънземно. Една червено-бяла линейка бе спряла встрани, вратите ѝ бяха затворени. Задните врати на друга бяха широко отворени. Наоколо имаше парамедици, които никак не изглеждаха забързани.

Дори отдалеч горещината бе толкова наситена, че пареше по лицето на Алекс. Отровен дим засядаше в гърлото му. По цялата улица бяха проснати маркучи. В огнената пещ се изсипваха реки вода. Не бе трудно да се предположи, че скоро от дядовата му къща няма да остане нищо.

Щом приблжиха, Алекс различи покрито със сиво одеяло тяло. До него стояха двама парамедици.

— Съжалявам — каза мъжът, който държеше Алекс през раменете, щом се приблжиха. — Когато влязохме в къщата, той вече си беше отишъл.

Алекс стоеше вторачен в носилката. Прекара думите още веднъж през главата си, после пак и пак. Не носеха никакъв смисъл.

— Значи е мъртъв? Бен е мъртъв?

— Боя се, че да. Както изглежда, пожарът е започнал долу, в работилницата. Там намерихме господина. Един от хората ми погледнал през вратата на мазето и видял отражението му в едно огледало. Лежал на пода, леко встрани. Не беше останало много от

него, но поне успяхме да използваме маркучите, за да охладим вратата и да измъкнем останките му от там. Съжалявам, синко.

— Аз съм единственият му роднина — отнесено пророни Алекс, някак обзет от усещането, че всичко това не е истина. — Единственото семейство, което има. Все му повтарях да внимава с тези факли и поялници в работилницата.

— Твърде е възможно да е получил сърдечен удар, след което нещо включено, останало без надзор, да е започнало пожара. Виждам да се случва с възрастни хора.

— Но е бил обгорял?

— Да, но е твърде възможно да е станало, след като вече е бил мъртъв, все още не можем да кажем.

— Бен — проплака Алекс, коленичил край останките, покрити със сиво одеяло, — моля те, не ме оставяй така. Точно в момента имам толкова нужда от теб.

Сякаш целият свят се стовари отгоре му.

Част от гредите поддадоха и целият покрив се срути. Във въздуха се стрелнаха огромни пламъци.

Ноцното небе бе разсечено от колони искри и талази пушек.

Алекс отпусна ръка върху дядо си и избухна в сълзи.

13

Съдебните лекари не успяха да определят точната причина за смъртта. Заключение им беше, че тялото е твърде тежко обгоряло, за да се прецени, но при положение че бе намерено на пода в работилницата, бе малко вероятно дядото на Алекс да се е задушил от пушека в съня си. Пожарогасителят, окачен на близката стена, бе зареден и в изправност и не бе използван.

На няколко крачки имаше аварийен изход.

Предвид тези фактори и липсата на други аргументи, подкрепящи противоположна теза, съдебният лекар постанови, че Бенджамин Рал най-вероятно е загубил съзнание или е умрял от естествена смърт преди започването на пожара, а пожарът е бил в резултат на уред, останал без надзор на работния му плот, докато той е бил или в несвяст, или вече мъртъв.

Алекс пожела да кремират дядо му. Бен винаги бе казвал, че не иска трупът му да се разлага в земята, че предпочита пречистващата сила на огъня да погълне земното му тяло. Предвид случилото се, кремацията изглеждаше безжалостен акт. Все пак Алекс знаеше, че дядо му би пожелал точно това.

Важното беше, че Бен, какъвто го познаваше, вече го нямаше. Така или иначе, останките не бяха нито Бен, нито Алекс. Тези останки бяха освободени от огъня, за да се завърнат към съставките на вселената.

Къщата също я нямаше. Дори основите ѝ се бяха сринали, а което бе останало, се крепеше на косъм и изглеждаше застрашително. След пожара полицията и застрахователите довършиха огледа и прехвърлиха собствеността на Алекс. По настояване на градската управа Алекс нае фирма, която да разчисти останките и да запълни дупката.

Оттогава всеки път, щом минеше по улицата, пътуването му беше като в сън.

Дори само да стои там и да се взира в зейналата сред къщите яма, запълнена с пръст, му се струваше невероятно. Мозъкът му запълваше празната дупка с призрания спомен за дома. Струваше му се невъзможно всичко това да е изчезнало — и дядо му, и къщата, където Алекс бе прекарал детството си.

В последвалите седмици не беше толкова като в сън. На моменти Алекс се чудеше дали е възможно просто да си е въобразил Джакс.

В началото, задавен от мъка, изобщо не се сецаше за нея. Загуби се в ежедневните си ангажименти. Единственото, за което можеше да мисли, беше Бен. Трябваше да се справя с реални проблеми, а нямаше кой да се заеме с тях вместо него, нямаше кой да му помогне.

Но с течение на времето прилепчивите мисли за Джакс се завърнаха. При положение че майка му бе в психиатрично заведение, никак не му бе трудно да си се представи като жертва на самовнушение, на същата лудост, обзела и нея. Понякога лудостта като че дебнеше съвсем иззад ъгъла, готова да погълне и него.

Полагаше огромни усилия да не се поддава на тези страхове, да не ги подхранва в себе си, да не позволява на въображението си да се вихри. Да, майка му беше болна, но това не означаваше, че същата съдба ще сполети и него.

Майка му не бе проговорила от рождения му ден, когато му каза да се спасява и да се скрие, когато го предупреди за онзи друг вид човешки същества, които чупят вратове.

Понякога се притесняваше, че някак си бе подирил основание в думите на майка си, за да повярва на Джакс и нейната история — бе си създал собствена заблуда.

От една страна, знаеше, че не бе възможно Джакс да е плод на въображението му, от друга, често му се струваше по лесно да повярва, че я е измислил, в известен смисъл така, както виждаше в главата си пейзажите, които рисуваше. Все пак знаеше, че тези мисли до голяма степен се дължат на факта, че тя така и не се опита да се свърже пак с него. Просто се наказваше, задето я прогони, самосъжаляваше се.

В един момент намери основание за желанието му да повярва на историята на Джакс, като попадна на статия в научнопопулярно списание в супермаркета. На корицата бе изобразено звездно море, осеяно с галактики. Заглавието гласеше: „Нашата Вселена и теорията за многото светове — може би не сме сами.“

Същата нощ Алекс седеше в притихналата си къща и внимателно четеше няколкото статии, които гравитираха около вероятността за съществуването на други вселени отвъд така наречения „Светлинен хоризонт“ — термин, използван в теорията за Големия взрив, с който се описваше границата на познаваемата Вселена, най-далечната точка, която астрономите могат да видят. При положение че светлината отвъд светлинния хоризонт все още не е видяна, не е ясно какви всъщност са размерите на Вселената и какво има отвъд нея — ако изобщо има нещо.

Астрофизиците предполагаха, че Вселената, направена от пространство, време и материя, може би е способна да се вгъва навътре към себе си през дупки, така че и най-отдалечените части от нея да са на една ръка разстояние. Стигаха и по-навътре, като обясняваха, че самата Вселена може би не е сама, че може би там някъде отвъд съществуват и други вселени.

Благодарение на теории, обясняващи черни дупки, бели дупки, черна материя, черна енергия, нелинейни изкривявания на пространствено-времевия континуум, струнна теория и суперструнна теория, които предполагат десет измерения, се изразяваше надежда, че с течение на времето физиците ще могат да разберат дали и как съществуват вселени отвъд нашата.

Някои астрофизици описваха Вселената като мехур. Събитията, които създавали този мехур, на свой ред раждали други събития, огромна маса от събития, всеки мехур бил отделна вселена, родена на живот, разрастваща се, развиваща се във все по-голяма маса от вселени мехури. Други учени вярваха, че Вселената е пласт от време, пространство и материя — четири измерения, — носещи се в по-големия вакуум на петото измерение заедно с другите вселени, други четириизмерни пластове време, пространство и материя.

Тези физици твърдяха, че съществуват измерения отвъд познатите ни четири и че тези допълнителни измерения са мембрани, които, след като бъдат докоснати, захвърлят материята в познатите ни измерения.

С други думи, създават вселени, които се носят в това пето измерение.

Те дори стигат до там да твърдят, че тези други измерения може би са врати между вселените.

Алекс не можеше да престане да се пита дали Джакс не е дошла от някое такова място. Може би не е точно от друг свят, а просто е преминала през вратата на друго измерение. Макар да го побиваха тръпки, като се замисляше за тези вероятности, в сърцето си чувстваше, че просто мечтае, че си намира за какво да се хване, за да убеди сам себе си, че тя е истинска, че нещата, които му разказа, са истина.

Той искаше тя да му казва истината, иначе цялото му впечатление за нея, всичко, което си мислеше — за нейната интелигентност, нейната страст към живота, нейното присъствие, — би се сринало. Той не искаше да повярва, че тя е от друг свят. Как да повярва на тази история?

Но ако тя го лъжеше, щеше да е още по-зле.

Алекс се чувстваше в капан, не искаше да повярва на историята ѝ, но в същото време не искаше да се окаже, че тя е просто фокусник, лъжец.

Но Джакс я нямаше. Той нямаше никакво основание да се надява, че тя някога ще се върне. Алекс съзнаваше, че е пропуснал шанса си да научи повече, да разбули загадката.

Докато приключи с четенето, вече бе мръкнало и къщата извън лампата над стола му бе тъмна. Той се чувстваше не просто сам, а самотен в сгъстяващия се мрак. Информацията в статиите не го убеди в нищо — въпреки надеждите му. Всъщност по някакъв странен начин само го накара да се чувства още по-категоричен в мнението си, че това е невъзможно. Струваше му се, че физиците се изкушават да повярват в още по-гигантски фантастични теории. Науката, ако наистина ставаше въпрос за наука, а не за проекция на желаниа, бе отвъд него. Докато ритъмът на живота продължаваше да настоява за неговото внимание, той постепенно изгуби всякакъв интерес към статиите в списанията. Имаше по-реални проблеми, за които да мисли.

Седмица след като най-сетне кремира дядо си, Алекс се върна към рисуването. В началото сякаш го правеше просто колкото да запълни празнотата. Светът изглеждаше тъй тих, тъй мъртъв, тъй тъжен. Никога преди не го бе виждал такъв. Разговаряше с Бен почти всеки ден. В много отношения именно Бен съумяваше да направи света по-жизнен.

С течение на времето Алекс установи, че рисуването поне отнася мисълта му към други места и му помага да забрави мъката си. Той беше сам през по-голямата част от времето, изгубен в тези светове, които оживяваха на платното и го приласкаваха.

Предполагаше, че може поне да намери известна утеха във факта, че Бен бе водил пълноценен живот. Бе се наслаждавал на всеки свой ден. Повечето хора не можеха да се похвалят с това. Мнозина просто брояха дните до почивката си, до поредното пътуване, до пенсия — сякаш в непрекъснато очакване животът им да започне. Бен никога не чакаше. Той живееше всеки ден.

Няколко седмици по-късно, след като Алекс прецени, че е минало достатъчно време, се обади на господин Мартин, за да провери дали не е размислил и не иска да вземе някои от картините му. Господин Мартин се извини, но обясни, че не би искал. Беше категоричен. Алекс прецени, че няма смисъл да настоява. Това е положението и толкова.

Вместо да се съсредоточава върху проблема, Алекс реши, че трябва да намери решение, затова обиколи галериите, където прецени, че би се чувствал уютно да излага творбите си. Най-накрая откри една в района на стария пазар, където се съгласиха да вземат няколко от по-малките му картини. Там магазините не бяха толкова скъпи, но привличаха разнообразна клиентела и седмица по-късно едно от платната бе продадено за деветстотин долара. Собственикът остана доволен и помоли Алекс за още няколко картини, една-две по-големи, за да се опитат да продадат и по-скъпи неща.

Преди края на месеца Алекс се свърза с „Ланкастър, Бъкман, Фентън“ в Бостън, за да провери дали биха се заели с прехвърлянето на земята на негово име. От там го увериха, че могат да се заемат и че всъщност според завещанието те са единствената кантора, която има законово право да го направи.

Освен това се оказа, че има доста солени такси, ако иска да прехвърли земята на свое име, но предвид парите, които спечели от шестте картини, обезобразени в галерията на господин Мартин, и сумата, която щеше да му изплати застрахователят за пожара в къщата на дядо му, Алекс нямаше проблем да ги покрие. Земята щеше да стане негова и той възнамеряваше да уреди въпроса.

Все още не бе решил дали иска да продава, но разполагаше с цял живот да мисли по този въпрос.

Господин Фентън от кантората увери Алекс, че може да продаде земята на „Дагет Тръст“ винаги, когато реши. Алекс попита господин Фентън дали според него те биха могли да платят прилична пазарна цена за толкова много земя.

Човекът увери Алекс, че „Дагет Тръст“ е солидно финансово обезпечен и подобна покупка не би ги затруднила.

Ако Алекс умреше, без да е решил да продаде имота си, и в случай че нямаше наследник, земята щеше да се върне във владение на консервационния фонд, без те да трябва да платят и пени, така че в известен смисъл бе по-добре да я продаде, защото в такъв случай парите щяха да са негови, каквото и да стане. Но пък ако умре, няма как да харчи парите си от гроба.

Господин Фентън му каза, че от „Дагет Тръст“ са направили запитвания с надеждата Алекс все пак да се реши да продаде земята в недалечно бъдеще. Нещо в това изказване подразни Алекс и го провокира да вземе решението. Той помоли господин Фентън да предаде на представителите на фонда, че възнамерява да запази земята за себе си. Тогава юристът се зае да му обяснява с подробности ограниченията на сделката и че нарушаването им би довело до това той да изгуби земята, дори тя да е прехвърлена на негово име. Алекс го увери, че разбира.

Нямаше търпение прехвърлянето да се осъществи. Искаше да прекара известно време сам със себе си сред гората и да рисува. Беше му приятно да си мисли, че притежава толкова много земя, че разполага със свят, който може да изучава и да нарече свой.

Докато седеше в ателието си, заслушан в дъжда, който трополеше в прозореца, той осъзна, че близо месец след случилото се вече започва да се възстановява, да преодолява мъката и отново да намира удовлетворение в работата си и поне известно удоволствие от живота. Бе намерил нова галерия, където картините му се търсеха, а започна да му минава и мисълта да попътува до Мейн, за да обиколи пустошта и да изпълни главата си с впечатления, които да нарисува.

Сякаш нещата започваха да се нормализират. Животът продължаваше. В известен смисъл беше като ново начало, като че животът му най-сетне започваше.

Освен това Джакс се превръщаше в спомен — все още ярък, но все по-отдалечаващ се. Каквато и да бе истината зад нейната история, тя така и не направи опит да се свърже с него. Колкото повече време минаваше, толкова повече намаляваха надеждите му. Ако тя бе истинска, ако историята ѝ бе истинска, вече да бе сторила нещо. Да се бе свързала с него, да бе изпратила нещо... каквото и да е.

Нямаше как да е сигурен, че тя не е вътре в някаква схема от хора, които се опитват да го измамат. Не му се вярваше, но все пак такава вероятност съществуваше и това го притесняваше.

Нямаше и следа от присъствие на извънземни. Всъщност той предпочиташе да не си припомня думите ѝ, тъй като с всеки изминал ден тази идея му се струваше все по-абсурдна, а не му се щеше да гледа Джакс в толкова негативна светлина.

Не искаше да си я представя като част от коварна игра, но в същото време не му бе приятно и да мисли, че е откачалка, която твърди, че е дошла от друга планета. Психически болната му майка бе повече от достатъчно количество лудост.

В края на краищата той наистина не знаеше какво да мисли, така че се опита да измести на заден план мислите за Джакс и да се отдаде на рисуването.

В мрака отвън мълния подгони насечен танц от отблясъци, които потопиха лъскавите от дъжда дървета в призрачна светлина. Щом вятърът духна и мълнията претича зигзагообразно по небето, клоните сякаш също започнаха да се движат на пресекулки, едва ли не сякаш дърветата крачеха тежко в мастиленочерната нощ. Сегиз-тогиз дъждът заливаше стъклата с тежки водни завеси, които плющяха така, все едно се опитваха да отмият къщата.

Бурята пасваше на настроението на Алекс, който рисуваше планини с облаци, прокраднали се между високи върхове. Гръмотевиците доближаваха природата до него и отекнаха дълбоко в цялото му същество, докато работеше върху мрака в гората под надвисналите облаци.

Към полунощ на вратата се позвъни.

Алекс застина за момент, стиснал четката, докато ехото от звънеца отшумяваше. Първата му мисъл беше възможно ли е да е Джакс.

Бързо отхвърли тази мисъл. Беше глупаво да го мисли. Но после осъзна, че ако случайно е тя, би било още по-глупаво да я държи отвън на дъжда.

Пъхна четката в буркана с вода на масата до триножника си и отри ръце в кърпата, докато избута назад стола си. Докато се изправяше, погледът му улови някакво отражение. Стрелна с очи огледалото в другия край на стаята, за да поприглади рошавата си коса. Не направи никакъв друг опит да разтреби от страх, че ако е Джакс, може да си тръгне, преди той да е стигнал до входната врата.

Единствените светнати лампи в къщата бяха тези в ателието му. Докато прекосяваше забързан мрачното помещение, пътят му бе достатъчно осветен от трепкащите светлини на мълниите, така че не забави крачка, за да търси ключовете, а направо мина в тъмната дневна. Всяка гръмотевица, следваща светкавица, разтърсваше мощно постройка. Дъждът навън трещеше в прозорците. В дневната насечените силуети на светкавиците хвърляха ослепителни остриета на пода.

Алекс спря пред вратата. Сърцето му продължи да препуска бясно, окрилено от надеждата.

Щом хвърли бърз поглед през шпионката, той видя последното, което очакваше.

Бетани стоеше под лампата на верандата, точно под обливаната от дъжда козирка. Беше сама.

Застинал в тъмната дневна, Алекс усети как сърцето му слиза в петите. Значи в крайна сметка не е Джакс. Въздъхна тежко.

Не бе разговарял с Бетани от седмици. След като Джакс го предупреди, че различен вид човешко същество го следи чрез

телефона, той изхвърли апарата си в един контейнер зад голям супермаркет. Тогава му се стори съвсем логично.

Купи си нов апарат — първия, който му попадна в един магазин. Взе си нов номер, разбира се, и го даде на новата галерия и на още шепа хора, които беше важно да имат връзка с него, като например „Ланкастър, Бъкман, Фентън“. Обикновеният апарат му бе напълно достатъчен, за да посрещне нуждите му. Батерията не държеше много, а за момента дори не бе успял да изговори предплатените минути.

В случая с Бетани смяната на номера бе предимство. Тя не можеше да му се обади или да му изпрати есемес. Беше си казал, че ако не успее да се свърже с него, Бетани бързо ще го забрави и ще продължи живота си. Явно беше сбъркал.

През шпионката забеляза, че е облечена в лъскава сребриста рокля с доста дълбоко деколте. Кройката говореше красноречиво за това, което се намира под плата. В случая на Бетани то граничеше със съвършенство. Тя беше прекрасна, но само толкова, а това определено не бе достатъчно на Алекс. Нямахше същност, която да запълни външността. Нищо в тази жена не разпалваше желание у Алекс. Тя бе жив пример за поговорката, че външността не е всичко.

Единствената светлина в къщата бе в дъното, в ателието. Навсякъде освен там бе тъмно. Хрумна му, че може просто да не отваря и да се направи, че не си е у дома.

Но това би било глупаво и, още по-лошо, нечестно.

Понеже наистина не му се започваше разговор с нея — не дай боже пък спор, — реши да ѝ каже какво изпитва кратко и ясно. Да ѝ каже истината, но да не влиза в подробности, просто да се придържа към есенцията.

Отвори вратата и застана пред Бетани.

Още преди да е понечил да заговори, тя вдигна ръка, насочи пистолет към гърдите му и дръпна спусъка.

Преди Алекс да е успял да се премести дори няколко сантиметра в страни, пистолетът гръмна.

В мига, щом чу трясъка, го прониза мълния. Мигновена непоносима болка изтръгна от него писък.

Внезапно всички мускули в тялото му се сковаха. Всичко стана толкова бързо, че той изобщо не разбра какво се случва. Съзнаваше, че е улучен, но не можеше да каже къде. Парализирано от ужаса, че някаква гигантска сила го притиска, тялото не откликваше на желанията му.

Алекс се прекатури назад. Колкото и да опитваше, не можеше да повдигне дори ръката си, за да се подпре. Пък и никак нямаше значение.

Докато падаше, видя две тънки метални спирали да се разгръщат от дулото.

Разбра, че не е обикновен пистолет, а тейзър. Докато го разтърсваше нечовешка болка, имаше чувството, че е улучен е обикновен пистолет. Учуди се, че въпреки агонията, която сковаваше тялото му, мисълта му работи.

Бетани пристъпи в стаята, за да застане над него.

Алекс чуваше собствените си викове на непоносима агония, но нямаше друг избор, освен да я понесе.

Бе имал време да мръдне само няколко сантиметра, преди тя да дръпне спусъка. Една от стоманените стрели се бе забила в левия му пекторален мускул. В същото време другата, предвидена да попадне по-ниско в тялото и да изпрати електрически заряд през по-голяма мускулна маса, бе заседнала здраво долу в корема му. Изгаряща болка бе парализирала всичките му мускули. Сякаш го затискаше планина.

Обикновените електрошокови пистолети причиняваха само болка. В случая той нямаше никакъв контрол върху тялото си, което му подсказа, че не става въпрос за по-стар модел, а за новите, съоръжени с технологията „Шейпд Пулс“. Освен че причиняваха болка, те

прекъсваха контрола върху мускулите, при това така, че можеха да повалят и разярен бик. Чу прещракването и пукането на електрическия заряд.

Единственото му желание в този момент бе агонията да спре.

След пет секунди вечност това най-сетне се случи.

Когато електрическият заряд най-накрая бе прекъснат, болката също изчезна. Алекс остана проснат по гръб, задъхан, опитваше се да се възстанови не само от физическото страдание, но и от внезапния шок. Само преди броени моменти той бе погълнат от безмълвната красота на планинския пейзаж, който рисуваше. Сега лежеше възник, дезориентиран, с мъка си поемаше дъх и бе обезумял от страх.

Знаеше, че тейзърът може да нанесе безброй поражения. Размърда ръце, за да е сигурен, че ги движи, но не достатъчно, че да изглежда заплашително. Вече не бе сигурен на какво е способна Бетани. Виждаше, че пръстът ѝ все още е на спусъка. Със забитите в тялото му стрели можеше лесно да освободи нов заряд. Докато реши какво да предприеме, Алекс си каза, че е най-добре да не прави нищо и да я остави да си помисли, че той не възнамерява да окаже съпротива.

Побеснелите светкавици осветяваха тялото ѝ, надвиснало над него. Когато светлината се укроти и грохотът на мълнията отшумя, остана само мъждивата светлина на уличната лампа, която разкри острите черти на силуета ѝ.

— Здравсти, Алекс — изчурулика тя с копринен глас.

Той си помисли, че тя изглежда забележително спокойна. Сякаш владееше ситуацията напълно и го съзнаваше.

— Бетани, какво си мислиш...

Двама мъжаги изскочиха от нощта и нахълтаха в дневната му. Няколко насечени ивици светкавица озариха струйки пара, като мъгла, надигнала се във влажния въздух от топлите им едри тела.

Алекс не ги разпозна, но определено приличаха на материализирал се кошмар. Забеляза, че въпреки дъжда двамата бяха съвсем сухи.

— А сега, Алекс — прекъсна го Бетани, — ако искаш да бъдеш добър към себе си, по-добре се дръж прилично и не ми създавай проблеми — вече достатъчно главоболия си имах с теб. Ако си добро момче, ще ти бъде далеч по-приятно, отколкото можеш да си

представиш. — Тя го дари със самодоволна усмивка. — А, сигурна съм, си си го представял достатъчно често.

Алекс не разбираше какво има предвид тя. Дали пък тейзърът не уврежда мисълта? Едва ли. Всичко останало изглеждаше подредено и логично. Горест беше горе, долу — долу. Позна я. Само думите ѝ не му пасваха в контекста.

Бетани стрелна с очи другите двама мъже.

— Вкарайте го в спалнята.

Алекс не можеше да си представи какво, по дяволите, искат от него Бетани и двамата здравеняци. Но каквото и да бе, гои не се самозалъгваше, че ще е приятно. Дали пък Бетани в гнева си, че я бе отхвърлил, не е наела биячи, за да го ступат.

Възможно ли бе да не се ограничи само с побой. И да възнамерява да го убие.

Отмъщение с толкова насилие му се струваше абсурдно, но пък хората правеха абсурдни неща непрекъснато.

Бен го бе научил да вижда потенциален убиец във всеки нападател, защото ако те убият, ще е твърде късно да съжаляваш, че не си се защитил. Алекс знаеше, че ако иска да оцелее, ще му се наложи да използва главата си. Знаеше, че не може да си позволи да чака и да се надява да му се отвори пролука.

Трябваше сам да си направи пролука, преди положението да е станало съвсем трагично. Не можеше да си позволи да го завържат.

Мъжете се наведоха над него, за да го вдигнат. Алекс умишлено се отпусна като труп. Щом Бетани погледна към спалнята, той се впусна в действие.

С внезапен мощен замах обви с ръка главата на единия от нападателите и като се възползва от моментната загуба на равновесие, повали и двамата на земята. В същия миг стисна здраво в сгъвката на лакътя си шията на онзи, сграбчи китката на сгънатата си ръка със свободната, при което бицепсът му се изду и притисна каротидната артерия на здравеняка.

Но в същото време Алекс осъзна, че не разполага с достатъчно секунди, за да доведе движението си до летален завършек. Затова, докато тримата летяха към пода, Алекс се извъртя така, че да пристегне като в менгеме врата на онзи в сгъвката на коляното си. Чу се остър пукот. Мускулестото туловище рязко се отпусна върху краката

на Алекс и двамата едновременно се удариха в пода. Другият нападател се завъртя и скочи на крака.

Бетани светкавично дръпна спусъка.

Алекс тутакси се вцепени, настигнат от електрическия заряд. Изкрещя под натиска на неконтролируема болка, а мускулите му затрептяха конвулсивно. Трупът на онзи притискаше краката му, но и без него Алекс не би могъл да движи крайниците си по собствена воля, не би могъл да направи каквото и да било. Въпреки неистовото усилие мускулите не го слушаха. Електричеството контролираше тялото му.

Бетани пристъпи към него. Той очакваше тя да започне да му чете конско и да се гневи. Тя обаче изглеждаше спокойна, сякаш бе свикнала да причинява агония.

Когато дозата електричество от пистолета бе изчерпана, Алекс се строполи със стон на облекчение.

Бетани направи знак на оцелелия. Той я разбра и вдигна трупа на колегата си, за да го освободи от жиците. Просто го пусна да се строполи встрани. Не беше трудно да се види, че е мъртъв. С крайчеца на окото си Алекс наблюдаваше, преценявайки разстоянието до живия нападател.

Беше се надявал стрелите да изпаднат от тялото му по време на кратката, но ожесточена схватка. Но сбърка. Бяха здраво впити в тялото му.

Когато трупът бе отнесен встрани, Бетани приклепна край Алекс. Русата ѝ коса, озарена от светкавицата, се разсипа по раменете ѝ.

— Ако искаш да ми създаваш главоболия, Алекс, мога да продължа да натискам спусъка цяла нощ. Това ли искаш?

Съсредоточен в това да намери частица от секундата, в която да предприеме действие, той не внимаваше в думите ѝ. Колкото можа побързо, сграбчи жицата, свързваща пистолета със стрелата, забита в гърдите му, за да я изтръгне.

Не успя да изпревари Бетани, която натисна спусъка.

През тялото му премина поредният мълниеносен поток от агония. Тя забодде тейзъра в бедрото му, като добави и трета точка на контакт, за да стане електричеството, циркулиращо из тялото му, още по-силно. Колкото и да се опитваше да се освободи, да се измъкне, усилията му бяха безплодни. Той изкрещя, а по лицето му се изтърколиха сълзи. Искаше да се свие в ембрионална поза. Ръцете и

краката му се движеха безпомощно, но не в отговор на съзнателна команда. В този момент Алекс си помисли, че е готов на всичко, за да я накара да спре. Когато най-сетне това се случи, крясъците му за пореден път изтляха в стон.

— Ако искаш да продължиш да се опитваш да изтръгнеш жиците, давай, но ти гарантирам, че ще натискам спусъка по-бързо и ще го правя цяла нощ. Това ли искаш? Вече те попитах веднъж, Алекс. Искаш ли да продължа да дърпам спусъка?

Алекс тутакси поклати глава. Не, определено не искаше това. Мъчението вече го бе изтощило почти до крайна степен. Мускулите го боляха от непрекъснатото напъване. Доколкото му бе известно, тейзърите бяха предназначени за използване от полицейските части за въдворяване наред при противообществени прояви.

Алекс съзнаваше, че докато вниманието ѝ е върху него, няма да може да действа достатъчно бързо. Пръстът ѝ на спусъка щеше да осуети всяко негово движение.

Тя се усмихна доволно и го потупа по бузата.

— Добре изглеждаш, Алекс. Точно такъв си те спомням. Не мога да спра да си мисля как само ме разпалваш.

В първия момент не му се вярваше, че тя е казала точно това, но многозначителната ѝ усмивка бе доказателство, че е чул правилно. Алекс не можеше да си представи що за налудничави идеи ѝ хрумват, но прецени, че ще е по-далновидно да си държи устата затворена.

— Е, Алекс, бъди добро момче. Ако си добро момче, скоро всичко ще приключи. — Тя целуна връхчето на един от пръстите си и го залепи на устните му. — Не се тревожи, ще направя така, че да ти е хубаво. Много хубаво. Ще ти хареса. Обещавам.

Алекс не се въздържа и попита:

— Какво имаш предвид?

Тя отпусна ръка на коляното си и се приближи в мрака, пронизван сегиз-тогиз от раздиращата светкавица. Тя повдигна вежда.

— Ами, подаръкът за рождения ти ден, Алекс. Не помниш ли какво ти обещах? Сладката малка Бет винаги спазва обещанията си.

До него лежеше труп, огромен здравеняк го гледаше с убийствен поглед, а в гърдите и корема му бяха забити остри стоманени стрели. Алекс не можеше да си представи по-малко романтична обстановка.

— Бетани, сигурно се шегуваш.

— О, напротив — усмихна се зловецът. — А сега, както казах, ако предпочиташ, мога да продължа да дърпам спусъка, докато издъхнеш, макар че това няма да те убие съвсем. Все пак рано или късно агонията ще ти дойде в повече и ще се предадеш. Другият вариант е да оставиш драмата, да приемеш това, което ще се случи по един или друг начин, и просто да лежиш и да се наслаждаваш.

Пак повдигна вежда.

— Кое избираш, любовнико?

Алекс не бе склонен да се съгласи, но определено не му се искаше тя да дръпне спусъка. Когато Бетани повдигна пистолета и демонстративно го разклати в ръката си, кипнала въпросително глава на една страна, той кимна с неохота.

— Добро момче. — Тя се изправи. — Вкарай го в спалнята — рече на другия.

Онзи протегна лапа, сграбчи Алекс за ръката и го изправи на краката му. Завъртя го, като внимаваше да не оплете жиците, и го запрати към спалнята. Бетани предупреди Алекс да си държи ръцете вдигнати и далече от жиците. Той не направи опит да възрази, докато вървяха през тъмния коридор. Беше сигурен, че молбите му ще попаднат в глухи уши. Тя пече бе доказала, че дърпа спусъка по-бързо, отколкото той жиците.

Мигновени, но ярки светкавици превръщаха двамата му неканени гости в ослепителни статуи. Щом светлината угаснеше, фигурите се стопяваха в невидими духове, които го преследваха.

Докато Бетани следваше Алекс през вратата на спалнята, светкавицата се пропука за пореден път. Дъждът плющеше в двата прозореца като живо същество, което напираше да влезе.

— Чудесно — рече тя и се огледа в мимолетно осветената стая.
— Не точно както съм свикнала, но става.

По-далечни отблясъци светкавица я озариха отново, но не толкова ярко. Протегна ръка и прокара пръст по металната рамка на леглото.

— Много си падам по метални кревати.

Направи знак на здравеняка, който блъсна Алекс по гръб на леглото. Зловещите стоманени стрели, все още здраво вкопчени в мускулите му и свързани с тейъра с тънки жици, му причиняваха страхотна болка.

Мъжът скочи отгоре му, като го яхна през бедрата и го затисна с цялата си тежест. Извади здрави „свински опашки“, притисна едната китка на Алекс и я привърза стегнато за напречната тръба от таблата на леглото. Алекс бе използвал подобни вързалки. Знаеше, че се режат лесно, но ако се опиташе да ги скъса с голи ръце, просто щеше да прореже плътта си до кокал.

Онзи повтори същото и с другата ръка на Алекс, после привърза и двата му глезена за долната табла.

— А сега мини и през четирите още по веднъж — каза Бетани на мъжагата, без да сваля очи от Алекс. — За всеки случай.

Алекс потисна пристъпа на надигаща се паника, докато онзи овърза още по веднъж двете му китки и двата глезена. И след първото връзване не би могъл да скъса „свинските опашки“; дублирането им имаше за цел да подсили посланието, че не само няма шанс да се освободи, но и че съдбата му е изцяло в ръцете на Бетани.

Алекс предположи, че Бетани възнамерява да го измъчва, преди да го убие. Преглътна разяждащото го чувство на ужас.

Не можеше да повярва, че току-що уби човек. Де да можете да докопа и шията на Бетани.

— Би трябвало да е добре — избоботи онзи. — Няма начин да го скъса.

Бетани пак размаха тейъра пред очите на Алекс.

— Хм, просто в случай че ми създава проблеми, ще оставя стрелите в тялото му. Ако не ми съдейства... — Тя сви рамене и му прати многозначителна усмивка.

Мъжът застана спокойно зад нея и скръсти ръце.

Бетани килна глава към вратата.

— Защо не почакаш отвън. Това си е все пак лично. Не съм убедена, че присъствието ти ще му помогне да го вдигне.

Алекс не можеше да повярва на ушите си.

— Добре — изгруктя онзи. — Само не се бави.

Бетани го стрелна с убийствен поглед, при който той сякаш се сви.

— На кого държиш такъв език? — изсъска тя през зъби. — Откога планирам, работя, чакам? А сега смееш да ми казваш да побързам? Ще се забавя колкото трябва. Единственото, което има значение, е да получа това, за което съм дошла. За да стане, възнамерявам да стоя тук цяла нощ и когато си тръгна, да съм забременяла.

Вдигна юмруци на хълбоците си и се надвеси към мъжа.

— Ясно ли е?

— Ясно — отвърна онзи с глас, изпълнен с разкаяние.

— А сега изчезвай. Ще те уведомя, когато приключа, и тогава е на твое разположение да се позабавляваш. Преди това обаче ще чакаш отвън.

Здравенякът кимна и извади ножа от ножницата отзад на кръста си. След като облиза острието, се усмихна зловещо ма Алекс.

— Когато тя приключи с теб, ще си получиш заслуженото за онова, което направи в другата стая.

На излизане хвърли последен поглед на Алекс през рамо. Бетани го изпрати с поглед, докато вратата се затръшна зад гърба му.

Обърна се, гласът ѝ пак бе станал сладострастен.

— Така по-добре ли е, любовнико?

— Защо да е по-добре? Продължавам да очаквам да ми прережете гърлото.

— Ами — сви рамене тя, — поне първо ще бъдеш с мен. Трябва да си благодарен, че те намерих аз, а не Джакс.

Името ѝ предизвика спазъм в гърлото на Алекс. Зави му се свят. Докато се окопитваше, се надяваше накъсаните отблясъци на светкавицата да скрият реакцията му. Прецени, че най-добрият начин да прикрие изненадата си е като отклони темата.

— Кой е Джакс?

— Не Джакс, а Джакс. Извади късмет, че я изпреварих. Аз поне ще те накарам да умреш с усмивка. Джакс просто щеше да те изкорми.

— Защо? Коя е тя?

Усмивката на Бетани помръкна.

— Джакс е дипломатически убиец.

— Дипломатите и убийците нямат много общо — сбърчи чело Алекс.

— Не, скъпо момче, грешиш. Тя е убиец. — Погледът ѝ се зарея на милиони километри разстояние. — Изключително специален убиец за изключително специални обекти.

Алекс отказваше да ѝ повярва. Но в същото време помнеше прекрасно как Джакс извади ножа си и го опря в гърлото му, макар че в онзи случай наистина би имала причина да го направи. Все пак тогава той я бе залепил за стената и бе притиснал гърлото ѝ с ръка. Не можеше да я вини за реакцията. Но така или иначе думите на Бетани го сепнаха.

— Специални обекти? Какво имаш предвид? Какви специални обекти?

— Джакс убива тези, които се борят за мир.

Той най-сетне я разбра.

— Като дипломатите.

— Не само. Тя е специалист. Изпращат я само след изключителни екземпляри, като дипломати, борещи се за единство и ред, които предпочитат мирното разрешаване на проблеми пред конфликта.

На светлината на омекналите отблясъци на светкавиците Алекс различи отнесеня поглед на Бетани, сякаш бе отлетяла в друг свят. Над изражението ѝ надвисна мрак.

— Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от това да ме прониже с острието си.

Алекс не отвърна.

Погледът на Бетани, заедно с усмивката ѝ, се завърна, сякаш за да го успокои.

— Но няма да ѝ се получи. Аз съм твърде добре защитена дори за Джакс.

— И защо този толкова специален убиец ще иска да те убие?

Всъщност го интересуваше какво я кара да мисли, че е толкова специална, но предвид обстоятелствата реши да внимава как се изразява.

Всичко, което му бе казала Джакс, всичките приказки за друг свят, запрепускаха в главата му, докато той се опитваше да напасне думите на Бетани в главата си.

Тя прокара пръсти през косата си. Жестът ѝ би могъл да бъде изтълкуван едва ли не като съсредоточен опит да отклони мислите си от Джакс.

— Да не се занимаваме с подобни неприятни неща. По-добре да помислим за мен и теб. Тази нощ е специална и за двама ни.

Тя се надвеси още по-ниско и прокара пръст по бузата му. Изкусителният ѝ тон се върна.

— Време е Бетани да изпълни обещанието си.

Алекс съзнаваше, че няма избор. Опита се да измисли начин да си освободи едната ръка, но в обсега на пръстите му нямаше нищо, което би могъл да докопа. Знаеше, че извиването на ръцете не би довело до нищо. Нищо не му пречеше да опита, но тя веднага щеше да използва тейзъра.

Хрумна му мисъл, която му бе минала и по-рано. Ако тя докосне стоманените стрели, докато дърпа спусъка, тейзърът щеше да ѝ причини същото, което и на него. Дали тя го съзнаваше? Само да можеше да измисли начин как да ѝ го причини. Пък и какво ли би постигнал, дори да успее. Най-вероятно нищо.

Тя бе планирала всичко. Контролираше ситуацията. А когато тя приключеше, онзи с ножа щеше да свърши своята част от работата.

Бетани откопча колана му, после смъкна ципа на панталоните и започна да ги събува. Когато ги смъкна до коленете му, се усмихна зловещо и запълзя на четири крака нагоре по тялото му.

Яхна го и като изви ръка назад, дръпна ципа на роклята си, след което я съблече през главата. Отдолу не носеше нищо. Всичко, което роклята загатваше, че се намира под сребристия плат, наистина беше там.

— Развали работата на рождения си ден, Алекс, и ми докара гигантски проблеми. Наложих се да чакам още една цяла луна, докато пак настъпи подходящият момент в цикъла ми.

Нещата започваха да се навързват в главата му. Откачена история, но постепенно започна да проумява.

Тя се наведе, за да го целуне по устните. Той извърна глава и целувката ѝ намери бузата му.

— Но сега ми казва, че по-готова от това не мога да бъда. Експерти потвърдиха, че тази нощ му е времето, щастливоце. Време да си направиш наследник.

Докато се навеждаше напред към него, Бетани притисна голите си бедра от двете му страни. Нежно го целуна по врата, а той не откъсваше поглед от мрака. Нежните ѝ движения му се сториха отблъскващи. Усещането, че е вързан и безпомощен, го изпълваше с дива ярост. Ядосваше се на самия себе си, че допусна нещата да стигнат чак дотам.

Нямаше представа какво би могъл да стори, но все нещо трябваше да опита. Още по-лошото беше, че не хранеше илюзии относно съдбата си, след като тя приключеше с тона, което си бе наумила. Споменът за образа на здравеняка, който облизва острието на ножа си, преди да осъществи заплахата си, не бе нещо, което би могъл да прогони лесно от главата си.

— Готов ли си да изведеш връзката ни на друго ниво? — Любовният шепот в ухото му беше красноречив знак, че тя е готова. — Или ще се наложи Бетани да ти помогне да ти се прииска?

Положението беше толкова абсурдно, че думи нямаше. Единственото, което му се искаше, бе да ѝ пречупи врата. Разгорещеният му гняв вече бе стопил паниката му. Тя се наведе напред и се притисна до него. Стегнатите ѝ гърди забиха стоманената стрела още по-дълбоко в лявата част на торса му. Имаше чувството, че е опряла в ребро. Стисна зъби, за да понесе острата болка.

Докато тя гризеше ухото му, увлечена в заниманието си, Алекс се опита да се отдръпне.

— Бетани, за бога, защо го правиш?

— Защо за бога? — Тя се изкикоти тихичко в ухото му. — Смешно е, Алекс. Кой бог по-точно имаш предвид?

Величината на думите ѝ го разтърси из основи. Де да беше повярвал на Джакс. Тогава разказът ѝ му се стори налудничав. Сега съжаляваше, че не я бе слушал по-внимателно. Спомни си последното, което чу от нея: „Неприятностите ще те намерят.“ Това бяха последните думи и на дядо му.

Алекс се напрегна, за да се съсредоточи.

— Имам предвид, че не знам защо го правиш, след като е абсурдно да си мислиш, че си достойна да носиш детето ми.

Чутото я накара да се изправи — не че той целеше точно това.

— Моля? — сбърчи чело тя.

— Едва ли си подходяща. Да не си кривим душата, предвид всичките ти неприятни черти от характера, едва ли си достойна да носиш детето на един Рал.

На фона на проблесналата в прозореца светкавица той различи възмущението, изписано на лицето ѝ.

— Нима?

— Ако не беше толкова глупава, щеше да го знаеш. Моето поколение заслужава нещо повече от теб за майка.

— Ах ти, арогантно копеле такова — изсъска тя. — Грещиш. Ти ще ми направиш дете, твой наследник, и аз, а не ти, ще го напътствам. След като свършиш своята част от работата, от теб повече нужда няма да има. Детето ще бъде мое. Твоята единствена роля в живота му ще бъде, че ще бъдеш негов баща.

Той я погледна в очите.

— Само през трупа ми. Имаш думата ми.

— Как смееш!

Когато светкавицата проблесна отново, той видя, че лицето ѝ е станало алено. — Как смееш да ми държиш такъв език, недоносено копеле такова!

Тя вдигна тейзъра в юмрука си и дръпна спусъка.

Токът го разтърси. Не беше за вярване колко много боли. Той се сгърчи безпомощно. Връзките около китките му се врязаха болезнено в плътта му.

Бетани се беше изправила, така че кожата ѝ не докосваше кабелите и тя не усещаше електрическия ток. Гледаше го и псуваше напосоки. Болката му не я впечатли ни най-малко. Явно не бе способна да изпитва съчувствие.

Когато приключи и той се отпусна обратно на леглото, тя му даде една минутка да се окопоти и отново се надвеси над ухото му.

— Разполагаме с цяла нощ, Алекс. Искаш ли да дръпна спусъка още няколко пъти, колкото да ти вкарам в упорития мозък мисълта, че

ще стане както искам аз? Предпочитам да приключим без толкова драма. Става доста досадно, мен ако питаш, става доста досадно.

В мрака усещаше корема ѝ да опъва долната стрела, а гърдите ѝ се притискаха здраво в горната. Понеже той не възрази, тя продължи да се движи, заизвива се сладострастно, сякаш за да му демонстрира предимствата си. Потта от напрежението и мъченията беше направила кожата ѝ хлъзгава. Започна да го хапе по ухото и се залови за работа.

— Трябва да си доста глупава, Бетани, ако си мислиш, че дебелият ти задник може да възбуди някого. Наистина изглеждаш като глупачка, като се опитваш да се правиш на секси, мен ако питаш.

Това постигна желанието ефект. Тя изкрещя от ярост и без да губи време да става, дръпна спусъка.

Изобщо не се сети, че ако плътта ѝ докосне металните жици, тейзърът ще парализира и нея.

През безпомощните викове от болка той чу ужасените ѝ писъци. Той обаче знаеше какво да очаква. Предположи какво ще последва. За нея болката бе далеч по-страшна, защото не я очакваше.

Бетани изобщо не разбра какво ѝ се случва. Тя закрещя не само от болка, но и от паника. Алекс се съмняваше, че технологията ѝ е позната.

В лапите на агонията, ръцете ѝ се замяха във въздуха. Алекс чу как тейзърът изтрополи на пода и се претърколи. Когато петте секунди изтекоха и болката отмина, тя се отпусна обезсилена върху него.

Той реши, че какъвто и да е дългосрочният ѝ план, той няма да го следва доброволно. Ако ще цяла нощ да натиска спусъка на тейзъра, той пак няма да ѝ сътрудничи доброволно.

Щом Бетани дойде на себе си, тя опря длан в гърдите му и се изправи. С другата си ръка отметна косата от потното си лице. Вгледа се в очите му.

— Там, откъдето идвам, това е нищо.

— И тук е нищо — излъга той.

На устните ѝ се прокрадна усмивка. Тя се отпусна обратно върху него, топлият ѝ дъх пак облъхна ухото му.

— Знаем какво правиш, Алекс — прошепна тя. — Но няма да стане. Няма да вляза в пошлия ти капан. Няма да ме ядосаш толкова, че да ти прережа гърлото. Тук съм, за да свърша каквото има да се свърши, и възнамерявам да се постарая. Колкото и да се опъваш, няма

да спечелиш нищо. Тази нощ ще забременея от теб. Нищо не можеш да направиш. Просто така са устроени мъжете. После ще се постарая да използвам ножа си така, че да съжаляваш за всяка своя дума.

В тъмнината на стаята, осветявана само от спорадичните проблясъци на мълниите, прокрадващи се през пелените от дъжд, Алекс усети как тежкото положение, в което се намираше, се стовари тежко върху плещите му. За момент като че се екзалтира, задето успя да я подмами да нарани сама себе си с тейзъра, но какво спечели всъщност? Втори подобен случай нямаше да му се удаде, а и едва ли би могъл да се освободи от въжетата.

Макар и да изпита известно удовлетворение да я види да се гърчи, не постигна окончателен успех. Осъзна, че тя ще му го върне тъпкано.

Заби поглед в мрака и се остави да го завладее отчаяние.

Алекс се сети за Бен, за уроците, на които го бе научил дядо му. Бен бе попадал в ужасни, отчайващи ситуации. Беше се изправял пред лицето на смъртта. За такива ситуации дядо му се бе опитвал да го подготви.

Бен се бе опитвал да го подготви да се изправи решително пред смъртта, ако се озове в подобна ситуация, за да може да оцелее.

Всичко това бе втъкано в есенцията на мантрата му: „Неприятностите ще те намерят.“ Това бе начин да му напомня да бъде винаги готов, че във всеки един момент може да се появи проблем. Дядо му обичаше да казва, че неприятностите идват, когато човек е сам. Оказа се прав.

Алекс си напомни да не се предава. Не искаше да излага дядо си. Реши, че след като единственото, което му остава, е да ядоса Бетани толкова, че да я накара да го убие, вместо да следва плана ѝ, ако това беше единственият му успех, тогава значи трябва да се хване за тази възможност. Възможностите, които му предлагаше тя, не бяха единственото, което би могъл да направи. Не беше длъжен да играе по свирката ѝ.

Това, в което бе абсолютно сигурен, беше, че не бива да ѝ позволява да постигне каквото си е наумила, защото това ще доведе до смъртта на още хора. Нямахше представа какво точно предстои, но го знаеше с категоричност.

Не ставаше въпрос за абсурдна битка с упорита жена. Не се касаеше до нелепото ѝ желание да има дете от него.

Беше нещо доста по-голямо, нещо, заради което тя и хората ѝ бяха готови да убият, за да получат. Нещо, което той знаеше, че не бива да ѝ позволи да спечели — та дори това да означаваше, че ще умре, за да го предотврати.

Джакс бе дошла в неговия свят, защото нещо беше тотално не наред. Каза му, че за да дойде, е рискувала да остане вовеки веков в тъмнина. Никой не би поел подобен риск, ако нямахше сериозна

причина да го направи. Това по някакъв начин бе свързано с проблемите, заради които Джакс се притесняваше толкова много.

Тя му бе казала истината. Само да ѝ бе повярвал.

Бетани нетърпеливо посегна между краката му и го сграбчи. Той притаи дъх.

— Отпусни се, любовнико. Ще си получи своето и ти го знаеш.

Той не отвърна. Съсредоточи се върху това да наблюдава гнева си при мисълта, че тя се заблуждава, че може да постигне своето, като се опитва да го накара да се поддаде на сладта.

За да отклони мисълта си от Бетани, от меката ѝ топлина, от непрестанните ѝ опити да предизвика страстта му, той си помисли за нощта, в която загина Бен.

Мисълта му се отнесе към майка му, заключена до живот на онова ужасно място. Тя знаеше нещо за всичко това — Алекс вече бе сигурен.

Ужасът от това какво ще му се случи, когато Бетани извади ножа си и се постарее да го накара да забрави за думите си, също се бе настанил някъде дълбоко в мислите му. Представяше си как лежи със здраво завързани ръце и крака, а тя започва да го кълца на парченца. Би се чувствал безпомощен. Вече знаеше, че Бетани не е способна да изпитва съчувствие към чуждата болка.

В светлината на всичко това не бе никак трудно да пренебрегне неискрените ѝ нежности.

— Всъщност струва ми се, че това доста ще ми хареса — прошепна тя в ухото му. — Направи така, че да ми хареса, Алекс.

Никак не му бе трудно да си пожелае да я види мъртва.

В далечен отблясък на светкавицата Алекс забеляза как гърбът ѝ се извива на дъга. Движението ѝ привлече вниманието му, защото му се стори някак неочаквано, неестествено, та дори притеснително — едно вълнообразно движение нагоре на голото ѝ тяло, последвано от внезапно остро поемане на дъх.

Тъкмо се канеше да изстреля някоя обида по неин адрес в опит да я изкара от релси, когато недалеч тресна поредната мълния. На студената светлина, нахлула през прозореца, Алекс забеляза, че сините ѝ очи са облепени. Мълнията разтърси къщата.

Преди светкавицата да угасне, му се стори, че мярна отблясък на острие.

За секунда се запита дали пък упоритостта му не ѝ е дошла в повече и не е решила да го изкорми на мига, още в леглото, и да приключи въпроса. Представи си я как го пронизва, докато той лежи вързан и безпомощен, и го обзе внезапна паника. Макар да не можеше да я спре по никакъв начин, той се стегна инстинктивно, готов да поеме удара с ножа.

Вместо това брадичката на Бетани се вдигна още по-назад и шията ѝ се изравни с извития ѝ гръб.

Докато светкавицата блесне отново, Алекс с изненада установи, че в косата на Бетани се е вкопчила ръка, която дърпа главата ѝ назад. Странната, неестествена извивка на гърба на Бетани изведнъж намери обяснение. Първата му мисъл беше, че здравенякът се е върнал и е решил да поеме нещата в свои ръце.

Кървав нож изсвистя пред шията на Бетани. Потъна дълбоко и разряза плътта от ухо до ухо.

От ужасяващия прорез бликна кръв на талази. Ръката бе сграбчила главата на Бетани и я дърпаше назад. Ръцете ѝ се мятаха безпомощно, гърдите се повдигаха, в разрязаното ѝ гърло напираше писък, но нямаше какво да го произведе.

Проблесна светкавица, изтрещя гръм. По гърдите на Бетани потекоха реки гъста кръв, бликнала от прекъснатите артерии. Ръцете ѝ немощно се протягаха към въздуха наоколо. Устата ѝ зейна в желание да си поеме дъх. От разрязаната трахея пръскаше кървава пяна.

Алекс остана втрещен при вида на агонизиращата жена. Убийството бе извършено по такъв ужасяващ начин, че чак му се струваше нереално.

Щом светлината на бурята пламна в дълга поредица от светкавици, единственото, което успя да види, бе конвулсивно потръпващата Бетани и объркването, изписано на лицето ѝ. Цялото ѝ тяло се отпусна, когато последният ѝ дъх гъргореше в напускащите я дробове.

Юмрукът, който я държеше за косата, я пусна на пода. Тя тупна с глухо изтрополяване на кокали. При следващата светкавица Алекс видя Джакс да стои пред него с кърваво острие на ножа си.

Гледаше го в очите, сякаш в стаята нямаше нищо друго — сякаш нищо друго не съществуваше.

19

— Няма да повярваш откога си мечтая за това — рече Джакс с глас, който му се стори по-прекрасен от всякога, а той и бездруго бе запомнил тембъра ѝ като абсолютно замайващ.

Алекс се запита дали е възможно Джакс да е проследила Бетани от друг свят и да се е прокраднала в спалнята му, за да я издебне в момент, когато е незащитена.

— И тя спомена нещо подобно.

За секунда на светлината на светкавицата той мярна доволно изражение да загъва крайчетата на устните ѝ.

Алекс желяеше смъртта на Бетани и подозираше, че е замесена в нещо, което има за цел да причини страдание на доста хора. Тя бе обещала на бабанката с нея да нареже Алекс на парченца, но после си промени мнението и реши да го стори сама само защото той я бе обидил. И въпреки това никога не бе виждал толкова ужасна и потискаща смърт като нейната.

Джакс сигурно прочете изражението на лицето му, защото поде неизречената му мисъл.

— Стана бързо, Алекс. Това, което тя би ти причинила с ножа си, щеше да продължи с часове. В тази буря никой нямаше да чуе писъците и ревовете ти. Щеше да ѝ доставиш удоволствие със страданието си.

Алекс преглътна и кимна. Беше облекчение за него да чуе, че това е било само една вероятност.

— Джакс... — Погледна към дъжда, обливащ прозореца. После върна озадачения си поглед върху нея. — Как така не си мокра?

— Там, откъдето идвам, не валеше.

На фона на светлината, проникнала през прозореца, той различи над раменете и ръцете ѝ да се извива пара.

При последната им среща тя, общо взето, му каза, че той е сам и че тя ще се занимава със своите си работи. Беше го предупредила, че неприятностите ще го намерят.

Какво ли я бе накарало да промени решението си.

— Какво правиш тук?

Погледът му продължаваше да е фиксиран върху неговия.

— Попаднахме на част от плановете им. Дойдох колкото се може по-бързо.

— Наистина ужасно се радвам да те видя. Наистина много, много се радвам.

— Хм, след като приключи с жалкото съвкупление, вдигни си панталона и да вървим. Трябва да се махаме оттук.

— Не съм взел никакво участие в това, а и не мислиш ли, че ако можех, досега да съм си вдигнал гащите? — След като не получи отговор, ѝ посочи с глава китките си. — Освободи ме. Моля те.

Сети се какво му каза Бетани за Джакс. Да присъства на толкова бруталната смърт на Бетани бе доста потресаващо, чак му прилоша. Никога досега не бе виждал нещо тъй ужасяващо. Цялата беше в кръв. Само броени минути по-рано живото ѝ, дишащо тяло се бе притискало до неговото. А сега лежеше на пода, накисната в собствената си кръв. Джакс го гледаше така, че се запита дали няма да е следващият.

Накрая тя свали поглед от него и погледна към китките му. На фона на светкавиците забеляза, че е завързан за леглото, и най-накрая осъзна какво в действителност става. Погледна го и най-накрая все пак се усмихна.

— Разбира се.

Наведе се над него и отрязва въжетата, далечните светкавици озаряваха грейналата ѝ усмивка. По нея той можа да прецени колко е щастлива тя да го види в такова безпомощно състояние — не защото бе безпомощен, а защото това ѝ казваше, че той говори истината и не е участвал доброволно в това.

Докато се навеждаше над него, за да отреже въжето в далечния край, той усети парфюма ѝ. Допълваше идеално всичко останало.

Алекс бе готов на почти всичко, само и само да не е толкова близо до Бетани. Бе готов на почти всичко, за да бъде толкова близо до Джакс.

— Благодаря ти, че намина, Джакс — рече кротко. — Май имам да те черпя... освен дето ти дължа извинение.

Тя се сепна и го погледна в очите съвсем отблизо. Притисна ръка плътно в гърдите си. Той чуваше мощните удари на сърцето ѝ.

— Съжалявам, че не успях да дойда по-рано, Алекс. Наистина съжалявам.

— Дойде съвсем навреме.

Тя бавно поклати глава.

— Не и за да спася дядо ти.

Дуйте ѝ му подействаха като плесница.

— Искаш да кажеш, че Бетани има нещо общо с това?

Тя довърши освобождаването му от въжетата и се изправи.

— Не бях там, но успях да мярна какво се случи благодарение на огледалото в работилницата. Видях кралица Бетани в огън.

Алекс потъна обратно в леглото. Той бе заровил мъката си, но да чуе, че Бен навярно е убит, само разбърка чувствата му и наред с болката извика и изпепеляваща ярост.

Бен не бе починал от естествена смърт. Ако не беше Бетани, и до днес да е жив, ако Алекс някак си бе останал настрани от това. Но нима би могъл да избегне да се роди Рал?

Щом Джакс освободи китките му, Алекс разтърка ръце. Какво облекчение. Джакс поне не обърна внимание на унижителното му положение.

— Кралица Бетани? Каква кралица?

— В нашия свят тя е кралица. При това създава доста проблеми. Всеки, който не ѝ е по вкуса, си пати, а хората, които харесва, никак не са много. Наложил се да дойда в този свят, за да се доближа до нея.

Думите ѝ го изненадаха и той отново застана нащрек. Дали пък в крайна сметка не е влязъл в някаква схема — схема за убийството на кралица, която създава проблеми. Дали не се бе превърнал просто в човешка примамка.

— И какво прави кралица от твоя свят в моя?

Джакс го изгледа за момент.

— Явно е искала да използва династията Рал.

— В какъв смисъл?

Джакс изви вежда.

— Не ми казвай, че не си разбрал какво възнамеряваше да направи на това легло.

— Напротив, това го разбрах.

Алекс си напомни да охлади жарта в тона си.

Не бе нейна вината, че Бетани го завърза за леглото и възнамеряваше да го убие, след като получи онова, което иска от него. Джакс нямаше вина, че Бетани е убила Бен.

Закопча си колана и събра мислите си. В крайна сметка тази жена му спаси живота. Спокойно би могла да го остави да прекара последните часове от живота си под ножа на Бетани.

Някак си Бетани не му приличаше на кралица. Всъщност въобще не му приличаше на зрял човек.

— Искам да кажа, че нямам представа какво точно възнамеряваше да получи от „династията Рал“, както се изрази ти. Нямам идея какво става.

— Значи ставаме двама — пророни Джакс тихо, докато гледаше трупа на Бетани в локва кръв на земята.

20

Алекс извади телефона от джоба си.

— Най-добре да звънна в полицията.

Отвори капачето с палец. Джакс го сграбчи за китката, преди да успее да набере номера. С окървавеното острие на ножа, който стискаше в другата си ръка, хлопна капачето.

— Последното, което ти трябва, е да привличаш вниманието. Не искаме властите да ни създават грижи. Вече си имаме достатъчно. Трябва да изчезваме от тук, при това веднага.

Той се опита да не си поема дъх твърде дълбоко, защото от миризмата на кръв му прилошаваше.

— Но тялото рано или късно ще бъде намерено. И когато това стане, полицията ще реши, че съм я убил аз. Кръвта ѝ е навсякъде по мен.

С палец и показалец той стисна ризата си, сякаш за да потвърди думите си. Искеше да махне от себе си подгизналата дреха. Да се преоблече. Имаше нужда от душ.

— Тръгна ли да бягам, ще изглежда все едно съм виновен. Красавиците, които приключват живота си по този начин, обикновено са убити от съпруга си или от друг мъж, свързан с живота им. Полицията ще стигне до логичното заключение, че съм я убил аз.

Джакс погледна към тялото.

— Наистина ли ти се струва красива?

— Да... тоест не... — Алекс прокара пръсти през косата си. Искам да кажа, да, очевидно е привлекателна, но аз не бях привлечен от красотата ѝ.

— Успокой се, Алекс.

Като си събра мислите, той осъзна, че е права. Ако се обади на полицията, ще си създаде проблеми. Какво би могъл да им каже? Как би обяснил всичко това?

— Но, за бога, как ще се освободим от тялото... така че да не бъде намерено?

— Аз ще се погрижа — успокой го Джакс.

— Всичко е в кръв. — Той се завъртя. — Абсурд е да почистиш всичко това. Полицията си има начини да намира дори невидими петънца от кръв. Разни технологии, които правят кръвта да искри в тъмнината, така че могат да видят и най-миниатюрна капчица, която ти ще пропуснеш със сигурност, колкото и да чистиш.

— Няма да намерят никаква кръв, каквито и технологии да използват.

Алекс си каза, че тя явно не разбира колко са добри технологиите в днешно време, нито пък как би изглеждало всичко това в очите на полицията.

Беше излизал с Бетани. Бяха ги виждали заедно. Сега тя лежеше убита в спалнята му. Гола.

Какво друго да си помислят от полицията? Определено не може да им каже истината, а да ги излъже, само би му създало допълнителни грижи.

— Джакс, ще открият следи от кръв и тогава какво ще им кажа? Че е от друг свят? Че искаше да прави секс с мен, за да забременее от Рал, след което да ме убие? Никога няма да ми повярват. Ще извадят късмет, ако ме обявят за луд, но едва ли. Ще решат, че съм я убил.

Джакс го стисна за ръката.

— Успокой се, Алекс. Остави на мен да се оправям.

— Да те оставя да се оправяш? Та ти може да изчезнеш след пет минути. — Как да ѝ обясни какъв ужас изпитва да не го пъхнат зад решетките. — Ти ще изчезнеш, а аз ще остана тук сам, за да се оправям.

— Не и този път — пророни някак тайнствено тя.

— Какво имаш предвид? — вдигна глава Алекс.

Тя се вгледа продължително в очите му.

— Ако не бях стигнала навреме тук, с теб щеше да е свършено.

— Да е свършено ли? Имаш предвид, че тя щеше да ме убие, след като приключи?

— Да. Наложил се да бързам колкото се може повече. Не успях да взема... някои мерки.

— Мерки ли?

— Трябваше да прескоча процедурите, по които минавах преди.

— Какви процедури?

— Този път не ми остана време да начертая линия на живота.

— Линия на живота ли? — Алекс замлъкна. — Да не искаш да кажеш, че вече не можеш да се върнеш обратно в твоя свят?

Погледът ѝ помръкна.

— Поне засега не мога.

Той внезапно осъзна мащабите на това, което бе сторила тя, за да му спаси живота. Всичките му други притеснения се изпариха, прогонени от внезапната загриженост за нея.

— Кога ще успееш да се прибереш у дома?

— Остави на мен да се тревожа за това. Засега съм принудена да остана тук.

— За колко време?

— Ден-два.

— Може би повече?

— Може би завинаги — преглътна тя.

Светкавицата пак помръкна, като потопа стаята в тъмнина, нарушавана единствено от слабото мъждукане на уличните лампи. Все пак бе достатъчно светло, за да различи тревогата в погледа ѝ.

— Спокойно, Джакс, няма да си сама. Ще ти помогна.

Тя посочи с ножа си неподвижното тяло на пода. Щом поредната светкавица проблесна, квадратче светлина, нахлуло през прозореца, полегна на голия хълбок на Бетани.

— Да, както виждам, взел си всичко в свои ръце.

Въпреки всичко Алекс не можа да сдържи усмивката си.

— Мислиш ли, че приятелите ти ще изпратят помощ за теб?

Тя поклати глава.

— Защо?

— Защото засега съм единствената, която може да предприеме това пътешествие. Сами сме.

Той въздъхна дълбоко.

— Джакс, искам да знаеш колко много съжалявам за начина, по който се държах с теб последния път.

Бе репетирал какво ще ѝ каже, извиненията, които ѝ дължи, стотици пъти, но сега всичко се изпари от главата му.

— Ти дойде да ми помогнеш, а аз не се вслушах в предупрежденията ти. Нямах намерение да омаловажавам стореното от теб и от останалите. Просто не те разбрах. Много е трудно да...

Тя го спря с ръка.

— Когато се върнах у дома предишния път, разказах на хората там за нещата, които видях тук, за технологиите. Те реагираха точно като теб. Не ми повярваха, изобщо не повярваха, че съм успяла да проникна в този свят. Много от тях решиха, че си измислям всичко това, за да прикрия провала си. Тогава осъзнах колко ти е трудно да го възприемеш. Предполагам, че ако бях на твое място и ти бе дошъл в моя свят, също не бих ти повярвала.

Засега бихме могли да се опитаме да проявяваме повече разбиране към пропастта, която ни разделя. Ако искаме да оцелеем, трябва да си помагаме.

Алекс нямаше представа какво ги чака, но кимна. Имаше чувството, че от плещите му падна камък, тежест, който мъкнеше със себе си, откакто тя си тръгна предния път.

Въпреки всичко му беше изключително трудно да приеме, че тази жена идва от друг свят.

— И къде е този твой свят? Твоят дом? На другия край на Вселената? Оттатък някакъв тунел, който ти позволява да напуснеш своя свят и да дойдеш в моя?

— Мога само да ти кажа, че там, откъдето идвам, е от другата страна на мрака, от другата страна на небитието.

— Не разбирам.

— Ние също не разбираме. — Тя вдигна ръка в безпомощен жест, после я отпусна. — Много са нещата, които не са ми ясни. Знам само, че става въпрос за коренно различни места, които в същото време много си приличат. Точно в момента обаче това не е наш проблем. Точно в момента нашият проблем е, че ако искаме отговори, преди всичко трябва да останем живи. А за да го направим, се налага да изчезваме от тук.

Алекс кимна.

— Какво ще правим с трупа на Бетани?

— Ще я изпратя обратно в моя свят — рече Джакс и клекна край мъртвото тяло.

При следващата светкавица Алекс с ужас видя как Джакс рисува неразбираеми символи с върха на ножа си върху челото на Бетани.

— Какво правиш?

— Изпращам я обратно в моя свят.

— Но нали ми каза, че в моя свят магия не съществува. Защо си мислиш, че ще успееш да го направиш, след като тук няма магия?

— Тя е дошла тук с линия на живота — точно като мен предишните два пъти. Сега просто я активирам.

Той посочи към леглото.

— Джакс, всичко е в кръв, и аз съм целият в кръв. Дори да ни отървеш от трупа на Бетани, кръвта ѝ е навсякъде в къщата и само чака да бъде открита.

Без да вдига поглед от зловещото си занимание, Джакс отговори на въпросите му.

— Кръвта е нейна, не е от този свят. Ще се върне там заедно с нея. — Вдигна глава и се усмихна. — Де да можех да съм там, когато изпратя кралицата им в този ѝ вид.

Светкавица озари помещението за миг със суровата си светлина, за да потъне обратно в сенките, съпроводена от грохот, разтърсил къщата. Навън клоните на дърветата се огъваха под напора на вятъра. Дъждът блъскаше здраво в прозорците.

Джакс изрязва още два тайнствени символа. Макар Бетани да бе мъртва, от странната плетеница на линиите изби кръв. Алекс не можа да се въздържа да не оцени рисунката от художествена гледна точка, различи усещането за движение, които създаваше композицията.

— Готово — рече Джакс на себе си и се изправи.

— Какво е готово? — На фона на студената светлина на нова светкавица той погледна към жената на пода. — Какво би трябвало да се случи?

Бетани може и да беше красива в живота, но в смъртта, с тази зейнала рана на шията, изглеждаше гротескно.

От вида ѝ стомахът му се преобърна. При следващата светкавица забеляза прободна рана на гърба ѝ. Острието на Джакс бе кърваво, когато той го видя за пръв път. Значи явно бе намушкала Бетани, за да я обезвреди.

Щом Джакс се изправи, и последните отблясъци на светкавицата отмряха и стаята потъна в тъмнина. Дъждът, барабанящ по прозореца, придаваше зловещ вид на нощта.

При поредната светкавица на пода нямаше нищо. Нито труп, нито кръв.

Алекс запримига невярващо. Бетани я нямаше.

Просто... я нямаше.

— Ето — рече Джакс. — Сега по-добре ли е?

— Как го направи? — посочи той празното пространство на пода.

— Нали ти обясних — активирах линията на живота ѝ, за да я върна обратно.

Като не можеше да повярва на очите си, Алекс заотстъпва назад, докато се блъсна в леглото.

— Не, наистина, как го направи?

При следващата светкавица забеляза, че чаршафите са чисто бели. Нямаше кръв. Нито петънце. Огледа се и прокара пръст по чистата си риза. По нея нямаше кръв.

Сякаш Бетани никога не бе влизала в дома му.

— Добре ли си? — надвеси се Джакс.

— Невъзможно е, но го видях с очите си — кимна сковано Алекс.

— Всичко, което ти казах, е истина, Александър.

Той успя само да кимне.

Тя въздъхна.

— Знам, че ти е трудно, Алекс. Може би по-късно ще ти помогна да го разбереш по-добре, но сега трябва веднага да изчезваме. — Хвърли му подозрителен поглед. — Между другото, какво се случи на онзи нещастник в другата стая, дето е край вратата?

— Моля...? — В следващия момент си спомни. — А, онзи ли... Прекърших му врата.

— Сериозно? — Джакс изви вежда. — Браво, Алекс, добра работа.

— Бяха двама. След като счупих врата на този, другият ме върза за леглото. После Бетани го прати навън, докато тя приключи с мен. Сигурно е някъде там в дъжда, чака.

Думите му изобщо не притесниха Джакс.

— Вече го изпратих обратно. Сега остава да сторя същото и с този, когото си убил, и можем да изчезваме.

— Ами, след като заплахата е елиминирана, може би не се налага...

Тя го стисна за ръката.

— Алекс, трябва да се махаме веднага.

— Мислиш, че хората на Бетани може да изпратят други по петите ни ли?

— Това също е възможно.

Не му стана много ясно какво има предвид тя.

— Колко време имаме, за да се изнесем?

Тя го изгледа с яростен поглед, но бързо се овладя и лицето ѝ омекна.

— Трябва да ме чуеш, Алекс. От известно време във вашия свят проникват опасни хора. С някои неща съм наясно, но повечето са загадка за мен. Във всеки случай едва ли са тук на почивка. Доста невинни хора вече загинаха. За нас е въпрос на оцеляване. Въпрос на живот и смърт.

Но това е моят свят, не твоят. В твоя свят тук ти живееш в мир. Имаш си своя живот. Ние вярваме, че всеки има право да живее живота си така, както намери за добре. Не си длъжен да ни помагаш. Но ако решиш да го направиш, моля те да ми кажеш сега. Нямам време за губене.

Някой от моя свят уби дядо ти и се опита да убие и теб тази нощ. Семейството ти навярно е замесено отдавна. Възможно е да са били мишена, без изобщо да го осъзнават. Според едно пророчество в моя свят ти си замесен. Законът на деветките го потвърждава.

Можеш да избереш да не се вслушаш в предупреждението ми. Или пък да решиш, че пророчеството от моя свят наистина те касае. Можеш да избереш да не предприемеш нищо и просто да наблюдаваш какво ще се случи. Да стоиш настрана и да се занимаваш само със собствената си безопасност. Можеш да избягаш и да се скриеш, ако това е твоят избор.

Ала когато те подгонят, а съм убедена, че ще го направят, ще трябва да се изправиш сам срещу тях. Няма да мога да те чакам. Няма да го направя.

Трябва да вземеш решение не защото аз така казвам, а заради нещата, които се случват. Каквото и да решиш, вече нищо няма да бъде същото — нито за теб, нито за мен.

Ще уважа твоя избор, какъвто и да е той, Александър, но повече няма да се върна заради теб. Ще останеш съвсем сам.

Ако избереш да тръгнеш с мен, трябва да проумееш, че противниците ни са хора, които не принадлежат към този свят. Те са

убийци. Не се заблуждавай — ако избереш да тръгнеш с мен, това означава, че заставаш срещу тях. Този, когото уби тази нощ, вероятно няма да е последният в сметката си.

— Но вероятно бихме могли да потърсим помощ, да уведомим властите...

— Не. Тяхната намеса само ще доведе до пропиляване на още живот. Нали не си забравил двамата полицаи, които задържаха онези с камиона? Вратовете им бяха пречупени. Ако потърсим помощ от властите, тези двамата няма да са единствените жертви. Нямам представа кой от моя свят е дошъл в твоя и дали някой от твоя свят изобщо е замесен.

Той не бе помислил за това.

— Мислиш, че е възможно хора от този свят да помагат на пришълците?

— Не можем да си позволим да не вземем под внимание и тази вероятност. Лошите хора и тези, които искат да им помогнат, съществуват навсякъде. Не можем да рискуваме да бъдем предадени. Сигурността ни зависи от това никой да не знае за нас.

Властите в този свят няма да повярват, че сред тях са проникнали хора от друг свят. Нямам време да се опитвам да ги убеждавам. А и не виждам как бих могла да го направя. Магията ми е безсилна тук. Вече изгубих ценно време, докато убеждавам теб.

— Но може би ще успее да помогна да убедим...

— Никой няма да ти повярва. В семейството ти има хора с психически проблеми. Ще те вземат за луд.

Алекс съзнаваше, че тя е права. Колко пъти самият той бе поставял под съмнение собствената си нормалност, откакто срещна Джакс за пръв път?

— Дядо ти беше човек, който бе наясно, че понякога най-добрият начин да влезеш в битка е чрез компактна скрита група, не чрез мащабна военна акция.

— Откъде знаеш?

— Понаучихме това-онова за него. Преди много време е бил на страната на силите на мрака. Разказвал ли ти е?

Алекс кимна. Стоеше в тъмната стая, заслушан в бушуващата буря, и си мислеше за уроците на Бен.

— А ако реша да тръгна с теб, тогава какво? — попита той.

— Ако тръгнеш с мен, ще ти се наложи да се изправиш пред неподозирани опасности. В моя свят аз знам какво бих могла да очаквам, но в този свят — не. Няма да можем да разчитаме на чужда помощ. Каквото и да се изпречи на пътя ми, ще трябва да се справяме сами. Вероятността да загинем, е доста голяма.

— Звучи направо безнадеждно.

— Единственото, което мога да ти обещавам — мрачно продължи тя, — е, че ако тръгнеш с мен, ще те защитавам с цената на живота си.

— И защо ще го правиш? — примигна изненадан Алекс.

— Не му е сега времето да ти обяснявам, но знай, че ще пожертвам живота си, за да спася твоя.

Тя вече го бе направила веднъж. Тържествената ѝ клетва прозвуча като предвестник на мрачна съдба, която дебнеше от сенките, за да го сграбчи.

— Наистина би могъл да ми помогнеш да разберем какво всъщност става — продължи тя. — Но трябва да съм сигурна, че ако тръгнеш с мен, няма да си ми в тежест. Животът на много хора зависи от мен. Няма да рискувам себе си, за да мъкна безполезен труп. Трябва да съм сигурна, че ако тръгнеш с мен, ще мога да разчитам на теб.

Той ѝ спаси живота при първата им среща. Не можеше да си представи, че би допуснал да ѝ се случи нещо лошо.

— Може да не искаш да направиш този избор, Алекс, но ти се налага. Вече се забавихме прекалено тук. Идваш ли с мен или не?

Тя се наведе напред в мрака.

— Решавай.

Той се вторачи в очите ѝ, имаше чувството, че гледа директно в душата ѝ. Винаги бе имал смътното чувство, че не знае кой е всъщност. Винаги му се бе струвало, че чака нещо. Сега си помисли, че всъщност цял живот е чакал този момент.

— От първия миг, в който те видях тази вечер, когато разбрах, че си се върнала, знам, че съм с теб. Нещо се случва, нещо, което не разбирам, но достатъчно зловещо. И аз съм част от него. Някак си сме заедно в това, макар да сме от различни светове. Не мога да отстъпя. И няма да го направя. С теб съм.

На лицето ѝ се изписа топла усмивка. Протегна се и нежно го хвана за ръката. В жеста ѝ сякаш имаше съчувствие към всичките

проблеми, които бяха надвиснали над главата му. Към всичко онова, от което не можеше да го предпази.

Гласът ѝ стана топъл и нежен.

— Тогава да вървим.

— Само секунда — трескаво коленичи той и отметна завивката от леглото.

Пресегна се под леглото, докато не напипа сейфа, завинтен за пода, където държеше пистолета си. Набра нужната комбинация и вратичката се отвори.

Той извади пистолета и шестте резервни патрона.

— Какво е това? — попита тя.

— „Глок 17“.

— Оръжие, направено с технология? — сбърчи чело тя.

— Да, технология, която ще ни помогне да се защитим.

В тъмното той прокара показалец по затвора на оръжието, за да е сигурен, че е вдигнат и че в барабана има патрон. Винаги държеше пистолета си зареден, но не беше сега моментът да е допуснал грешка.

— Какво кара трите точки да сияят?

— Тритият. Благодарение на него човек по-лесно се прицелва при лошо осветление.

— В моя свят мога да направя светлина, която сияе почти по същия начин.

Той забеляза, че Джакс държи оръжието под око. Спомни си как ловко борави тя с ножа. Тази жена можеше да оцени колко е важно едно оръжие за запазването на живота. Той взе кобура от изкуствена кожа и го окачи на колана си. Щом пъкна вътре пистолета, защитното капаче щракна отгоре. Той си облече леко яке, под което да скрие пистолета, после взе няколко кутийки с патрони от едно чекмедже и ги напъха и джобовете си заедно със заредените барабани.

Взе всички налични пари в брой, които намери в сейфа, и също ги напъха по джобовете си. Подаде малко и на Джакс.

Тя ги огледа, все едно виждаше тайнствен предмет от друг свят.

— Това са пари. Ще ни трябват. Вземи малко у себе си за всеки случай.

Без да задава повече въпроси, тя сгъна банкнотите и ги пъкна в кесията са кръста си.

— Ще трябва да ти намерим и малко дрехи.

— Аз си имам дрехи — рече тя.

— Да, но с тази черна рокля и наметало привличаш вниманието. Ако искаме да не ни намерят, е по-добре да не се набиваме на очи. Трябва да се смесим с тълпата, да сме невидими сред хората.

Тя се усмихна.

— Добра логика. А сега побързай. Ще стане неприятно, ако ни заварят тук.

Цялата идея за това, че ги преследват пришълци от друг свят, му се струваше като кошмар наяве. В същото време беше по-истинско от всичко друго в живота му.

— Знаеш ли кой ни преследва? — попита Алекс.

— Да. Пирати.

21

— Чакай ме тук, докато се уверя, че е чисто и запаля джипа — посочи Алекс стария си червен чероки, паркиран на алеята.

Джакс погледна към тъмната къща от прага на кухнята.

— Добре, но побързай.

Очевидно се притесняваше повече от това, което би могло да ги дебне в мрака отзад. Последния път натрапниците бяха проникнали през предната врата. Дали този път тя не очакваше да се появят някъде от дъното на къщата, запита се той.

Алекс внимателно подаде глава навън, огледа се набързо и се дръпна назад. Дъждът не намаляваше. Той погледна пак, този път в другата посока. Джипът беше спрял точно пред входа на алеята, която обикаляше къщата.

— Не виждам никого — каза ѝ той.

Тя се обърна, изоставила за момент огледа на мрака отзад.

— Това не означава много. Навън е тъмно, не се вижда добре в дъжда. Биха могли да се скрият навсякъде. Пък и това, че не ги виждаш, не означава, че не могат да изскочат отнякъде във всеки един момент.

Думите ѝ го смутиха.

— Навсякъде ли могат да го направят?

— Теоретично да, но всъщност не съвсем. Кралица Бетани и главорезите ѝ познаваха това място. Те умишлено дойдоха точно тук. Не е изключено обаче и други да имат същата цел.

— Имаш предвид, че за да дойдеш тук, трябва да си наясно точно къде отиваш?

— Не точно. Не толкова, че е проблем, свързан със самото пристигане тук, колкото с това да знаеш къде точно да се озовеш, когато вече си дошъл. Световете — твоят и моят — са доста големи. Представи си, ако беше дошъл в моя свят, без да знаеш нищичко за него. Как би ме намерил сред милиони хора? Да дойдеш до тук с едно, а да знаеш къде точно искаш да се озовеш, съвсем друго.

— Разбирам какво имаш предвид. Явно наистина е доста трудно.

— Когато се опитах да те намеря втория път, наблюдавах района на галерията, защото това бе място, което знаех, че посещаваш. Точно там те локализирахме за пръв път. Сега е добре да стоим далеч от всички места, където си се появявал често.

— Това усложнява нещата.

— Не съм казвала, че ще е лесно.

— Вярно, не си.

С показалеца си той небрежно освободи капачето на кобура, за да е сигурен, че има пряк достъп до оръжието си. Повдигна го лекичко и го пусна да падне свободно на мястото си.

— Най-добре да се придържаме към плана. Ти стой тук в сенките и оглеждай периметъра, докато запаля джипа. А на излизане от къщата дръпни силно вратата. Ще ми се да има къде да се върна, когато това стане възможно.

Тя му се усмихна съчувствено.

— Знам какво изпитваш.

Алекс се измъкна от вратата и излезе под дъжда. Имаше чувството, че напуска досегашния си живот и прекрачва в нов. Всичко му се струваше ново, различно, сякаш гледаше на света през нови очи.

Усещаше всяко мускулче по тялото си, докато вървеше. Помисли си, че би могъл да преброи всяка ледена капка дъжд, която се стичаше по него. Долавяше различните усещания — дъжда по лицето му, как сплъстява косата му, как мокри панталоните му, как плющи по опакото на дланите му.

Усещаше миризмата на бетона, дърветата. Усещаше дъжда — как барабани по покрива на къщата, как гъргори във водосточните тръби, как плющи в локвите, как шепти в короната на огромния клен край задния ъгъл на постройката, как ромони по металното купе на джипа. Облаци, озарени отвътре от светкавица, внезапно разкриваха зелените си недра, след което потъваха обратно в мрака. Той чуваше грохота в далечината, от който земята потреперваше. Светкавица проблесна по-наблизо на запад, освети лъщящата от водата околност, потънала в безцветен мрак.

Всичките му сетива бяха нащрек. Светът сякаш не бе само непознато, но и враждебно място.

Трескаво отключи шофьорската врате и я откряна достатъчно, че да светне плафонът. Огледа се вътре, за да е сигурен, че никой не се е притаил в купето отзад. След като се увери, че джипът е празен, скочи вътре и вдигна бутона на другата врата, за да може Джакс да влезе.

Когато превъртя ключа в стартера, се чу само прещракване. Разтуптяното му сърце сякаш пропусна удар. Опита пак — същият резултат. Стартерът отказваше да запали. От опит знаеше, че може да продължи да върти ключа цял ден и пак да не успее да постигне нищо.

Алекс беше бесен на себе си. Не можеше да повярва, че когато имаше време, не смени стартера. В залисията около смъртта на Бен така и не обърна внимание на този проблем. Нямаше смисъл да се оправдава.

Джакс притича откъм къщата и застана до вратата.

— Какво има? Винаги ли отнема толкова време?

— Не иска да запали.

— Магията е далеч по-надеждна от технологиите — заключи тя и пъкна глава на сушина.

— Сериозно? И с какво твоята магия ще ти помогне в случая?

Тя въздъхна, осъзнала, че няма какво да отвърне. — Трябва да бутна надолу по алеята, за да запали.

Винаги паркираше джипа с муцуната надолу, в случай че му се наложи да бута.

— Не ми е за пръв път. Всичко ще е наред. Заобиколи и влез от...

Алекс вдигна глава в мига, в който към Джакс се спусна черна фигура. Въздухът излезе от дробовете ѝ със свистене. От силния удар тя полетя към Алекс и той се озова с лице върху контролното табло. Страничната облегалка между двете седалки се вряза болезнено в бърбреците му, раменете му потънаха към дясната седалка, вратът му се изви под невъзможен ъгъл. В тази позиция цялата тежест на Джакс и едрият нападател беше върху него и той не можеше да си поеме дъх.

Времето сякаш застина.

Онзи с грухтене обви ръка около врата на Джакс. В тъмните му очи блестеше смъртоносна ярост. Още секунда и щеше да прекърши шията ѝ като вейка.

Алекс задържа дъх и се напрегна неистово.

Пистолетът му вече бе изскочил от кобура.

Замахна с ръка покрай главата на Джакс и забодете дулото в лявото око на онзи.

Без да се поколебае дори за миг, преди онзи да успее да реагира, преди да успее да ѝ счупи врата, Алекс дръпна спусъка.

Горещата вълна на изстрела освети вътрешността на джипа. Трясъкът бе оглушителен.

В тъмнината Алекс видя как куршумът излиза през тила на нападателя и изсвистява навън сред облак кръв, кокал и мозък. Откатът запрати ръката на Алекс обратно.

Повечето отломки изхвърчаха през вратата, но част се разплискаха от вътрешната страна на предното стъкло и по задната седалка. Празният куршум рикошира и отскочи от страничното стъкло.

В мига, щом куршумът прониза мозъка на онзи, той се стовари като чувал с картофи. Не отскочи назад като по филмите. Просто остана на място. Човекът, който само секунда по-рано бе възплъщение на жестокостта, внезапно се превърна в притихнала статуя.

Джакс се хвана за долната част на кормилото за опора и като изпъшка, се надигна. Алекс ѝ помогна да се изправи. Мъртвото тяло на онзи се плъзна на купчина на алеята. Едната му ръка покриваше главата, сякаш се опитваше да прикрие дупката от куршума.

Алекс най-сетне успя да си поеме тъй необходимия му дъх. Ушите му кънтяха от силния изстрел. Пистолетът бе току до главата на Джакс. Надяваше се да не е оглушала.

Надяваше се и изстрелът да не е събудил цялата махала. В обичайната тиха нощ той със сигурност би отекнал на много пресечки разстояние, но на фона на гръмотевичния тътен, който разтърсваше земята, единичният изстрел просто потъна във вакханалията на природата.

Всичко свърши за секунди. Нощта изведнъж си стана каквато беше. Дъждът се укроти. Внезапно всичко приключи, на един човешки живот бе сложен край.

Джакс разтърка тила си с две ръце и завъртя глава, за да провери дали всичко е наред. От подгизналите кичури на русата ѝ коса капеше кръв.

— Добре ли си? — попита той, докато оглеждаше мрака. — Уплаших се да не ти прекърши врата.

— За малко — отвърна тя, като все още се мъчеше да си поеме дъх. — Предполагам току-що получих отговор на въпроса дали бих могла да ти имам доверие. Този твой глок се справи прекрасно. Дърпаш спусъка и, бам! Благодаря ти, Александър.

— Просто ти върнах услугата.

Той прибра пистолета, докато Джакс се приведе над мъжа и започна да изрязва символите, които Алекс вече я бе видял да чертае с ножа си по лицето на Бетани. В друг случай от последиците на такава престрелка вероятно би му прилошало, но сега не изпитваше друго, освен гняв.

Джакс се изправи в мига, в който приключи. Този път се справи по-бързо. Буквално за секунди. Алекс си каза, че навярно тази магия, благодарение на която можеше да се пътува между световите, е като всичко друго нещо, което изисква практика — като стрелба с пистолет например.

Някъде между спорадичните проблясъци на светкавицата трупът бе изчезнал. Продължаваше да му се струва невъзможно, но беше факт. Алекс погледна джипа. Кръвта, която допреди секунди беше навсякъде, капеше от таблото, също бе изчезнала. Сякаш никога не беше се намирала там, сякаш нищо не се бе случило.

— Трябва да тръгваме, Алекс. Тези обикновено пътуват по двойки. Вторият сигурно...

Чу се как нещо изтуптя и Алекс усети тътена с цялото си същество. За миг му се стори сякаш тъмна вихрушка се завъртя точно до Джакс. Още щом го видя, смътното черно петно в нощта се трансформира в пара сред влажния въздух.

Още миг и се кондензира във фигура.

Алекс вече бе посегнал да извади пистолета си, още докато тътенът в гърдите му отшумяваше. Фигурата се материализира, преди оръжието му да е напуснало кобура. Джакс вече се бе обърнала към заплахата.

За Алекс вече бе вън от всяко съмнение — току-що с очите си видя как човек прекрачва от друг свят и се спуска подире им. Парата, която се надигаше от мощните му плещи, се смеси с дъжда, докато той летеше към тях.

Преди Алекс да успее да се прицели и да стреля, Джакс се завъртя и разпори корема на нападателя.

Онзи се закова на място и с ужас проследи как вътрешностите бълват от гигантския прорез в мига, в който той прекрачи в новия свят. Джакс замахна още веднъж и заби острието в окото му. Ножът потъна до дръжката. Онзи се строполи на земята още преди да е осъзнал какво го е сполетяло.

Сред тихия шепот на дъжда Джакс вдигна поглед към Алекс.

— Та както казвах, обикновено пътуват по двойки.

Бен обичаше да казва, че в ръкопашни схватки ножът е по-ефикасен от пистолета. Алекс му вярваше.

Докато Джакс трескаво приклепна, за да извърши ритуала със символите, активиращи линията на живота на онзи, Алекс прибра своя глок.

— Да се измитаме оттук, преди да се е оказало, че пътуват по четворки.

Джакс го изгледа особено. После махна с ръка.

— Спомена, че трябва да буташ джи... джи... как му каза на това?

— Джипа. Трябва да го бутна надолу по алеята, за да запали — рече той, докато се пресегна да освободи ръчната. Напъна с рамо, за да даде начален тласък на черокито.

— Ти побързай с него, докато аз запаля. После скачай вътре.

Джипът се изтърколи по алеята, засилвайки се. Алекс затича покрай него, като буташе, после, когато колата набра нужната скорост, той скочи вътре и включи на втора. Като насочи волана надясно надолу по баира, освободи съединителя. Двигателят ухапа. Напомпа газта няколко пъти, за да е сигурен, че няма да изгасне, после превключи на задна и се върна по алеята към дома си. Джакс вече тичаше след него. От втория мъж нямаше и следа.

Алекс ѝ помахаше през прозореца да побърза.

Тя притисна длани о вратата. Плъзна ги нагоре по прозореца на дясната врата, докато джипът забави ход.

— Алекс, чакай, как да вляза?

Вместо да ѝ обяснява, че има дръжка и как да я дръпне, той се пресегна и отвори. Тази жена бе намерила пролука между измерения, светове или каквото там беше, а не можеше да отвори вратата на най-обикновен джип.

Джакс скочи вътре.

— Някой ден ще трябва да ме научиш как да го правя сама.

Той превключи на втора и докато ускоряваше по улицата, забеляза, че тя се е вкопчила с всички сили в страничната дръжка.

— Нужно ли е да се движим толкова бързо? — попита го, останала без дъх.

Алекс погледна скоростомера.

— Караме с под петдесет.

— Би ли намалил, ако обичаш?

За човек, изкормил три пъти по-едър от себе си мъж и направил му лоботомия с голи ръце, тя изведнъж изглеждаше доста притеснена. Всъщност самият Алекс се чувстваше по подобен начин. Намали, за да ѝ даде възможност да привикне със скоростта.

Косата ѝ бе сплъстена от дъжда и прилепнала плътно о главата. Той не пропусна да забележи, че по нея нямаше и капка кръв. Подгизналата ѝ рокля бе станала на парцали от кратката схватка. Но самият факт, че я вижда жива, я правеше да изглежда по-прекрасна от всякога. Постепенно тя като че се поуспокои, макар и не съвсем.

— Съжалявам, Алекс.

— За какво?

Тя изчака погледът му да срещне нейния.

— Че се наложи да го убиеш.

— Благодарен съм, че не те нарани.

Докато караха бавно по улицата, той забеляза, че ръцете ѝ са свити в юмруци в скута ѝ. Все едно бе готова да се боксира.

— Какво има?

Тя заби поглед през страничното стъкло.

— Трябваше да внимавам повече. Заради мен за малко не загинахме и двамата.

Алекс също изпитваше гняв, но поради друга причина. Яростта му бе насочена към мъжа, който се опита да я нарани и за малко не успя.

— Не бъди толкова строга със себе си. И двамата сме живи, а онези двамата са мъртви. Това е единственото, което има значение.

— Не и за мен — пророни тя като че на себе си, без да го поглежда. — Не съм дошла тук, за да се държа като глупачка. — В гласа ѝ той долови раздражение. — Толкова хора зависят от мен.

— Погледни ме, Джакс. — Тя го послуша, макар и с неохота. — Оцеляхме. Не ми се вярва хората, които зависят от теб, да ти дават точки за стил на изпълнение. Единственото, което е важно за тях, е, че намерихме начин да сложим край на това.

Тя най-после се усмихна.

— Прав си. Оцеляхме. Би трябвало да те смърря, задето си толкова бавен, Александър Рал, но самата аз не бях по-експедитивна. Да се надяваме, че и двамата ще бъдем по-внимателни занапред, така че другия път да се отървем по-леко.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Дадено.

Алекс намали и свърна към добре осветен паркинг. Дори посред нощ имаше доста коли.

— Какво е това място? — попита Джакс.

Алекс посочи надясно.

— Ей там има казино. Комарът е забранен на сушата, но на кораб няма проблеми, така че построиха това казино насред реката. Повдигнато е на греди и е завързано за докове.

— Често ли идваш тук?

Алекс разбра накъде бие. Спомни си укора в гласа ѝ, когато заговори за местата, които обича да посещава.

В случая обаче се притесняваше, че ако паркира просто насред квартала или насред празен паркинг, ще привлекат внимание.

— Знам за това място, но никога не съм идвал.

Тя отметна кичур коса от лицето си.

— Добре.

— Тук винаги има народ, така че няма да изглежда подозрително, че сме спрели. Можем да извадим платницето и да поспим отзад. Няма да е много удобно, но ще сме на сигурно място до сутринта.

— Не се чувствам уморена. Ще остана на пост.

Алекс я стрелна с поглед.

— На пост ли? Човек, седящ в паркиран автомобил, със сигурност ще привлече вниманието. Ти, в тази рокля и с дълга руса коса, по това време на нощта, определено ще събереш тълпа. А това е последното, което ни трябва.

— Изглеждам ужасно — рече тя и огледа роклята си. — Пък и избрах тази рокля, за да не привличам вниманието.

— Повярвай ми — тълпа.

С периферното си зрение той я видя как прокарва пръсти през чупливата си мокра коса, за да се опита да ѝ придаде по-приличен вид. Алекс си каза, че невчесана изглежда дори още по-съблазнителна.

Винаги си бе мислил, че ако срещне красива жена, чиито дрехи и коса са в безпорядък, а тя въпреки всичко изглежда добре, значи наистина е красива. Джакс бе повече от красива. Беше умопомрачителна.

Мина му мисъл, която определено не му се поправи. Запита се дали външният вид ѝ помага да скъсява дистанцията с мъжете, които възнамерява да убие.

Прогони от главата си мислите за това колко е красива и спря джипа между два минивана. Така черокито щеше да се забелязва по-трудно, ако някой реши да го търси. Освен това тази част на паркинга беше най-тъмната.

Знаеше, че в казината има камери, които наблюдават паркинга, но ако никой не доближеше черокито му, едва ли щеше да привлече вниманието на охраната. През паркинга притичваха хора, които бързаха да се скрият от дъжда в колите си или в казиното. Надяваше се, че никой от спотаените в сенките фигури не търси него и Джакс.

Веднъж спрял чистачките, при дъжда, който се изсипваше върху стъклото, вътре в купето не се виждаше почти нищо. Алекс посочи наляво.

— Там има магазини. Можем да купим дрехи от там, но ще отворят чак сутринта.

— До сутринта има още няколко часа — отвърна тя с отнесен глас.

— По-добре да починем, доколкото е възможно.

— Но не...

— Не се ли укоряваше, че не си била достатъчно съсредоточена, поради което за малко не ни убиха? За да бъдеш нащрек, трябва да поспиш.

Джакс въздъхна.

— Да, прав си. Да се опитаме да починем, докато все още имаме тази възможност.

Вместо да излизат в дъжда и да се намокрят, докато влязат през задната врата — а и да рискуват охраната да ги забележи, — двамата се прехвърлиха през седалките и се настаниха в багажното отзад. В това време Алекс беше абсолютно убеден, че дори някоя камера да е насочена точно към джипа, няма да се види нищо във вътрешността му.

Алекс държеше в джипа одеяло и чантичка за първа помощ. Разстла одеялото на пода, извади платнището и го закачи. После взе фенерче от чантичката и светна. Не беше силно, но в затвореното пространство бе напълно достатъчно. Джакс го наблюдаваше как си сваля якето.

— Легни — рече ѝ.

Тя не се възпротиви. Той постави чантичката под главата ѝ за възглавница, покри я с якето си най-старателно. Наложил ѝ се да свие крака, за да се побере на малкото място.

— Благодаря — погледна го тя.

Алекс кимна и се облегна на изпъкналия овал, очертаващ колелото. Не беше много удобно, но беше за предпочитане пред това да са някъде, където пришълци от други светове могат да изскочат във всеки един момент и да му счупят врата.

Щом се настаниха, той изгаси фенерчето. Жълтеникавата светлина на лампите на паркинга се просмукваше през ъгълчетата на платнището. На фона на дъжда, който се стичаше по прозорците, светлината танцуваше меко по лицето ѝ.

Тя продължаваше да го наблюдава.

— Трябва да измислим следващия си ход.

Алекс сви рамене.

— Може би. А може би всичко свърши.

Тя го изгледа невярващо.

— Да е свършило?

— Имам предвид за тази нощ. Бетани е мъртва. След като осъзнаят, че са загубили водача си, няма ли вероятност да се откажат? Може би вече си свърши работата тук.

Джакс човъркаше нишка, подавала се от одеялото, сякаш се опитваше да намери точните думи или навярно да реши до каква степен да сподели с него каквото знае.

— Разбирам защо ти изглежда така, Алекс, повярвай ми. Но нещата наистина са по-сложни. Кралица Бетани не беше истинският проблем.

На Алекс определено не му се видя така.

— Какво имаш предвид? Тя дойде тук от твоя свят. Сама каза, че навярно наблюдават семейството ми от доста време. Тя уби Бен... нали ти сама го каза. Искаше наследникът ѝ да е от рода Рал, след което

планираше да ме убие. — Алекс скръсти ръце. — Дори е наела онзи да откупи картините ми и да ги унищожи.

— Човекът, който стори това, няма връзка с нея.

— Откъде знаеш? — изгледа я изпод вежди Алекс.

— Защото докато те търсех и гледах през огледалото в галерията, видях човека, който унищожи картините ти. Казва се Седрик Вендис. И няма нищо общо с кралица Бетани.

— Седрик Вендис? И кой, по дяволите, е той? И как така няма нищо общо е Бетани? Какво става тук?

Джакс вдигна ръка и се опита да го успокои.

— Кралица Бетани беше на страната на тези хора, но напоследък започна да излиза извън местата, където ѝ беше мястото.

— Изгубих нишката.

— Бетани беше жалка на трона — въздъхна Джакс. — Но пък беше амбициозна и затова се съюзи с могъщи хора. Докато им е помагала, явно е научила за теб и е видяла възможност за себе си. В един момент е започнала да крои планове как да се сдобие с повече сила. Промъкнала се е тук без тяхно знание.

Хората, които проникват тук, които причиниха неприятности на семейството ти, които застрашават двата свята, не са знаели какво е намислила тя. Ако Седрик Вендис знаеше, че кралица Бетани се опитва да го измами, особено предвид това, което тя искаше от теб, със сигурност би я убил лично.

— И кой е въпросният Вендис?

— Дясната ръка на Радел Каин — същинският ти проблем. Направо не можах да повярвам, когато видях Вендис онзи ден в галерията. Лош знак е, че е дошъл тук лично и че бе толкова близо до теб. Вендис е този, когото Каин изпраща да му върши мръсната работа.

— Какво имаш предвид, като казваш, че застрашават и твоя свят? Какво иска този Каин?

— Власт — въздъхна Джакс. — В крайна сметка за това се касае. Както много хора преди него, които историята познава, той също ламти за власт. Не го е грижа какво и кого потъпква междувременно, стига да получи каквото иска. Не е за вярване, но за такъв като него смъртта на милиони не означава нищо. Единственото, което го вълнува, е да се сдобие с повече власт.

Дълги години живяхме в мир и се радвахме на успехи. Хората работеха здраво и постигаха резултати. Повечето от нас развиха чувство към доброто в живота. С течение на времето обаче тези неща започнаха да се възприемат като отживелици от все повече хора, които си мислеха, че заслужават да постигат успехи, без да полагат усилия. Не обичаха да им се казва в очите, че това, към което се стремят, ще ги доведе до гибел.

— С други думи, търсели са вината извън себе си.

Джакс кимна.

— Винаги е имало хора като Радел Каин, които с готовност се възползват от общественото недоволство. Той започна да си играе с чувствата на хората, като за всичко обвиняваше тези, които продължаваха да работят с усърдие, обвиняваше ги, че са безотговорни и коравосърдечни. Хората се главозамаяха от опростенческите, популистки идеи на Каин. Той ги накара да повярват, че най-обикновената алчност е морално оправдана. Той заграбваше това, което други са заработили, и хората вярваха, че е справедливо. Вярваха му.

В условията на нестабилни и трудни времена Каин спечели хората с обещания за промяна — нова визия, нова посока. В неговите думи промяната звучеше като разрешаване на всички проблеми с магическа пръчка. И хората се вкопчиха яростно в идеята за промяна.

— Предполагам всеки обича да чува, че вината не е негова намеси се Алекс. — Че някой друг му е виновен за проблемите.

Джакс кимна.

— Мнозина го предпочитат, вместо да работят здраво и да поемат отговорност за нещата.

— Е, и каква беше тази велика промяна, която искаше да наложи Радел Каин?

— Той превърна магията в изкупителна жертва. Според него магията опорочавала всичко, до което се докосне, понеже била нечестива. И така, за да реши всички проблеми, той апелира към драстична промяна — свят без магия.

Алекс сви рамене.

— Аз живея в свят без магия. Какво му е лошото?

— Но ти живееш в свят с технологии. В много отношения технологиите и магията са взаимозаменяеми. Всъщност дори би могло

да се каже, че на практика вършат абсолютно еднаква работа. Повечето от нас изобщо не разбират колко сложно нещо е магията, като например дневника, който ти показах. Ние просто го използваме. В твоя свят навярно има хора, които разбират сложната технология на телефона, но съм готова да се обзаложа, че повечето обикновени потребители изобщо не се интересуват от това как работи апаратът им.

Технологията, също като магията, помага на хората да живеят по-добре. Тя не просто ти помага да оцелееш, тя ти помага да бъдеш по-успешен и здрав, да живееш по-дълго, по-добре. Но тъй като магията се използва от всички, а малцина я разбират, познанието за нея се приема едва ли не за нещо злоещо. Радел Каин залага именно на тези всеобщи страхове.

— Как е възможно да знаеш толкова много за технологиите, които използваме, а в същото време да не можеш да си направиш чай?

— Опитваме се да изучаваме нещата по възможно най-задълбочения начин, но на практика не сме постигнали много. Успяваме да разберем един или друг модел на действие, но не можем да стигнем до детайлите.

Например наясно сме, че по някакъв начин използвате коли и камиони, за да се придвижите от едно място на друго, да пренесете стоки, но не знаем как работят самите машини. Стигаме до извода, че са толкова важни, единствено защото ги виждаме непрекъснато. Виждаме хората да говорят по телефона и макар да не сме наясно как точно става това, общата идея ни е ясна. Веднъж видяхме как червен автомобил се притече на помощ на пострадал човек, видяхме някакви маркучи и кутии и странни технологии, с чиято помощ животът му бе спасен. Макар да нямаме представа какво точно стана и как, си дадохме сметка, че това бе аналогът на нещата, които в моя свят би направил един лечител.

Малкото, което знаем, е предимно резултат от опитите ни да научим повече за представителите на рода Рал във вашия свят, тъй като се опитваме да разберем какви са целите на Радел Каин тук. Докато събирахме информация, видяхме някои неща, научихме повече за технологиите, които използвате. Все пак познанията ни са доста ограничени. Все едно глухоням да се опитва да ти разкаже за посещението си на ново място.

Макар и средствата ни да са ограничени, правим всичко по силите си. Отне ни десетилетия, докато стигнем до рода Рал. Това е причината да знам мъничко за живота на дядо ти и как технологиите са преплетени с живота ви. Познанията ни са откъслечни, непоследователни. Правенето на чай просто не беше сред тях.

— Значи искаш да кажеш, че това, което Радел Каин се опитва да направи в твоя свят, е равносилно на това да ни бъде забранено да използваме технологиите.

— Не е сто процента същото, но да, горе-долу за това става въпрос — кимна Джакс. — И той не само се опитва да попречи на хората да ги използват. Просто иска да лиши света от всяка магия, да я изкорени. Представя това като един утопичен свят.

— Наистина ли е толкова страшно?

— За нас, които разбираме какво на практика означава това, е ужасяващо.

— Защо?

— Ами, представи си живот без технологии. Представи си живот без технологиите, които топлят сградите, помагат на растенията да се развиват, карат лампите да светят. Какво ще представлява животът ти без телефони, коли, лекарства, без начини да бъдат снабдявани хората по градовете със стоки и услуги?

Представи си всички хора във всички градове лишени от всички технологии — дори от такива, които използват ежедневно за оцеляването си. Представи си изведнъж хората да са принудени да си отглеждат сами храната, да я съхраняват, да я складират.

— Хората са доста изобретателни — сви рамене Алекс. — Сигурен съм, че ще е трудно, но мисля, че ще се справят.

— Ще се справят? Помисли за твоя свят утре, ако изведнъж бъде лишен от технологиите — без телефони, без компютри, без възможност за намиране на разни неща. Обмисли го, Алекс.

Без технологиите тъканта на цивилизацията ще се разпадне за броени дни... ако не за часове. Хората ще трябва да се справят сами. Един град няма да знае какво става в съседния, изобщо няма да имат представа дали съседите им са живи.

Няма да има самолети, коли и каквото и да било. Няма да може да се пътува до други места, освен ако не тръгнеш пеш. Знаеш ли за

колко време се изминават десет мили? Разстояние, което колата ти изминава за минути, ще ти отнема дни.

Няма да има начин хората да разберат какво става с любимите им хора, попаднали в друг град. Никой няма да знае какво се случва с правителството. Няма да има никакви новини. Всички, всеки един от вас, ще тънат в мрак — в буквалния и в преносния смисъл. Ще си седите ей така, без телефони, без електрически уреди, без отопление, без възможност да получите каквато и да е помощ. Светът ви ще потъне в тишина.

Съвсем скоро запасите от храна ще започнат да се развалят и ще свършат. Колко време ще мине, докато из улиците плъзнат разбойнически банди, които грабят и плякосват? Кой ще ги спре? Как полицията ще знае кога и къде се извършват престъпления? Как ще чуят, ако някой вика за помощ? Как ще се отзоват? Редът и законността светкавично ще отидат в миналото.

А когато застуди, тогава какво? Милиони хора ще хукнат към горите, за да секат дърва и да се опитат да се топлят.

Огньовете неизбежно ще излязат от контрол. Технологиите ви за гасене на пожари няма да работи. Разпространят ли се пожарите, ще бушуват необезпокоявани, ще опустошат цели градове и ще оставят хиляди без дом.

Болестите ще плъзнат като чума и никой няма да може да ги спре. Животът не само няма да струва пукната пара, ами и ще бъде кратък.

Когато храната свърши, ще измрат милиони. Малцината оцелели няма да имат нито сили, нито желание да погребат мъртвите си. В крайна сметка, озверели от глад, живите ще изядат мъртвите.

Единственият закон ще бъде оцеляването.

Тези, които доскоро са чертали идилични картини за това колко семпъл и чист ще е животът без демона на технологиите — подобно на хората в моя свят, които вярват същите неща за света без магия, — ще измрат мръсни, ужасени и объркани. Идеалистичните им представи ще се сринат пред строгото лице на действителността. Като хората в моя свят, те ще се окажат неподготвени за последствията от помпозните си декларации.

Това, което довечера е било лесно и просто, ще стане изключително трудно и невъзможно. Невежите, уплашените, слабите,

престъпниците ще подирят спасение в реки и потоци, ще искат да отмият от себе си мръсотията, без да ги интересува какво ще се случи с хората надолу по течението. Намирането на вода ще се превърне в монументален проблем. Намирането на чиста, неносеща зарази вода ще стане невъзможно.

Канализацията и боклукът ще залеем всичко. Вредителите ще се превърнат в кошмарна зараза. Вонята на човешкото присъствие ще стане непоносима, но вие ще живеете в нея, ще спите, ще се любите, ще раждате деца, за които няма да можете да се грижите. Без технологии — този продукт на вашата мисъл — човечеството ще бъде белязано с петното на болестите и смъртта.

Училищата, разбира се, ще останат в миналото. Трупането на познания ще бъде преустановено; знанието ще погине. Самото оцеляване ще се превърне във всепоглъщаща битка. Докато хората измират като мухи, влечението към технологиите, уменията, професионализма, всичко, което доскоро е било приемано за даденост, ще бъде изгубено. Без него вашият свят ще потъне в бездната на мрачна ера. Милиони и милиони животи ще бъдат скъсани поради това, че са потопени в невежество, бедност, назадничави суеверия и че са управлявани от безскрупулни и нагли управници.

Такава участ очаква света без технологии — кратковременно съществуване в невъобразима мизерия, мръсотия и диващина.

Само ромонът на дъжда запълни внезапно настъпилата тишина. Джакс остана притихнала за момент, остави думите ѝ да покълнат в главата му, даде му време ужасът на осъзнаването да попие в него.

Алекс знаеше, че в историята на човечеството е имало точно такъв период. Познанието, натрупано от предишни цивилизации, било загубено при политането на хората в черна бездна. Оцеляването било превърнато в такава битка, че цели векове били забулени в мрак. Това, че човечеството е съумяло да изплува обратно по време на Ренесанса, бе свидетелство за благородството на човешкия дух. Именно тогава човешкият род се бе възправил и бе започнал да развива технологиите, благодарение на които светлината могла да озари мрачното им съществуване.

Но това станало след около хиляда години мрак.

— Ето това означават идеите на Радел Каин за нашия свят, Алекс — продължи кротко тя. — Това ни очаква. Ще бъдем лишени от

всичко, което сме успели да сторим със своя свят и своя живот.

Думите ѝ го натъжиха. Никога не се бе замислял за жестоките и мащабни последствия от подобно нещо. Явно Джакс бе мислила за тези неща. Беше сигурен, че му представя щадяща картина на ужасяващата действителност.

Ако се стигнеше до внезапно прекратяване на технологиите, щеше да се стигне до невъобразимо страдание и смърт. Без цялата промишленост и технологии, от които всички толкова се оплакваха, щеше да е цял късмет да се намерят червеи, с които да се хранят, за да оцелеят.

Алекс махна неопределено с ръка.

— По-добре използвайте технологии — за да строите, да произвеждате, да създавате... Както правим ние. Човечеството тук е създало това, с което разполагаме, от нищо.

Тя го изгледа с укор.

— А колко хилядолетия живяхте в мрак, осветяван единствено от огъня?

Той знаеше, че е права.

— На хората тук им отне векове, за да създават, да изобретяват и откриват неща, с които да подобрят условията си на живот. Ние също прекарахме цяла вечност, за да създаваме паралелни възможности, които ни позволяват да живеем, без да се налага да преминаваме през най-разпространените нещастия и желаниа. Използваме тези си способности, за да преценим кога е най-подходящото време да се засява и най-подходящото време да се жъне.

Без това гладът ще покоси хиляди. Съществуват безброй примери за това как възможности, развивани в продължение на векове, ни помагат да оцелеем — помагат ни да живеем неестествен и посветен на злото живот, поне според Радел Каин.

Тъй като неговата цел е да властва, тъй като той вечно търси виновни, за да се сдобие с още власт, всичко, с което разполагаме, ще бъде изгубено завинаги, без шанс за възстановяване.

— Но е каква цел го прави? Така само ще управлява една пустош.

Джакс изви вежда.

— Ти току-що го каза. Той ще властва. Той иска да съсипе тази цивилизация, за да се сдобие с огромна лична мощ.

Ако наистина го интересуваше какво става с хората, които управлява, не би разпалвал толкова омраза към ценностите, не би търсил виновни за престъпленията срещу тях и не би прехвърлял вината върху невинните винаги, когато нещо се обърка.

По-скоро би се опитвал да решава проблемите, вместо да ги използва, за да се облагодетелства с власт.

След като Каин получи каквото иска, никой няма да може да се изправи насреща му. Той ще управлява света — студен, мъртъв, гладен свят. Ще го управлява и ще живее в охолство с всичките излишества, които може да си пожелае.

Всичко, което остане, колкото и малко да е, ще бъде под негов контрол. Това е единственото, което има значение за него. Този човек не познава емпатията. Важно му е само да получава това, което иска. И милиони да измрат, ще му е все едно — мъртвите не ядат.

Алекс отвърна глава, докато я слушаше.

— Струва ми се невъзможно да повярвам, че хората са готови да приемат подобно нещо.

— Знам — въздъхна Джакс. — И на нас ни е трудно да го повярваме, но всеки ден хората е готовност се впускат в един процес, наречен „Прочистване“, за да премахнат всяка дарба... което означава магия.

Оттам насетне, след това прераждане, магията, с която са родени и която са се научили да използват, изчезва завинаги. Те споделят с хора, че се чувстват свободни за пръв път в живота си, и ги убеждават да се разделят и те с „порочните“ си способности. Цели тълпи чакат на опашка да им дойде редът, да се слоят с останалите, да докажат добродетелността си.

Джакс извърна глава, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

— Това е най-ужасното, че толкова много хора не оценяват собствените си уникални способности, не ценят себе си, камо ли да уважават онези, които са се били и са загинали, за да могат те да живеят свободно и да имат право на избор — наред със своята дарба и индивидуалност.

Тя сграбчи одеялото в юмрука си.

— Често си мисля, че заслужават всичко, което получават. Само съжалявам, че тези от нас, които ценят това, което имат, ще бъдат

сполетени от същата участ. Точно за тях се боря. Другите проклети да са.

Алекс преглътна болката, която се усещаше толкова недвусмислено в гласа ѝ.

— И в нашия свят има такива хора. Хора, които казват, че кече не е полезно да бъдеш свободен, че трябва да се предадем в името на висшето благо на човечеството.

— Страхувай се от тях — прошепна тя. — Те са сърцето на злото. Те толерират тиранията, оправдават я, съгласяват се с нея. По този начин неизменно стоварват на главите на всички нас, останалите, дивашко отношение и смърт.

Алекс остана известно време заслушан в ромона на дъжда по покрива. Нещо в тона ѝ — увереността, страстта, категоричността — затвърждаваше усещането му, че тя не е обикновена жена. Това бе жена, която знае какво говори.

Тази жена не бе поданик. Тя бе водач.

— Ако Седрик Вендис е дясната ръка на Каин и сам по себе си ключова фигура, тогава защо му е да идва до този свят и да унищожава картините ми?

За миг Джакс се отдаде на мрачните си мисли.

— Не знам. Когато го наблюдавах, си помислих, че е, меко казано, странно.

— Значи наистина си на мнение, че Радел Каин иска нещо от мен?

Тя обърна глава и погледът ѝ прикова неговия.

— В Закона на деветките пише, че ти си ключовата фигура във всичко това.

Той не отмести поглед от нейния.

— Бетани ми каза, че ти си убиец, който ще ме унищожи.

23

Думите му не смутиха Джакс.

— След като съм дошла, за да те убия, защо не си мъртъв?

Измъкването ѝ не се понрави на Алекс. Той подбираше думите внимателно, но се постара да бъде искрен и да се изразява ясно.

— Преди малко в къщата ми каза, че ако тръгна с теб, трябва да можеш да разчиташ на мен. Не заслужавам по-малко, Джакс. Дължиш ми истината.

— Сега вече звучиш като Рал — отвърна тя.

В гласа му се надигна гняв.

— Аз съм Рал.

Тя въздъхна шумно и продължително и отвърна поглед от очите му.

— Е, добре, истината е, че дойдох тук с мисълта, че може да се наложи да те убия.

Това някак си не го изненада. Изненада го обаче фактът, че Джакс го призна без проблеми.

— Но нали каза, че съм онзи, който е посочен в онова твое пророчество...

— Пророчеството не е мое. Става въпрос за древно ключово пророчество, добре известно в някои кръгове.

— След като името ми е споменато в пророчество, тогава защо, за бога, ще искаш да ме убиваш и защо не съм мъртъв?

— Не си мъртъв, защото реших да не те убивам.

Алекс я изчака да обясни. Тя продължи да човърка края от одеялото, преди да продължи.

— Пророчеството казва: „Един ден човек, който не е роден в този свят, ще трябва да го спаси.“ Толкова. Кратки пророчества като това често са най-притеснителните и най-опасните. Може да звучи просто, но не е.

След като очевидно е доста ключово, това пророчество е било изучавано съсредоточено, но въпреки това остава един от най-

заплетените въпроси, които объркват и озадачават специалистите. От самото начало то се свързва с династията Рал. В определени кръгове то е известно почти откакто на този свят съществуват представители на рода Рал, които...

— Как е възможно представители на рода Рал да има и в моя, и в твоя свят? Та това са различни светове, различни места, може би дори не са от една вселена или от едно измерение. Как е възможно да има хора от един и същ род и в двата свята?

В погледа ѝ се долавяше авторитет, може би мъдрост, излизаци извън времето.

— Това е така, защото твоите прадеди и прадедите на доста хора от този свят, някога са живели в моя свят.

Алекс я фиксира с поглед. Дори не беше сигурен, че я е чул правилно.

— Това е невъзможно.

Сериозното изражение на лицето ѝ не трепна.

— Предтечите на хората тук някога са живели в моя свят. Този свят е роден от моя или поне част от хората в него.

Той беше видял е очите си доказателства, че тя наистина е успяла да дойде в неговия свят от друго място или време, или измерение. Но това? Това си беше чиста лудост.

И тогава Алекс осъзна, че навярно възприема думите ѝ твърде буквално.

— Имаш предвид, че древните текстове го твърдят. Че това е някаква легенда, мит, някакво древно поверие.

— Това е причината да има представители на рода Рал и в двата свята — или поне да е имало. В моя свят вече няма нито един Рал. Преди много време някои от тях са дошли тук, за да започнат нов живот.

Тогава той си помисли, че започва да разбира как е започнало всичко и как се е получило недоразумението.

— Да, добре, разбрах. Казваш само, че преди много време някакви хора с фамилия Рал са дошли в този свят, точно както го направи ти, и са започнали живота си на чисто тук, сред местните хора. И поради тази причина тук има представители на рода Рал. Те са наследници на онези, които са дошли тук от твоя свят... горе-долу като теб.

— Ами, всъщност не е само това. Според исторически сведения някога нашият свят бил пометен от война. Много хора не искали в живота им да присъства магията, не искали тя изобщо да съществува. За тях тя била нещо лошо. Били категорични, че искат да живеят в свят без магия. Били готови да умрат за своята кауза. Не искали изобщо да допуснат сред себе си хора, които ползват магия.

Тъй като с тях нямало покой, тъй като отказвали да съжителстват мирно с родените с дарбата, тъй като били фанатично отдадени на мисията да избият всички родени с дарбата и да заличат магията от лицето на земята, желанието им да живеят в свят без магия било изпълнено. Но не им било позволено да разрушат нашия свят. Били прогонени тук, в свят, в който магията не съществува.

— Искаш да кажеш, че тогава, също както и сега, те не искали да живеят с магия? Същият проблем се повтаря?

Тя замълча за момент, докато обмисли въпроса му.

— Не, не е същият. Преди било движение, фундаментална религиозна вяра от огромен мащаб. Фанатизъм, който не толерирал чуждата гледна точка. Те вярвали, че такава е волята на Създателя и че ще бъдат възнаградени в отвъдния живот, задето са убили родените с дарбата.

Докато сега не е нищо повече от циничен заговор, който Радел Каин използва за прикритие на жаждата си за власт. Тираните не искат поданиците им да притежават оръжия. Елиминирането на магията отнема оръжието на всеки, който би искал да се опълчи. Ето това цели Каин — да отнеме способността на хората да му се опълчват.

Хората, които навремето не искали да живеят с магия, били изпратени тук. Някои представители на рода Рал, които не били родени с дарбата, също избрали да се преселят тук, за да започнат нов живот.

— Значи, ние сме извънземни? Нашите прадеди са пристигнали от твоя свят?

Тя сбърчи нос и се замисли.

— Не бих употребила точно „пристигнали“ в смисъла, който ти влагаш. Не е станало точно така, както го правя аз или хората на Каин. Някога световите били свързани. Поне в един миг те се намирили на едно и също място в едно и също време. После били разделени, а онези, които избрали да живеят без магия, напуснали този свят. Не

знам колко точно били прогонени, но не били никак малко — може би повече от половината от населението там се преселило тук.

Цялата идея му се стори твърде отвличена, за да я приеме на сериозно, но реши за момента да не влиза в спор.

Вместо това попита нещо друго.

— Преди колко време, казваш, се е случило това?

— Нашата скала на времето може да е различна от вашата, така че не мога да бъда съвсем сигурна, а и единственото, което ни е останало, е скелетът на историята, но доколкото можем да преценим, това се е случило много отдавна.

Не би трябвало да има никакви следи от онези събития, запазени във вашия свят. Спомените на хората, пристигнали тук, са изтлели. Свивът в паметта е част от процеса. Загубата на магията в по-голямата си част се е случила неочаквано, макар че последни следи от нея навярно са останали да работят още известно време. След това всичко е изчезнало заедно със спомена за произхода им.

За хората, които са се преселили тук, сигурно е било тежко и трудно. Дори най-простото запалване на огън, което за нас не е проблем, вероятно е било истинско изпитание.

В резултат на това поколения наред са били принудени да изживеят живота си като диваци, затънали в невежество. Били са подвластни на суеверия и трудности. Да се записват събитията би било невъобразим лукс извън възможностите на хора, борещи се ежедневно за физическото си оцеляване. Навярно няма никакви писмени източници за всичко това.

Тази епоха по всяка вероятност днес се приема за черна дупка в историята ви.

— Значи това е причината ние да не боравим с магия, за разлика от вас?

— Да. Вашите предци, също както и моите, са хора, за които магията е била неразделна част от живота. Разликата е тази, че хората в нашия свят все още имат своята магия, докато хората, дошли тук, не разполагат с нея.

Алекс отри лицето си с уморена ръка. Постара се нетърпението да не прозвучи в гласа му.

— Струва ми се, Джакс, че бих могъл да си представя твоя свят, в който има магия. Това е различно място. Доколкото ми е известно, там

би трябвало да действат други закони. Но тук нещата не работят така. Не само че магията не съществува тук — тя просто не би могла да съществува. Законите на природата не позволяват това.

Едва не му се изплъзна „не позволяват такава глупост“, но се удържа.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не ми се вярва магията да е била част от живота на хората тук.

— Наистина не е била, откакто са се преселили тук. — Видяла, че отговорът ѝ не го удовлетворява, тя вдигна глава и се замисли, преди да попита: — Тук няма магьосници, вещици, дракони и магия, нали?

— Няма.

— Тогава защо те съществуват във всички култури, при всички народи? Защо различните народи на различни места по света говорят за тях? Защо изобщо имат думи за неща, ако те не са съществували?

— Това са просто древни легенди, митология.

Джакс повдигна вежда.

— А как така тези легенди в общи линии се повтарят, независимо в кой край на света? Защо почти навсякъде дори думите са едни и същи? За същите въображаеми неща... за митове, които не могат да съществуват? Откъде се е породил този общ мит, а?

Алекс не отвърна.

Тя се надвеси над него.

— От моя свят. Всичко това е било изоставено там, в моя свят. Защо магията е толкова универсална част от твоя език, от твоята култура, дори да не съществува тук, да не може да съществува тук? Защо?

Хората, дошли тук, биха могли да донесат със себе си само изтляващите спомени за тези неща. Както сам каза, магията не е част от тукашната природа, несъвместима е с нея. Не може да съществува. Сигурен съм, че преселниците скоро са започнали горко да съжаляват, че са си пожелали живот без магия. За тях не би могло да съществува нищо по-лошо от това да получат точно каквото искат.

Изгубените неща продължили да присъстват в този свят, но само като призрак на онова, което било преди, на онова, което вече го нямало.

С този мит, с тази легенда се изчерпва цялата история, дошла от хората от моя свят. Те са загърбили магията, но магията продължава да ги преследва.

Алекс не можеше да повярва, че историята ѝ е истина — просто му звучеше твърде нереална, твърде много неща сякаш не се връзваха с това, което знаеше за историята на света. И въпреки това в думите ѝ имаше нещо. Нещо дълбоко вътре в тях, заради което не можеше просто да махне с ръка. Наистина съществуваха огромни периоди от историята на човечеството, за които не се знаеше буквално нищо.

— Не мога да ти отговоря, Джакс, но само защото не знам отговора, не означава, че такъв не съществува. Доколкото мога да преценя, възможно е твоята история да се базира на легенди и митове.

— Както искаш, Алекс — въздъхна тя. — Ако ти идва в повече, остави го. Пък и това няма никакво значение сега. Важното е, че Законът на деветките сочи, че ти си този, който се споменава в пророчеството, направено в моя свят, където пророчествата са магия, а магията е истина.

Той съзнаваше, че в думите ѝ има поне известна доза истина. Знаеше, че това, което се случва в момента, е самата действителност. От тейзъра на Бетани мускулите все още го боляха. Бе видял как трупове изчезват. Бе видял от нищото да се появява човек. Нямахше представа какво е било в миналото, не знаеше дали бе способен да повярва на всичко това, но виждаше, че нещо се случва и че то определено го касае.

— Е, добре, слушам те. Кое е важното сега?

— Според нас хората на Каин са дошли в този свят, за да открият нещо, което ще им помогне да наклонят везните в своя полза веднъж завинаги. Не знаем точно какво целят, но използват доста ресурси, така че се опасяваме, че ако намерят това, което търсят, е нас е свършено.

Алекс разпери отчаяно ръце.

— Но ако хората от твоя свят вярват в пророчеството и аз съм този, който може да спаси вашия свят, тогава защо ще искат да ме убиват? Умра ли аз, умирайте и вие.

Тя го изгледа така, че го накара да се почувства неудобно.

— Пророчеството би могло да означава нещо съвсем различно. Ами ако се наложи да си сътрудничиш с хората на Каин? Ако те подложат на мъчения, за да им помагаш? Ако им помагаш, без да го осъзнаваш? Всичко това ще доведе само до едно. Ще бъдеш директно отговорен за смъртта на милиони.

Ако някое от тези неща се окаже вярно, тогава единственият начин да ни донесеш спасение би бил да умреш, преди да помогнеш на Радел Каин.

Нали разбираш, в пророчеството не се казва, че трябва да си жив, за да спасиш света. Би могло да означава, че трябва да умреш, за да бъдем избавени.

Алекс прокара пръсти през косата си. Искаше този кошмар да приключи. Цялото това двусмислие, скрито в пророчеството, никак не му се нравеше. Пророчествата все се опитват да направят така, че нещо уж да е предвидено, че ще се случи, или говорят за войни, наводнения и суша, понеже винаги ще има войни, наводнения и суша. Алекс беше на мнение, че пророчествата, също както и магията, са детинщини за лековерните и доверчивите.

— В такъв случай защо не ме уби?

— Ако вярвах на тази версия на пророчеството, вече да си мъртъв.

— Значи все пак вярваш на пророчеството, но по друг начин?

— Имаме една приказка: „Династията Рал не е управлявана от пророчествата. Династията Рал управлява пророчествата.“

Когато ме видя за първи път, ти ме дръпна, за да ме спасиш. Това беше тест. Подложих те на тест. И ти го издържа. Ако бях преценила, че си човек, който би помогнал на врага, щях да те убия на секундата и да съм се изпарила още преди тялото ти да е докоснало земята.

— Тоест, понеже съм те дръпнал, за да те спася от пиратския камион, си решила да не ме убиваш?

— Донякъде. Аз приемам начина на тълкуване на пророчествата на Рал, според който, за да съществуваме, ни е необходим баланс на свободната воля. Свободната воля за династията Рал означаваше, че не се оставят в ръцете на пророчествата.

Тази проява на здрав разум го накара да се почувства по-добре.

— Значи хората от рода Рал в твоя свят също не са вярвали в пророчества.

Тя отпусна ръка на неговата.

— Тук съм заради едно пророчество. Не защото му вярвам, а защото Каин му вярва. Аз вярвам, Александър Рал, че ти си ключът в разгадаването на това, което се случва. Радел Каин е на същото мнение.

— Ако съм му нужен, тогава защо не предприема нищо? Спомена, че вече от доста време идват в този свят. Защо не са предприели нищо, за да осъществят плановете си? Защо не са ме похитили?

— И аз си задавах същия въпрос. В крайна сметка стигнах до извода, че явно не знае какво точно търси. Сигурна съм, че е наясно е общата картинка, но няма достатъчно информация, за да предприеме нужните действия.

— Как е възможно да е дошъл тук, защото търси нещо, а да не знае какво точно търси?

— Ами, да речем, че когато двата свята са се разделили, освен хората тук била изпратена и важна книга. И преди са правени подобни неща с цел да се спаси опасна информация от това да попадне не у когото трябва.

— Значи предполагаш, че търси книга?

— Просто използвам този пример. Как ще я намери тук? Не може да използва магия, защото тук магията не действа, нали? Тогава как и къде да я търси?

— Значи по някаква причина ще се опита да я намери чрез Рал?

— Имаш ли представа къде би могла да бъде подобна книга, дошла от моя свят, принадлежаща към този? Как би могъл да знаеш къде е и дори как изглежда? Не би могъл. Може би той вече е убил твои роднини, опитвайки се да ги принуди да му кажат къде е. Е, какво му остава сега?

— Бих искал да знам отговора на този въпрос — пророни Алекс.

— Той знае, че ти си замесен във всичко това — нали затова те наблюдаваше през огледалата, проследяваше те чрез мобилния ти телефон. Опитва се да получи отговори. Но тъй като си последната му следа, е принуден да действа внимателно.

За първи път, откакто напуснаха къщата на Алекс, той бе обзет от известна доза оптимизъм.

— Значи, ако Каин има нужда от мен, тогава хората, които се опитаха да ни убият при първата ми среща е теб, явно са били от контингента на Бетани.

— Не, от хората на Каин са.

Алекс разпери ръце в объркване.

— Но в това няма логика. Ако той иска да получи нещо от мен, ако ме наблюдава, тогава защо изведнъж ще изпрати хората си да ме претрепят?

— Не се опитвах да те претрепят. Просто те наблюдавах. Когато ме видяха, ме разпознаха. Опитаха се да убият мен, не теб. Но ти им попречи.

Алекс направи пауза, преди да продължи.

— Значи си ги познала? Знаела си кои са?

— Познавам онзи огромния, който беше от нашата страна. Казва се Юри. Убих брат му.

Алекс въздъхна. При тази жена нямаше място за колебания.

— Тогава бях тук за първи път. Не можех да остана по-дълго. Щом се върнах у дома, незабавно се заехме да подготвяме следващото ми посещение, но това изисква време. Едва когато те наблюдавах през огледалата в галерията, подготовката най-сетне приключи. Тогава видях Вендис.

И се върнах в този свят, а ти ми подари картината. Нямах представа какво означава това за мен.

— Мисля, че имам — отрони тихо той.

Тя се усмихна, но поклати глава.

— Когато видях тази картина, веднага разбрах, че ти си ключът за разгадаването на загадката около случващото се в момента. И си помислих, че ако ти разкажа в общи линии в какво се състои проблемът, може да се съгласиш да ми помогнеш. Но...

— Но аз те ядосах.

Джакс се усмихна и кимна.

— Когато се върнах, разказах на хората там колко точно си изобразил Шайнистей, мястото, за което ти говорих. И те разбраха.

— Само защото съм нарисувал гора, която изглежда по подобен начин?

— Не. Защото им казах, че си нарисувал точно това място, до последното дърво, освен онова, за което ти казах, че липсва.

Алекс си спомни. Той го беше нарисувал, но му разваляше композицията. Не й го каза, защото не искаше да я прекъсва.

— Говори се, че преди много време онзи Рал, който управлявал по това време, същият, за когото се говори, че разделил двата свята, вярвал, че магията изисква изкуство, че създаването на нова магия в известни отношения включва поне прилагането на художествените принципи, ако не артистични заложби.

— Е, стига де, да не се опитваш да ми кажеш, че магията е изкуство?

— Не, ни най-малко, но Господарят Рал вярвал...

— Кой?

— Онзи, който управлявал по времето на разделянето, бил от Рал — последният Рал, за когото има някакви сведения, преди цялата династия да изчезне от лицето на историята. Тогава му казвали просто „Господаря Рал“. Той водил и спечелил подобна битка за оцеляване, пред каквата сме изправени сега. Титлата „Господаря Рал“ оттогава насам символизира съхраняването на магията и индивидуалната свобода, самата идея за свобода.

Не познаваме много добре онези времена, но се знае, че победата на Господаря Рал въпреки всичко довела до епоха на мир и просперитет, известна като Златната епоха, която продължила стотици години. Този човек я построил. Победата му над тиранията и прогонването на тези, които искали да изкоренят дарбата, направили всичко това възможно.

Поради тази причина самата идея за съществуването на Господаря Рал е ненавистна за Радел Каин и неговата пасмина.

Както и да е, Господарят Рал вярвал, че новите форми на магия са творчески актове, които задължително включват елементи на художествена визуализация. Изкуството, истинското изкуство се гради, наред с други неща, върху принципите на равновесието, потока, разположението и композицията. Тези елементи трябва да са в хармония, всеки да взаимодейства с останалите, за да придобие изкуството дълбоко значение за нас, да ни докосне. С други думи, той вярвал, че магията и изкуството са неразривно свързани. С това, че нарисова пейзаж от моя свят, ти някак си докосна тази базисна идея, която е използвал и той, за да свързва светове, време и пространство.

— Това означава ли, че няма да се опиташ да ме убиеш? — попита той с усмивка.

Тя му отвърна със сънена усмивка.

— Тук съм, за да те закрилям, Алекс. Ако искаме да разрешим тази загадка, се нуждаем от помощта ти. Освен че трябваше да те открия и да се погрижа и двамата да останем живи, нямам представа какво да предприема оттук нататък. Това зависи от теб.

Алекс заприми от изненада.

— От мен ли? Че аз откъде да знам? Тези хора са пришълци от твоя свят. За мен това е пълна мъгла. Защо очакваш да знам какво да правя?

— Ти си Александър Рал — отвърна тя, без да отмества поглед от него, сякаш това бе напълно очевидно.

— Джакс — отвърна той накрая, като отмести поглед, явно обмисляйки как да ѝ го каже. — Не знам дали си попаднала на правилния човек.

— Законът на деветките казва, че ти си правилният човек.

— Нямам предвид това. — Той повдигна примирено ръка. — Струва ми се, че залагаш твърде много на мен. Този Закон на деветките си е чисто суеверие.

Случайно съм попаднал в това пророчество, това е. Никъде няма нищо казано за мен конкретно. Аз просто си рисувам картини, за да се прехранвам някак. Нямам никаква представа от тези неща. Не знам как да се боря с хора от друг свят.

— Засега добре се справяш.

Той сви рамене.

— Просто се опитах да оцелея. Това не означава, че трябва да ми се доверяваш кой знае колко. Дори хората от династията Рал наистина да са дошли тук, както казваш, това е било ужасно, ужасно отдавна. Не мога да се меря с това, което са умеели да вършат в твоя свят. — Той прокара объркано пръсти през косата си. — Просто не мисля, че ти...

— Чуй ме, Алекс. — Тя изчака погледът му да се спре върху нея. — В стаята, в която рисуваш, има огледало. Докато чаках да приключи подготовката, за да мога да прекарам по-дълго време тук, те наблюдавах с часове. Толкова ми се искаше да те предупредя през това огледало за всички сили, които са се устремили към теб.

Алекс не бе забравил какво му каза тя още при първата им среща, че през огледалото го наблюдават хора.

Дори преди да го чуе от нея, той бе започнал да внимава с огледалата. А специално онова огледало бе поставил в ателието си нарочно, с надеждата, че Джакс ще го види и ще реши да се върне. Беше го направил специално заради нея.

— Научих много, докато те наблюдавах през огледалото.

— Много за това как се рисува навярно — усмихна се той.

— Не. Много за теб. Когато наблюдаваш някого дълго време, започваш да разбираш мислите, настроенята, чувствата му... как мислят... или как не мислят. Започваш да научаваш какво е важно за тях.

Веднъж, докато се обръщаше да си изтриеш четката, видях как погледът ти бе уловен от една снимка. Беше снимка на дядо ти, която държиш на бюрото до себе си. Остави четката и взе снимката, загледа се в нея и продължи да я гледаш, докато по бузите ти не потекоха сълзи.

— Човешко е да страдаш — каза Алекс. — В това няма нищо специално, никакво послание.

Тя кимна.

— Да, знам. Естествено е да страдаш, да си тъжен, да ти е мъчно за загубата, да ти се къса сърцето. Но докато ридаше, другата ти ръка се сви в юмрук. Ти стисна зъби. Лицето ти почервения от ярост. Докато плачеше, удари с юмрук по бюрото.

Припомнил си силата на чувството, което го облада в този момент, Алекс преглътна.

— Е, и? Бях ядосан.

— Беше ядосан на смъртта, задето ти го отнема. Гневеше се на самата смърт. Беше бесен, защото обичаш живота толкова много. Ти си правилният човек, Александър Рал. Ти си този, когото дойдох да намеря.

Алекс се заслуша в дъжда, докато мислеше над думите й.

— И тогава звънна звънецът — продължи тя. — В отражението на прозореца мярнах Бетани. В този момент видях всичко, което бе на път да бъде съсипано.

Все още ни струва усилия да пътуваме до тук. Доста е трудно и отнема време да се изработи линия на живота. Преминаването през

необятната бездна е невъобразимо страховито преживяване.

Алекс не можеше да си представи подобно нещо.

— В какъв смисъл?

За момент Джакс се отдаде на спомените си. Светкавици озариха лицето ѝ е извънземно синьо.

— Това е като да скочиш от скала във вечна нощ... и да падаш до безкрай. Всеки миг очакваш да се разбиеш на дъното. Мускулите и нервите ти са в болезнено очакване на разтърсващия удар. Във всеки един миг, в който съществуващ на място, обладано единствено от страх, е съсредоточена цяла вечност от страхове.

Отначало може да ти се струва, че си скочил в безкрайна нощ, но идва един момент, в който осъзнаваш, че там няма горе и долу, няма горещо и студено, няма никакви усещания, дори дишане няма, дори собственият ти пулс е изчезнал. Лишен си от всичко, което те кара да се чувстваш жив.

И тогава се появява паниката.

Наблизо изтрещя мълния и гръмотевицата разтърси мощно джипа. Алекс подскочи. Не и Джакс. Сякаш тя бе попаднала някъде другаде, извън обсега на материалния свят.

— Колко време отнема? — попита накрая Алекс, след като тя мълча известно време. — Колко време трябва да търпиш това?

Подгонена от спомена, тя заби в пространството немигащите си очи.

— Имаш чувството, че някак си дълбаеш вечността. Чувстваш се по-самотен, отколкото би могъл да обясниш.

Настъпва момент, когато започваш да вярваш, че си умрял. Нищо не виждаш, нищо не чуваш. Чувстваш се така, сякаш наистина си мъртъв.

Джакс сякаш се опитваше насила да прогони спомена, сякаш ако се задържеше още миг при него, онова място би могло да я грабне и да я отнесе обратно. Пое си пречистващ дъх и го погледна.

— Когато тръгвам към този свят, имам отправна точка, отбелязана с помощта на магия, така че когато вече съм тук, в този свят, няма как да намеря отправна точка към дома, не знам как да се върна. Именно заради това ми е нужна линия на живота, която да ме върне през вечната бездна в моя свят. Без линия на живота връщането е невъзможно.

При последното си пътуване нататък, взех със себе си картината, която ми подари, но я загубих в бездната. Обичах тази картина и ужасно много исках да я взема със себе си, за да я покажа на другите. Стисках я с всички сили, но я загубих. Нямам представа как и къде е изчезнала, просто я нямаше. Този опит доказа онова, което вече подозирахме — нищо от този свят не може да бъде отнесено в нашия.

Толкова съжалявам, Алекс, че изгубих прекрасния подарък, който ми направи.

Той ѝ се усмихна успокоително.

— Ще ти нарисувам друга.

Тя кимна в знак на благодарност за проявеното разбиране.

— Когато видях Бетани и главорезите ѝ на вратата на дома ти, знаех, че нямам и секунда време за губене. Трябваше да дойда незабавно, въпреки че линията на живота все още не беше готова. Трябваше да дойда, защото ти си правилният човек, Алекс.

Алекс я слушаше, докато дъждът продължаваше да барабани равномерно по покрива на джипа, а в далечината трещяха гръмотевици.

Спомни си онзи ден в ателието, за който тя говореше. Дотогава вече напълно бе забравил за огледалото. Беше се примирил, че никога повече няма да я види. Не му бе за пръв път да се бунтува срещу това, че смъртта му отне Бен. Ако тя го е наблюдавала, значи знаеше и това.

Бен нямаше да загине, ако тези хора не бяха се появили в неговия свят, не бяха започнали да душат около семейството му, около него.

Ако той не ги спреше, кой щеше да го направи? Колцина още щяха да измрат?

Джакс отпусна ръка на рамото му.

— Добре ли си, Алекс?

Той кимна. Запита се как е възможно тя да е добре, при положение, че знае, че е изгубила пътя към дома.

— Трябва да ги спрем — тихо, но категорично каза той. — Не знам дали съм правилният човек, но съм единственият Рал, с който разполагаш. Ако мога да направя нещо, за да помогна, ще го направя. Ако намерим начин да ги спрем, тогава може би няма да се стигне до там, че и други хора да загубят близките си.

— Благодаря ти, Алекс — прошепна тя. Тя за пореден път нежно отпусна ръка на рамото му, сякаш за да му покаже, че разбира всичко,

което се съдържа в думите му, и че съжалява, че иска от него толкова много.

Той знаеше, че за нея връщане назад няма. За него също. Каквото и да се случеше, бяха се вrekli.

Лицето ѝ бе озарено от усмивка.

— Е, някакви идеи?

— Ами, Бетани знаеше какво преследват онези, другите хора. Искаше да износи моя наследник. Това би могло да ѝ донесе само едно-единствено нещо — наследството, което получих, когато навърших двайсет и седем години. Мисля, че е добре да понаучим нещо за земята, която наследих.

— Да, звучи логично. Но не разбирам какво общо би могло да има с това, което те преследват. За какво им е тази земя?

— Не знам, но Бетани определено беше решила да я получи.

— Не непременно. Според мен това, което тя наистина е искала, е твоето дете — наследник на Рал.

— Че какво може да ѝ помогне едно дете на Рал?

— В моя свят Рал е разменна монета с огромна стойност. Наследник от рода Рал може да я направи доста по-значима, отколкото е.

— Мислиш, че е възнамерявала да забременее и да се върне в твоя свят? Нали току-що каза, че не можеш да вземеш нищо обратно.

— Но ако тя беше забременяла, детето щеше да е и нейно. Щеше да е част от нея. Готова съм да се обзаложа, че него би могла да пренесе през бездната в моя свят.

— Бях убеден, че по някакъв начин е свързано със земята.

— Не е изключено. Само казвам, че има и други важни причини тя да е искала да забременее от теб. Мога да предположа защо би могла да иска дете от Рал, но по отношение на земята нямам идея. Тя си има земя, при това доста.

— Значи си убедена, че не ги блазни земята?

Джакс сви рамене.

— Само казвам, че има и други причини хората от моя свят да проявят интерес към теб.

— Хм, доколкото ми е известно, майка ми е единственият останал жив представител на рода Рал. Чувал съм я да казва, че хората непрекъснато искат от нея да им казва разни неща. Земята е далеч, но

майка ми е близо. Преди да задълбаем по темата за земята, ми се струва разумно да отидем и да питаме майка ми какво искат да научат от нея онези хора. Не знам дали ще може да говори, но поне да опитаме.

— Нали ми каза, че е луда.

— Може да се окаже, че не е чак толкова луда, колкото съм си мислел. Може би просто я подлудяват. Така или иначе, е добре като за начало.

Джакс го изгледа продължително.

— Да, звучи логично. Значи утре можем да посетим майка ти. — Тя се отпусна и се прозя. — Прав си, най-добре да поспим.

Алекс кимна и на свой ред се прозя. Проследи с поглед как тя нагласи чантата под главата си. Беше затворила очи.

— Джакс, там, откъдето идваш, си важен човек, нали?

— Аз съм най-обикновена жена, Алекс. Жена, която тук няма никаква власт. Жена, която се страхува, че никога повече няма да види родината си. И която иска да се погрижи за живота на хората, които обича.

— Хората, които обичаш... Имаш предвид конкретен мъж ли?

— Не — прошепна тя, без да отваря очи. Нямам предвид любов в този смисъл. Нямам такъв човек до себе си.

Известно време той наблюдава как дишането ѝ се успокоява. Изглеждаше смъртно уморена. Да пропътуваш от друг свят през тази бездна явно бе доста повече от изтощително начинание.

— Джакс — не се стърпя той, ти си нещо като кралица, нали?

Тя се усмихна, все така със затворени очи.

— Някога кралиците са свеждали глава пред такива като мен, но вече не е така. Сега те се кланят на Каин. Гласът ѝ сякаш идваше от дълбините на съня. — Сега съм просто една уплашена, отчаяна жена, попаднала далеч от дома си. Жена, която често се опасява, че е пълна глупост да си мисли, че може да спечели срещу онези хора.

Той остана загледан в нея.

— Не бих казал, че си глупава. Ни най-малко — пророни той и я зави по-добре с якето си. — Освен това бих казал, че си най-смелият човек, когото познавам.

Тя вече спеше и не го чу.

— Така е добре — рече господин Фентън. — Не би трябвало да имам никакъв проблем да получа готовите документи за вас до няколко дни.

— Благодаря — отвърна Алекс в телефона. — Това ми върши работа. Все още не знам как ще съм с пътуванията, но подозирам, че ще ми трябват поне няколко дни, докато стигна до там.

— Ще ви се обадя, господин Рал, за да ви кажа, когато документите са готови.

— О, не, не се тревожете — побърза да каже Алекс, докато умът му трескаво търсеше извинение. Имам проблем с получаването на повикванията на телефона си. Нещо му има. Когато ми остане време, ще трябва да се погрижа или да си купя нов. Ще ви кажа, когато го направя. Междувременно не ми се иска да пропусна обаждане от вас и да не знам, че сте се опитвали да се свържете с мен. Да направим така, ще ви се обадя след няколко дни и ще ви кажа кога ще бъда в Бостън.

— С удоволствие ще ви чакам. Благодаря, че се обадихте. О, и представителите на „Дагет Тръст“ останаха много доволни от решението ви и с нетърпение искат да се запознаят с вас.

Защо ли, запита се Алекс.

— Чудесно, ще ви се обадя веднага, щом фиксирам плановете си.

— Благодаря ви, господин Рал. Ще се чуем пак.

Алекс щракна капачето на телефона и го пусна във високата си чаша с вода. От апарата се надигнаха балончета, докато Алекс загъваше краищата на картонената чаша, за да го запечата. Постави чашата вертикално в един контейнер, така че водата да не се разлее поне за известно време.

Ясно си спомняше какво му каза Джакс — онези от другата страна използваша телефона му, за да го проследят. Нямаше как да разбере дали са успели да прихванат новия му телефон. Но предполагаше, че обаждането му в офиса на адвоката би помогнало на хората на Каин да го открият.

Дали бе възможно или не, той не смяташе да рискува. Беше просто евтина слушалка. Ще си купи друга.

Номерът щеше да е нов, но нали каза на адвокатата да не се опитва да му се обажда. Нямахте с кой друг да говори, поне не му беше толкова наложително, че да си струва да си рискува живота.

Знаеше, че галерията може да иска да се свърже с него, особено ако продадяха някоя от картините му, но в светлината на всичко, което се случи, засега това не бе толкова важно. Имаше си други грижи. И както изглежда, нов живот. Запита се колко ли кратък може да се окаже той.

Алекс огледа коридора надолу към тоалетните. Вече се бе измил. Джакс все още бе в дамската тоалетна. Молът не бе най-подходящото място човек да се хигиенизира, но пак беше по-добре от нищо.

Вече бяха закусили наденички с яйца. Джакс погълна три.

Спомнил си, че тя не знаеше как да отвори вратата на джипа му, Алекс внимателно ѝ разясни как се ползват кранчетата за водата и всичко останало, в случай че тя се затрудни. Тя го изслуша с интерес като студент, който внимателно слуша лекция, от която зависи дали ще си вземе изпита.

Сутринта донесе лазурносиньо небе, но беше ветровито, спомен за страхотната буря, която бе върлувала предната нощ. Поне дъждът бе отминал. Когато се измъкнаха от багажното отделение на черокито и видяха безоблачното небе, предната нощ с мълниите, битките на живот и смърт и кръвта им се стори далечен кошмар.

При следващия поглед в същата посока той видя Джакс да върви към него. Усмихна му се, щом го забеляза. Усмивката затрептя в кафявите ѝ очи и сърцето му подхвъркна. След изминалата нощ и двамата съзнаваха, че могат да разчитат единствено един на друг. Свързваше ги обща цел.

За негова изненада тя като че ли се бе успокоила и изглеждаше съвсем нормално. Нямахте представа как е успяла, при положение че беше толкова изтощена и след кратката почивка в неудобния джип. Но в крайна сметка беше факт. Той се усмихна при мисълта, че сигурно е използвала магия, за да възстанови прекрасния вид на красивата си коса.

Единственият проблем с външния вид на Джакс беше, че изглеждаше прекалено добре. В „Риджънт Сентър“ тя си беше на

мястото. В мола с казината, където официалното облекло включваше оскъдно къси полички или тесни джинси с изскочили паласки отгоре, потниче и джапанки, тя определено правеше впечатление. На фона на всичките мъжки погледи, приковани в нея, Алекс не можеше да прецени дали я гледа някой от този или от онзи свят. Искаше да ѝ предложи да облече нещо друго, за да не привлича толкова много внимание.

— Изглеждаш прекрасно — каза той, щом тя застана до него.

— Да, знам какво имаш предвид. Да отидем да потърсим други дрехи, за да не изгледам чак толкова прекрасно.

Алекс се съмняваше, че това е възможно. Всъщност беше сигурен, че не е, но поне другите дрехи нямаше да привличат толкова вниманието. Джакс явно съзнаваше чудесно колко много се отличава от хората в мола. Тъй като беше мишена, би трябвало да се опитва да не бие на очи.

— Имаше ли проблеми с използването на кранчетата или нещо друго?

— Не, но едно слабо момиче в тоалетната прояви доста любопитство към мен.

— Така ли? Какво каза?

— Ами попита ме дали съм супермодел или нещо такова.

— Джакс се опита да имитира тийнейджърски глас. — Не бях съвсем сигурна какво има предвид, но ми се струва, че горе-долу разбрах. Когато и Казах, че не съм, тя отвърна: „Хм, ами тогава, такова, какво правиш... с какво си вадя хляба, имам предвид?“

Алекс прие с усмивка разказа и ситуацията, в която се бе озовала Джакс.

— И какво ѝ отговори?

— Казах ѝ, че си вадя хляба, като убивам хора.

Алекс се закова на място.

— Моля?

— Казах ѝ, че убивам хора. Тъй като не знам какво би звучало убедително във вашия свят, реших да кажа истината. — Тя махна с ръка, за да го успокои. — Обикновено хората не вярват на истината. Предпочитат да чуят някоя правдоподобна лъжа.

— И какво каза момичето, когато ѝ отговори, че убиваш хора.

— Каза: „Сериозно? Ама че яко.“

— Добре. За момент си помислих, че може да си я изплашила.

— Не, смъртта явно я интересуваше доста. Ноктите и устните ѝ бяха боядисани в черно. Защо му е на някого да се опитва да прилича на труп?

— Просто етап, през който някои момичета минават — обясни Алекс. — Нима не си... тоест знам ли... не си ли се бунтувала срещу възрастните, когато си била колкото нея? Не си ли искала да бъдеш различна?

— Не — изгледа го изпод вежди Джакс. — Защо да го правя?

Алекс въздъхна.

— Мисля, че наистина си от друг свят. Тогава каква си била на нейната възраст?

— Учех и практикувах.

Алекс я изгледа смръщено, докато вървяха през тълпата от хора, които до един се обръщаха да ги погледнат.

На устните ѝ се появи усмивка.

— Учех се да убивам.

Той я изгледа за момент.

— Това е същият номер е истината или просто лъжа, която искаш да приема за истина?

— И двете.

— Това пък какво означава?

Тя се усмихна на себе си.

— Учех езици. Аз говоря доста от езиците на моя свят. По-добре ли се чувстваш?

Той реши да не я насилва с въпроси и смени темата.

— Като се има предвид, че и други хора ще задават въпроси и че е възможно да ни разпитват, когато не сме заедно, ми се струва удачно да измислиш достоверна история — нещо, на което бихме могли да се опрем, ако се наложи.

— Не ми казвай, че сме лудо влюбени, сгодили сме се и ще се женим.

Алекс се сепна.

— Всъщност помислих си го... за годениците. Стори ми се достоверно. Така де, все пак ще те заведе в болницата, където държат майка ми. Трябва да дам някаква версия. Там не пускат всеки. Трябва да си близък на семейството, роднина, нещо такова.

— Защо лицето ти е червено?

— Виж, просто си помислих, че ако кажем, че си ми годеница, хората ще останат доволни и няма да имаме проблеми. Не си дадох сметка, че може да си против.

— Спокойно, и аз си помислих за същия вариант — усмихна се тя.

— А... така ли?

— Ами да. Какво друго да кажем на хората на това място, където държат майка ти. Че съм изпаднала от друг свят и искам да разговарям с полудялата дама?

— Наистина ли ми е червено лицето?

Тя го погледна.

— Малко.

— Та значи, ти си ми годеница. Имаш ли нещо против?

Тя повдигна вежда.

— Освен ако не планираш да продължим със сватба.

Той забави крачка пред една витрина, на която бяха изложени спортно-елегантни дамски дрехи.

— Да видим дали ще ти харесаме нещо тук — рече той, доволен, че има възможност да смени темата.

Отвори ѝ вратата. Тя погледна през рамо.

— Лицето ти е все така червено, Алекс.

— Ами... всъщност си мислех, че навярно би било най-добре да направим и следващата крачка и да се оженим. Ако всичко е официално, ще си спестим доста проблеми. Ако сме женени, когато отидем при адвоката, прехвърлянето ще стане още по-лесно...

С удоволствие проследи как тя застива на място и се облещва насреща му.

— Шегувам се. Лицето ти е червено.

Тя поклати глава.

— Предполагам.

В магазина бяха аранжирани овални етажерки, отрупани с панталони, блузи и поли. Алекс насочи Джакс към секцията е джинсите. Докато си проправяха път през островите от дрехи, той се надвеси към нея.

— Джакс, има ли начин да разбереш дали някой е от твоя свят? Дали са различен вид хора?

— Не. Те са същите като теб, само дето в моя свят притежават магия. А тук — не. Мога да кажа само за тези, които познавам лично.

— Или ако се опитат да те убият.

— Е, в моя свят това би било доказателство.

— В моя също — рече той, разочарован да узнае, че няма как да разбере кой е приятел и кой враг.

Щом стигнаха до секцията с джинсите, той намери рафта с размер 8 и взе един чифт.

— Предполагам, че ще ти станат — рече.

Джакс се огледа из щандовете, натъпкани с дрехи.

— Като се замисли човек, има толкова много дрехи, които вече са ушити, че вероятността нещо да ти стане е доста голяма.

— Имат си номера обясни той. — Размерите са стандартни.

Докато взимаше джинсите от него, тя поклати удивено глава. Сбърчи вежди.

— Тези са изтъркани. Да не са дарение за бедните? Това място такова ли е?

Алекс прихна.

— Не, чисто нови са. Произведени са така, че да изглеждат използвани. Повярвай ми, изобщо не са за бедните.

Тя го изгледа подозрително.

— Такава е модата — увери я той.

Джакс явно продължаваше да мисли, че той се шегува.

— Модата е да изглеждаш запуснат, с дупки по дрехите? Че защо хората ще искат да изглеждат така?

— Нямам представа. — Той се почеса по слепоочието. — Предполагам, че модата е да изглеждаш така, все едно носиш удобни, употребявани дрехи. Някак придава естественост.

— Също като това да наподобяваш току-що умрял труп? — Тя въздъхна и остави джинсите на рафта. Продавачките я гледаха с огромно любопитство. В магазин като този елегантната ѝ черна рокля и русата коса ѝ придаваха вид на кралица, отбила се в гето.

— Моля те, Алекс, може ли да изберем дрехи, които нямат дупки? Искам да не бия на очи, но...

— Разбира се. — Той избра друг чифт, който му се стори по-близък до вкуса ѝ. — Тези дори не са толкова скъпи, колкото онези с дупките.

— Е, добре, сега ти е паднало да се шегуваш за моя сметка.

— Казвам ти истината — тези с дупките струват повече пари. Или предпочиташ да ти кажа лъжа, на която по-лесно да повярваш?

Понеже тя продължи да го гледа скептично, той извади още един чифт и ѝ показа етикета с цената.

Тя взе панталона.

— Този ми харесва повече.

— Няма да си толкова модерна.

— Ще ми стане ли?

— Да.

— Тогава може ли да взема този, моля.

Алекс се усмихна.

— Разбира се, че може. Ще ти купим каквото ти е удобно. Ти избираш. — Той посочи с брадичка. — Там има пробни, където можеш да мериш дрехите и да видиш дали ти стават, как ти стоят.

— Значи мога да пробвам всичко?

— Абсолютно.

Това я успокои и тя започна сама да рови из рафтовете. С критично око оцени различните стилове и си избра няколко чифта, които нямаха фабрични дупки и прорези, поставени там за удобство на заетите, увеличащи се от модата жени.

На път за пробните те спряха още на няколко рафта с панталони и други с блузи. Поли не я интересуваха. Предположи, че ще разкриват твърде много от краката ѝ и ще привличат внимание. Доколкото бе мярнал дългите ѝ, мускулести крака, той бе длъжен да се съгласи. В крайна сметка обаче тя размисли и реши да пробва една.

Доста бързо схвана номера на пазаруването. Алекс не мислеше, че продавачката ще види нещо странно в поведението на двамата в магазина. Джакс имаше вид на жена, която знае точно какво иска.

Докато Джакс пробваше тонове дрехи, Алекс намери стол и небрежно го постави встрани, така че да вижда вратата на пробната и входа. Би искал да знае кой влиза в магазина.

Надяваше се да не се появи никой от онези. Да стреля посред нощ, докато бушува буря и трещят мълнии, беше едно, а да произведе изстрел насред търговски център — съвсем друго. Ако лошите не го хванат, добрите със сигурност щяха да се погрижат.

Джакс скоро излезе от пробната, облечена с джинси с ниска талия и черна блузка.

— Как изглеждам?

— Страшна.

Тя сбърчи чело.

— Не се чувствам никак страшна. По-скоро съм уплашена.

— Не, „страшна“ означава, че си супер, изглеждаш секси.

Сега вече тя го разбра.

— Ами, радвам се, ако мислиш така. Въпросът е дали това стига, че да не бия на очи?

— Да, идеално е. Пробвай и нещо друго. Ще ти трябва няколко чифта дрехи. Премери онези черните панталони, дето наподобяват дизайнерски.

След малко тя се появи в семпла бяла блуза и черен панталон и той кимна.

— Добре, точно такава излъчване ни трябва.

Адвокатът бе казал, че документите по прехвърлянето ще бъдат готови до няколко дни, но Алекс трябваше да подпише лично документите. Фентън говореше много изчерпателно, та Алекс не искаше да повдига ненужни въпроси. Надяваше се адвокатът да може да им даде информация или поне да им подсказе нещо, което би могло да им е от полза. За да не повдигат подозренията на толкова стриктен по природа човек, Алекс предположи, че би било добре Джакс да изглежда по-изискано.

Избраха още дрехи, най-вече джинси, които бяха подходящи за всякакви случаи, пък и удобни за пътуване. След като платиха, седнаха на една маса в къта за хранене, за да отрежат етикетите. Той имаше джобно ножче, което използва за целта, като не пропусна да предупреди Джакс да не вади своя нож на публично място. Щом беше готов е джинсите и черната блузка, която Джакс си хареса, тя отиде в тоалетната да се преоблече, докато Алекс довърши останалите етикети.

Направи му впечатление, че и по джинси привличаше вниманието, но този път по малко по-различен начин. Погледите бяха по-скоро изпълнени с възхищение, отколкото с любопитство.

Тя спря пред него, докато той взимаше всичките торби с покупките. Подаде му торбата с черната си рокля. Алекс се почувства

донякъде виновен, задето я караше да носи дрехи, с които не е свикнала.

— Е, как се чувстваш? — попита той.

— Ами... изглеждам секси.

Алекс въздъхна с облекчение, доволен, че тя приема нещата добре.

— Няма да споря с теб. Но по-важното е, че изглеждаш, сякаш си родена тук. Надявам се хората на Каин да не те разпознаят.

— Доста смела надежда. — Докато вървяха към джина, тя го хвана за ръката. — Благодаря ти, Алекс, че ми помогна да се впиша по-добре в този свят. Така по-лесно ще намерим отговорите.

Вече бяха близо до паркинга, когато Джакс рязко го сграбчи за ръката. Той погледна и видя, че очите ѝ са вперени във витрината на един магазин.

Името на магазина беше „Кутията на Пандора“. Вътре се продаваха всякакви статуйки и фигурки.

Доста от тях бяха на магьосници и дракони.

Джакс го изгледа многозначително.

— Какво е това?

Алекс сви рамене.

— Има хора, които се интересуват от такива неща.

Без да пророни ни дума повече, тя тръгна към магазина.

„Кутията на Пандора“ предлагаше предмети, които изглеждаха свързани с различни аспекти на магията.

Там имаше всичко — от игри с летящи създания до амулети, вълшебници, гноми, всякакви видове дракони, магьосници и вещици, кристали, изящни ръчно изработени магически пръчици, които струваха стотици долари.

В стъклени витрини в средата на магазина бяха изложени поскъпите колекционерски фигурки. Книгите на лавиците покрай стената в дъното бяха свързани с магия, магьосници и заклинания.

Алекс и друг път бе виждал места като „Кутията на Пандора“. Като малък дори бе влизал веднъж два пъти.

Като навърши 13–14 години, загуби интерес.

Изад щанда се показва усмихната, възпълна жена е размъкната тениска. Късо подстриганата ѝ кестенява коса бе украсена с гребенче с дракон. От врата ѝ на верижка с мънички феи с крилца висяха очила за четене. Изглеждаше като да е прехвърлила петдесетте.

— Аз съм Мери, заповядайте в „Кутията на Пандора“. Мога ли да ви помогна да си харесате нещо специално? — попита тя с топъл, приятелски глас.

— Просто разглеждаме — побърза да отговори Алекс, преди Джакс да успее да каже нещо. Напразно.

— Защо продавате тези неща?

Лицето на жената се разкриви в озадачена усмивка, погледът ѝ се стрелна насам-натам.

— Това са съкровища. Хората ги колекционират. Нищо не може да направи деня ти по-ведър от магьосник, седнал на бюрото ти.

— Зависи от магьосника — възрази Джакс.

Жената се изкикоти.

— Права си, скъпа. Някои от тях са доста пакостливи.

— Защо мислите така?

Мери посочи центъра на магазина.

— Ами погледни ги. Имаме всякакви. Някои са много сериозни, но има и такива, ето например този приятел тук, които обичат да правят пакости. — Въпросният магьосник бе вдигнал едно куче във въздуха.

Жената беше права за разнообразието. Имаше магьосници с весел вид и островърхи шапки, магьосници с дълги заострени бради, замислени над книги и кристални топки, и магьосници в черни роби с блеснали очи, скрити под качулки, които изглеждаха сякаш наистина могат да правят заклинания. Някои бяха по-простички, от бронз, други — изрисувани до последния детайл.

Алекс бързаше да си продължат по пътя — имаха толкова важни неща за вършене.

Жената огледа стоката си с изпълнен с любов поглед.

— Тези фигурки напомнят на хората, че магията е навсякъде около нас.

— Не, не е — възрази Джакс.

Това явно никак не ѝ се нравеше. Алекс започваше да се притеснява.

— Но разбира се, че е — изкикоти се продавачката. — Може да не я виждаме, но магията е съвсем истинско нещо. Просто трябва да се настроиш на нейната вълна. — Тя въздъхна. — Светът би бил толкова тъжен, ако в него нямаше магия.

— Да — прекъсна я Алекс, преди Джакс да е успяла да продължи разговора. — Разбирам защо хората колекционират такива неща, но все пак магията не е нещо реално.

Мери му намигна.

— О, не позволявайте на магията да напусне живота ви. Би било толкова тъжно, нали, да станем такива циници? Стига съвсем мъничко да се съсредоточим и можем да върнем магията обратно в живота си. Просто трябва да отворим сетивата си за нея.

Тя взе от щанда тънка верижка.

— Предлагаме тези кристали под формата на колие. Много е подходящо за вашата прекрасна дама. Ще ѝ стоят добре, не мислите ли? Казват, че кристалите помагат да усетим вълните на магията навсякъде около нас.

Джакс не я слушаше.

— Тези неща са убийствено погрешни — рече тя на себе си. Мери показваше на Алекс верижката и като че не я чу.

Джакс се наведе напред, за да огледа отблизо всички фигурки, изложени на долната лавица. На една табелка беше написано: „изключителни екземпляри“. Щом жената разбра накъде клони интересът на Джакс, върна верижката на мястото ѝ и насочи вниманието си към централната витрина.

Джакс внимателно извади една фигурка от дъното.

Жената явно остана доволна от избора ѝ.

— А, виждам, че имате добър вкус.

Джакс вдигна фигурката, акрилна отливка на изящно изваяна жена с дълга вееща се коса и семпла бяла рокля с четвъртито деколте.

— Тайнствената жена — рече тихо Мери.

— Моля? — вдигна очи Джакс.

— Наричат я Тайнствената жена.

— Така ли? — вметна Алекс, като се стараяше да звучи колкото се може по-ведро. Искаше да се махне от тук. Личеше си, че Джакс постепенно започва да се изнервя. — Е, ние ще...

— Това е древна фигурка. — Жената се надвеси още малко напред. — Държа този магазин от двацет и седем години и много рядко съм попадала на екземпляри точно от този персонаж.

— Двацет и седем години — повтори Алекс. — И това ако не е нещо.

Видя как Джакс му хвърля кос поглед.

— Да, точно така. За това време съм срещала Тайнствената жена да се предлага на няколко търга под различна форма. И всичките са били все такива, изключителна изработка. Обичам да си държа една в магазина. Тази характерна рокля е запазената марка на Тайнствената жена. По нея се разпознава.

— Така ли — отрони Алекс, като вниманието му беше съсредоточено върху Джакс.

— Да — въздъхна Мери. — Не са много ценителите, които се интересуват от нея, но аз не мога да се въздържа да не си осигурявам винаги по една за магазина.

— И защо не я колекционират? — попита Алекс.

— Ами сигурно защото за нея се знае малко. За другите си експонати мога да ви разказвам дълго, а за нейните способности дори

аз не знам много.

— Нейните способности ли? — изгледа я от упор Джакс.

— Ами да. Не се знае дали е вълшебница, или магьосница, която се занимава с бяла магия или пък с друг вид тайнствена магия. Точно затова я наричат Тайнствената жена. Винаги мога да я позная — по роклята и по дългата коса. Никога не съм срещала да я наричат по друг начин — освен от хора, които не я познават.

— Как изобщо може някой да я познава? — попита Джакс, вече очевидно разпалена.

Жената благоговейно взе статуйката от ръцете на Джакс.

— За тази фигурка се говори в някои много древни книги. Изключително древни и от различни източници. Макар във всяка от книгите да изглежда малко или повече различна, винаги я описват с тази рокля. — Мери обходи с пръст деколтето ѝ. — Неизменно бяла и с четвъртито деколте. Така познавам, че е Тайнствената жена, когато я видя. Тя е много специална.

— Защо? — попита Алекс, погълнат от разказа ѝ.

Доволна от заинтригуваните клиенти, жената се усмихна по-широко.

— Ами нали е тайнствена. Никой не знае какъв е произходът ѝ, коя е. И както казах, никой не е наясно със способностите ѝ. Но едно е сигурно — силата ѝ е безспорна.

— Откъде знаете, че изобщо има някаква сила? — попита Алекс. — Може би на рисунките е била изобразена кралица, известна за времето си — светица, покровителка на изкуството, нещо такова.

— Алекс, нека да тръгваме — примоли се Джакс.

Мери говореше и не я чу.

— Малкото, което се знае от древните книги, е повърхностно, но все пак се намеква, че е притежавала огромна сила, макар да не се уточнява каква точно. В някои преводи си личи благоговение към нея, други посочват, че е вдъхвала неимоверен страх. — Мери въздъхна. — Наистина е жена, забулена в мистерия. — Усмивката ѝ се върна на устните. — Но притежава магия.

— Не разбирам по какво съдите — не се отказваше Алекс.

Жената се вторачи в очите му и остана така известно време.

— По това, че хората се страхуват от нея. Имам клиенти, които събират всякакви видове фигурки — дори и най-страховитите

магьосници. Малцина сред тях обаче искат нея за колекциите си.

— Глупави суеверия — подметна Алекс. — Ако не знаят нищо за нея, от къде на къде ще се страхуват?

Жената сви рамене.

— Не знам. Да ви кажа право, на мен лично ми е любимка. — Погледна гордо статуйката, докато я въртеше в ръцете си. — Откакто притежавам този магазин, Тайнствената жена винаги ми е била любимката.

Най-сетне се сепна и вдигна фигурката пред двамата си клиенти.

— Бихте ли искали да имате Тайнствената жена в живота си?

Пребледняла, Джакс извърна глава.

Алекс вече имаше тайнствена жена в живота си, но не го каза на глас.

— Може би друг път.

Жената се усмихна тъжно.

— Разбирам. Мнозина се страхуват от нея.

— Аз не се страхувам — защити се Алекс.

— Добре. — Собственичката остави фигурката на лавицата, където я осветявайте миниатюрен сноп светлина. Тайнствената жена има нужда от приятели в този свят днес.

— Алекс, искам да си вървим — прошепна Джакс пак, този път по-настойчиво.

Алекс постави ръка на гърба ѝ, за да я успокои, да ѝ покаже, че я е чул.

— Ами, благодаря, но трябва да тръгваме. Алекс се затича, за да настигне Джакс.

— Какво има? — попита той, надвесен над нея. Тя не му отговори, а продължи да крачи бързо по коридора.

— Не ми се говори за това.

— Джакс, какво има? Добре ли си?

— Не, не съм. Ужасно място.

— Какво имаш предвид?

— Всичко е изкривено и опорочено, но на места успях да доловя привидението на първоначалните обекти.

— Добре, но защо допускаш това да те ядоса толкова?

— Това, че те ползват външните белези, но не и човечността зад тях. Става дума за грешни неща. Никое от нещата, които видях тук, не

се интересува от живота зад магията. Имат магьосник, размахал глупава пръчка, за да вдигне във въздуха куче, докато истински магьосник би докоснал по-скоро страдащ човек и би премахнал товара от сърцето му. А чук какво? Хората са превърнати в трофеи за показ.

— Но това е безобидно, Джакс. Това са просто фигурки за украшение.

— Не са само това.

— А какво са тогава?

Тя се закова на място и извърна поглед към него, сякаш го молеше не просто за разбиране, а за собствения си живот.

— Нима не разбираш, Алекс? Не виждаш ли какво е загубено? Можеш ли изобщо да си представиш чудото на онова, което е било? Хората тук не го помнят, но в същото време не могат и да забравят. След цялото това време светът продължава да копнее за това, продължава да страда по изгубеното. Това е такава забележителна, великолепна, величествена част от живота, че си я искат обратно, макар да са забравили за какво точно става въпрос.

— Но това е минало. Ако наистина е изгубена, както казваш, какво значение би могла да има в живота днес? Ние сме каквито сме.

Тя се потупа с пръст в гърдите.

— Какво значение има ли? Ами с моя свят ще се случи същото. Това ще ни сполети и нас. Ще изгубим всичко, точно както хората тук са загубили всичко. Чудото, което липсва на този свят, ние го имаме, ала ще го изгубим, защото шепа хора искат да се сдобият с власт. Всичко, което имаме, ще ни бъде отнето. Всичко ще бъде унищожено с цената на милиони животи само и само тези неколцина да се докопат до властта.

Беше потресаващо да усети болката в гласа ѝ, да види мъката в погледа ѝ.

Алекс покри с длан шията и отстрани и с палец отри една сълза, изтърколила се надолу по бузата.

Когато сълзата бе последвана от още една и после от още една, той свърна към една ниша в стената и придърпа Джакс в прегръдките си.

Веднъж отпуснала се на сигурно място, тя избухна в плач. Той я притисна плътно към себе си, докато тя ридаше кротко.

Алекс огледа коридора, където посетители те сновяха напред-назад, всеки по своите си дела. Повечето изобщо не забелязаха Алекс и Джакс. А тези, които ги мярнаха, ги вземаха за двойка, която се прегръща по ъглите — не толкова рядко срещана гледка в един мол. Преминаващите бяха достатъчно учтиви, за да не зяпат неприлично.

— Чуй ме, Джакс — каза той тихо, но категорично. — Тези, срещу които се бориш, са дошли тук, защото искат нещо. Ние няма да им позволим да го получат. Ще ги спрем, за да дадем шанс на хората от твоя свят.

— Ти не ги познаваш, Алекс — изхлипа тя. — Дори не мога да ти опиша за какви жестоки хора става въпрос. Ако не разберем какво търсят, хората в моя свят ще изгубят всичко. Аз съм единствената, която няма власт тук.

Той я погали по главата.

— Ще ги спрем, Джакс. Нали затова си тук. Нали затова ме намери. Ще ги спрем. Няма да те оставя сама с това. Ще ти помогна. Ще ги спрем.

— Чувствам се толкова самотна, толкова ми е мъчно за дома... а няма как да се прибера.

— Знам — прошепна той, без да я пуска от прегръдката си.

Пръстите ѝ постепенно се вкопчиха в якето му, сграбчиха плата в юмруци.

— Съжалявам — рече тя през сълзи, — прости ми.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Напротив, има. Толкова много хора зависят от мен. Толкова много хора разчитат да съм силна. Изпитвам ужас да не ги подведа и разочаровам.

Алекс се усмихна, въпреки че сърцето му се късаше от мъка да я гледа как страда.

— Джакс, ако трябваше да избира една дума, с която да те опиша, никога не бих избрал „слаба“. — Тя като че се поуспокои, той я погали по гърба. — Ще го измислим някак. Ще ги спрем. Каквото и да са намислили, ще им попречим, обещавам ти.

Тя кимна, сгушена в него, спокойна, че е точно там в този момент, спокойна, че е в прегръдките му. Изпитваше облекчение, че поне за миг може да забрави за този тъй враждебен към нея свят.

Нещо в положението на тялото ѝ му подсказа, че не е свикнала да получава такъв вид утеха и закрила, че никога не се е облягала на рамото на приятел, че никой не е обгръщал раменете ѝ в жест на съпричастие.

Някак си разбра също и че тя не е свикнала да демонстрира слабост под каквато и да било форма. Не можеше да си представи каква сила е нужна, за да попаднеш на друга планета, да знаеш, че не можеш да се върнеш у дома и да съумееш да запазиш обичайното си хладнокръвие. Алекс не знаеше колко време би му се удало да запази самообладание при такъв стрес.

— Благодаря ти, Алекс, задето си силен, задето ми напомни да бъда силна.

— Нали за това са приятелите — да бъдат силни вместо теб, докато намериш собствената си сила.

— Мисля, че досега не съм имала истински приятел.

— Така ли? — Щом тя поклати глава, без да се отделя от него, той рече: — Е, сега вече имаш. Понякога един е напълно достатъчен.

След известна пауза той додаде:

— Чуй сега, какво ще кажеш да те запозная с бъдещата ти свекърва?

Думите му я накараха да се засмее. Смехът ѝ бе прекрасен, както всичко останало около нея.

— Добре — подсмръкна тя. — Да вървим да видим мама.

Беше ранен следобед, когато пристигнаха в „Майката на розите“ в старото крило на ордена. Както си му беше навикът, Алекс намери място за паркиране на баира, най-отгоре на една уличка, за да може, ако не запали, да пусне колата по инерция. Мястото беше на няколко преки от болницата.

Завъртя гумите към бордюра, дръпна ръчната и се обърна към Джакс.

— Там не пускат с оръжия.

— Няма да видят ножа ми.

— Не е нужно да го видят. Имат технология, която намира метал.

Машината ще се разпиши, ако сме въоръжени.

Джакс въздъхна.

— И ние имаме начини да улавяме оръжия.

— Ще трябва да си оставя пистолета тук. А ти — ножа.

— Ножовете — поправи го тя.

— Колко ножа носиш?

— Три.

— Е, ще трябва да ги оставиш и трите.

Идеята не й се понрави ни най-малко.

— Без ножовете си не мога да защитавам нито теб, нито себе си.

— Разбирам, но за да ни пуснат да видим майка ми, трябва да минем през детектор. Ако задействаме алармата, няма да ни пуснат. Точка по въпроса. Още повече, че ако видят що за нож носиш, определено ще си имаме неприятности, от каквито точно в момента ни най-малко не се нуждаем.

Тя продължи да се колебае.

— Искаш ли да ме изчакаш тук? Мога да се срещна сама с майка ми и да видя дали ще ми каже нещо. Може да ме изчакаш, докато...

— Не — категорично го прекъсна тя. — Къщата на дядо ти е унищожена. В галерията вече не стъпваш. Напусна и жилището си. Като не те намерят на познатите им места, като видят, че има промени

в обичайните ти маршрути, може да решат да си променят плановете. Тук наминаваш редовно. Възможно е да наблюдават болницата. Трябва да съм до теб, за да те защитавам.

— Добре, но след като се налага да влезем невъоръжени, нека поне действваме възможно най-бързо. Ако майка ми е некомуникативна, няма смисъл изобщо да оставаме. В това състояние е абсурд да ни отговори на въпросите.

Въпреки това се надявам, че като ме види с теб, може да излезе от състоянието. Надявам се да ѝ окажеш положително влияние.

Джакс се намръщи.

— И какво е по-различното?

— Тя ми е майка. Ще се омъжваш за малкото ѝ момченце. Ще иска да ти извие врата.

Джакс се усмихна, докато прибираше зад ухото си кичур къдрава руса коса.

— Може би си прав, че ново лице би възбудило интереса ѝ. Може пък да успея да я предизвикам да проговори.

— Искрено се надявам, след като сме в такава задънена улица, а така се нуждаем от отговори. Не ми се иска да се връщаме отново и отново, докато най-последно проговори. Понякога отнема месеци.

— Не разполагаме с месеци. Предвид последните събития не знам дали имаме дори дни.

Алекс въздъхна.

— В такъв случай да се надяваме, че ще ни каже нещо.

Той уви пистолета си, както си беше в кобура, в стара фланелка, която държеше в джипа. Имаше няколко подобни, използваше ги, за да си трие в тях четките, докато пътуваше сред природата, за да рисува. Протегна се и пъкна пакета под шофьорската седалка, където би бил най-трудно видим. По-голямата част от парите му също бяха под седалката, още по-навътре. Не би искал да се разхожда с толкова много кеш по джобовете, затова пъкна пачките под стелката, в една вдлъбнатина на пода.

Щом се изправи, Джакс му подаде три ножа. Той се запита къде ли ги криеше.

Два от ножовете, с увити в кожа дръжки, бяха в семпли, но качествено изработени кафяви кожени кании. Третата беше от фина черна кожа, със сребърен обков по края, съответстващ на сребърната

дръжка на ножа, която бе изящно гравирана. Като не искаше да губи време, за да им се възхищава, Алекс припряно уви трите ножа в друга фланелка от торбата на пода зад него и ги пъхна под нейната седалка.

— А джобното ти ножче? — поинтересува се тя.

— За него няма проблем. Не изглежда страховито като ножовете, които носиш ти — особено онзи сребърният. В болницата не се допуска нищо, което наподобява оръжие, така че по време на визитата оставям ножчето и ключовете си на съхранение при охраната.

От години посещавам майка ми. Познавам повечето от хората, които работят тук. Това място няма нищо общо с магазините, където пазарувахме дрехи и където бяхме заобиколени от непознати.

Джакс го изглежда с крайчеца на окото си.

— Още по-основателна причина да бъдем внимателни.

— Нали каза, че хората на Каин все още не знаят достатъчно и затова ме наблюдават.

— Тези хора са убийци, Алекс. Аз само гадая какво правят и какво евентуално си мислят. Не бива да залагаме на предположенията ми. Може да греша.

— Да, добре, ясно. Въпреки това трябва да внимаваме да не ни прекършат врата.

— Трябва да сме късметлии, ако ни хванат.

Алекс ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Какво имаш предвид?

— Те чупят вратовете на хората, когато не разполагат с достатъчно време, а човекът не е достатъчно важен, за да изисква специално внимание.

— А ако имат време, какво става?

— Много неща. Те са доста изобретателни.

Алекс се запита защо тя не му отговаря направо.

— Какво имаш предвид?

Джакс отвърна поглед и известно време остана вторачена в прозореца. Накрая го изглежда сериозно.

— Един от методите, които Седрик Вендис използва, за да накара хората да говорят, е да ги увесва на китките им на достатъчна височина над земята, та само върховете на пръстите им едва да я докосват. Увесен на китките си по този начин, неволно изпъваш тяло с надеждата пръстите на краката ти да поемат поне някаква част от

тежестта, така че да можеш да дишаш. Усилието да вкараш малко въздух в дробовете си е истинска агония. Съвсем скоро, ако престанеш да използваш пръстите си за опора, ти става невъзможно да дишаш.

Чувала съм, че усещането е като да се давиш. Бориш се за всеки дъх и се задушаваш бавно. Изчерпваш всичките си сили, докато се опитваш да стъпиш на земята, за да можеш да си поемеш дъх. Започваш да се изтощаваш, при което идва паниката и всичко изглежда още по-ужасно.

След една такава самотна нощ, през която не можеш да мигнеш и едва дишаш, изтощен от усилието да освободиш максимално тежестта от ръцете си, ти си повече от нетърпелив да кажеш всичко, което знаеш; да вярваш, че ако съдействаш, ще те оставят на мира.

Това обаче не ти помага по никакъв начин. Кажеш ли веднъж всичко, което знаеш, ти вече не си им от полза. Обелват парчета кожа от гърба ти и те оставят да те надушат животните. Птиците, особено гарваните, ще изкълват месата ти до кокал. Ларвите започват да се развиват в организма ти още докато си жив.

Обезводняване, ужас, загуба на кръв — смъртта идва бавно, при това не по най-приятния начин. Освен ако, разбира се, не благоволят да проявят милост и да ти счупят краката, че да не можеш повече да поддържаш тялото си. Тогава се задушаваш и смъртта идва бързо.

Алекс не можеше да каже какво е очаквал, но едва ли беше точно това. Подобна картина бе извън неговото въображение.

Наложи се да си напомни да си поеме въздух.

— Не мога да си представя някой толкова безчовечен, такъв варварин.

— В такъв случай няма да обременявам въображението ти, като ти разказвам още по-ужасни истории. Кафявите й очи се втренчиха в него. — Помиели си, преди да допуснеш да те хванат.

Алекс не се бе замислял над това да не го хванат него. Единствената му мисъл бе съсредоточена върху това да не допусне да хванат нея. Подобна вероятност го изпълваше с дълбок ужас.

Най-сетне успя да си поеме дълбоко дъх.

— Съжалявам, Джакс... Не биваше да ти задавам подобен въпрос.

Той отри лицето си с ръка. Беше му горещо и го свиваше стомахът.

— Нямах намерение да прозвуча гневно. Това, към което изпитвам гняв, са тези хора, задето причиняват такива неща. Беше прав да питаш — в крайна сметка те се интересуват от теб. Трябва да знаеш какво представляват наистина. Да проумееш последствията от евентуално колебание.

Алекс стисна зъби, докато отвращението му започна да се претопява в изпепеляваща ярост.

На лицето ѝ се изписа съжаление.

— Съжалявам, че бях принудена да докарам всичко това в живота ти, Алекс. Съжалявам, че...

— Не си ги докарала в живота ми — каза той и вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Истината си е истина. Само истински приятел може да ме предупреди що за хора ме преследват.

Тя му се усмихна съчувствено и с облекчение, че той е разбрал.

— А сега да вървим и да видим какво искат онези копелета от моя свят.

С привидно небрежен, но зорък поглед Джакс огледа целия район, преди да отвори вратата си. Видя я да оглежда критично същата възрастна двойка, която приближаваше зад тях и която той самият забеляза в огледалото за обратно виждане. Джакс се усмихна, щом двамата ги подминаха. Алекс забеляза, че тя няма вяра никому, дори и на двойка старци, които едва се тътрузят по тротоара.

Как изобщо можеше да се усмихва? Той не можеше.

Алекс метна якето си на задната седалка и заключи черокито. Провери и задната врата, за да е сигурен, че всичко е добре заключено. Не му беше приятно да оставя пистолет в колата си, че да го намери някой крадец, но нямаше избор. Дори да имаше разрешително за оръжието си, в психиатрично заведение беше абсурд да го пуснат с него.

Запита се какво ли ще правят, ако се наложи да напуснат щата. Разрешителното му важеше за Небраска, но на други места едва ли, особено пък в Бостън, където законът гледаше по различен начин на хора, решили да защитават собствената си неприкосновеност.

Алекс имаше много ясни представи за фундаменталните права в личния си живот. Не можеше да се примири с мисълта, че трябва да умре само защото някакъв криминален тип иска да му отнеме живота. Животът му беше само един и той беше на мнение, че трябва да си го пази — толкова. Бен го беше научил как.

Предвид хората, пред които трябваше да се изправят, тези животни, за които Джакс току-що му разказа, той знаеше, че по-скоро би рискувал да го обвинят за притежание на оръжие, отколкото да остане без средство за самозащита и най-вече без средство да защити Джакс. Нямаше намерение да се разделя с живота заради догматичните принципи на арогантни управници. Животът му си беше негов, не техен.

От откъслечната информация, която събра от Джакс, можеше да съди, че Каин не би се зарадвал на нищо повече от това да я пипне в

ръчичките си. Алекс знаеше, че докопат ли я, ще направят с нея всичките онези неща, за които тя му спомена, че няма да може да роди въображението му. Каквото и да бе имала предвид, не искаше да разбира подробности. Вече и бездруго бе достатъчно ядосан.

Клоните на кленовете и дъбовете по тротоара покрай жилищните сгради се поклащаха на талози от вятъра и изпълваха ведрия ден с шумолене. Наложил се Джакс да придържа косата си с една ръка, за да не закрива лицето ѝ, докато бързаха по тротоара. Използваше другата, за да се държи за Алекс, влязла в ролята си на негова годеница.

След бурята по земята имаше разхвърляни листа, все едно навън беше есен, само дето листата бяха зелени, а не в ярки цветове. Тук-там имаше отчупени клони, полегнали върху моравите или отстрани на улицата. Във въздуха се усещаше нещо странно, сухо, все едно предстоеше смяна на сезона.

Джакс безмълвно огледа внушителната фасада на „Майката на розите“, докато вървяха по Тринайсета улица. Много от хората, които изкачваха широкото стълбище, за да посетят свои близки, носеха цветя или малки кутийки, увити в ярка хартия и украсени с панделки.

Щом двамата подминаха централния вход, без да завият към стъпалата, Джакс го изгледа въпросително.

— Членовете на семействата, които са за деветия етаж, могат да минават през задния вход — обясни той. — По-лесно е.

— Деветият етаж — повтори тя монотонно.

Той знаеше какво си мисли.

— Боя се, че да.

На малкия паркинг зад ъгъла, на практика просто асфалтирано разширение на алеята, бяха струпани обичайните обслужващи бусове. Задната част на сградата изглеждаше като изоставена в сравнение с трескавата активност отпред. Това винаги бе засилвало чувството на отчужденост у Алекс. Той не отиваше при нормален пациент, който се очакваше да се подобри и да се прибере у дома. Отиваше при човек, който е задържан като заплаха за обществото и няма да бъде освободен никога.

Подозираше, че дълбоко в себе си винаги бе изпитвал срам по този повод, а също и притеснение, че може да свърши като майка си. Сега само го беше яд, защото му се струваше все по-вероятно състоянието ѝ да е причинено от пришълци, намесили се в живота им;

чужденци, които искат нещо и не ги е еня кого ще наранят, за да го получат.

По навик, докато свърнаха напъряко през тревата и оголените участъци под сянката на огромните дъбове, Алекс погледна към прозорците на деветия етаж. Не видя нищо друго, освен сенки през затъмнените стъкла.

— Всички ли прозорци са покрити с метални решетки? — попита Джакс, забелязала погледа му.

— На мястото, където отиваме — да.

Щом той отвори металната врата на задния вход, Джакс се спря и сбърчи нос пред непознатата болнична миризма. Хвърли бърз поглед наляво и надясно, преди да прекрачи прага.

Вътре миризмата на храна се смесваше по отблъскващ начин с болничните аромати. Кухните бяха в дъното, оттатък входа. Често се случваше по-малки доставки да бъдат пренасяни там направо през този вход.

Както при всяко посещение, Алекс хвърли ключовете, монетите и ножчето си в синята пластмасова купичка на масата встрани от детектора за метал. Телефонът му си вземаше вана в мола. Спазвайки инструкциите му, Алекс мина бавно през детектора. Закачила палци на задните си джобове, тя изглеждаше напълно естествено, сякаш правеше това всеки ден. А с джинсите и черната блузка му пасваше идеално. Само дето Алекс никога не бе излизал с убийствена красавица като нея.

По-възрастният от охраната, Дуейн, който никога не се усмихваше на Алекс, ѝ се усмихна. Тя му се усмихна в отговор. Колкото повече я опознаваше обаче, Алекс все по-добре разбираше, че тази усмивка не е искрена.

След като Алекс мина през детектора, Дуейн посегна към купичката, за да му подаде телефона.

— Телефонът ти не е тук — вдигна глава той.

Алекс щракна с пръсти.

— Сигурно съм го забравил в джипа.

След като нямаше нищо за подаване, човекът просто върна купичката на масата до стената, която използваше за плот. Щеше да му върне ключовете, монетите и джобното ножче на излизане. В момента

там нямаше други сини купички. Празните бяха прибрани една в друга край детектора.

Както често се случваше денем, Алекс бе единственият посетител за деветия стаж.

На металната маса зад детектора той взе папката за регистрация и синята пластмасова химикалка, привързана към папката с мръсна връзка. Написа си името, поспря за миг и добави в колоната за гости: „Джакс, годеница“.

Дорийн, която не изпускате Джакс от погледа си, взе папката я обърна към себе си, за да види дали е попълнил колоната за гости. Алекс никога досега не бе водил при майка си друг човек.

Дорийн вдигна глава и се усмихна.

— Годеница! Алекс, нямах представа. Толкова се радвам!

Алекс ѝ върна усмивката и представи Джакс. Двете се здрависаха. Дорийн не можеше да свали поглед от омагьосващия поглед на Джакс. Това усещане бе познато на Алекс.

— Откога сте заедно? — попита сияещата Дорийн.

— Нещата се случиха доста бързо — заобяснява Алекс. — Тя се появи изневиделица в живота ми. Честно да ти кажа, направо ми изкара акъла от изненада.

— О, Алекс, това е толкова вълнуващо. Кога е голямата дата? — попита тя Джакс.

— Веднага щом уредим подробностите — отвърна Джакс.

Алекс си отдъхна, че Джакс се справи с въпроса с такава лекота.

На път за асансьора той се наведе към нея.

— Това е казването на истината върши страхотна работа.

Тя се усмихна на тайната им шега. Алекс забеляза, че усмивките, предназначени за него, са по-различни от тези, с които даряваше всички останали. В неговите имаше нещо специално, нещо, което страхотно му харесваше.

Щом зелената метална врата на асансьора се отвори, Алекс направи крачка напред и влезе. Джакс се дръпна, ръката ѝ върху неговата се опита да го спре.

— Какво е това? — попита тя.

Преди някой да е забелязал, че спират, той я прегърна през кръста и я вкара вътре.

— Казва се асансьор. Ще ни качи на деветия етаж, където държат майка ми.

Тя се огледа и проследи с поглед как вратата на асансьора се плъзна и се затвори.

— Не ми харесва да съм затворена в метална кутия.

— Не мога да те виня, но, повярвай ми, няма страшно. Това е просто устройство, което се движи нагоре-надолу.

— Няма ли стълби?

— Отвън има авария изход, но той не се използва, освен в спешни случаи. Нормалното стълбище се заключва, за да се контролира достъпът до деветия етаж.

Джакс се стягаше при всяко прещракване и друсване на асансьора, който се изкачваше в сградата. Поотпусна се едва когато спря и вратите се отвориха.

Щом пристъпи навън и очите ѝ попаднаха върху стаята на сестрите, тя регистрира разположението на всеки, който се намираще зад плота. Сестрите бяха четири — три жени и един мъж, плюс още една жена на компютъра. В дъното на коридора Джакс забеляза и един дежурен, който вадеше от някакъв килер кофа и парцал. Алекс бе сигурен, че оглежда всички, за да провери дали няма да види позната физиономия. Застанал пред високия плот, Алекс си написа името и часа. Не бяха много хората, които посещаваха деветия етаж. Той мярна подписа си от предишни посещения на няколко места по-нагоре на същия лист. Плъзна тетрадката към Джакс и ѝ направи знак да се приближи към плота.

— Трябва да си напишеш името и часа прошепна ѝ той. — Напиши го под моето и препиши същия час.

Алекс проследи с поглед как тя си пише името. Досега не бе чувал фамилията ѝ. Тя приключи и той плъзна тетрадката към една от дежурните сестри. Едрият приведен дежурен ги мярна през огромния прозорец и излезе да ги посрещне.

— Алекс, я да видим кого си ни довел? — Хенри цъфна в нетипична усмивка и се облеци срещу Джакс.

— Хенри, това е годеницата ми Джакс. Джакс — Хенри.

Тя не трепна пред внушителната фигура на Хенри, който бе свикнал хората да се стряскат от вида му.

— Приятно ми е да се запознаем, Хенри.

Той се усмихна при звука на името си, излязло от нейните устни.

— Бях започнал да се тревожа за Алекс, но сега виждам, че просто е чакал да се появи правилната жена.

— Имаш право — рече Алекс, като се опитваше да предотврати разговора от типа „как се запознахте“. Затова побърза да смени темата. — Как е майка ми днес?

Хенри сви рамене.

— Все същото. Знаеш как е. Поне напоследък не прави циркове.

— Това е добре — рече Алекс и последва Хенри по масивното дъбово дюшеме към женското крило.

Докато оглеждаше периметъра, Джакс забеляза един мъж, пациент, който ги наблюдаваше през прозорчето на вратата към мъжкото крило. Тя се обърна и проследи как дежурният вади връзката е ключове, окачена на карабинер на колана му, и отключва вратата. Той се приведе и хвърли един поглед през прозорчето, преди да натисне тежката врата.

— При последната ми обиколка майка ти беше в общото помещение. Желая ви приятна визита. — Хенри подаде на Алекс пластмасовия ключ за звънеца.

— Звънни, като приключите, Алекс.

Алекс бе чувал репликата „Звънни, като приключиш“ стотици пъти. Сякаш целта ѝ беше дежурният да се увери, че Алекс знае процедурата.

Джакс огледа лакираните дъбови врати, докато вървяха по дългия коридор към дневната. Алекс знаеше, че тя преценява всяка опасност, че търси потенциални заплахи. От всички места, които го притесняваха, Алекс оставяше това на последно място. Но поведението на Джакс го държеше нащрек.

— Тук сме заключени, така ли? — попита тя. — И ако се наложи, няма как да излезем сами от тук?

— Точно така. Ако ние бихме могли да излезем, то значи и пациентите биха могли, но не ги пускат. Ще излезем така, както влязохме. Има пожарен изход, който се спуска надолу покрай стената на сградата — продължи той, като го посочи неясно с глава. — Но вратата е затворена. Може да го отключи само сестра или дежурен. Има още една стълба зад сестринската стая. Нея я държат заключена заедно с асансьора.

Щом влязоха в дневната, Алекс забеляза майка си да седи сама на една кушетка край отсрещната стена.

Тя също го видя. По погледа в очите ѝ той разбра, че го е познала.

— Здравсти, мамо — поздрави я ведро Алекс, щом спряха пред нея.

Тя беше облечена в светлосиньо долнище на пижама и болничен халат на цветя, със завързан на гърба колан. Той от време на време ѝ купуваше по някоя приятна дрешка, но тя рядко ги обличаше. Рядко бе достатъчно свързана с действителността, че да забележи какви дрехи е облякла или изобщо да я интересува. В случаите, когато ѝ правеше впечатление, му бе казвала, че пази хубавите дрехи за времето, когато я изпишат.

Липсата ѝ на заинтересованост как се облича донякъде се дължеше, Алекс го знаеше, на умственото ѝ състояние, но до голяма степен бе резултат на лекарствата. Сиропът „Торазин“, който ѝ даваха, я замайваше до такава степен, че тя бе почти напълно безразлична към случващото се около нея, а когато вървеше, си влачеше краката. Главата ѝ натежаваше и тя изглеждаше двойно по-стара.

За късмет бяха дошли малко преди полагащата ѝ се следваща доза лекарство. С годините Алекс бе научил, че вероятността да я види малко по-осъзната с най-голяма, когато ефектът от лекарствата е позатихнал, тоест преди времето за следващата доза. Често се бе питал колко ли по-добре щеше да е тя, колко ли по-ползотворно щеше да комуникира, ако не беше на толкова силни лекарства. Беше крайно разстройващо да не може да проведе един нормален разговор с нея.

Алекс неведнъж бе питал лекарите дали е възможно да ѝ спрат торазина или поне да ѝ дават нещо не чак толкова силно. Доктор Хофман, главният лекар на клиниката „Майката на розите“, настояваше, че в нейния случай не съществува друго антипсихотично лекарство, което да действа ефективно. Той твърдеше, че торазинът е единственото средство тя да запази човешкото у себе си, да не се превърне в агресивен лунатик.

Доктор Хофман бе подчертал, че е сигурен, че Алекс не би искал това да се случи с майка му, нито пък би искал да я гледа в

усмирителна риза денонощно. Беше го уверил, че със сигурност би искал да запази достойнството на майка му, доколкото е възможно. Лекарствата правели това възможно.

Алекс никога не бе успявал да намери доводи срещу това.

Майка му се надигна от ухабената кафява кожена кушетка. Не се усмихваше. Тя почти никога не се усмихваше.

Хвърли бърз поглед на Джакс, после се намръщи към него.

— Какво правиш тук, Алекс?

Той беше благодарен, че тя не само помнеше името му, но и го използваше. Това не се беше случвало почти никога. Дали пък Джакс не оказваше положително влияние? Надяваше се.

— Дойдох ти на свиждане. Искях да се запознаеш...

— Нали ти казах да тичаш и да се криеш. Защо си тук? Трябва да се криеш.

— Знам, мамо. Права си. Но първо трябваше да дойда тук.

— Трябва да се криеш от тях.

Алекс внимателно подхвана Джакс за лакътя. Осъзна, че вътре в сърцето му пърхат пеперуди. Толкова му се искаше майка му да хареса Джакс.

— Чуй ме, мамо. Искам да се запознаеш с моята приятелка. Да ти представя Джакс. Джакс, това е Хелън Рал.

Джакс протегна ръка.

— Толкова се радвам да се запознаем, госпожо Рал — каза тя с топла усмивка. — Сега вече знам откъде е взел Алекс тези пронизителни сиви очи.

Майка му погледна ръката ѝ за момент, после я пое. Покри я с другата си ръка, което придаде повече непосредственост на жеста.

— Ти си приятелка на Алекс? — каза тя, без да пуска ръката на Джакс.

— Да. Ние сме добри приятели.

— Колко добри?

Джакс се усмихна. Усмивката ѝ бе широка, искрена.

— Алекс е много близо до сърцето ми, госпожо Рал. Това е истината.

— Джакс е приятел, какъвто всеки би искал да има — намеси се Алекс.

Майка му го изгледа за момент.

— Ти трябва да се криеш. — Тя придърпа Джакс към себе си. — Ти също.

— Доста добър съвет — кимна Джакс. — Веднага щом приключим гостуването си при вас, ще помогна на Алекс да се скрие.

Майка му кимна.

— Добре. И двамата трябва да се скриете.

Алекс огледа останалите жени в помещението. Повечето гледаха посетителите вместо телевизора.

— Мамо — каза Алекс, като я хвана за ръката. — Наистина трябва да поговорим. Искаш ли да отидем в стаята ти?

Без да възрази, тя се остави Алекс и Джакс да я хванат за ръцете и да я отведат от светлата дневна в по-мрачния коридор. Повечето жени ги изпратиха с поглед. Няколко бяха увлечени в разговори просто така, не конкретно е някого. Една от жените ръкомахаше яростно на невидим опонент.

Алекс е облекчение забеляза, че възрастната жена, с която майка му делеше стаята, Агнес, гледа сериал по телевизията и не тръгна след тях. Макар тя никога да не говореше, понякога идваше в стаята и го гледаше втренчено, докато той гостуваше на майка си.

Докато влизаха в стаята, Джакс небрежно огледа коридора в двете посоки, за да види дали някой не ги наблюдава. Една сестра се намираше в дъното на коридора и с помощта на дежурен санитар вкарваше поднос с лекарства в общото помещение. Други двама дежурни минаха покрай тях и им се усмигнаха.

Алекс поведе майка си към кожения стол край стената под прозореца. Затъмненото стъкло пропускаше само приглушена светлина. Той и Джакс се настаниха на крайчеца на леглото срещу нея.

Преди да успеят да я попитат каквото и да било, тя стана от стола и се затътри до малкия гардероб.

След известно ровичкане извади шал от лавицата. Когато покри с него лъскавата метална плоскост, завинтена за стената вместо огледало, Джакс погледна Алекс с крайчеца на окото си. Той разбра какво си мисли тя.

— Наблюдават ме — пророни майка му на път към мястото си.

— Знаем — рече Джакс. — Радвам се, че си се научила да си покриваш огледалото.

Майка му спря и погледна Джакс.

— Откъде знаеш?

Джакс кимна.

— Те наблюдават и Алекс по същия начин. Затова сме тук. Искаме да ги накараме да спрат да те гледат — и теб, и Алекс.

Нямаше много място между леглото и стола, опрян в стената. Докато минаваше покрай Джакс, възрастната жена се подпря на коляното ѝ с ръка, за да се задържи.

Спря на място, после се протегна и прокара тънката си ръка по чупливата руса коса на Джакс.

— Имаш такава дълга, красива коса.

— Благодаря ти — усмихна се Джакс. — Ти също.

Вече седнала, майката на Алекс вдигна ръка и я плъзна по собствената си коса.

— Реша я, за да я поддържам в добро състояние. Няма да им позволя да ми я отрежат.

— Никога не позволявам да режат моята — кимна Джакс.

Доволна от чутото, жената се усмихна немощно.

— Добре. — Обърна взор към Алекс, сякаш бе забравила, че и той е тук. — Алекс, защо не се криеш, както ти казах?

— Мамо, трябва да те питаме нещо за тези хора, които те наблюдават.

— И те ме питат разни неща.

Алекс кимна.

— Да, спомням си, че ми каза. Затова сме тук. Трябва да разберем какво искат.

— Какво искат ли?

Когато бе с бистър ум — или поне до известна степен, — майка му лесно се объркваше. Освен това Алекс знаеше, че тя няма задълго да остане адекватна към външния свят. Ако не получеха отговори веднага, скоро мисълта ѝ най-вероятно щеше да се насочи обратно навътре. От друга страна, той съзнаваше, че трябва да подхожда изключително внимателно към въпросите, защото в противен случай тя просто можеше да се изключи. За годините опити рядко му се бе случвало да балансира успешно по острието на бръснача в комуникацията си с нея.

Имаше и друго — когато ѝ даваха лекарството, тя бързо се отпускаше. Говорът ѝ ставаше нечленоразделен. Съвсем скоро това,

което казваше, губеше всякакъв смисъл. Но това беше от лекарствата, а не от главата ѝ. Алекс знаеше, че каквото и да става, трябва да получат отговорите, преди тя да бъде лишена от възможността да отговаря — независимо поради каква причина.

— Да, мамо. Тези, които те наблюдават, искат нещо. Ти и преди си ми казвала. Споменавала си, че искат нещо от теб. Трябва да ни разкажеш за него.

Тя докосна с тънкия си пръст долната си устна.

— Питат ме за... за... така говорят, че не е лесно да си спомня. Не разбирам какво искат от мен. Винаги искат някакви неща, толкова обърквачи. Не разбирам.

— Знам. И за нас е обърквачо. Но трябва да разберем какво искат от теб. Моля те, мамо, просто се опитай да си спомниш какво искат да знаят те.

Когато майка му само смръщи чело, все едно не разбира какво я моли той, Джакс се наведе напред и подпря длани в коленете си.

— Хелън, навярно казват нещо такова: „Кажни ни за...“, и казват какво искат да им кажеш. Спомняш ли си? Когато започнат с „Кажни ни за...“, какво следва нататък?

Майка му приглади косата си за момент, докато мислеше. Внезапно вдигна глава.

— Казват: „Кажни ни за портата“, струва ми се. Така ли е?

Джакс успя само да мигне.

— Не може да бъде — прошепна на себе си и бавно се изправи. — Не може да имат предвид това.

— Моля? — Алекс застана до нея. Погледът ѝ внезапно отлетя някъде много надалеч и той едва ли не виждаше препускането на мисълта ѝ. — Какво означава това?

Джакс явно не го чуваше. Тя рязко обърна поглед към майка му, гласът ѝ стана настоятелен, едва ли не властен.

— Това ли казват? „Портата“? Точно тази дума ли използват?

Майка му се сви на стола.

— Точно тази дума?

Алекс забеляза, че напрежението да отговори я обърква. Но изражението на Джакс бе толкова сериозно, че реши да не се намесва.

— Може би само си въобразяваш, че са употребили тази дума — рече Джакс. — Възможно ли е да не е точно тя. Да речем някоя, която

наподобява порта?

Жената погледна озадачено Джакс.

— Наподобява ли? Възможно е...

— Какво е възможно? — попита Джакс.

Алекс бе готов да се обзаложи, че Джакс всеки момент ще се нахвърли на майка му и ще я сграбчи за дрехите, за да я изправи на крака.

Погледът на жената за секунда се проясни, сякаш внезапно си спомни.

— Не казват „порта“, а „портал“. Да, това казват. — Тя заби пръст във въздуха. — „Кажете ни за портала“, това казват.

Джакс пребледня като платно.

— Добри духове, имайте милост към нас.

Алекс постави ръка на кръста ѝ, за да я подкрепи.

— Какво има?

— Знам какво искат — прошепна тя. Пръстите ѝ трепереха, докато отмяташе косата от лицето си. — Алекс, ужасно сме загазили.

И тогава вратата се отвори.

— Време е за лекарствата ти, Хелън.

Беше една сестра. Алекс беше толкова смутен, че не можа да си спомни името ѝ. Беше жена на средна възраст, с едър кокал, облечена в бяло от главата до петите. Бялата ѝ касинка бе поръбена е тънка червена ивица, но колосаната ѝ престилка бе безукорно бяла. Стигаше до средата на прасците ѝ, които бяха обути в непрозрачни бели чорапи. Белите ѝ обувки е платформи също бяха безукорно бели.

— Не ги искам! — изкрещя майката на Алекс.

— Хайде сега, Хелън — започна жената, докато пристъпваше напред. — Нали знаеш, че д-р Хофман би искал да си пиеш лекарствата, за да се почувстваш по-добре.

— Не! Оставете ме на мира!

Вратата се отвори пак и на прага се появи Хенри. Той видя, че майката на Алекс мята ръце и се опитва да държи сестрата далеч от себе си.

— Хайде, Хелън, бъди добро момиче — подхвана Хенри. Не искаш да правиш циркове пред прекрасните си гости.

Понякога майката на Алекс нападаше сестрите — при всяка възможност. Дежурният беше тук, за да се погрижи това да не се

случва. Алекс обмисляше варианта да вземе лекарството от сестрата и да го даде лично на майка си, за да не буйства тя и да не се налага Хенри да се намесва.

— Само минутка, Алекс — прошепна сестрата в ухото му.

Алис. Казваше се Алис.

— Благодаря ти, Алис, разбирам.

Той погледна Джакс с крайчеца на окото си, докато тя се оттегляше, за да може Алис да приклепти пациентката между леглото и стола. Алекс се притесняваше за Джакс. Той нямаше търпение Алис и Хенри да се махнат от стаята, за да може да разбере защо Джакс толкова се притесни при споменаването на думата „портал“.

На Хенри му беше неловко да се намесва по този начин и да прави сцена.

— Съжалявам, Алекс — пророни той, щом се приближи. Изчезваме от тук веднага щом я накараме да си вземе лекарствата.

Алекс кимна и се отмести, за да направи място на сестрата. Докато пристъпваше към нея, Алис протегна подноса назад, за да не би Хелън да замахне с ръка и да го обърне.

Потънала в размисъл, Джакс се завъртя. Още щом чу думата „портал“, тя каза, че знае какво искат онези. Алекс беше нетърпелив да узнае какво е разбрала, за какво е всичко това. Искаше да разбере какво я бе разтревожило и разсеяло.

Каквото и да беше, явно бяха намерили отговора, който търсеха.

— Оставете ме на мира! — изкрещя майка му и сграбчи подноса.

— Стига, Хелън — дръпна го встрани Алис. — Успокой се.

Следващия път, когато Алекс погледна, видя Хенри със спринцовка, която държеше полускрита зад гърба си. Знаеше, че дежурните имат такава практика, за да предотвратяват евентуални проблеми. Бяха му обяснявали, че предпочитат да бият инжекция на майка му, вместо да я укротяват с физическа сила и да рискуват да я наранят.

— Казах ти вече, Алис — изкрещя майка му. — Не знам нищо за този портал!

Джакс се облеци.

В същия момент Хенри я сграбчи за косата и заби спринцовката в бедрото ѝ. Преди да разбере какво става и да може да реагира, мъжът изпразни съдържанието ѝ в тялото на Джакс.

Алекс вече летеше към мъжа. Хенри се завъртя и заби месестия си юмрук в него, но Алекс блокира удара с ръка и контраатакува.

Зад него, докато той бе ангажиран с Хенри, сестрата взе друга спринцовка от подноса и я заби в задника на Алекс. Алекс почувства как лекарството се разлива по тялото му. Тъй като бе сграбчил Хенри е две ръце, не успя да се обърне навреме и да предотврати действията на Алис.

Джакс изрита с всички сили жената в ребрата, при което я изпрати във въздуха. Алис блъсна майката на Алекс на стола, след което заби главата си в стената, близо до таблата на леглото. Подносът изтрополи на пода. Лампата, закрепена за стената, не издържа на тежестта ѝ, щом тя подири в нея опора, докато се свличаше към пода. Крушката се разби с пукот и навсякъде се разхвърчаха стъкълца.

Докато се боричкаше със здравеняка, Алекс видя как Джакс посегна към колана си, за да извади ножа. Но нож нямаше. Тя политна, препъна се и започна да се свлича надолу, въпреки че цялото ѝ същество бе устремено към Хенри. Не го достигна.

Алекс бе извън себе си от ярост. В ръкопашна схватка с мощния дежурен, той ръмжеше гневно и се опитваше да подкоси Хенри изотзад, за да го повали на земята. В крайна сметка успя, но и двамата полетяха към пода, Алекс беше отгоре му.

Тупнаха тежко, Хенри по гръб. Без да губи нито секунда, Алекс заби лакът в носа на Хенри.

Хенри изкрещя от болка. С крайчеца на окото си Алекс мярна друг дежурен да влита в стаята.

Опита се да го удари с юмрук, докато онзи се нахвърляше отгоре му, но ръцете му започваха да губят чувствителността си. Не го слушаха. Пробва отново. Хенри го изрита в корема и Алекс инстинктивно заби коляно в слабините на нападателя. Хенри зави от болка. Алекс с мъка се надигна, но вторият го изненада отзад и го сграбчи за врата.

С периферното си зрение Алекс мярна Джакс да пълзи към него, за да му помогне. Алис стовари бялата си обувка върху тила ѝ и я прикова към пода. Джакс се движеше, все едно плуваше в кал. Крещеше името му, но от гърлото ѝ се изтръгваха само неясни звуци.

Светът започна да се размазва. Всичко изглеждаше малко, сякаш се виждаше в далечния край на дълъг тъмен тунел. Алекс крещеше

името на Джакс, но от устните му излизаше немощен шепот.

В един момент пръстите ѝ намериха неговите. Двамата се вкопчиха яростно един в друг, докато стаята губеше очертанията си.

Алекс усети как го обгръща плътна, гъделичкаща тъма. Всичко се случваше толкова бързо.

Последната му мисъл, преди да потъне в несвяст, беше за Джакс, за ужаса в очите ѝ.

Алекс не помнеше да си е отварял очите. Не помнеше да се е събуждал. Просто постепенно усети, че идва на себе си.

В известен смисъл.

Всичко му се струваше меко и мъгляво, нереално, далечно, мътно. Дочуваше откъслечни звуци, но не можеше да определи откъде идват. Пък и разгадаването на природата на звуците не му се струваше ни най-малко важно.

Той осъзнаваше света около себе си, но му се струваше далечен, сякаш той не бе част от него. Беше самотен, някъде другаде. Цялото му тяло вибрираше с някакви особени, притъпени, нереални трептения.

Тъй като всичко му се виждаше далеч от действителността, му хрумна, че може би спи и само сънува, че е буден. Не знаеше кое е истина. Не можеше да намери разрешението на тази загадка.

Колкото и да се опитваше, Алекс не можеше, просто не можеше да оформи цялостна мисъл.

Откъслечни идеи, парчета от неща, които евентуално биха били съществени, се носеха отвъд обсега на съзнанието му. Не можеше да ги придърпа към себе си, не можеше да оформи от тях завършена мисъл. Знаеше, че би трябвало да може, знаеше какво иска да направи, но мисълта му не правеше нищо, за да се случи това на практика. Не можеше да събере достатъчно воля, за да се накара да мисли.

Имаше чувството, че кепенците на мозъка му са спуснати. С усилие се мъчеше да образува изречение в главата си, но всичко се разпадаше на парчета. Подхваща мисъл, но тя се разпилява нейде по трасето и потъва в нищото. Не можеше да я накара да остане активна, да заработи, да даде плод. Всичките му колосални опити се увенчаваха с провал.

Някъде в дъното на мозъка му неспособността да образува завършени мисли, да разсъждава пораждаше смътна, далечна, клаустрофобична паника. Тези чувства, още докато започваха да

изплуват, потъваха обратно в черните дълбини на безразличието, неспособни да достигнат до повърхността, погубени в пустош.

Паниката някъде вътре в него не можеше да се прояви в нещо достатъчно обозримо, че да привлече вниманието му.

Алекс искаше да се ядоса, но нямаше нищо, което да породви гнева му.

Всеки път, щом започваше да усеща някакво чувство, потъваше обратно в безчувствието.

Отклони неясните си възприятия от яловите си усилия и осъзна, че седи на стол. Опита се да стане, но тялото му не го послуша. С огромни усилия погледна към ръката си, отпусната на облегалката на стола. Пробва да я повдигне, но я отлепи едва на няколко сантиметра. Не можеше да се накара да направи дори едно такова елементарно движение.

Присви очи и се опита да различи смътния силует недалеч, да разгадае действията му.

— Буден ли си, Алекс?

Гласът му се стори женски.

Даването на отговор бе твърде маловажно, че да си струва изобщо да опитва.

— Веднага ще ти оправя леглото. И ще те оставя да почиваш.

Ето какво правеше тя — оправяше легло. Подпъхваше чаршафите. Разгадаването на тази елементарна частичка от тайнството му се стори неимоверно постижение, което обаче в никакъв случай не му донесе удовлетворение.

Не знаеше дали познава жената в бяло. Не можеше да се съсредоточи върху лицето ѝ достатъчно дълго, за да прецени. Погледът му упорито се свличаше към пода. Сивите спирали на балатума отекваха в мислите му.

Неспособен да проумее случващото се с него, му идеше да избухне в сълзи от отчаяние, но съществуването му не умееше да плаче, затова единственото, което му оставаше, бе да остане на мястото си, вторачен в нищото.

— Ще уведомя доктора, че си се събудил. Сигурна съм, че когато дойде време за визитация, ще иска да се отбие да те види. Става ли?

Жената се приближи. Взе кърпичка от кутията, оставена на рамката на прозореца, после се надвеси над него и отри устата и

брадичката му.

— Така по-добре ли е? — попита тя и хвърли салфетката в кошчето за боклук край стола.

Алекс искаше да каже нещо, но не му хрумна подходящо изречение.

Тя го докосна съчувствено по рамото, след което се отдалечи. Петното светлина помръкна. Като в замая се запита дали тя не е излязла и не е затворила вратата след себе си.

Из главата му трополяха отломки от звуци, фрагменти от разговори, проблясъци от гледки. Той седеше неподвижен, докато вътре в него бушуваха бури.

Запита се къде е и как се е озовал там. Не можеше да го измисли, не можеше да изплува от дълбините към далечното бъдеще. Искаше да стане от стола, но усилието му се струваше твърде монументално.

Светът продължаваше да се изпълва с мрак. Всеки следващ момент на прояснение го изпълваше с увереност, че явно се унася в дрямка.

Докато седеше вторачен и се люшкеше между будното състояние и съня, светлината зад него постепенно угасна.

— Алекс?

Този път гласът беше мъжки.

Алекс повдигна глава и осъзна, че явно отново е заспал. Примигна бавно, опита се да си проясни съзнанието. Бяха му нужни неистови усилия, за да примигне, но от това не започна да вижда по-ясно.

Мъжът се надвеси над него.

— Здравсти, Алекс, как си?

В едната си ръка държеше папка. От врата му висеше стетоскоп. Носеше бяла престилка и синя вратовръзка. Алекс не можеше да се съсредоточи достатъчно, че да види лицето му.

Мъжът го хвана за ръката и я разтърси. Алекс бе твърде отпуснат, за да участва в движението.

— Аз съм доктор Хофман, Алекс. Срецали сме се преди. Помниш ли? Преди сме обсъждали състоянието на майка ти.

Алекс не си спомняше почти нищо. Помнеше, че има майка, но нямаше представа как изглежда тя. Усилието да си спомни

подробностите за нея беше извън възможностите му. Не можеше да направи нищо друго, освен да се взира в небитието.

— Хм, както виждам, все още не си много на себе си. От торазина е. След известно време, когато посвикнеш с медикамента, ще контролираш тялото си по-добре. И няма да спиш толкова много.

Щом Алекс най-сетне съумя да погледне нагоре, мъжът се усмихна. Изглеждаше приветлив. Алекс го ненавиждаше. Поне предполагаше, че вероятно го ненавижда, макар да не можеше да изпитва омраза. Нищо не можеше да изпитва.

— Засега е най-добре да го караш полека, премести се до леглото и подремни. Доколкото чух, си преминал през мъчителен период.

Алекс успя да мобилизира всичките си сили, за да зададе въпрос:

— Моля?

Доктор Хофман заровичка из книгата си. Разгърна една страница от папката, после следващата.

— Ами, доколкото имам информация и от прочетените рапорти, си станал агресивен, явно погрешно заключил, че персоналът се опитва да нарани майка ти. Ранил си един от дежурните, Хенри, доста зле. Алис също преживя доста силен шок.

Всичко, което Алекс си спомняше, бяха мъгливите очертания на схватка. Може би помнеше и страх — не за себе си, а за някого другиго.

— Нашият персонал никога не би те наранил, Алекс — нито теб, нито друг пациент. Всички са се посветили на това да помагат на болните.

Мъжът продължи да рови из документите.

— Предвид състоянието на майка ти, се боя, че агресивното ти поведение не е изненада. — Той въздъхна. — Понякога тези психотични състояния се предават генетично. В твоето семейство, по всичко личи, водят до разпалване на агресия.

Алекс успя да отлепи гръб от облегалката на стола.

— Ами...?

Старото легло проскърца, щом д-р Хофман се подпря на него. Той склочи ръце пред папката и изгледа Алекс отгоре.

— Съжалявам, Алекс, но не разбирам въпроса ти.

— Някой...

— Някой? За кого питаш?

Алекс не знаеше.

— За майка ти? За нея ли се интересуваш. Хелън е добре. Естествено, цялата случка я стресна, но сега с добре. Видях я преди малко. Почива си, спокойна е. Предполагам, че изобщо не си спомня инцидента.

Алекс искаше да говори, но не можеше. Усети как по брадичката му пак потича лига.

— Хайде сега ми подай ръката си. Искам, преди да си тръгна, да се уверя, че наистина си добре.

Докторът издърпа ръката на Алекс и нахлузи на нея лентата от апарата за кръвно налягане. Постави стетоскопа в сгъвката на лакътя му и напомпа с другата си ръка. Съсредоточи се, остана неподвижен за момент, докато наблюдаваше циферблата, после врътна копчето и въздухът изсвистя.

— Доста е ниско — рече той и записа нещо в таблицата. — Но това е от торазина, не е изненада. Ще трябва да го държим под око. Както казах, с времето ще свикнеш.

— С времето?

Мъжът вдигна глава от документите.

— Алекс, боя се, че получи сериозен пристъп, който изисква агресивна терапия. Предвид случилото се и на фона на заболяванията в семейството ти... — Той надзърна в таблиците си, зачете се за момент. — Всъщност майка ти е била на същата възраст, двацет и седем, когато са се проявили за първи път психопатичните ѝ симптоми.

Дълбоко в себе си Алекс смътно осъзна дългогодишния си страх, че ще свърши като майка си.

— Ами... въздъхна накрая д-р Хофман, — да се надяваме, че нещата ще се развият благоприятно. Често пъти при подходящо медикаментозно лечение хората като теб успяват да преодолеят заблудите и маниите, които предизвиква тази болест. Но поне известно време, опасявам се, ще трябва да прекараш тук.

— Докато? — изломоти Алекс.

— Заради агресията в поведението ти е възможно да ти бъде предявено обвинение.

Докторът го потупа по коляното.

— Но ти не се притеснявай за нищо — усмихна се той. — Ако се стигне до съд, ще те вземем под наша опека. Затворът не е най-

подходящото място за човек със сериозни психически проблеми. Опасявам се, че ще трябва да те държим тук за неопределено време — за твоя собствена безопасност, разбира се.

Алекс не успя да отговори, но дълбоко в себе си усети смътна паника.

Докторът щракна капачето на химикалката си и я пъкна в джоба на престилката, без да откъсва очи от Алекс.

— След като свикнеш с лекарството и се успокоиш, ще говорим повече за всичко това. Ще искам да ми разкажеш за мислите, които си въобразяваш, че те контролират и те карат да правиш това, което правиш.

На вратата тихичко се почука. През отвора се подаде ръка с поднос.

— Прекъсвам ли ви, докторе? Време е за лекарствата.

— Не, не, заповядай. Приключихме за днес.

Към Алекс пристъпи жена в бяло. Тя държеше подноса настрани, сякаш очакваше Алекс да направи нещо. Той едва успяваше да го задържи в обсега на полезрението си.

— Мисля, че ще му е нужна малко помощ, докато свикне с лекарствата — рече докторът.

Жената кимна и остави подноса на леглото. Допря малка картонена чашка до устните му. Алекс не знаеше какво да прави. Струваше му се маловажно. Притиснала другата си ръка до челото му, тя отметна главата му назад и изсипа сиропа в устата му. Притисна брадичката му нагоре, за да му затвори устата.

— Гълтай. Това е. Браво на теб.

Щом ръката ѝ се отлепи от брадичката му, челюстта му увисна, омаломощена от усилието.

— Чакат ме визитации, Алекс — каза доктор Хофман. — Ще намина да те видя след ден-два. Засега се опитай да не си даваш много зор и да си пиеш лекарствата, става ли?

На Алекс му беше невъзможно да отговори, а мъжът го потупа по коляното, преди да си тръгне. Стаята притъмня леко, щом вратата се затвори.

Жената в бяло допря друга чашка до устните му. Този път в устата му се изтърколиха хапчета. Тя ги прокара с малко вода от трета чашка. Той преглътна, защото в противен случай щеше да се задави.

— Браво — похвали го тя с насърчаващ глас и избърса брадичката му със салфетка. — Скоро ще се справяш съвсем сам. Единственото, което му се искаше, бе да спи.
— Скоро ще ни кажеш всичко.

31

Алекс седна на ръба на кревата, изтощен от усилието да се облече. Всеки ден го караха да се облича. Не беше много сигурен защо, но понеже му нареждаха, той го правеше. Каквото поискаха от него, той го правеше.

Не искаше да изпълнява заповедите им, но нямаше воля да им се опълчи и не можеше да намери причина да го прави. Знаеше, че няма избор, че няма как да избяга. Че зависи изцяло от тяхната милост.

В същото време това, че е превърнат в затворник, му се струваше маловажно. Какво значение има? Звучи толкова тривиално.

Това, което най-много го притесняваше всъщност, единственото, което го притесняваше, бе неспособността му да разсъждава, да оформя цялостни, свързани мисли. Това направо го вбесяваше. Седеше с часове, забил поглед в нищото, през цялото време се мъчеше да оформи изречение в главата си, но напразно. От усилието се чувстваше изпразнен от съдържание, кух, смътно объркан.

Знаеше, че не може да се съсредоточи заради лекарствата. Повече от всичко на света копнееше да се измъкне от тази гигантска тежест, под която те го притискаха. Не можеше да намери начин.

Веднъж, когато извърна глава и каза, че не иска повече да ги пие, го предупредиха, че ако отказва, ако създава проблеми, ще го завържат за леглото и ще го набодат с инжекции.

Алекс знаеше, че не иска това. Знаеше, че е безнадеждно да се опитва да им се опълчва. След като го заплашиха, че ще го завържат за леглото, той си взе лекарството, без да се оплаква повече.

Но повече от всичко искаше да се измъкне от тъмата на причинения от медикаментите ступор.

Имаше чувството, че е тук от два-три дни. Не знаеше колко точно, но едва ли бяха много. Смътно си спомни доктора, който дойде при него да поговорят.

Човекът бе изявил желание да узнае за какво си мисли Алекс. Алекс не успяваше да определи никакви мисли. Докторът го попита

дали го направляват гласове. Алекс попита какви гласове. Онзи предположи, че може би чува гласа на дявола или на хора от друг свят, които го преследват, искат от него разни неща, говорят му. Този въпрос изпълни Алекс със смътно чувство на паника, но не знаеше какво точно има предвид докторът.

Тогава Хофман си тръгна с обяснението, че ще се върне друг ден, за да поговорят още, като додаде, че Алекс не се очаква в скоро време да се прибере у дома.

У дома. Сега това място беше неговият дом.

Дълбоко в съзнанието му се породил мимолетна мисъл. Беше за майка му. Трябваше да разбере дали тя е добре.

Макар лекарствата да потискаха чувствата, във всеки момент, в който съзнанието му се проясняваше, Алекс се усещаше незащитен и застрашен, макар това да бе просто смътно притеснение. В същото време нещо му подсказваше, че и майка му е загазила по същия начин. Чувстваше се напълно безпомощен да направи каквото и да било за страховете ѝ.

Когато вратата се отвори, той видя в стаята да влиза едър мъж.

Алекс вдигна глава и различи бинт през лицето му.

— Как си, Алекс?

— Добре — отвърна той и побърза да отклони погледа си към пода.

— Наместиха ми носа обратно. Казаха, че ще се оправи.

Алекс кимна. Близостта на другия не му се нравеше, но не можеше да си представи какво би могъл да стори.

— Исках да се върна на работа възможно най-скоро, за да съм при пациентите си. Всички тук знаят колко обичам работата си и колко съм загрижен за болните.

Алекс кимна. В дъното на съзнанието си изпита чувство на опасност в приятния глас, в неангажиращия разговор.

— Докторът рече, че ти е време да започнеш да излизаш и да посядаш в общото помещение. Искане да свикнеш да си сред хора, без да се държиш агресивно, един вид да започнеш да се вписваш в обществото. Не че някога пак ще го видиш, ама... Но преди да те придружа до дневната, искам да ми разкажеш за портала.

Алекс примигна бавно, докато се взираше в мъжа с бинтованото лице.

— Моля?

— Портала. Каж ми какво знаеш за него.

— Искам да видя майка си.

— Майка ти ли?

— Искам да се уверя, че е добре.

Хенри, казваше се Хенри, Алекс си спомни.

Здравенякът въздъхна. После се изкиска тихичко на себе си.

— Е, добре, Алекс, да се поразходим и да видим как е майка ти. Може пък да ти се отрази добре да се увериш, че тя е добре — поне при тези обстоятелства, де. После, след като си сигурен, че всичко е наред, ти предлагам сериозно да размислиш дали да не ни кажеш каквото знаеш — ако искаш майка ти да е в добро здраве.

— Моля те. — Алекс успя да вдигне очи. — Не я наранявайте.

Хенри се надвеси над него и се усмихна.

— Ами това зависи от теб, така да се каже, нали?

Алекс погледна от двете страни на бинтованото място и установи, че и двете очи на мъжа са посинени. Парчетата се наместваха. Алекс заключи, че явно той е причинил това на Хенри, наранил го е, счупил му е носа. Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни защо го е направил.

Хенри взе салфетка от кутията и обърса брадичката на Алекс.

— Хайде, да вървим да видим как е майка ти.

Алекс започна бавно да се надига на крака. Тутакси му се зави свят. Хенри пхна мечешката си лапа под мишницата на Алекс, за да му помогне.

— Докторът ме предупреди, че кръвното ти е доста ниско, така че трябва да внимаваш да не припаднеш. Рече да караш полека, иначе може да се нараниш.

Както го подкрепяше под мишницата, Хенри внезапно заби юмрук в корема му.

Алекс се преви одве от удара и се стовари обратно върху стола. Покри мястото с ръка, макар болката да му се струваше някак далечна. С другата си ръка сграбчи стола. Вдигна поглед и видя ухилената физиономия на Хенри.

Здравенякът се пресегна и издърпа Алекс нагоре, после го удари два пъти — по-силно от първия.

Алекс пак се строполи върху стола, стенойки.

— Искаш ли да отвърнеш на удара, Алекс? Да ми замахнеш? — Изкиска се пак. — Май не. Торазинът ти отнема войнствеността, нали? Човек не успява да събере достатъчно агресия, нали? Това е целта — да не позволява на опасни психопати като теб да наранят някого.

Алекс осъзнаваше болката, но някак отдалеч. Тя му се струваше несъществуваща.

Съзнаваше, че не би трябвало да е така, но просто му беше все едно. Не можеше да си представи, че нещо може да го накара да му пука.

— Торазинът потиска агресията толкова успешно, че човек не може да събере и капчица гняв, когато му е нужен. Но това май го знаеш.

Хенри го вдигна, притисна го към себе си и почти веднага след това стовари поредната серия удари в корема му. Тялото на Алекс политна назад, но Хенри бе достатъчно здрав и силен, за да го задържи.

Алекс не можа да си поеме дъх. Знаеше, че се опитва да диша, че се задъхва, лекарствата му пречеха да реагира. Пречеха му дори да диша със скоростта, с която би искал.

Хенри го пусна и му нанесе още един мощен удар. Алекс се стовари върху стола, притискайки корема си с ръце. Не можеше да си поеме дъх. Идеше му да повърне. В опитите му да диша се долавяше отчаяние, имаше чувството, че е просто далечен наблюдател.

С овързания си нос Хенри също изглеждаше някак нереален.

— Е, добре, да вървим да се поразходим и да видим майка ти. Да приключваме с това.

Алекс не можа да стане. Всяко поемане на дъх му бе огромен проблем. Хенри го изправи на крака и заби коляно в слабините му. Алекс се свлече на пода, свит на кълбо, стенещ.

Хенри му хвърли един продължителен поглед и след като гледката му се стори удовлетворителна, пак вдигна Алекс, който едва се държеше на краката си. Хенри го завъртя и го блъсна, после го насочи към вратата. Алекс се опита да върви, но краката му не се движеха достатъчно бързо. Можеше само да се влачи. Хенри го следваше неотлъчно.

— Да не мислиш, че съм приключил, Алекс, или че сме едно на едно. Още не съм започнал.

Пред тежката врата Хенри извади ключовете, окачени на карабинер за колана му, и с единия от тях отключи. Двама-трима обърнаха глави, когато Хенри въведе Алекс, но след като задоволиха любопитството си, продължиха със заниманията си.

Алекс мярна няколко жени в дъното, по пътеката между дългите редици рафтове, които или дърпаха чекмеджета от шкафовете, или ги прибираха. От другата страна на голямата витрина на стаята с лекарствата една сестра описваше наличностите.

Още няколко сестри зад рецепцията пиеха кафе и обсъждаха домашни дела, разговорът им от време на време се оживяваше от смях. Никой не хвърли на Алекс и Хенри повече от бегъл поглед.

Алекс се чувстваше като невидим.

Влачеше крака, неспособен да се движи по-бързо, като всъщност изобщо не го интересуваше дали успява или не. Щеше му се да го е грижа, дълбоко вътре в себе си ужасно много искаше да му пука, но не успяваше да изведе това усещане на повърхността. Мисълта му бе заета най-вече от простото и ясно действие да върви след Хенри.

Забеляза асансьора, спомни си, че някога го бе използвал, за да излиза от болницата. Не можеше точно да си спомни как се озова заключен тук, как се превърна в пациент със собствена стая. Не можеше да съсредоточи мисълта си достатъчно, за да свърже събитията в някаква последователност, да схване картинката. Беше объркващо да е в такава мъгла относно това какво се случва и как се е озовал там. Дори объркването обаче не можеше да провокира чувствата му.

Пред поредната заключена врата Алекс изчака да му отключат, за да влезе в женското отделение и да види майка си, да се увери, че е добре. Той последва едрия дежурен през вратата и изчака той да заключи след тях.

Видя как светлината от стаята отпред се отразява от вълничките на лъскавия сив линолеум. Затътри се по безкрайно дългия коридор.

Хенри поспря, за да пъхне глава в една от вратите, покрай които минаха.

— Не е в стаята си — рече, преди да продължи към общото помещение в дъното.

Щом най-накрая влязоха в просторната светла зала, част от жените, скупчени пред телевизора, вдигнаха глава, но почти веднага се извърнаха към екрана. Имаше още няколко жени, пръснати тук-там из стаята, но Алекс не им обърна внимание, докато следваше Хенри.

— Хелън, имаш посетител — рече дежурният.

Тя седеше на пластмасов стол до една маса, ръцете ѝ бяха събрани в скута. Гледаше право пред себе си, по нищо не личеше да е чула дежурния.

— Хелън, синът ти е дошъл да те види.

Тя го погледна, примигна бавно. Щом Хенри посочи Алекс, тя погледна. По нищо не личеше да го е разпознала. Нямахме представа кого гледа.

Алекс знаеше, че тя също е на силни лекарства за потискане на агресията. В това отношение знаеше точно как се чувства майка му. Но освен това дълбоко в себе си знаеше, че при нея не е само от лекарствата. Нещо в сърцевината на съществуването ѝ се бе пречупило.

Алекс бе искал да провери дали майка му е добре, но след като се увери, че няма външни наранявания, мисълта му потъна обратно в лишена от смисъл статичност, която служеше за умствена дейност.

Хрумна му, че може би трябва да каже нещо.

— Как си, мамо? — собствените му думи отекнаха глухо в главата му. Знаеше, че това са правилните думи, но те не носеха никакъв смисъл за него. Не предизвикваха никаква съответна емоция.

— Добре. — Гледаше в една точка.

Алекс кимна. Не знаеше какво друго да каже.

— Доволен ли си? — попита Хенри.

Алекс го погледна.

— Да. Искам да е добре.

Под белите бинтове грейна усмивка.

— Супер. Това го помниш. Спомняш си, че искаш майка ти да е добре.

Алекс знаеше, че Хенри го заплашва, но не се чувстваше емоционално обвързан със заплахата. Беше объркващо да не може да

намери нито капчица гняв в себе си.

— Ами, след като вече знаем, че мама е добре — продължи Хенри, — да се връщаме в стаята ти. Скоро ще стане време за лекарството ти.

Алекс кимна.

Щом се обърна, видя някой да седи недалеч на една кушетка край стената. Носеше джинси и черна блуза, но това, което привлече вниманието на Алекс, бе дългата ѝ руса коса.

Беше Джакс.

Алекс замръзна на мястото си. Усети мощен прилив на емоция, която аха да пробие булото на осъзнаването, ала необозрима и далечна, потъна обратно в калта на небитието.

Джакс седеше сама на кушетката. Ръцете ѝ бяха отпуснати вяло отстрани на тялото. Кафявите ѝ очи бяха втренчени право напред. Явно не усещаше нищо около себе си. Хрумна му далечната и ненапълно осъзната мисъл, че е болезнено красива.

Хенри забеляза накъде е насочен погледът му и се ухили.

— Красавица е тя, а, Алекс?

За пръв път, откакто се помнеше, Алекс усети тъмната сянка на гнева да се размърдва някъде дълбоко в него.

— Искаш ли да ѝ кажеш здрасти? — попита Хенри. — Върви.

Алекс се дотътри до нея и спря.

— Джакс?

Тя вдигна поглед. Примигна бавно. В дълбините на красивите ѝ очи той съзря искрица на разпознаване. Тази искрица бе забулена под същата обезсилваща тежест на медикаментите, която той толкова добре познаваше, но все пак я мярна два пъти.

Ако Джакс го бе познала, а той беше сигурен в това, тя с нищо не го показва — държеше се не по-различно от майка му.

Алекс осъзна, че явно е нарочно. Тя не искаше да се издава, че го е познала. Докато той се тътреше към нея, тя се опитваше да го защити, като не даде да се разбере, че знае кой е.

— Хм — обади се Хенри, — май не е навита за среща с теб. — Бутна Алекс за лакътя и се наведе към ухото му. — Може пък да се навие да излезе с мен тая нощ, след като лампите изгаснат. Какво ще кажеш, Алекс? Мислиш ли, че ще ѝ хареса?

През безчувствената мъгла Алекс усети, че Джакс е в голяма опасност. Отново усети присъствието на сянката на гнева, този път по-близо, по-осезаемо, нищо, че пак не успя да я докосне, да се свърже с нея.

Успя да го заблуди с отговор.

— Може би.

Хенри се изкикоти.

— Може би тя би искала да ни кажеш за портала. А, Алекс? Мислиш ли, че тя ще си отдъхне, ако направиш каквото искаме?

— Сигурно пророни Алекс с монотонен, отнесен глас, умишлено правейки се на замаян. Не му беше никак трудно.

Хенри го обърна и го блъсна да върви. Той затътри крака, но успя да хвърли поглед през рамо. Главата на Джакс не трепна. Ръцете ѝ останаха отпуснати отстрани на тялото.

Но очите ѝ го следваха.

Той знаеше в какъв невероятно самотен ад е захвърлена тя. Знаеше, защото се чувстваше по същия начин.

Ако Алекс се бе чувствал като в мъгла преди, то сега беше още по-замаян. Прекосиха деветия етаж и се насочиха към мъжкото отделение, към неговата стая. Той постепенно започна да си спомня откъслечни неща.

Разпозна, макар и далечно, че трябва да направи нещо.

Знаеше, че никой няма да се появи, за да го спаси.

Знаеше, че ще трябва да си помогне, защото в противен случай нещата само ще се влошат. Хенри му даде ясно да го разбере. Майка му ще страда, но най-ужасното бе запазено за Джакс.

Ако Алекс искаше да предотврати това, трябваше да направи нещо.

— Така — подхвана Хенри, щом най-сетне стигнаха до общото помещение в мъжкото отделение. — Седни тук и се наслаждавай на слънцето, докато разсъждаваш над въпросите.

— Да, добре — отвърна Алекс.

Дежурният го насочи към канапето край стената. Алекс седна без възражения. В другия край на помещението мъжете гледаха телевизия. Алекс заби очи в пода.

Щом чу скърцане, той погледна и видя, че източникът му са лъскави черни обувки.

— Време е за закуска, момчета — рече възпълният дежурен, докато буташе количката в стаята.

— Трябва да си изядеш сандвича, Алекс — предупреди го Хенри.

Алекс кимна едва.

— А междувременно си помисли за това-онова. Помисли си наистина сериозно върху отговорите, защото започваме да губим търпение. Разбра ли?

Алекс кимна пак, без да вдига очи.

Хенри му подаде картонена чиния със сандвич с пълнозърнест хляб и пластмасова чаша портокалов сок от количката.

— Ще говорим после.

Алекс пак кимна, без да вдига поглед.

Докато наблюдаваше как Хенри се отдалечава, отпи от портокаловия сок, като задържа хладната течност в устата си под езика, а мисълта му трескаво се опитваше да предизвика действие. Все едно се опитваше да свали труп от планина.

Хапна няколко хапки от безвкусния сандвич под звуците на отговори, давани от състезатели в телевизионна игра. Публиката в студиото по телевизията сегиз-тогиз избухваше в смях. Мъжете, които гледаха, не реагираха.

Алекс имаше нужда от отговори.

Не беше никак гладен. Остави чинията със сандвича. Остана така известно време, загледан в нищото, съзнанието му безнадеждно пусто, обзето от чувство на объркване, задето е неспособен да мисли.

Единственото, което явно успяваше да задържи във фокус, бе образът на Джакс. Чувствата, свързани с този образ, бяха заровени някъде дълбоко в него.

Накрая той стана и започна да се придвижва към стаята си, като през цялото време трескаво се опитваше да намери причина да го прави. Но под сгъстяващата се мъгла на торазина мислите му нямаше да изкристализират. Докато се тътреше по коридора, си даде сметка, че медикаментите му пречат да измисли как да се върне обратно.

Появило се неясно откъде, осъзнаването изведнъж сякаш бе там. Способността за мислене не бе просто непосредствено решение, а проблем. Съсредоточаваше се върху проблема, не върху решението.

Истинското решение беше да премахне това, което му пречи да мисли ясно — медикаментите.

Вече в стаята си, седна на един стол. Светлината, нахлуваща през матирания прозорец, постепенно избледняваше до черно.

След известно време подуши храна и чу как в общото помещение идва количката с вечерята. Една от жените от кафенето пъкна глава във вратата, за да му напомни, че е време за вечеря. Алекс само кимна. Не беше гладен.

Докато седеше, заслушан в жуженето на лампите над главата си, стискаше здраво истинското решение — трябва да се освободи от медикаментите, за да мисли трезво: захвана се за тази идея като за мисловна сламка. Осъзна, че ако иска да проумее нещо, първо трябва да намери начин да не взема лекарствата, които му дават. След това мисълта му щеше да работи. Не знаеше дали ще успее да го направи. Принуждаваха го да си пие лекарствата. Чакаха и се уверяваха, че ги е изпил. Ако не беше, щяха да прибегнат до сила. И той щеше да се опълчи.

В един момент отговорът просто се появи.

Трябваше някак да ги накара да повярват, че си е взел лекарствата. Да ги измами. Но как?

Седя с часове с напредването на вечерта, докато си блъскаше главата да измисли начин да се справи. Ако не успееше, Джакс щеше да страда.

Не знаеше как му хрумна идеята, но знаеше, че е тук. Някаква част от него, някакво вътрешно упорство се бе вкопчило в решението на живот и смърт, за да не допусне да му се изплъзне.

Знаеше, че ако успее да го приложи, без лекарствата мисълта му ще работи и тогава може би ще успее да се спаси.

Той стана и включи нощната лампа, после загаси централното осветление. Малката лампа осветяваше приглушено пространството над леглото му, но се виждаше достатъчно добре, в стаята стана потъмно, отколкото в коридора. Това щеше да му помогне да осъществи плана си.

Изтощен от усилието да крои планове за действие и да наглася осветлението, той се плъсна обратно на стола си, за да чака сестрата да се върне с вечерните му лекарства.

Докато тя се появи, той на два пъти се унася в дрямка.

Стресна се и се събуди, щом тя почука и обяви „Време е за лекарствата“ с мелодичния си глас. Беше от по-приятните сестри, жена с тежък бюст и поне десетина бенки по лицето и още толкова по месестите ръце.

Винаги бе готова да се усмихне.

— Нося ти лекарствата, Алекс.

Той кимна и посегна към чашката с торазин на подноса, преди тя да се запита дали да му помогне.

Килна главата си назад и изля сиропа в устата си, после върна главата си напред, направи физиономия и преглътна. Смачка картонената чашка и я хвърли в кофата за боклук до стола.

Но на практика не глътна лекарството. Задържа торазина във вдлъбнатината под езика си.

Тя му подаде подноса. Той изсипа и чашката с хапчетата в устата си и в същия миг ги улови под езика, докато хвърляше смачканата чашка в кошчето.

Сестрата се прозя, докато го изчака да преглътне хапчетата с вода. Алекс с мъка потисна порива да се прозине и побърза да вземе третата чаша — тази с водата. Изпи я, като отметна глава назад, правейки се, че преглъща хапчетата с водата, после, докато отпускате глава, с помощта на езика си изтласка сиропа и хапчетата в чашата. Незабавно я смачка заедно с торазина и хапчетата вътре, както бе направил и с другите две чаши, после я хвърли в кошчето.

— Лека нощ, Алекс — рече сестрата и излезе с бърза крачка.

Алекс остана да седи в сумрака на стаята, неспособен да изпита радост, въодушевление, триумф.

Но знаеше, че когато лекарствата в организма му се изчистят, ще може да изпита всяко едно от тези великолепни чувства, че и много повече.

До другата сутрин Алекс беше видимо по-бодър. Макар и не изцяло освободен от притъпяващото въздействие на лекарствата, той имаше чувството, че се събужда от дълъг, мрачен сън. Знаеше, че за да се изчистят лекарствата напълно от организма му, е нужно време. Освен това, макар да бе изплюл целия торазин, не бе възможно да не е поел поне капчица от него. Поне хапчетата обаче бе успял да изхвърли изцяло.

Първото нещо, което направи, щом се събуди, бе да вземе чашата от предишната вечер, онази с лекарствата в нея, и да я пъкне в салфетка, за да е сигурен, че хората, които събират боклука, няма да забележат сиропа или хапчетата и да алармират персонала.

Ако някой разбереше, че не е под въздействието на медикаментите, щяха да го сложат в усмирителна риза.

В крайна сметка тези хора само се правеха на медицински лица. Всъщност изобщо не ги беше грижа за състоянието му.

Нямаше представа колко души от персонала са в играта, затова реши да не се доверява никому. По-добре да приеме, че цялото място е вътре.

Щом се появи сестрата със сутрешната доза лекарства, Алекс изигра същия театър, който играеше от дни — летаргичен, незаинтересован, сънлив, и повтори номера с изплюването на торазина и хапчетата в чашата с водата, която после изхвърли.

Почти веднага след като сестрата си тръгна, доктор Хофман нахълта с бодра крачка в стаята. Алекс се съсредоточи върху това да седи неподвижен и да гледа в една точка. Накрая все пак вдигна глава, примигна бавно и срещна погледа на доктора.

— Как си газии сутрин, Алекс?

— Добре.

— Радвам се да го чуя — каза той и извади лентата за измерване на кръвно налягане от един джоб.

Пъхна ръката на Алекс вътре и наpomпа, после се взря в показателите на циферблата и освободи въздуха. Щом приключи, махна стетоскопа от ушите си.

— Точно както ти обещах, започваш да свикваш с лекарствата. — Записа нещо в таблицата, докато говореше. — Кръвното ти се нормализира. Малко изненадващо, но всеки реагира различно. Ти си млад и силен, така че организъмът ти се справя добре.

Алекс го гледаше, без да говори.

— Чувстваш ли се с по-ясна мисъл?

— Малко — изломоти Алекс, като се опитваше да звучи отнесено.

Лицето на доктора стана сериозно.

— Добре, защото е време да започнеш да отговаряш на въпроси. Скоро тук ще дойдат хора, които искат да разговарят с теб.

— Добре — съгласи се Алекс, все едно му бе напълно безразлично.

— Те мислят, че е време да получат отговори. Те няма да са толкова снизходителни като нас.

Алекс заби поглед в пода.

— Добре.

— По-добре се пригответи да им дадеш отговорите или нещата ще станат доста неприятни. Особено за други хора. Не го искаме, нали?

— Моля ви — пророни завалено Алекс, — не наранявайте майка ми.

Доктор Хофман се изправи и плъзна химикалката в джоба на престилката си.

— Това зависи изцяло от теб, Алекс. Ако не искаш други хора да пострадат, най-лесното нещо е просто да отговаряш на въпросите. Ясно ли е?

Алекс кимна.

— Добре. — Докторът тръгна да излиза, но се обърна. Застана край изхода, смръщил вежди, вгледан в лицето на Алекс.

Алекс стоеше, без да мига, неподвижен.

— Доскоро — рече онзи накрая.

Алекс кимна. Докторът потупа с длан рамката на вратата, без да отлепя очи от Алекс, после изчезна.

Веднъж останал сам зад затворената врата, Алекс започна да снове из помещението. Беше му приятно да се раздвижи, да изпробва мускулите си. Освен това се надяваше движението да помогне на организма му да изхвърли лекарствата.

Докато измисли какво да прави, той трябваше да се погрижи да не поражда подозрение, така че щом наближи време за обяд, се дотътри до общото помещение с другите пациенти. Изяде си половината макарони с телешко, макар че способността му да мисли го въодушевяваше толкова, че не изпитваше глад. После остана в общото помещение два-три часа, седнал неподвижно и вторачен в нищото, за да поддържа имиджа си, като използва времето, за да държи персонала под око и да обмисля план за действие.

Докато седеше така и се преструваше, че е в ступор, остави гнева си да циркулира из тялото му. Усещането да изпитва гняв към хората, които му причиняваха това, да прегърне яростта и да се съсредоточи върху нея, беше приятно. Притесняваше се за майка си, но най-голямата му грижа беше Джакс. Тя беше дошла от друг свят, така че бе в най-голяма опасност. Беше му споменала, че познава някои хора от нейния свят, като Седрик Вендис и Юри, пътника в камиона, който едва не ги уби. Не беше изключено някои от тях също да я познават. При мисълта какво биха й сторили го скова вледеняващ ужас.

Алекс се върна в стаята си, където походи малко, болезнено притеснен за Джакс. Тя му липсваше. Липсваше му усещането да е с нея, да разговаря с нея, да гледа усмивката ѝ. Искаше тя да е в безопасност. Чувстваше се отговорен, защото Джакс бе под заплаха. Бе я довел в болницата и скочиха право в капана.

Върна се в общото помещение и една жена от кафенето му съобщи, че е време за вечеря. След вечеря зачака сестрата да дойде да му донесе вечерната доза лекарства. Както и предния път, седна на стола, като предварително беше оставил да свети само нощната лампа, и когато тя дойде, повтори номера с тайното складиране на лекарството.

Няма и час по-късно, когато обмисляше дали да не си легне, за да не повдига подозрения, се появи Хенри.

— Как си, Алекс? Докторът разправя, че ти е казал за хората, които искат да те видят.

Алекс само кимна.

— Ами хайде, какво седиш тука и зяпаш, да вървим.

Алекс не бе очаквал да е толкова скоро. Все още не бе разработил план за действие. Примигна бавно към Хенри.

— Моля?

Хенри изпухтя нервно и отиде да вдигне Алекс от стола.

— Хайде, хората чакат.

Алекс го последва, като се влачеше точно по начина, по който го бе правил и когато бе под въздействието на медикаментите. Трябваше да си напомня да върви бавно. Докато вървяха по коридора, покрай сестринската стая, Хенри си свирукаше.

Беше късно, много след часовете за посещение, така че дежурните бяха малко. Няколко от тях си говореха за болни и смяна на медикаментите, без да обръщат внимание на Хенри и човека, когото водеше. Готвеха нещо на котлон, поставен на плота. Ухаеше приятно — пилешка супа.

Алекс се озадачи къде би могъл да го води Хенри. Направи всичко възможно, за да проточи пътешествието. Вместо да влезе в стаята на друг пациент или в общото помещение, Хенри го изненада, като се насочи към женската баня.

Алекс нямаше представа какво се случва, но трябваше да участва, да не задава въпроси и да се прави, че му е все едно.

Единствената му закрила бе всички да мислят, че е на лекарства. Банята беше почти същата като мъжката, само че огледално разположена. Минаха покрай редици с мивки и празни кабинки. Мястото беше пусто. В дъното на стаята Хенри извади ключовете и отключи вратите, водещи към душовете.

Алекс видя, че входът прилича досущ на този на мъжката, пейките бяха завинтени в стените. Целият вход беше облицован с бели плочки. Мозайката беше стара и захабена. Тръбите, покрити с може би хиляда пласта бяла боя, стигаха от пода до тавана. Душовете бяха зад ъгъла и Алекс не ги виждаше.

Хенри го пусна през вратата. Доктор Хофман го чакаше на входа. Там имаше и още група хора заедно с Алис, сестрата.

Изад ъгъла дойде един мъж. Беше по-висок от доктора — колкото Алекс. Носеше жълти панталони и бежова риза с вертикална синя лента от едната страна.

Имаше поглед на хищник и се движеше точно така.

Косъмчетата по тила на Алекс настръхнаха. Той знаеше кой е този човек — господин Мартин, собственикът на галерията, му го бе описал. Беше същият, който бе купил шест от картините на Алекс и ги бе обезобразил. Джакс също му бе разказала за този човек.

Беше Седрик Вендис, дясната ръка на Радел Каин.

— Това той? — попита Вендис.

Хенри кимна.

— Александър Рал.

Седрик Вендис се приближи, докато застана лице в лице с Алекс. Огледа го внимателно, преди погледът му да намери очите на Алекс. Алекс не знаеше на какво разстояние от него стои онзи. Беше нарушение на личното пространство, целящо да го предизвика и засегне. Наложиха си да остане неподвижен и да не реагира.

Алекс знаеше, че от това разстояние може да убие онзи, преди някой да направи нещо. Замисли се сериозно дали да не го направи. Яростта му го подтикваше да действа.

Но ако я послушаше, нямаше да помогне на Джакс. Не беше времето и мястото. По отношение на целия проблем, нямаше да му спечели нищо. Трябваше да мисли с главата си. Поне сега мисълта му работеше.

Примигна бавно, внимаваеше погледът му да е разконцентриран, да не гледа никъде конкретно, цялото му същество да излъчва пасивност.

— Кажи ми за портала — тихо и заплашително изсъска Вендис.

Алекс сви рамене, но не отвърна.

Вендис се усмихна. По-зловеща усмивка Алекс не беше виждал.

— Както скоро ще се убедиш, не съм дошъл тук да играя игрички — изрече със същия недвусмислено застрашителен тон Вендис. — Ела, искам да ти покажа нещо.

— Добре — изломоти Алекс.

Затътри се след Вендис, другите тръгнаха подире му.

Зави зад ъгъла и видя редицата душеве. Както и в мъжката баня, нямаше паравани. Душовете се намираха в едно общо голямо помещение, като под всеки от тях имаше канал.

Алекс застина от ужас.

Някъде по средата на редицата Джакс, със завързани очи, висеше на китките си от една тръба, подаваща се от стената. Налагаше се да

изпъва тялото си, за да могат пръстите ѝ да докоснат пода.
Беше гола.

До Джакс стоеше мъж, когото Алекс моментално разпозна. Беше широкоплещестият пътник в камиона на водопроводната фирма с пиратското знаме, който насмалко не прегази Джакс при първата им среща. Той все още беше облечен с мръсните, тъмни работни дрехи, които носеше тогава.

Дрехите на Джакс, онези, които бяха купили двамата с Алекс, лежах на небрежно захвърлени настрана, след като я бяха съблекли.

Брадацият мъж се ухили, като оголи криви, пожълтели зъби. Тъмните му очи бяха приковани в Алекс с многозначителен поглед, докато ръката му фамилиарно обгръщаше талията на Джакс. При допира тя леко потрепери. В това дрогирано състояние надали разбираше какво точно става около нея, нито пък би й направило кой знае какво впечатление.

— Радвам се, че най-после успя да се включиш в шоуто — каза пиратът и като се пресегна с другата си мърлява ръка, погали голия корем на Джакс. — Не искахме да почваме с тази хубава кучка без теб.

Алекс видя как мускулите на Джакс се свиват при грубия допир на мъжа. Тя затаи дъх.

Алекс с всички сили се опита да не остави яростта да се изпише на лицето му. Задачата обаче беше непосилна. Повече от всичко сега той искаше да избие всичките тези копелета и да освободи Джакс. Но всъщност най-много от всичко копнееше да докопа човека, чиито лапи бяха върху Джакс.

Алекс знаеше, че едно погрешно движение от негова страна и тя ще понесе последствията вместо него. Благодарение на пропуснатите дози лекарства той можеше да мисли по-ясно. Именно това се искаше сега от него. Както Бен винаги казваше, съзнанието е истинското ти оръжие.

— Така — каза Вендис, — искам да ми кажеш всичко за портала.

Алекс не отговори. Той просто запримигва неразбиращо, понеже съвсем не беше сигурен какво точно искаха от него.

— О, извинявай — престорено любезно каза Вендис, като посочи мърлявия мъж, който здраво държеше Джакс през кръста. — Забравих да ви запозная. Този приятел там е Юри. И както изглежда, той и младата дама се познават. Всъщност тя уби брат му. Нали така, Юри?

Изражението на лицето на Юри стана още по-мрачно.

— Определено. Но сега смятам да си уредим сметките с нея.

— Както виждаш — продължи Вендис, — Юри определено не е склонен да проявява съчувствие относно тежкото положение на младата дама. Точно за това и го поканих да дойде с мен. Когато хората имат зъб на някого, те са по-концентрирани и демонстрират повече хъс при търсенето на отмъщение.

Алекс прецени, че така натъпкана с лекарства, Джакс, а и той самият нямат никакви шансове да се измъкнат. Тя нямаше да може да му е от помощ, нито пък би била способна да тича. А да я носи и едновременно с това да се бие с преследвачите им нямаше как да стане. Тя трябваше поне отчасти да е на себе си, за да имат те известно преимущество и някакъв шанс за успех.

— Добре — каза Алекс задавено. — Сега мога ли да си вървя?

— Не съм дошъл тук, за да те оставя да ми играеш игрички кресна му Вендис. — Не ми се прави на глупак. Приключихме вече с глупостите и преструвките. Достатъчно дълго ти търпях номерата и обещанията за някакъв резултат!

Сега ще ми кажеш каквото искам да знам или Юри ще започне да я реже. Нищо фатално, както сигурно се досещаш, но със сигурност обезобразяващо и, най-важното, адски болезнено. Ако не искаш да сътрудничиш и да ми кажеш за портала, от опит мога да те уверя, че тя съвсем скоро ще представлява отвратителна кървава гледка.

— Добре. — Алекс сви рамене.

— Какво означава това „добре“? — изгледа го кръвнишки Вендис.

— Давай, режи я.

По лицето на Вендис пробяга любопитна усмивка.

— Значи искаш да започна да я режа?

— Щом така искаш — каза Алекс.

След като смръщеното лице на онзи се изопна, Алекс продължи, като не забрави да заваля думите.

— Тя е дрогирана. Нищо няма да усети. Знам го. И аз съм същият, не усещам нищо и не ми пука от нищо. Ако я убиеш сега, ще ни направиш услуга.

— Услуга ли? — Онзи изглеждаше истински изненадан. — Каква услуга?

Алекс отново вдигна рамене.

— Тя ще умре, без да страда. Няма да почувства почти нищо. И край, точка.

Вендис пристъпи напред. Гласът му прогърмя.

— Говориш глупости.

— Аз знам само част от това, което ти трябва. Тя знае останалото. Без това, което тя знае за портала, моята информация е безполезна. Ако я убиеш, ще ни направиш услуга, защото ще се провалиш в опитите си да вземеш това, което искаш от този свят. Освен това аз дори няма да почувствам мъка от смъртта ѝ, защото с всичките тези лекарства съм неспособен да страдам.

Така, както е дрогирана, тя въобще няма да усети, че я режете. Така че, моля, давай. Речете я, оставете я да кърви, докато умре. Така всичко ще свърши и ти няма да получиш това, което искаш.

— Но и двамата ще умрете. Бавно и мъчително.

Алекс примигна бавно. Леко се олюля, за да придаде допълнително убедителност на думите си.

— Ако ни предстои да умрем по един ужасен начин, какво по-добро от това да стане в състоянието, в което сме сега? Така упоени, никой от двамата ни няма да усети нищо. Това ще е всичко. Край.

Вендис се обърна към доктора.

— Тези отвари, които им давате, така ли действат, както той казва?

Докторът разпери ръце.

— Държим ги под контрол с помощта на лекарства. Това ги държи в ступор.

— И тя няма да усеща, че я режем? И ще ѝ е все едно?

— Не точно. Ще усеща. — Докторът се покашля. — Но вероятно... не до такава степен, до каквато би ви се искало да усеща. Ще чувства само лека болка. Може малко да плаче, но иначе да, той е прав. Няма да я боли нетърпимо и ще ѝ е все едно какво става. Той е на същите лекарства и няма да изпитва нито гняв, нито тъга. Основното

предназначение на тези лекарства, в края на краищата, е пациентите да не проявяват агресия и да не страдат емоционално.

Вендис изскърца със зъби, преди да извърне поглед от доктора. Той се отпрати към Джакс с наперена походка. Юри се отдръпна от нея.

Вендис вдигна превръзката на очите на Джакс и се вгледа в тях. Те бяха полузатворени. Изглеждаше, като че ли Джакс не осъзнава почти нищо от това, което ѝ се случваше. Алекс знаеше много добре колко отнесена е тя в момента и как не долавя нищо около себе си.

Осени го мисълта, че ако планът му не проработи, за нея наистина би било по-добре да е упоена. Той страдаше за нея — заради всичко това, през което преминаваше сега. Така отчаяно му се искаше да счупи вратовете на тези хора, но знаеше, че трябва да потисне гнева си, ако иска да има някакъв шанс да я спаси.

Вендис посегна и яростно изви зърното на лявата ѝ гърда. Би трябвало това да я накара да изкрещи от болка. Но Джакс дори не трепна, нито се опита да се отскубне. Просто изви леко гръб във въл отговор на болката. От устните ѝ се откъсна едва доловимо стенание. В стъкления ѝ поглед не се четеше нищо.

Вендис ѝ сложи обратно превръзката. Обърна се и видя Алекс, зареял поглед в нищото, в очите му нямаше никаква реакция.

Той издиша шумно в пристъп на ярост.

— Плаща ти се за резултати — изгледа той гневно доктора. — А това въобще не дава резултат.

Докторът вдигна смутено рамене.

— Ами, аз не мисля, че подобен подход би бил съвместим с...

— Ако спреш с отварите, които ѝ даваш — прекъсна го Вендис, — след колко време тя ще е напълно в съзнание?

— След двайсет и четири часа ще е на себе си — каза д-р Хофман. — Но при цялото ми уважение, не мисля, че това би било уместно. Нужно ли е да ви напомням колко опасна е тази жена?

— Нямам нужда от напомняне за каквото и да било, особено от такива като теб.

Докторът преглътна мъчително, съзрял погледа на Вендис.

— Не, разбира се. Исках само да кажа...

Когато видя, че опитът му да обясни води само до още по-гневно изражение, смени подхода.

— С ваше позволение, бих могъл да намаля дозата, така че тя да има чувствителност, но при все това да е под контрол. Мисля, че е възможно да постигнем равновесие, което да е в наша полза.

— Ще бъде ли тя достатъчно будна, за да крещи с пълно гърло, докато Юри я реже?

— Разбира се. Ако намаля достатъчно дозата, естествено. — Докторът започна да върти нервно едно от копчетата на бялата си престилка. — Мога да регулирам дозата, така че тя да не е толкова агресивна, но да е достатъчно в съзнание, за да изпитва страх и болка и да крещи, когато я режете.

Усмивката се върна на лицето на Вендис.

— Добре. Колко време?

Докторът изглеждаше облекчен от това, че е успял да се измъкне от тежкото положение.

— Утре вечер по същото време тя ще е в състоянието, в което я искате. — Той посочи към Алекс. — Ами той?

Вендис се извърна да огледа лицето на Алекс.

— Ако го оставим както си е, мислиш ли, че ще му е все едно, когато тя започне да крещи?

Докторът се почеса по темето и отвърна с неохота.

— Той не блъфира. С толкова торазин, колкото му даваме, не е в състояние да блъфира. При тази доза на него му е все едно какво става и не го е грижа за нищо и никого. Мисля, че наистина предпочита да ги убием и двамата сега, докато е упоен. Наясно е, че това би било лесният изход в сравнение с това, което ги чака иначе. Може би ще е най-добре да намаля и неговата доза торазин. Предполагам би било добра идея.

Погледът на Вендис се плъзна от Алекс към доктора.

— Може би.

— До утре вечер действието на лекарството ще е отслабнало и те ще са готови — увери го докторът. — Ще ви чакаме да дойдете пак.

— Аз си имам други грижи. — Вендис отмести поглед към останалите. — Погрижете се за това. Всички тук знаете как да причинявате болка и да я поддържате дотогава, докато не получите това, от което се нуждаем. Няма нужда да си губя времето да стоя тук, докато двамата кървят, пищят и крещят за милост. Интересува ме единствено информацията, след като се пречупят.

Всички, с изключение на Алекс склониха глава в израз на съгласие.

— Изпрати ме до вратата — с жест към доктора каза Вендис.

След като двамата излязоха, всички въздъгнаха с облекчение.

— Е — каза Алис, — май ще трябва да изчакаме до утре вечер.

Хенри посочи към нея и двамата санитарии.

— Вие тримата, заведете го обратно в стаята му.

Той се ухили, поглеждайки към висящата гола Джакс, вързана за тръбата на душа.

— А ние с Юри ще се погрижим добре за нея.

Коленете на Алекс омекнаха.

Един от санитарите го дръпна за ръката и го обърна.

— Тръгвай.

Мислите на Алекс препускаха. Той трябваше да направи нещо, за да спечели време на Джакс. Заби пети в пода и погледна назад през рамо.

— Знам, че утре, след като ни намалите дозата, ще успеете да ни накарате да говорим. Също така знам, че след като получите каквото ви трябва, ще ме убиеете. И когато съм мъртъв, аз няма да знам, както и да ме е грижа за каквото и да било.

Но ако някой от вас я докосне с пръст сега, докато съм още жив, тогава утре, когато съм по-малко под влиянието на лекарствата, ще имам много повече причини да не говоря. Ако я пипнете, кълна се в живота си, ще ви се наложи да обяснявате на Вендис защо сте се провалили и не сте получили от мен нищо.

— Я виж ти — каза Алис. — Май току-що разбрахме какво точно означава тя за него. Това ще ни улесни до голяма степен.

Очите на Юри блеснаха заплашително.

— След като толкова много е загрижен за нея, утре, когато лекарството отслабне, няма да е необходимо да я обезобразяваме много, преди той да започне с охота да говори. — После погледна към Хенри. — И тогава ще си я получим и ще ни е все тая какво ѝ причиняваме. Още повече в това ѝ състояние ще е почти като да оправяш труп. Ако е в съзнание, ако рита и се съпротивлява, ще е доста по-забавно.

Първоначално недоволен, Хенри се замисли за момент.

— Май си прав. Алис няма много вяра на пациента ни. Аз пък нямам много вяра и на нервния доктор, че ще дозира правилно лекарството. Страх го е за кожата му, но нашият живот също е заложен на карта. Ние приемаме заповеди от Негово превъзходителство, не от някакъв си доктор от този свят. Ти ще се погрижиш Алекс да получи достатъчно лекарство, за да не може да се бори, но същевременно да не му е все тая, когато тя започне да крещи.

Алис изглежда Алекс със студен, изпитателен поглед.

— Ще трябва да се съглася с теб за доктора — мрачно се усмихна тя. — Аз лично ще се уверя, че пациентът ми ще е в състояние да изпитва ужас, но няма да може да се противопоставя. Междувременно, ако някой от вас двамата ѝ направи нещо и тя утре не може да говори или той не иска, когато Вендис се върне, ще вържа вас на нейно място. Ясно?

Хенри направи кисела физиономия.

— Ясно.

Юри скръсти ръце и кимна.

— Да вървим. — Тя блъсна Алекс.

На следващата сутрин, след една безкрайно дълга нощ на безсъние и виране в тъмния таван, Алекс се облече, седна на леглото и зачака. В мислите му беше само Джакс, увиснала там, сама, без никой да го е грижа за ужасното ѝ страдание. Единственият, който го бе грижа за нея, беше Алекс, а той не можеше да направи нищо, за да я измъкне от там. Поне засега.

Не след дълго се появи Хенри. Едрият мъж изглеждаше в лошо настроение. Колко точно беше кисел стана ясно, когато дръпна Алекс, за да го изправи на крака, и започна да го налага с юмруци в корема. Очевидно Хенри не искаше да оставя видими следи. Сигурно другите го бяха предупредили да внимава да не повреди наградата им.

На Алекс не му оставаше нищо друго, освен да търпи. Съзнаваше, че тези удари в корема могат да му причинят сериозни увреждания. Но беше наясно, че не може да отвърне, ако иска Хенри да остане с впечатлението, че още е под въздействието на лекарствата. Те трябваше да мислят така, за да има той някакъв шанс да спаси Джакс.

Само че сега, докато Хенри го удряше, не можеше да разчита на удобно притъпената в резултат на медикаментите болка. Този път болеше сериозно и Алекс се свлече на пода, останал без дъх. Напрегна се да потисне усещането, че ще повърне. За момент, лежейки сгърчен от болка на пода, Алекс изпита омраза към живота.

— Знаеш ли, Алекс — надвеси се над него Хенри с юмруци, отпуснати покрай тялото, докато си поемаше дъх, — сигурно си мислиш, че вече сме квит. Но да ти призная, когато се събудих тази сутрин и от носа ми продължаваше да тече кръв, разбрах, че има още доста време, докато резултатът стане едно на едно.

Изненадващо здравенякът ритна жертвата си в слепоочието. От ритника Алекс прехапа бузата си отвътре. Усети металния вкус на кръв. Всячески се опитваше да остане в съзнание и да не мърда, за да изглежда като наистина упоен.

— И тъй като сега трябва да чакам за възможността да оправя кучката, мисля, че ми дължиш дори още повече. По един или друг начин довечера и двамата ще се скъсате да отговаряте на въпросите ми.

Хенри приклепна, за да е по-близо, докато си доставяше останалата част от удоволствието.

— Ще ти кажа и друго. Денят ти ще свърши зле. Ще те пристегна с турникет тук и тук. — Хенри посочи с пръст областта на мишниците на Алекс. — После ще направя същото и с краката ти. Така няма начин да губиш бързо кръв и ще останеш да изгледаш цялото представление.

И ще ни кажеш всичко, което знаеш, защото иначе ще направим дори по-ужасни неща на твоята приятелка. И нека ти кажа нещо — що се отнася до боравенето е нож, Юри е истински маестро. Веднъж започне ли, обзема го вдъхновение и не можеш да го спреш. Мисля също така, че има нещо извратено в склонността му да наранява жени, но пък това може и да е само мое мнение. И ти ще си адски ентузиазирани да ми споделиш всичко, което ме интересува, само и само да не се захване Юри с нея.

Алекс се сгърчи на пода, обзет от болка и гняв. Въпреки това продължаваше да се преструва, че болката и думите не му влияят по никакъв начин.

Санитарят се изправи.

— Алис всеки момент ще дойде да ти донесе сутрешната доза от лекарството. Този път е намалена. Довечера ще си с достатъчно ясно съзнание, за да чуваш как Джакс пици и те моли да ни кажеш всичко, което знаеш.

Дори и да искаше, Алекс не можеше да им каже това, от което се интересуваха. Той нямаше представа какъв е този портал. От друга страна, не се надяваше, че биха му повярвали, че не знае.

— Разбираш ли? — настоятелно попита Хенри.

Алекс, свит на топка на пода, с ръце върху пулсиращия си от болка корем, успя само да кимне.

Хенри го сграбчи за ризата, вдигна го от пода и го запокити на стола.

— Сядай тук и добре си почини. Алис след минутка ще ти донесе лекарството. Ясно ли е?

Алекс пак кимна, сякаш всичко му бе безразлично.

На вратата Хенри спря, обърна се и се усмихна.

— Направо съм очарован от ефекта на торазина. Помисли си само, мога да те смажа от бой, а той те държи така безпомощен, че и пръст не можеш да вдигнеш да се защитиш. Каква прелест.

След като Хенри излезе, Алекс притисна с длани пулсиращата си глава, опита се да избистри погледа си след бруталния ритник. Мускулите на врата го боляха толкова силно, че едва успяваше да си мърда главата.

Остави гнева да го разтърси. Протегна пред себе си ръка и видя как пръстите му треперят. Знаеше, че ще трябва да успокои треперенето, иначе някой можеше да се усъмни.

Щеше му се денят да е свършил. Искаше да види Джакс. Тя пак щеше да е упоена, но не колкото преди. Трябваше да е повече на себе си, за да може той да ѝ помогне.

Алекс мразеше да я вижда упоена с торазин. Не знаеше дали ще спрат само сиропа или и хапчетата. Тъй като майка му беше на торазин, си бе направил труда да поразпита що за медикамент е. Знаеше, че торазинът неимоверно усилва ефекта от останалите лекарства, с които се взима в комбинация.

Алекс се облегна назад в стола и започна да вдишва и издишва бавно и дълбоко, опитвайки се да се успокои, докато чакаше сутрешната доза лекарства.

Поредната, чието поемане трябваше да скрие.

Беше напълно убеден, че няма да си правят труда да му дават вечерна доза, понеже дотогава сутрешната нямаше да е изгубила ефекта си напълно, а определено възнамеряваха да го убият вечерта, след като получат исканата информация.

Само дето Алекс нямаше никаква информация. Единственото, което той знаеше, беше, че Джакс успя да разбере какво преследват онези. Но не остана достатъчно време, за да му каже какво е.

Въпреки това дори тази нищожна информация беше опасна и за двама им. Може би това бе всичко, което те искаха да знаят. Ако Алекс не намереше начин да ги спре, може би щяха да успеят да изкопчат от него, че Джакс знае какво търсят, а после да я изтезават, докато не им каже всичко, което ѝ бе известно. Веднъж Бен му беше казал, че при изтезание всеки все някога се пречупва и започва да говори. А тези

хора изглеждаха опитни в изтезанията. Разбираха си от работата. Алекс не очакваше той или Джакс да издържат вечно.

Той знаеше, че не може да позволи да се стигне дотам. Не му оставаше друго, освен да опита нещо, преди да се е стигнало до мъчения. През по-голямата част от нощта бе останал буден в опити да измисли нещо. Само че бе почти невъзможно да планира каквото и да било, без да знае как точно смятат да постъпят те. Ако първо хванеха него и му вържеха ръцете или го напъхаха в усмирителна риза, тогава край с всичко. Той трябваше да ги убеди, че е достатъчно упоен, за да не може да окаже съпротива. Трябваше да продължи с театъра, за да им замаже очите.

Но ако все пак се опитаха да го вържат, нямаше да има избор и трябваше да продължи да играе.

А ако се наложеше да се бие с тях първо в своята стая, нямаше представа как, за бога, щеше да прекоси целия девети етаж на „Майката на розите“. Не можеше да разбие тежките прати. Те бяха специално проектирани да не могат да бъдат разбити от пациентите.

Може би ако успееше да се добере до ключове, би могъл да отключи вратите, само че не всички от персонала носеха ключове. А дори и да успееше да се докопа до ключ, нямаше да може просто ей така да се разхожда из коридора и да отключва вратите наред, камо ли пък да мине покрай стаята на сестрите, без някой да го види и да вдигне тревога.

Главата му се замая от премисляне на различните сценарии. Мислите му започнаха да се изпълват с паника.

В този момент вратата рязко се отвори. Сутрешното лекарство. Само дето този път Алис влезе с подноса. Алекс седеше вдървено, е поглед, вперен в нищото.

За момент Алис го изгледа свирепо, после сниши подноса с трите чашки.

— Време е за лекарството ти. Не ми създавай главоболия. Имам си и друга работа, още много пациенти очакват топлите ми грижи, така че се разбързай.

Алекс кимна и взе чашката с торазин. Както и преди, изсипа сиропа под езика си, после добави към него и хапчетата. Накрая, след като пресуши чашата с вода, изплю лекарствата в нея. Смачка в юмрук картонената чаша и заедно с другите две я хвърли в кошчето за боклук.

През цялото време Алис не го изпусна от очи. Погледът ѝ се премести към кошчето за боклук. Тя стоя така за момент, после хвърли подноса на леглото и клекна, за да извади чашата за вода, в която той бе изплюл всичките лекарства.

Тя надзърна вътре и я запокити нервно в скута му.

— Добър опит. Имаш десет секунди да изпиеш всичко това, иначе ще извикам двама санитарии и ще те сложим в усмирителна риза.

Алекс примигна както преди, когато беше силно упоен.

— Но ще ми трябва вода да преглътна всичкото това.

— Времето ти тече, Алекс.

Той успя да зърне другата ръка зад гърба ѝ. Държеше спринцовка.

Алекс се изстреля от стола.

Тя успя да издаде кратък, сподавен вик на изненада, преди той да ѝ счупи челюстта.

Алекс моментално я сграбчи с две ръце за гърлото. Видя ръката със спринцовката да се вдига. Продължи да я стиска за гърлото с една ръка, а с другата хвана нейната и я изви надолу, докато китката ѝ изпука. Спринцовката падна и се изтърколи по пода.

Алис не можеше да извика за помощ не само защото той бе притиснал трахеята ѝ, но и заради счупената челюст, която висеше неестествено изкривена. От ъгълчето на устата ѝ потекоха струйки кръв, които попиха в рамото на искрящо бялата ѝ престилка.

Гърбът ѝ се изви в опит да се отскубне, но Алекс държеше гърлото ѝ в мъртвешка хватка. Със здравата си ръка, свита в юмрук, тя го заудря безрезултатно, докато се свличаше на колене. Тя продължи да се опитва да се извие назад, за да се отдалечи от него.

Алекс остави яростта на схватката на живот и смърт да го обземе. Той видя, а също и усети как гърлото ѝ се затваря под натиска на пръстите му. Независимо от това вложи всичките си сили в още поздрава хватка. От напрежението зъбите му изскърцаха и той изръмжа басово.

Очите на Алис аха да изскочат от орбитите. Тя отчаяно размахваше ръка в опит да го отблъсне, но Алекс оставаше недосегаем за безплодните ѝ удари. Тя започна да посинява. Подутият ѝ език се подаде от устата, докато отчаяно, но безрезултатно се опитваше да поеме глътка въздух.

Свлече се по гръб на пода и Алекс я възседна, отнасяйки и последните искрици живот от тялото ѝ. Използва тежестта си, за да притисне главата ѝ в пода и да прекърши гръкляна ѝ. Ръцете ѝ потръпнаха вяло в празното пространство. Устните ѝ се раздвижиха, сякаш се опитваше да каже нещо, но подутият ѝ език осуети дори беззвучно изговаряне на думите.

Алекс остави гнева си да се излее над жената, която възнамеряваше да участва в изтезаването на Джакс. Той искаше тази жена да умре. Искаше всички те да умрат.

Толкова дълго бе сдържал гнева си, подтика да отвърне на ударите, че сега, когато най-накрая му се удаде възможност да освободи този бяс, почувства мощен прилив на живот в жилите си.

Не знаеше колко време преди да осъзнае, че тя е мъртва, Алис е престанала да диша. Най-накрая се отпусна назад и си пое въздух. Отри с опакото на ръката потта от челото си.

Алис беше моравосиня. Очите ѝ бяха широко отворени и вторачени в нищото. Подутият ѝ език се подаваше от устата, увиснал на една страна. От него капеха слюнка и кръв.

Алекс прокара пръсти през косата си. Помисли си, че ще повърне.

Надигна се от трупа. Видя спринцовката и я вдигна от пода. Капачката на иглата липсваше. Предположи, че тя я е изстреляла с палец. Огледа се и накрая я откри под леглото. Постави я обратно на място и пусна спринцовката в джоба си.

В злокобната тишина леглото изскърца, когато Алекс се облегна с гръб на него. Той се вгледа в мъртвата жена, просната наред пода. Разбира се, не бе имал избор, но това определено усложняваше ситуацията. Сега трябваше да реши какво да прави с трупа. Замисли се дали да не я напъха в гардероба, но когато го отвори, за да провери колко е голям, осъзна, че няма никакъв шанс да напъха човек вътре. Можеше да я избута под леглото, но чаршафите не падаха достатъчно ниско, за да скрият всичко под високото болнично легло.

Той закрачи напред-назад, докато помисли. Всеки момент можеше да влезе някой и да я види. Ако не друго, то най-късно вечерта щяха да дойдат, за да го отведат за частното парти с мъчения в женската баня. Замисли се дали да не я подпре на стената зад отворената врата, да почисти пода и да отиде да чака в общото

помещение. Най-вероятно този, който щеше да дойде да го потърси, щеше да е Хенри. Ако Алекс оставеше нощната лампа запалена, санитарят щеше да надникне в стаята и като не го види там, щеше да отиде да го потърси в дневната.

В следващия момент осъзна, че идеята не е никак добра. Много неща можеше да се объркат. Скоро хората щяха да забележат, че Алис я няма, и да тръгнат да я търсят. Санитарите бяха свикнали да реагират бързо в подобни случаи. Някои от пациентите бяха опасни и от болницата не допускаха персонала да ходи насам-натам, без да се знае кой къде отива. Те знаеха, че в момента тя разнася лекарствата. Може би беше въпрос на минути, преди някой да се появи да провери дали всичко с нея е наред.

Алекс продължи да крачи в трескаво търсене на решение. Поглеждаше към трупа при всяка смяна на посоката. Трябваше някак да накара Алис да изчезне.

Внезапно спря и погледна жената на пода. Грозна картина. Кръвта от мястото, където ѝ беше счупил челюстта, се бе проточила на тънка струя през половината под. При душенето тя се беше изпуснала. Изпод разтворените ѝ крака се бе разтекла локва урина.

Тя трябваше да изчезне.

Алекс се замисли дали това беше възможно.

Можеше да опита. За момента не му идваше друго наум, а и нямаше какво да губи.

Той се спусна към леглото. То беше старо и скърцаше, когато се облегнеш на него. Когато нещо скърца така, това означава, че някой винт се е разхлабил. Алекс прокара пръсти по металните профили на рамката и скоро откри един винт, който стърчеше от края на страничната рамка. С помощта на палеца и показалеца си го разхлаби още повече. От напрежение заскърца със зъби. Ако не беше в такъв пристъп на паника, можеше и да не успее да го развие с голи ръце.

Винтът не беше дълъг — определено не дотам, че да се превърне в ефективно оръжие, — но имаше относително остър връх и изглеждаше достатъчно дълъг за целта. Алекс се хвърли към Алис и клекна до моравосиньото ѝ лице.

Той доближи винта до челото на мъртвата жена, докато се опитваше да си спомни. Притвори очи в опит да извика спомена. Беше виждал как Джакс на няколко пъти активира линията на живота.

Първия път беше истински шок да наблюдава как тя изрязва символите по челото на Бетани. Но стъписването и изненадата доведоха до това, че в съзнанието му остана незаличим спомен.

Още повече, че той все пак беше художник. Имаше око за тези неща. Помнеше форми, пространствени съотношения.

Ясно си спомни, че символите, които чертаеше Джакс, изглеждаха неизменно по един и същи начин. Сигурен беше, че помни точно как тя ги беше изрязвала по челата. Опита се да извика образа в съзнанието си.

Чу санитарите да си говорят, докато минаваха по коридора покрай стаята му. Не му оставаше друго, освен да опита.

С върха на винта Алекс започна да изрязва линиите по челото на Алис. Започна с арката, точно както беше виждал да прави Джакс, после изписа двете наклонени линии, едната в единия край, другата в другия.

Той изрязваше линиите една по една, съсредоточен в мисления образ на линиите по челото на Бетани, като се стараеше да ги направи под точно такъв ъгъл, както си ги спомняше.

Работата го погълна напълно, точно както когато рисуваше. Всяко следващо движение носеше увереността, с която го извършваше Джакс. Върхът на винта задираше в костта при всяко движение през кожата на челото на Алис. Той завърши с последния елемент, който покриваше първоначалната арка, точно както и Джакс.

Алекс се отпусна назад, седна върху петите си с винта в ръка и загледа рисунката си. Пръстите му бяха изцапани с кръв, която се стичаше надолу по китката му.

В следващия миг Алис вече не беше там. Не стана прозрачна, не се стопи бавно в нищото, както ставаше във филмите за духове. Не беше и като страховит специален ефект. Просто не се случи нищо драматично. В един момент беше там, в следващия я нямаше.

Алекс примигна от удивление. Огледа се. Кръвта по пода също беше изчезнала. И локвата урина. Той погледна към окървавените си пръсти, които държаха винта. По тях нямаше кръв. Остана така за момент, докато осмисли напълно ситуацията.

Току-що нарисова символите и направи така, че човек да изчезне пред очите му. Справи се. Това беше толкова невероятно и му донесе такова облекчение, че чак се разсмя.

Чу приближаващи стъпки по коридора. По кратката, приглушена реч разбра, че надникват във всяка стая и разпитват дали някой не е виждал Алис.

Побърза да се хвърли към стола и седна да чака отварянето на вратата.

Тогава забеляза подноса за лекарства на леглото.

Скочи и го грабна. Мушна го под матрака. Изтри потните си длани в панталоните и огледа стаята. Всичко изглеждаше нормално. Нищо подозрително.

Вратата се откряна и един санитар надзърна вътре.

— Виждал ли си сестра Алис?

Алекс го изгледа с премрежени очи.

— Тя ми даде лекарствата и излезе.

Санитарят кимна и побърза нататък. Когато вратата се затвори, Алекс въздъхна с облекчение.

Сега оставаше да изчака до вечерта, когато щяха да дойдат за него. Щяха да очакват да е малко повече на себе си, но същевременно достатъчно упоен, за да могат да изтръгнат с мъчения отговори от него, без той да е в състояние да се съпротивлява.

Алекс си позволи триумфална усмивка. Предстоеше му потрудната част и той не знаеше дали ще се справи, но поне си възвърна контрола над собствения живот.

Седна и зачака, все още се тревожеше за Джакс, надяваше се тя да издържи. Не можеше да си позволи да се провали. Цената на провала беше прекалено висока. Той ѝ бе обещал, че докато има сили, няма да им позволи да я наранят. И възнамеряваше да спази обещанието си.

Дълго след като се смрачи, Алекс продължаваше да чака. Безпокоеше се, че може би бяха измислили някакъв нов план. Докато чакаше, през главата му минаваха хиляди ужасии. През нощта не можеше да направи нищо друго, освен да чака. Сам нямаше как да стигне до Джакс.

Хенри и доктор Хофман се появиха дълго след като лампите бяха загасени. Докторът не носеше обичайния стетоскоп, макар да бе облечен в бяла престилка. Хенри чакаше отзад, близо до вратата, със самодоволно изражение, доколкото самодоволен можеше да изглежда човек с превръзки на носа.

Преди вратата да се затвори, Алекс успя да види как още двама санитарии заеха постове си отвън, пред вратата, със скръстени пред гърдите ръце.

Очевидно бяха в готовност, в случай че намалената доза на лекарството му го е направила по-активен, отколкото очакваха. Вероятно предполагаха, че ще е в достатъчно ясно съзнание, поне дотолкова, че да го е грижа за онова, което се случваше с него и Джакс, и нямаше да е замаян и покорен като друг път. Алекс искаше те да видят у него точно това, което им се искаше, затова изигра ролята, която се очакваше от него.

Когато докторът се приближи, той се надигна тронаво от стола, като се опита да си придаде глуповат вид.

— Алис даде ли ти лекарството тази сутрин? — попита докторът, като приглади няколкото останали тънки косъма върху плешивото си теме.

— Да — Алекс махна към кошчето за боклук, — изхвърлих чашките, след като го изпих.

Докторът хвърли поглед към боклука. Алекс не мислеше, че мъжът ще започне да рови в кошчето и да оглежда изхвърлените картонени чаши и той, слава богу, наистина не го направи. Само вдигна поглед и срещна очите на Алекс.

— През цялото време се опитвам да правя нещата по такъв начин, че да не се налага хората да бъдат наранявани. Мисля, че това е най-добрият метод, ако човек иска наистина да узнае истината. Мъченията не са добър начин за получаване на достоверна информация. Те са ненадежден метод. Хората, които са измъчвани, биха казали всичко, което си мислят, че разпитващият би очаквал да чуе от тях. Те биха признали, че се занимават с магия, ако това се очаква от тях. Но независимо дали ми харесва или не, настъпи времето да се опитваме да намерим някои отговори. Времето за прилагането на моите методи отмина. — Той стисна устни за момент. — Послушай съвета ми, Алекс. Отговори на техните въпроси.

— Те докоснаха ли я?

— Не — докторът хвърли поглед през рамо към едрия санитар, който чакаше до вратата, — но тя виси, окачена там от миналата нощ. Действието на лекарствата вече отминава и тя започва да идва на себе си, но това може само да влоши положението ѝ. Да висиш на ръцете си само по себе си може да бъде опасно. Трудно ѝ е да диша.

Вътрешностите на Алекс сякаш се преобърнаха. Той си спомни как Джакс му беше разказвала, че Седрик Вендис обича да окачва хората на китките и как това ги задушавя бавно и мъчително. Това предизвика такъв гняв у него, че му се зави свят. Сдържана ярост, която само чакаше да бъде освободена.

Вместо това той запази мълчание и продължи да чака. Знаеше, че докторът е замислил нещо.

— Искам да ти предложи сделка, Алекс.

— Каква сделка? — леко се намръщи той.

— Ако ни сътрудничиш и ни кажеш веднага всичко, което искаме да знаем, ще се опитам да ги убедя да ми позволят да дам и на двама ви свръхдоза.

— Свръхдоза ли? Имаш предвид, за да ни убиеш?

Доктор Хофман кимна и погледна Алекс право в очите.

— Така или иначе, след като и двамата разкриете онова, което знаете, вие ще умрете. Те твърдо са решили, че те искат мъртъв, за да се отърват от кръвните наследници на Рал — разбира се, след като получат от теб онова, от което имат нужда. Но са особено нетърпеливи да премахнат Джакс.

— Те знаят ли за предложението, което ми правиш?

— Не — призна той, — но ако сътрудничиш и ми кажеш всичко, ще видя дали ще мога да ги убедя да ми позволят да направя инжекция и на двамата ви. Те искат информацията и ви искат мъртви. Дай ми информацията, без да се налага да прибягваме към мъчения, и мога да осигуря лека смърт и на двамата ви. Просто ще заспите и никога няма да се събудите.

Алекс знаеше, че Вендис, Юри и Хенри никога не биха се съгласили на такава сделка. Те очакваха с нетърпение онова, което щеше да се случи, и имаха сериозни основания да вярват, че ще получат цялата необходима информация по своя си начин.

— Сбъркал си професията си, доктор Хофман. Трябвало е станеш ветеринар.

— Защо мислиш така? — намръщи се докторът.

— Защото на ветеринарите им плащат да извършват евтаназия. Когато обаче правиш това с хора, се нарича „убийство“. А убийството се наказва със смърт.

— Но ако не ми позволиш да го направя, аз няма да съм този, който ще извърши убийство. — В угълчетата на устата му се появи лека, жестока усмивка. — Ще го направят те.

Алекс се опита да забави отговора си, сякаш му беше трудно да говори:

— Стаята на сестрите е пълна с архиви. Без съмнение си вземал пари от държавата, докато си се опитвал да измъкваш информация от хората. В крайна сметка е трябвало да оправдаваш броя на пациентите и всичките силни лекарства, които използваш. Сигурен съм, че употребяваш големи количества вещества, които подлежат на контрол. Рано или късно, когато щатските власти проверят регистъра за наркотични вещества, ще открият, че тук се е случвало нещо странно и че бройките не съвпадат. Ще искат да говорят с твоите пациенти, но хората, изброени в този регистър, са вече мъртви. Между другото, какво смяташ да направиш с телата? Имаш ли опит в това как да се отървеш от мъртъвци? В колко смъртни случая си взел участие, докторе? Какво ще направиш, ако открият труповете на пациентите ти? Властите със сигурност ще имат много въпроси към теб. — Алекс го остави да се чуди какви обяснения би могъл да даде и да се безпокои за всички доказателства, които лежаха в онзи архив и които щяха да го свържат с убийството.

Докторът хвърли бърз поглед към стаята на сестрите, където папките бяха наредени върху полиците.

— Нищо няма да научат — каза той накрая.

Гласът му не звучеше уверено. Беше по-скоро загрижен.

— Колко ти плащат, за да станеш съучастник в убийство, докторе? Или вече си бил убиец още преди те да се появят? Да не би да си станал психиатър, за да прикриеш нуждата си да убиваш? За да скриеш своите наклонности? Може би си мислил, че да лекуваш психопати би било идеалното прикритие за собствените ти перверзни желания?

— Както искаш. — Изражението на доктор Хофман стана кисело. — Да не кажеш, че не съм предложил да ти помогна. Може би ако им дадеш информацията достатъчно бързо, ще ти излезе късметът и те ще ти прережат гърлото, преди да са започнали с Джакс. Мислех си, че ще приемеш предложението ми заради нея, ако ли не заради себе си.

Алекс едва се удържа да не сграбчи мъжа за гърлото така, както се бе вкопчил в Алис. Коства му огромно усилие на волята. Трябваше да се добере до Джакс. След като току-що разбра в какво състояние се намира, това да я види изведнъж му стана приоритет.

— Нека онова, което ѝ сторят, лежи на твоята съвест, тъй като направи избор от нейно име. — Докторът махна към вратата. — Да тръгваме.

— Разбра ли нещо? — обърна се Хенри към доктора.

— Предполагам, че Алис се е уплашила и си е тръгнала — отвърна Хофман.

Гласът му прозвуча раздражено и сприхаво. Алекс си направи извода, че думите му са оказали нужното въздействие върху психиатъра. Той искаше докторът да се чувства объркан и разсеян.

— Още по-добре. — Лицето на Хенри не показва никакво безпокойство за жената. — И без това изглеждаше твърде надута за моя вкус. Отдавна подозирах, че са я сложили тук, за да ни наблюдава. Може би мисията ѝ е приключила, след като са я отзовали. Имаме по-важни неща, за които да се безпокоим. Да вървим.

Алекс вървеше след Хенри, докато крачеха към залата. Повечето светлини бяха угасени и в коридора танцуваха мрачни сенки. Още двама санитарии, които Алекс не познаваше, участваха в зловещия план

на доктора. Това го накара да се зачуди дали цялото място не е всъщност само една фасада, прикриваща основните им дейности.

В стаята на сестрите имаше три жени, които си бърбеха неангажиращо със санитаря, седнал зад бюрото от едната страна. Плотът беше отрупан с папки и графици. Когато видяха мрачната група, която минаваше през стаята им, всички те изведнъж си намериха някаква работа за вършене.

Женското отделение на деветия етаж беше също толкова тъмно, колкото и мъжкото. Малката група спря, когато майката на Алекс неочаквано излезе от банята. Тя носеше пижама и розовия пеньоар, който Алекс ѝ беше подарил. Майка му им хвърли само бегъл поглед, преди да се прозее и да се отправи обратно към стаята си. Докато поглеждаше групата, погледът ѝ се спря и върху Алекс, но той не мислеше, че го е познала.

След като тя се затътри през залата и влезе в стаята си, без да се обръща назад, Хенри набута Алекс в женската баня. Тя беше по-добре осветена от общото помещение, за да могат пациентите да я използват през нощта, ако имат нужда. На вратата към душовете имаше залепена с тиксо табела „Не работи“.

Сестрата, която се беше облегла със скръстени ръце на стената, се изправи и погледна часовника си.

— Подранили сте.

— Какво значение има? — сръза я докторът.

— Просто Юри още го няма — сви рамене тя. — Накарах Дуейн да остане, за да пусне Юри да влезе, когато пристигне.

Дуейн беше пазачът на задната врата, която Алекс винаги използваше. Докато чакаше, Алекс стоеше с отпуснати рамене, опитвайки се да изглежда безучастен. От спокойното поведение на санитарите изглеждаше, че тактиката му се увенчава с успех. Искаше му се да можеше да успокои по същия начин и бясното туптене на сърцето си.

Хенри мина напред и издърпа ключовете, окачени на връзката на колана му.

— Нямаме нужда от Юри, за да започнем.

— Какво прави тук Хелън Рал? — попита докторът, докато Хенри отключваше.

— Пикае — отвърна сестрата.

Когато вратата, която водеше към душовете, се отвори, Алекс видя, че вътре свети само една лампа. Подобната на пещера стая изглеждаше призрачно. Той си помисли, че прилича на място, където самата смърт дебне в очакване.

Сърцето му се качи в гърлото, когато видя, че Джакс продължава да виси там. В допълнение към превръзката на очите ѝ сега и устата ѝ беше запушена с парцал, а главата ѝ — вързана отзад. Беше очевидно, че ѝ е трудно да диша. Трябваше да се изправя на пръсти колкото може, за да поеме поредния мъчителен дъх. Ръцете ѝ трепереха при всяко усилие.

Алекс беше обзет от такава ярост, че едва успя да се съсредоточи върху разположението на хората около него. Той си напомни, че трябва да следи всеки един от тях, иначе бе възможно някой да излезе от полезрението му. Всяка изненада можеше да се окаже смъртоносна. Трябваше добре да прецени ситуацията и да не допуска никакви небмислени грешки. Не можеше да си позволи да сгреша.

Джакс не можеше да си позволи каквато и да е грешка.

Сестрата довлече отнякъде дървен стол. Краката му изтропаха върху плочките и звукът отекна в помещението. Тя постави стола в центъра, недалеч от Джакс.

Алекс си спомни, че бе видял захвърлените на купчина дрехи на Джакс, но не си спомняше да е виждал стола. Хенри свали превръзката от очите ѝ и се ухили в очакване. Джакс присви очи и примигна на внезапната, макар и слаба светлина. Тя огледа преценяващо всички в стаята. Когато срещна очите на Алекс, между двамата премина вълна на мълчаливо разбиране.

Хенри плъзна ръка по корема и надолу между краката ѝ:

— Вече ставаш нетърпелива за мен, нали?

Алекс си помисли, че убийственият поглед, който Джакс хвърли на санитаря, ще го отхвърли няколко крачки назад, но това не се случи.

Хенри очевидно се наслаждаваше на това, че тя е във властта му, и бръкна по-надолу, а с другата си ръка издърпа парцала от устата ѝ. Остави го да виси около врата ѝ.

— О, съжалявам — злорадстваше той. — Не те чух.

— Вече си мъртъв — каза му тя. — Просто още не го знаеш.

Хенри отдръпна ръката си от слабините ѝ и я сложи върху сърцето си с подигравателно разтревожен вид.

— Наистина ли? Не ми казвай, че имаш намерение да ме убиеш.

Алекс можа да види в очите ѝ, че нейната ярост е съизмерима с неговата. Единственият ѝ отговор на думите му беше този смъртоносен поглед.

— Намери ли Алис? — попита сестрата, отегчена от играта, която играеше Хенри.

— Никой не я е виждал — раздражено махна с ръка докторът.

— Търсихме я навсякъде — добави Хенри, като отклони вниманието си от Джакс — и както каза докторът, от нея няма никаква следа. Сякаш е изчезнала вдън земя.

Очите на Джакс веднага потърсиха Алекс. Той се усмихна почти недоловимо на неизречения въпрос в погледа ѝ. Тъгълчетата на устата ѝ се извиха в невидима за другите усмивка. Но това му показа, че е разбрала, че той има общо с изчезването на сестрата.

Но след това ѝ се наложи да затвори очи от усилието да се повдигне поне мъничко на пръстите на краката си, за да си поеме въздух. Алекс виждаше колко отчаяно се бори тя с паниката, разбираше, че скоро няма да може да диша.

— Може би нещо я е накарало да се върне — предположи Хенри.

Останалите също започнаха да изказват предположения защо сестра Алис би си тръгнала, без да спомене каквото и да било. Накрая, изглежда, всички се съгласиха, че тя често върши разни неща, без да дава обяснения на другите. Така че внезапното ѝ изчезване в крайна сметка не бе изненада за никого.

Докато Алекс беше кротък и покорен, никой не му обръщаше внимание. Той искаше да е сигурен, че Джакс е готова. Когато тя обърна очи, за да го погледне пак, леко ѝ смигна. Усмивката ѝ се разля още малко върху устните и клепачите ѝ се спуснаха утвърдително. Алекс не беше сигурен дали тя е разбрала какво има предвид той, или просто беше окуражена от погледите му.

Загубил интерес към разговора за Алис, Хенри извади от джоба си автоматично ножче, като с това даде на всички да разберат, че е време да приключват. Натисна копчето с палец и извади острието с леко завъртане на китката. Единият от другите двама санитарии стори същото със своето ножче. Алекс видя, че сестрата е приготвила спринцовка.

Хенри използва върха на ножа си, за да накара Алекс да отстъпи няколко крачки назад.

— Сядай!

Сестрата бутна стола под него. Алекс се отпусна тежко. С периферното си зрение се опитваше да следи спринцовката.

Тревогата му внезапно се засили, когато другият санитар пристъпи плътно зад него и натисна стола. Санитарят с ножа отпред извади няколко „свински опашки“ от джоба си.

Алекс осъзна какво се готвят да направят.

— Побързай и го вържи за стола — каза Хенри. — С торазин или без, не искам да се безпокоя, че някой от двамата ще се освободи и ще стане труден за удържане, когато започнем да режем.

Изглежда нямаха намерение да чакат Юри да се появи. Макар това да означаваше, че щеше да се безпокои за един човек по-малко, Алекс не биваше да забравя, че Юри може да се появи всеки момент. Макар че, от друга страна, сестрата беше споменала, че са подранили. Може би Хенри искаше славата и Джакс да са само негови.

Алекс държеше под око санитаря пред себе си, в чиято ръка имаше нож. Той знаеше, че убийство се извършва с ръце.

— Сложи си ръцете зад гърба — изръмжа онзи и сграбчи Алекс за косата.

Даваше си сметка, че ако го завържат, няма да има никакъв шанс. Джакс също нямаше да има шанс.

Времето му беше изтекло и нямаше друг избор.

Спомни си уроците, които беше получавал от Бен като дете — предупрежденията, че невинаги можеш да избираш битката. Най-добре да я избегнеш, ако е възможно. Но дядо му също му беше казвал, че твърде често се случва да се окажеш замесен в битка, която не би искал да водиш — когато врагът те превъзхожда числено и разполага с по-добри оръжия. Това се случваше, защото обикновено човек би атакувал само когато е достатъчно убеден в собственото си превъзходство и в благоприятния за него изход.

Алекс си спомни, че като момче, което едва навлизаше в юношеството, това предупреждение го бе обезпокоило. Не изглеждаше честно. Той беше попитал Бен какво трябва да стори, ако изпадне в такова положение. Този въпрос се бе оказал началото на цяло едно ново ниво на обучение. Бен му отвърна, че в такива случаи понятието „честно“ не съществува. Единственият му шанс е бързината, изненадата и стремителното действие.

Хенри застана до санитаря със „свинските опашки“, който стоеше пред Алекс.

— Хайде да приключваме с това, за да можем да се заемем с нея.

Когато онзи пристъпи напред, Алекс се дръпна назад и опря в санитаря зад гърба си, сякаш се опитваше да се отдалечи от двата ножа пред себе си. Мъжът зад него го подпря, за да му попречи да плъзне стола назад. Точно както очакваше Алекс от него.

Сега вече нямаше избор. Щеше да има само една възможност.

Алекс повтори движението и натисна още малко с раменете си мъжа зад себе си. Онзи му противодейства, като го избута напред.

В пристъп на силна и необузdana ярост Алекс събра цялата си мощ, нададе боен вик, изпъна тяло и нанесе здрав ритник в гърдите на Хенри. Ударът беше достатъчно силен, за да потроши ребрата му. Онзи изгрухтя и политна назад.

Мъжът до Хенри беше толкова изненадан от рязкото движение, че за миг остана вцепенен. Това беше напълно достатъчно за Алекс. След като се бе справил с Хенри, докато всички останали бяха замръзнали от изненада и преди този зад него да е успял да го хване по-добре, Алекс скочи от стола и сграбчи ръката, която държеше ножа.

Докато стискаше в желязната си хватка китката на мъжа, той се гмурна под ръката му и му мина в гръб. После скочи и като използва цялата си инерция и сила, продължи да усуква ръката. Рамото излезе от ставата. Сухожилието се скъса с ужасяващо хрущане. Алекс се завъртя и дръпна ръката със себе си. За по-малко от един удар на сърцето рамото на мъжа бе така разкъсано, че ръката му стана напълно безполезна.

Единствено Джакс бе подготвена за внезапната атака. В мига, в който Алекс нападна санитаря с ножа и преди Хенри да е успял да се окопоти, тя обгърна тялото му с крака, като прикова ръцете към торса му, а глезените си склучи един в ДРУГ.

Мъжът с потрошената ръка нададе писък, който отекна оглушително в цялото помещение. Алекс издърпа ножа от безжизнено увисналата ръка. Уплахата, болката и внезапният обрат на събитията сякаш бяха вкаменили санитаря. За да не му даде време да дойде на себе си, Алекс тутакси заби отнетия нож три пъти един след друг в кръста на мъжа, като се целеше в бъбрека.

Накрая санитарят отвори беззвучно уста — острието беше намерило целта. Онзи се свлече на пода и започна да се гърчи, извадената му ръка просто си висеше, а другата отчаяно се опитваше да достигне фаталната рана на гърба. Докато мъжът падаше към пода, Алекс прекара ножа през гърлото му и прекъсна артериите, за да е сигурен, че го е убил.

В същия момент, още преди първият мъж да е докоснал пода, вторият санитар се втурна към Алекс, който отскочи встрани. Когато нападателят пропусна, подхлъзна се на кръвта и се блъсна със сила в стената, Алекс се извъртя, протегна се и преряза въжетата, на които висеше Джакс. Тя мигновено освободи ръцете си.

Краката ѝ бяха все така здраво склучени около Хенри, юмруците ѝ се вкопчиха в косата му, за да не я отхвърли той от гърба си. Като знаеше колко е изтощена, Алекс предположи, че тя едва ли ще успее да се задържи дълго така. За щастие, освен че беше счупил няколко от ребрата на Хенри, силният ритник го беше зашеметил достатъчно, за да може Джакс да го задържи неподвижен поне за момента.

Обаче Алекс знаеше, че едрият мъж ще се окопоти съвсем скоро и ще ѝ се нахвърли като разярен бик. Въпреки това той не успя да направи нищо повече от това да я освободи, преди да се обърне към онзи, който се бе блъснал в стената и сега тръгваше в контраатака, размахал ножа си.

С периферното си зрение Алекс забеляза, че докторът побягва към вратата.

Приклепна при едно яростно замахване на санитаря и ножът на мъжа пропусна лицето му с цяла педя. Алекс скочи и промуши противника си, като се надяваше да уцели мекото между ребрата му. Усети как острието се плъзна по костта на санитаря. Мъжът изкрещя и отскочи назад. Алекс искаше да пробие белия му дроб, но тъй като тялото на санитаря беше с едри мускули, не беше сигурен дали сравнително късото острие е проникнало достатъчно навътре.

Това забави мъжа само за секунда. Той отново нападна Алекс, като размахваше ножа, жаден за отмъщение. Алекс ловко избягна петшест свирепи мушкания. Той чакаше подходящия момент и когато мъжът отново посегна да го намушка, пристъпи напред в обсега на неговата атака и разряза китката му. Острието направи чист срез през опънатите сухожилия. Пръстите на мъжа моментално загубиха

способността си да хващат. От прекъснатите вени бликна фонтан от кръв.

Ножът изтрака върху плочките. Когато Алекс се наведе да го вземе, сестрата хвърли стола към него. Алекс приклезна. Столът се натроши на парчета от гърба му. Както беше обзет от ярост, болката от съприкосновението му се стори далечна и смътна.

Санитарят се възползва от случая и се претърколи под Алекс, като подкоси краката му. Сестрата се впусна от другата страна със спринцовка в ръката си. Преди да успее да я забие в тялото му, Алекс заключи в сгъвката на ръката си врата на санитаря, като това същевременно му послужи и за опора. Той използва теглото на мъжа, за да се завърти около него и да изрита ръката на сестрата, преди тя да забие инжекцията в него. Ударът счупи пръстите ѝ. Тя изпищя. Спринцовката излетя във въздуха.

Ръцете на Алекс бяха заети с едрия санитар. Беше все едно да се опитваш да удържиш едър и силен алигатор, който се гърчи и мята. Нараняванията му не бяха достатъчни, за да го извадят от строя — по-скоро го караха да се бори още по-ожесточено.

Алекс хвана собствената си китка, за да склучи хватката си около врата на едрия като бик мъж и да притисне сънната му артерия. Същевременно се наведе назад, издърпа го върху хълбока си и изви гръб, като така продължаваше да контролира и поддържа санитаря извън равновесие, използвайки собственото му тегло, за да увеличи натиска върху врата му.

Вече беше очевидно, че Хенри идва на себе си. Той се изви, за да се измъкне от хватката на Джакс. Тя падна по гръб недалеч от Алекс. Хенри тръгна към нея. Джакс го изрита в слабините. Ударът накара побеснелия санитар да се олюлее.

Когато Хенри инстинктивно се присви от болка, тя грабна ключовете от колана му. Алекс не можеше да гадае какво възнамерява да направи тя с тях, но се надяваше, че каквото и да е, Джакс ще се справи бързо, иначе въпреки очевидната болка, която изпитваше Хенри, щеше да я хване и да започне да ѝ чупи костите. Той беше достатъчно едър, за да прекърши врата ѝ дори и само с едната си месеста ръка, стига да успееше да я хване за гърлото.

Джакс отскочи встрани, извън обсега на ръцете му. Той я наричаше с всички мръсни думи, които имаше в речника си, докато

размахваше ръце в опит да я сграбчи.

Джакс издърпа ключовете и започна да навърта около ръката си тънката тел, на която бяха закачени, докато жицата се размотаваше и така завърташе Хенри, карайки го да губи равновесие. Когато телта стигна до края, тя грабна два от счупените крака на стола. Мигновено усука телта около краката, омотавайки всеки от тях по няколко пъти.

Когато Хенри замахна към нея, тя отскочи встрани и като стисна здраво импровизираните дървени дръжки, силно дръпна телта, закачена за колана му. Това го накара да се заклати и да се препъне на няколко пъти. Преди да успее да примигне, тя го заобиколи застана зад гърба му.

Джакс внезапно нахлузи примката от телта върху главата на Хенри и скочи върху гърба му, опря крак между лопатките и натисна с цялата си тежест. Нададе силен вик на ярост и използва всичката си сила, за да изправи свитото си тяло, като същевременно дърпаше импровизираните дървени ръкохватки.

Когато осъзна опасността, за миг месестите ръце на Хенри се вкопчиха в телта около гърлото му. Но беше вече твърде късно. Джакс изкрещя от усилието и телта се вряза в гърлото му. Очите на Хенри изскочиха.

Когато с крак върху гърба му Джакс дръпна дървените дръжки, които сама бе направила, още по-силно, жицата преряза сънната артерия, хранопровода и трахеята. Преряза всичко освен няколко поздравни сухожилия.

Когато повечето поддържащи мускули бяха прекъснати, главата му клюмна на една страна. Алекс видя, че телта е минала точно между двата прешлена и е прорязала диска.

Когато тялото на Хенри се олюля, сестрата изпищя. С крак върху гърба му и ръце, стискащи дървените дръжки, сякаш държеше юздите на някакво чудовище, Джакс продължи да язди високия санитар, докато той не се сгромоляса на пода. Ударът в пода беше силен. Най-силно изплющя главата му, като издаде отвратително пукане, когато се удари в пода. По белите плочки се разстла гъста червена локва.

В мига, в който Хенри падна, Джакс грабна ножа от ръката му и отскочи като котка от гърба на мъжа, като го използва за опора да се хвърли към сестрата.

Точно когато жената се обръщаше да побегне, Джакс скочи на гърба ѝ. Двете заедно полетяха напред. Преди да се ударят в пода, Джакс преряза гърлото на жената точно толкова ефикасно, колкото го бе сторила и с Бетани в леглото на Алекс.

Алекс не беше държал санитаря в хватката си дълго, но ръцете на мъжа вече се движеха бавно и слепешката, докато се опитваше да се бори за живота си. Когато размахваше ръце, китката с прерязаните сухожилия се клатеше безжизнено насам-натам. Битката приключи, когато санитарят загуби съзнание.

Алекс се възползва и изпъна крака си върху тялото на мъжа. След това използва положението си като лост, който му осигури необходимата сила, за да счупи врата на едрия санитар с едно бързо усукване.

Когато тялото на мъжа се отпусна безжизнено, Алекс се измъкна изпод него и се затича към Джакс. Тя тъкмо се надигаше от гърба на мъртвата сестра.

Когато видя Алекс, смъртоносната ярост в погледа ѝ моментално беше заменена със сълзи на облекчение. Тя обви ръце около врата му. Той също усети буца в гърлото си. Силата на прегръдката ѝ изразяваше без всякакви думи колко дълбоко беше облекчението ѝ.

Във внезапно настъпилата тишина звукът на дишането им тихо отекваше в банята.

— Добре ли си? — попита я Алекс, като притисна главата ѝ към рамото си.

— Не съм сигурна. Чувствам се така, сякаш излизам от някакъв мрачен кошмар. Не мога да го разбера. Чувствам се по-добре, но все пак усещането е странно, все едно съм загубила ума си, загубила съм себе си.

— Ще се справиш. Това е от силните лекарства, които ни даваха. Ефектът ще премине след ден-два. Просто стой до мен. Обещавам ти, че ще се справиш.

Тя кимна, сгушена в рамото му. Сега, когато отчаяната битка внезапно беше приключила, притокът на адреналин постепенно намаляваше. Ръцете ѝ около врата му се отпуснаха, силата ѝ сякаш се оттече. Гласът ѝ също беше слаб.

— Мислех, че всичко е свършило. Мислех, че ще умра, увиснала на това място. Но когато те видях, знаех, че всичко ще бъде наред.

Тя се усмихна, когато той я хвана за раменете и повдигна лицето й.

— Още не е свършило. Нужно ми е да останеш силна още известно време. Облечи се. Побързай.

Алекс намери ключовете на края на телта, която почти беше обезглавила Хенри, и побърза да ги откачи.

— Мисля, че сега вече знам как си се чувствал — каза Джакс, докато придърпваше джинсите нагоре по мускулестите си крака и опитваше да се облече колкото се може по-бързо.

— Как съм се чувствал ли? Какво имаш предвид?

— Когато дойдох да те спася в къщата ти и те заварих със смъкнати гащи.

Колкото и да беше невероятно, въпреки че навсякъде наоколо имаше кръв и въпреки че сърцето му все още биеше лудешки от ужас и ярост, Алекс се разсмя.

— Побързай — каза Алекс, като избягваше да гледа към полуоблечената Джакс. — Хофман вероятно вече е вдигнал тревога и търси помощ. Последното, което искам да ни се случи, е да ни хванат в капан тук.

— Юри също скоро трябва да се появи — напомни му Джакс, докато обуваше ботушите си. — Юри е опасен човек. Не е като тези двамата тук, нито дори като Хенри. Изключително ловък е с ножа.

— Да видим дали ще можем да се измъкнем, преди да ни се наложи да се безпокоим за него.

Джакс вече беше тръгнала още преди да е нахлузила черната си блузка. Алекс сложи ръка на кръста ѝ не само за да я насочва, докато приключи с трескавото обличане по пътя им към вратата, но и за да е готов да я подкрепи, в случай че тя залитне от изтощение. Дори не можеше да си представи как тя въобще се държи на крака, след като цяла нощ е трябвало да стои изправена на пръсти само за да успява да си поеме дъх. Вероятно беше на ръба на силите си.

— Какво се случи със сестрата, за която говореха, че е изчезнала? — попита Джакс, докато двамата надничаха предпазливо зад ъгъла.

— Удуших я.

— Предположих — рече тя, като все още се бореше да възстанови дишането си. — По-скоро те питам защо не са успели да открият тялото ѝ? Как си успял да го скриеш на това място?

Алекс приклепна до вратата, която беше останала отворена, след като докторът бе избягал. Той погледна към добре осветената баня. Изглежда нямаше никого. Обърна се отново към Джакс, която тъкмо изваждаше дългата си руса коса от черната блуза.

— Активирах линията на живота ѝ.

— Моля? — закова се на място Джакс.

— Изрязах онези символи на челото ѝ, както видях, че правиш ти. Когато приключих, тя изчезна.

— Алекс, това е сложна магия — Джакс го гледаше втренчено.
— Трябва да се направи по точно определен начин.

— Е, явно съм повторил символите достатъчно точно, след като свърши работа. Защо ме гледаш така?

— Упражнявах се в продължение на месеци, преди да успея да я направя както трябва. Не само трябва да бъде начертана съвсем точно, но и всяка част от нея трябва да бъде добавена в правилната последователност и в нужния момент. Как си успял да го запомниш?

Алекс сви рамене.

— Имам визуална памет. — Той потръпна и се наведе към нея.
— Нали не съм направил магия?

— Не — отвърна тя с лека усмивка, която го успокои. — Просто си активирал линия на живота, която вече е съществувала в нея. Не е необходима магия, за да го направиш, а само точната форма, с която да го активираш.

Тя погледна назад към стаята с душовете и четиримата мъртъвци, проснати върху плочките. Кръвта се стичаше към отводнителните канали.

— Мисля, че трябва да активирам линията на живота на тези тук. Не бихме искали телата им да бъдат открити. За нас ще е по-добре, ако техните хора се чудят какво се е случило — да се чудят къде са отишли те. Докато се разчуе, че са се върнали, ще имаме предимството, че останалите тук, в този свят, няма да са наясно какво е станало.

Когато тя махна косата от лицето си, той видя, че ръцете ѝ треперят. Нямахше представа колко сили са ѝ останали.

Алекс се съгласи с нея, но се страхуваше, че нямат време за това.

— Мисля, че ще е по-лошо, ако ни хванат в капан тук, вътре, и всичко започне отначало.

— Да, но какво би станало, ако... — Тя спря и се намръщи. — Не ти ли мирише на дим?

Алекс осъзна, че наистина е така.

— Да. Това не вестрае нищо добро.

Той сложи ръка около кръста ѝ, за да я подкрепи, докато вървяха през банята. На входа приклегнаха отново и се притиснаха плътно към стената, в случай че някой се появише на прага. С един пръст Алекс полека откряна вратата. Внимателно надникна към коридора, но

можеше да погледне само в едната посока — назад, към стаята на сестрите.

През полуотворената врата в банята нахлу по-силен мирис на дим.

— По-добре да видим какво става. Готова ли си?

— В коя посока ще тръгнем? — кимна Джакс.

Той погледна отново.

— Към стаята на сестрите — посочи с палец. — Искам да разбера какво гори. Тук са заключени много хора. Един пожар тук може да се превърне в истинско бедствие.

— Нека се придържаме към едната страна на коридора и да вървим приклекнали. Ако някой ни чака в засада, не искам да им дадем възможност да ни обградят.

Когато Джакс кимна, Алекс хвана ръката ѝ, за да я държи близо до себе си, докато се промъкваше през вратата. Като оставаха наведени, те бързо тръгнаха към края на слабо осветения коридор. И в двете посоки не се виждаше никой. Лампите в помещението на сестрите светеха. Алекс успя да различи зад стъклото сивкава мъгла от дим. Той се зачуди защо не се бе включила алармата за пожар.

Джакс го дръпна да спре. Дишаше тежко.

— Съжалявам. Трябва да си почина малко. Едва си движа краката.

Алекс ѝ помогна да седне и да се облегне на стената.

— Не е за вярване, че изобщо можеш да се движиш след всичко, на което си била подложена.

Тя затвори очи и се опита да си поеме дъх. Освен физическите мъчения все още беше под влиянието на частична доза торазин, която ѝ бяха дали, за да пречупят съпротивителните ѝ сили. Алекс бе намерил начин да не взема своите лекарства, но Джакс щеше да се нуждае от още доста време, докато прочисти напълно главата си.

— Почини си за момент. — Алекс сложи ръка на рамото ѝ. — Ще хвърля един поглед в стаята на сестрите. Искам да знам какво става.

— Не. — Тя го сграбчи за ръката и я стисна, сякаш животът ѝ зависеше от това. — Трябва да останем заедно. Вече се чувствам по-добре. Да тръгваме.

Изглеждаше изтощена, но Алекс осъзна, че в дрогираното състояние, в което беше тя, на странното място и в странния свят, в който се намираще, Джакс сигурно беше ужасена да не остане сама, особено сега, когато беше толкова слаба. Най-много от всичко му се искаше да я вземе в прегръдките си, да я защити и да ѝ осигури безопасност. Но те не бяха в безопасност или поне все още не бяха.

Той осъзна, че вероятно тя е права — трябваше да останат заедно. Ако се случеше нещо, Алекс не знаеше дали Джакс ще има достатъчно сили да се защити сама. Въпреки че тя не спираше да го изумява.

— Ако имаш нужда да спрем, за да си поемеш дъх, просто ми кажи. Разбрахме ли се?

Джакс кимна и се изправи до клекнало положение. С приближаването си до помещението на сестрите те приклегнаха така, че да не се виждат от прозореца. Алекс чуваше пукането на пламъците от другата страна на вратата.

Когато предпазливо се надигна, за да хвърли поглед вътре, не видя никого на гишето. Пробва различните ключове, докато намери подходящия. Бавно го превъртя, като се опитваше да издава възможно най-малко шум.

Щом успя да отключи вратата, отново хвърли бърз поглед през стъклото. Отново не видя никого, затова отвори вратата и се плъзна вътре. От дима му залютя на очите. Едва потисна напирещата нужда да се закашля. Все така наведени, двамата влязоха.

Алекс надникна над гишето и видя, че доста по-навътре в стаята докторът трескаво облива с някаква течност огъня, който вече пламтеше между редовете с папки. Един санитар сваляше папките от рафтовете и ги хвърляше върху горящата купчина, докато докторът ги поливаше с течността.

Алекс се върна при стената до вратата, извън полезрението на двамата мъже, които правеха всичко възможно да запалят това място, и дръпна ръчката на пожарната аларма. Нищо не се случи. Той вдигна поглед към пръскачките. Не работеха. Вдигна телефона, за да набере 911. Линията беше прекъсната.

Джакс се вмъкна през вратата. Алекс клекна до нея.

— Какво става? — прошепна тя. — Какво гори?

— Запалили са огън, за да унищожат папките. — Той говореше съвсем тихо, макар звукът от огъня да го заглушаваше. — Пожарната аларма не работи и телефонът е прекъснат. Очевидно са били готови да унищожат цялото това място, за да прикрият следите си, ако нещо се обърка. Докторът се паникьоса и е задействал процедурата.

Двамата се надигнаха само толкова, че да могат да надникнат над гишетото. Алекс видя, че огънят вече се е разгорял силно и бързо се разпростираше. Щеше да е трудно да бъде угасен.

Той се огледа наоколо и забеляза един пожарогасител, закачен на стената, но се усъмни, че ще е достатъчно голям, за да свърши някаква работа. Беше сигурен, че в болницата има пожарни маркучи. Не знаеше къде се намираха, но предположи, че вероятно са в дъното на помещението за сестрите.

Алекс знаеше, че трябва да угасят огъня, в противен случай цялата сграда щеше да пламне. Опита се да се сети къде другаде можеше да има още пожарогасители. В отделенията нямаше, защото на пациентите не можеше да се има доверие. Пожарогасителите бяха тежки и можеха да бъдат използвани като оръжие.

Докторът хвърли още от запалителната течност върху пламтящата купчина от папки върху пода, докато накрая бутилката се изпразни. Изглеждаше като бутилка от аптека, вероятно беше спирт. Докторът извади друга от джоба си и я хвърли върху полиците. Бутилката се пръсна при удара в стоманените рафтове и течността се разля чак до палките. По рафтовете нагоре изригна пламък, огънят бучеше, пукаше и вече почти облизваше тавана.

Когато се обърна, Алекс видя Джакс на пода. Първата му мисъл беше, че е припаднала от изтощение. Тя се опита да стане, опряна на ръцете си. Изглежда нямаше да успее.

Осъзнал, че нещо не е наред, Алекс се наведе към нея, за да ѝ помогне. Едва тогава с крайчеца на окото си мярна сестрата зад себе си.

Почти в същия миг усети остро убождане в левия хълбок. Мигновено осъзна с вледеняваща тревога и ужас какво е сторила тя.

Почти едновременно с това, преди да успее да реагира, тежък стол описа дъга във въздуха и се стовари върху сестрата, като я просна на пода.

Докато Алекс издърпваше спринцовката от хълбока си, той с изненада установи, че човекът, хвърлил стола, е майка му. При това точно навреме. Сестрата тъкмо беше започнала да натиска буталото на спринцовката, когато столът я цапардоса. Част от лекарството проникна в тялото му, но далеч не всичкото.

Майка му току-що му спаси живота.

— Сестрата я удари — каза Хелън и посочи към Джакс на пода.

— Мамо...

От мрака зад гърба ѝ изскочи санитар и я стисна за гърлото. Тя изкрещя и Алекс скочи към мъжа. Още докато беше във въздуха, видя, че е твърде късно.

Майка му се строполи мъртва на пода, докато Алекс прелиташе над нея към мъжа, който току-що ѝ беше счупил врата.

Онзи направи грешката да се опита да хване Алекс. Очакваше, че ще се бият с голи ръце. Не очакваше нож.

Очите му се облециха от изненада, когато острието се заби дълбоко в долната част на корема му. Алекс със сила плъзна ножа нагоре, разряза плътта чак докато удари в ребро.

Алекс избута встрани отпуснатия труп и падна на колене до майка си. Известно време гледаше потресено безжизнената ѝ фигура, неспособен да реши как да реагира. Съзнанието му беше празно.

Джакс се появи зад него. Ръката ѝ завъртя главата му встрани.

— Нищо не можеш да направиш.

Алекс стоеше на колене до тялото на майка си, потресен от внезапната ѝ смърт. Когато Джакс извърна лицето му встрани от ужасната гледка, той вдигна поглед към очите ѝ — очи, които знаеха какво изпитва той и му съчувстваха за дългото пътуване към мрака, което започна, когато тя влезе в живота му.

Алекс внезапно дойде на себе си, когато забеляза кръвта, която покриваше дясната страна на русата ѝ коса.

Той протегна ръка, хвана я за брадичката и леко завъртя главата ѝ, за да може да я погледне.

— Сигурна съм, че изглежда по-зле, отколкото е всъщност — каза тя. — Просто бях зашеметена за момент — това е всичко.

Не кървеше много и очите ѝ не се движеха мудно. Не изглеждаше дезориентирана или объркана. Алекс не беше експерт, но му се стори, че тя не е сериозно наранена. Мъчението с висенето под душовете, на което беше подложена, продължаваше да го безпокои много повече.

Алекс знаеше, че не може да седи тук и да оплаква майка си — иначе и двамата щяха също да умрат. Майка му току-що му беше спасила живота. Не можеше да позволи саможертвата ѝ да остане напразна.

Трябваше да се бори със замайването, причинено от лекарството, което сестрата успя да му инжектира частично. Беше само част от дозата в шишенцето, но все пак достатъчно, за да причини забавяне в мисленето му. Трябваше да се насили да се съсредоточи, да се движи и да действа.

Мисълта му се върна към непосредствените им проблеми. Беше нощ. Пациентите спяха. Трябваше да предупреди всички хора в болницата или те най-вероятно щяха да се окажат в капан в горящата сграда.

Недалеч от него, на пода, санитарят лежеше на една страна, притиснал с две ръце корема си в опит да държи тежката рана

затворена.

— Моля — простена той, — помогнете ми.

Алекс не му обърна внимание и откачи пожарогасителя от стената. През това време Джакс възседна сестрата, която я беше зашеметила и се бе опитала да инжектира на Алекс каквото имаше в спринцовката. Преди онази да дойде на себе си, Джакс преряза артериите от двете страни на врата ѝ, така че бързо да умре от загуба на кръв.

Тя обърна тялото ѝ и набързо изряза символите на челото ѝ. Когато жената изчезна, Джакс вдигна поглед към него.

— Предполагам, че това ни дава някои отговори. Изглежда, че тук работят много хора от моя свят.

Той се зачуди колко ли дълбоко бяха навлезли пипалата на този друг свят в неговия собствен. Обаче нямаше време да разсъждава върху това. Тръгна към огъня с пожарогасителя в ръка.

След като зави зад ъгъла, Алекс се затича към лавиците и издърпа щифта на пожарогасителя. Знаеше, че ако изобщо иска да има някакъв шанс да угаси пожара, трябваше да действа бързо. Съмняваше се, че един пожарогасител ще е достатъчен, но това беше всичко, с което разполагаше в момента.

Насочи крайника и натисна ръчката. Нищо не се случи. Пожарогасителят не работеше. Изправен срещу буйните пламъци с празен пожарогасител, той се почувства ужасно безпомощен.

Когато вдигна поглед, се изправи лице в лице с доктор Хофман.

— Алекс... ти не разбираш — докторът вдигна умолително ръце, като се опитваше да накара Алекс да спре и да го изслуша.

Алекс изскърца със зъби и фрасна мъжа в лицето с дъното на пожарогасителя. Докторът изстена, уплашено покри лицето си с ръце и се олюля назад. Кръвта от очите му се стичаше между пръстите и го заслепяваше. Той размаха слепешката едната си ръка, докато се опитваше да намери нещо, на което да се опре. Спъна се и падна назад по гръб върху горящите папки.

Когато се блъсна в рафтовете отстрани, една бутилка със спирт в джоба му се пръсна на парчета. Панталоните му се напоиха с течността и избухнаха в пламъци. Когато той скочи на крака, огънят със свистене обхвана бялата му престилка. Буйните оранжеви пламъци налапаха лицето му. Писъците му се извисиха с една октава по-високо.

Санитарят, който вадеше папките, чу писъците и дотича иззад втория ред от рафтове, където гореше документите. Алекс развъртя пожарогасителя. Дори през шума от пожара успя да чуе ясното звънтене, когато при удара на тежкия метал в черепа на санитаря костта хлътна навътре.

— Алекс! Побързай! — Джакс сграбчи ръката му и го задърпа назад. — Трябва да изкараме хората оттук, преди всички да са изгорели.

— Почакай. Може би тук има пожарен маркуч и ще мога да изгася огъня.

Без да дочака отговора ѝ, той се затича покрай рафтовете към задната част на помещението. Разрастващите се пламъци се надигаха и облизваха тавана. Откри маркуча на стената близо до стълбището.

Той откачи маркуча от стената и завъртя крана, за да пусне водата. Не потече никаква вода. Развъртя крана до дупка. Отново нямаше вода. Бяха спрели противопожарните маркучи заедно с пръскачките.

Като ръмжеше от гняв, Алекс изтича обратно и намери Джакс, която затваряше очите на майка му, коленичила до тялото ѝ.

— Съжалявам, Алекс — вдигна поглед към него тя. — Де да можеше да не я оставяме по този начин.

— Знам — кимна той и я хвана за ръката. — Хайде, трябва да отворим пожарните изходи и да изкараме хората оттук или те ще се окажат в капан.

Засега Алекс остави вратата към мъжкото крило затворена, с надеждата, че ще попречи на огъня да се разпространи. Двамата се затичаха по коридора на женското отделение.

— Събуди хората във всяка стая. Кажи им, че има пожар и че трябва да бягат. Ще отида да отключа пожарния изход. Изпрати ги нататък.

Джакс кимна и тръгна към първата стая, докато той продължи нататък.

— Пожар! — изкрещя Алекс колкото му глас държеше, като се надяваше, че поне няколко от жените ще се събудят.

Така и стана. Докато стигне до вратата, вече можеше да види жени, които излизаха по нощници от стаите си, за да видят какви са тия викове.

При вратата Алекс трескаво се опитваше да намери подходящия ключ. Накрая го откри и отключи вратата. Отвори я и размаха ръце, за да даде сигнал на жените, които бяха по-навътре в залата.

— Идвайте! Пожар! Всички навън!

Няколко от жените тръгнаха надолу по коридора, но повечето просто стояха и гледаха. Джакс излезе от една стая, като тласкаше пред себе си две жени. По пътя събираше и други, като ги подбутваше и подканяше да побързат.

Алекс започна да влиза в стаите, които бяха от страната на коридора срещу Джакс, като издърпваше жените от леглата им и ги повеждаше към пожарния изход. За кратко време изкараха по-голямата част от болните през вратата, предназначена да бъде използвана в случай на пожар.

— Хайде, трябва да отворим мъжкото крило. — Алекс хвана Джакс за ръката.

— Не мисля, че всички жени излязоха. Някои избягаха от мен и се скриха.

Алекс можеше да види как пламъците вече почти достигат гишето в стаята на сестрите.

— В тази сграда има девет етажа. Нямаме време да сторим повече от онова, което вече направихме. Трябва да не спираме да се движим и да изведем колкото се може повече хора. Надявам се, че като слезем към другите етажи, където хората не са с толкова сериозни психически отклонения или пък толкова упоени, ще успеем да накараме някои от тях да ни помогнат. Но времето ни изтича.

Алекс отключи пожарния изход в края на коридора на мъжкото крило, докато Джакс започна да буди мъжете пациенти. През цялото време Алекс крещеше: „Пожар!“

След като двамата изведоха мъжете към пожарния изход, като им казаха да слизат надолу, където щяха да са в безопасност, Алекс и Джакс се върнаха към центъра на сградата. Огънят, който вече беше плъзнал и по тавана, бе прескочил стените на стаята на сестрите и сега вървеше към отделенията от двете страни.

По тавана се носеше на талази задушлив черен дим. Докато тичаха към централната част на сградата, Алекс можеше да види ярките жълто-оранжеви езици на пламъците, които проблясваха през

мазния черен дим. Боята по стените се издуваше на мехури, пукаше се и се набръчкваше.

Алекс не можеше да повярва колко бързо пожарът беше излязъл извън контрол и колко горещо беше станало. Точно след като изведоха мъжете през пожарния изход, димът, който се носеше по тавана, се бе спуснал до половината от височината на стената. Алекс се безпокоеше пламъците да не ги хванат в капан, но знаеше, че димът също е смъртоносен. От него човек можеше да изпадне в безсъзнание.

Като дърпаше Джакс за ръка, Алекс се насочи към помещението на сестрите. По това колко усилие трябваше да вложи да я подканва да побърза, той разбра, че тя е на края на силите си. На няколко пъти Джакс се препъна. Лекарствата пречеха и на него да бърза достатъчно. Надяваше се, че тя няма да припадне. Той не знаеше какво би правил, ако това се случеше.

През гишето, от другата страна на стаята на сестрите, той видя тялото на майка си. Вече нищо не можеше да направи за нея. Имаше хора, които все още бяха живи, които щяха да загинат, ако той не я оставеше и не се опиташе да им помогне да стигнат до безопасно място. Знаеше, че е логично да стори това, но ненавиждаше усещането, че постъпва жестоко с нея.

— Помогнете ми — умоляваше ги санитарят, който лежеше до майка му. — Моля ви... не ме оставяйте.

Той лежеше на едната си страна и с двете си ръце придържаше вътрешностите си. Лежеше неподвижно и сковано, страхувайки се да помръдне.

Това беше мъжът, който уби майка му. Той без всякакво колебание беше убил безпомощна жена. Сега, когато се страхуваше за собствения си живот, бе стигнал дотам да моли за милост. Алекс срещна за кратко умолителния му поглед и след това бързо продължи нататък. Определено не беше в настроение да проявява милосърдие.

Наложи се да обходят сервизното помещение, за да минат покрай пламъците и да стигнат до вътрешното стълбище в дъното. Алекс накара Джакс да спре, докато обмисляше отново плана си да слязат до всеки отделен етаж и да предупредят хората там за пожара. Джакс се облегна на стената и затвори очи, докато се опитваше да си поеме дъх.

Алекс осъзна, че няма как да знае колко души от персонала участват в заговора на доктор Хофман. От това, което беше видял

досега, можеше да предполага, че всеки от тях може да е замесен.

Може би чакаха в засада някъде долу.

Беше твърде вероятно Хофман да бе предупредил персонала, преди да започне да гори папките с документи. Може би бяха подпалили и долните етажи.

— Мислиш ли, че е възможно всички, които работят тук, да са от твоя свят? — попита той Джакс.

— Не знам, Алекс. — Тя отвори очи и опита да се съсредоточи. — Предполагам, че е възможно. Знаем, че идват тук от доста време насам. Възможно е с времето да са проникнали в цялото място. Но защо?

— Доктор Хофман е получавал заповедите си от Седрик Вендис. Може би те не просто са се опитвали да измъкнат информация от майка ми. Може би са използвали това място, за да получават информация за други хора, когато имат нужда от това. В крайна сметка те държаха и двама ни тук в опит да разберат какво знаем.

— Възможно е — съгласи се тя и прокара пръсти през косата си, опитвайки се да обмисли думите му. — Знаем, че отдавна работят върху неща от този свят, но не знаем до каква степен се простира влиянието им. Имали са предостатъчно време да устроят тази болница като място за разпитване на хора. От онова, което видях досега, това място със сигурност им е осигурило уединението, анонимността и прикритието, което им е било необходимо.

— Тогава няма как да разберем колко души от персонала са замесени — каза Алекс, разсъждавайки на глас. — От онова, което знаем, може и всички да участват.

— Не знам какво да ти отговоря. — Джакс се опита да се отърси от голямата умора, изписана на лицето ѝ.

— От онова, което видях, изглежда, че повечето хора, работещи тук горе, на този етаж, са били от твоя свят. Други като Хофман са им сътрудничели. Това е голямо учреждение. Най-горните два етажа са сравнително малки, но долните се простират по дължината на цялата пресечка. Има много различни служби за психическо здраве. Възможно е те да са ограничили дейността си до този етаж и може би онзи под него. Както са заключени, са могли лесно да контролират всичко. Може би доктор Хофман се е грижел за упражняването на този контрол.

— Но по-добре да не приемаме, че това е така със сигурност — погледна го Джакс.

— Предполагам, че си права.

Ако участваха и други хора, те може би търсеха него и Джакс. Ако слезеха до стаята на сестрите на долния етаж, може би щяха да ги хванат и двамата. Но тъй като алармата не работеше, много невинни хора можеха да загинат в огъня. Опита се да измисли какво да направи.

Внезапно осенен от идея, Алекс отиде в сервизното помещение и взе от закачалката две бели престилки. Изглеждаха като лабораторни, от онези, стигащи до средата на бедрото.

— Това може да ни помогне да ги заблудим — подаде едната престилка на Джакс.

Закопчаха новите си одежди по пътя към стълбището. На Алекс му беше нужно отчайващо дълго време, докато намери правилния ключ измежду десетките други на дебелия връзка. Накрая успя да отключи вратата към стълбището. Щом като излязоха на стълбите, той заключи здраво вратата, като се надяваше, че това ще забави разпространето на огъня.

Джакс го следваше неотстъпно надолу по стълбите към съдбата, която ги очакваше там.

Алекс отключи вратата на осмия етаж и се затича покрай сервизното помещение и мястото с наредените върху рафтове папки.

Не видя никакъв огън. Това поне беше добър знак.

Няколко сестри се обърнаха, когато чуха приближаването на Алекс и Джакс.

Една от тях се намръщи и пристъпи напред, препречвайки им пътя.

— Кои, по дяволите, сте вие...

— Пожар! — изкрещя Алекс. — Горният етаж гори! Пламъците вече плъзнаха по тавана. Целият горен етаж гори. Отворихме пожарните изходи и изведохме всички, които успяхме.

— По-добре да ида да проверя — рече една от сестрите.

— По-добре да евакуирате целия етаж! Направете го веднага!

— Не сме чули никаква аларма — възпротиви се първата сестра. — Не можем да евакуираме цяла сграда със специални мерки за сигурност — особено след като не знаем кои сте вие.

Като скърцаше със зъби от отчаяние, Алекс изтича до стената и дръпна ръчката на противопожарната аларма. Нищо не се случи.

— Виждате ли? Алармата не работи. Побързайте! Пожарът излезе от контрол. Трябва веднага да изкарате всички навън!

Една от сестрите на гишето вдигна телефона и натисна един след друг различни бутони.

— Телефонните линии не работят. — Гласът ѝ прозвуча уплашено.

Алекс грабна пожарогасителя от стената. Издърпа щифта и натисна ръчката.

— Не работи. — Той го вдигна, като продължаваше демонстративно да натиска ръчката. — Виждате ли? Горе пожарогасителят също не работеше. Пръскачките не работят. Няма начин как да се борим с огъня или дори да го забавим. Хората тук,

вътре, имат само един шанс — трябва да бъдат изведени навън, и то незабавно!

— В кой отдел работите? — първата сестра го погледна намръщено. — Кой сте вие?

— Размърдайте се или всички ще изгорите живи! — изкрещя Алекс.

Тонът му ги накара да променят поведението си и да се затичат към заключените врати от двете страни на коридора. Една от сестрите изтича към стълбището, от което бяха дошли Алекс и Джакс. Докато две от останалите сестри вадеха ключове от джобовете си и отключваха вратите, Алекс забеляза дамска чанта върху по-ниския плот зад по-високото външно гише.

Грабна я и изсипа съдържанието ѝ на масата. Отвътре изпадна мобилен телефон. Веднага щом получи сигнал „свободно“, той започна да натиска бутоните.

— Деветстотин и единайсет. Какъв е спешният случай?

— В психиатричната болница „Майката на розите“ има пожар.

— Какъв е адресът?

— Това е старата болница на Тринайсета улица. — Алекс притисна пръсти към челото си, опитваше се да мисли. — Не знам точния адрес.

— Виждате ли пламъци или дим?

— Вътре в сградата съм. Пожарът е на най-горния етаж.

— Колко обширен е пожарът?

— Целият най-горен етаж е в пламъци. Пожарните аларми не работят. Пръскачките и пожарните маркучи също не работят. Трябва ни пожарна веднага!

— Вече са на път, господине. Как се казвате?

— Трябва да помогна на персонала да изкара хората от тук! — Алекс не обърна внимание на въпроса. — Побързайте, докарайте тук пожарните коли!

Той захвърли телефона на гишето, без да го затваря. Видя как сестрите в отделенията вдигаха пациентите на крака. Отправи се към стълбището в задната част, за да слезе на по-долния етаж. Джакс беше плътно зад него. На вратата на стълбището срещна една от сестрите, която се връщаше обратно от горния етаж. Лицето ѝ беше почти толкова бяло, колкото и престилката ѝ.

— Там, горе, има плътна стена от пламъци!

— Стара сграда като тази ще изгори като факла — предупреди я той. — Помогнете на всички да излязат. Нямаме много време. Аз ще отида да предупредя долните етажи.

— Добре — кимна тя.

— Операторът от деветстотин и единайсет е на мобилния телефон там. — Алекс посочи към гишето. — Кажете му името си и че работите тук. Потвърдете, че пожарът е излязъл извън контрол. Вземете телефона с вас и не прекъсвайте връзката, но помогнете на всички да излязат през пожарния изход, след това ги последвайте и помогнете на хората от деветия етаж, които вече са долу.

Жената сграбчи телефона и с едва сдържана паника в гласа започна да разказва на оператора за пожара и за това как животът на няколко стотици хора е в опасност. Каза на оператора да изпратят и линейки, защото се очакваше, че ще има пострадали. Алекс не изчака да чуе останалата част от обясненията ѝ. Той се затича към стълбите, като дърпаше Джакс зад себе си.

Точно когато влетяха през вратата на стълбището, един останал без дъх и със зачервено лице санитар тъкмо изкачваше последното стъпало. Алекс спря с пързаяне и се отдръпна назад, когато мъжът започна лудо да размахва ножа си.

Алекс улови ръката с ножа и я изви, като същевременно завъртя нападателя около себе си, след това го блъсна с лице надолу по стълбите. Санитарят се затъркаля, докато накрая не спря с удар в далечната стена на следващата площадка между етажите. Джакс скочи след него надолу по стълбите и заби ножа си в гърба му пет-шест пъти, преди да е имал възможност да се изправи. Веднага щом тя ликвидира санитаря, двамата бързо заслизаха по останалите стъпала до следващия етаж.

Сестрите на седмия етаж бяха също толкова изненадани, но вероятно тъй като хората в тяхното отделение не бяха заключени, се оказа по-лесно да бъдат убедени. Като видяха, че алармата, телефоните и пожарогасителят не работят, започнаха да действат, без да губят повече време. Една от сестрите звънна на деветстотин и единайсет от мобилния си телефон, докато другите събраха група от санитарии и друг персонал, които да им помогнат да съберат хората от отделенията.

За разлика от горните два етажа, вратите тук не бяха заключени. Отделенията на седмия етаж бяха също така много по-големи и се простираха извън рамките на осмия и деветия етаж, като покриваха цялата площ на старата сграда. Персоналът също беше повече.

— Пожарната е на път — докладва сестрата, която говореше по телефона.

— Познавате ли хора в други части на болницата? — попита Алекс и тя кимна в отговор. — Обадете им се. Накарайте всеки с мобилен телефон също да се обади на тези, които той познава. Тъй като алармата не работи, хората в другите части на болницата трябва да бъдат предупредени по някакъв начин. Обадете се на всички, на които успеете, и им кажете да изведат пациентите от болницата.

Преди тя да успее да зададе каквито и да е въпроси, Алекс се затича обратно към стълбището. Двамата с Джакс едва успяха да спрат на най-горното стъпало. Макар и да не ги виждаше още, той чу трополене на много мъжки крака, които се изкачваха по стълбите. Откъслечните думи, които долови, бяха недвусмислен знак, че търсят него и Джакс. Един от мъжете ги нарече „затворниците на Вендис“.

Без да се замисля, Алекс завъртя Джакс около себе си и я блъсна в посоката, от която бяха дошли. Щом излязоха от помещението на сестрите, той я стисна за ръката и двамата затичаха по слабо осветения коридор. Тя едва успяваше да го следва. Краката ѝ се движеха некоординирано. Той си даде сметка, че мускулите ѝ са толкова изтощени, че вече не я слушат.

— Дръж се още малко — опита се да я окуражи той и да я мотивира да продължи напред.

Докато тичаха надолу по коридора, той погледна назад през рамо и видя група мъже, които нахлуха в коридора, но бяха твърде далеч, а и беше твърде тъмно, за да различи лицата им. По броя им обаче Алекс отсъди, че навярно са санитарни, които досега не бе срещал. Това потвърди подозрението му, че са замесени повече хора от работещите на деветия етаж.

Алекс леко забави ход, като се постара да изглежда, че по-скоро оказват първа помощ на нуждаещите се, а не че се опитват да бягат. Разчиташе, че белите престилки, които носеха, ще им помогнат да объркат преследвачите си.

Двамата с Джакс помагаха на сестрите, като нахълтваха в стаите, издърпваха хората от леглата и след това ги насочваха към пожарния изход. Джакс бързо и решително подканяше хората да се движат, като същевременно успяваше да им съчувства и помага. Още повече го впечатли това, че по погледа ѝ личеше как продължава да се бори и с действието на медикаментите в тялото си. Той много добре знаеше какво ѝ коства това — нали и той самият трябваше да се справя със същото.

Хората следваха указаната посока, докато Алекс спокойно, но настоятелно ги подканяше да побързат. Тези пациенти бяха много по-осъзнати и будни, отколкото хората на деветия етаж. Алекс насочваше нарастващото множество към пожарния изход, като той самият и Джакс се смесиха с тълпата уплашени хора. Видя, че мъжете се приближават по коридора, като претърсват всяка стая.

Когато излязоха през пожарния изход, ги посрещна хладен, нощен въздух. Усещането за свеж въздух никога не му бе носило такова удоволствие. Алекс осъзна с лека изненада, че се чувства зашеметен от облекчение, задето напускат това място. От дълго време се страхуваше, че никога повече няма да бъде свободен. Искаше му се майка му също да може да вкуси от тази свобода заедно с него.

Джакс се притисна по-близо до него, за да може да шепти в ухото му, докато слизат надолу по металните стълби заедно с може би още стотици други хора.

— Когато стигнем долу, ще трябва да тичаме, преди онези мъже да ни намерят. Не мисля, че са ми останали достатъчно сили, за да се боря с тях.

Забавиха ход на една площадка, придвижваха се сантиметър по сантиметър, тълпата се влачеше едва.

— Трябват ми ключовете от джипа — напомни ѝ той.

— Но ключовете са вътре. — Тя разбра какви мисли му минават през главата и очевидно идеята никак не ѝ хареса. — Значи искаш да се върнем вътре? Вече сме навън, нека просто се затичаме и да се махаме оттук.

— Едва стоиш на краката си. Колко далеч мислиш, че би могла да тичаш? Докъде ще стигнем пеша? Как ще се измъкнем? Не можем да се скрием — те ще ни търсят навсякъде. Трябва ни джипът, за да отидем колкото се може по-далеч.

Тълпата започна да се придвижва напред малко по-бързо, когато Алекс чу звук от чупене на стъкло. Вдигна поглед и видя как през прозорците на най-горния етаж изскачат огнени езици. Гъст дим се издигаше нагоре и изчезваше в мрака.

Видя и двама мъже, облечени в бяло, които разбутваха хората, за да слязат по-бързо по стълбите.

— Трябва да побързаме — прошепна той на Джакс.

Тя хвърли поглед нагоре и като видя онези, които бързаха да ги настигнат, застана зад Алекс, а той започна внимателно да разбутва хората, за да могат двамата да минат. Искаше да запази разстоянието между тях и преследвачите им, но същевременно не искаше онези да забележат, че двамата с Джакс се опитват да се измъкнат.

Извиняваше се на хората на стълбите, като повтаряше, че бърза да помогне на пациентите, които вече са стигнали долу.

Спускането по стълбите, макар да изпреварваха другите хора, сякаш им отне цяла вечност.

Алекс постоянно следеше за разстоянието между тях двамата и мъжете, които ги преследваха. Онези го скъсяваха непрекъснато, тъй като доста по-грубо отместваха хората от пътя си. Добре че като видяха белите престилки на Алекс и Джакс и чуеха непрекъснатите му обяснения, повечето хора правеха всичко по силите си, за да ги пропуснат.

Много от пациентите бяха вцепенени от страх, задето им се налагаше да са високо на разнебитената пожарна стълба, и то посред нощ. Стискаха перилата с такава сила, сякаш от това зависеше животът им, и се придвижваха напред бавно като охлюви. Те забавяха хората след себе си, които напиреха да слязат надолу. Джакс внимателно, но твърдо отстрани ръцете на мнозина от перилата и като ги окуражаваше и успокояваше, ги накара да се движат.

От мястото си високо на стълбата, измежду обърканите хора, за които това бе ужасяващо слизане, тя погледна тълпата от пациенти долу, които крещяха, плачеха, тичаха, мотаеха се безцелно или просто седяха наред суматохата. Дойде ѝ наум, че едва ли би могло да има по-хаотична сцена от психичноболни, които се опитват да се спасят от пожар. Тези хора с разстроени мозъци не можеха да се справят с елементарната, но изключително важна задача да се отдалечат от

горящата сграда. Може би половината от тях викаха за помощ и чакаха тя да се появи отнякъде, вместо просто да се махнат.

Като разбутваха уплашените хора на стълбите, Алекс и Джакс най-накрая успяха да се доберат до земята. Оказаха се в задната част на болницата между стотици други хора, които объркано се щураха насам-натам. На известно разстояние от тях се изливаха още пациенти от пожарните стълби в други части на сградата.

Неколцина санитарни сестри се опитваха да организират хората и да им кажат в каква посока да вървят. Имаше и пациенти в по-леко състояние, които също се опитваха да помогнат и да насочат останалите да се отдалечат от горящата сграда. Няколко луди, напук на всичко, се опитваха да си пробият път обратно нагоре по стълбата, срещу слизащата тълпа.

В един момент токът спря, всичко изгасна. Би трябвало да се включат аварийните генератори, но това не се случи. Светнаха само две акумулаторни лампи, които обаче бяха твърде далеч, за да осветят цялата задна част на болницата.

В почти пълния мрак пожарът, който бушуваше горе, изглеждаше още по-ужасяващ. Сега и осмият етаж беше изцяло обхванат от огъня. Алекс виждаше как по покрива пламъците стигат до централната част на сградата. Освен това забеляза, че и на петия етаж се е разбушувал пожар. Заподозря, че и той е бил умишлено запален, точно както и пожарът на деветия.

Стъклата на прозорците се пръснаха и парчетата се посипаха върху паникьосаните хора, които с писъци се разбягаха. Някои бяха улучени от стъклените късове. Окървавени хора викаха за помощ. Други се спъваха и падаха в мрака. Алекс и Джакс помогнаха на някои да се изправят, за да избягат.

Двамата продължаваха да вървят с потока от хора, който неспирно се изливаше от аварийното стълбище и се отдалечаваше от сградата. Алекс толкова пъти беше изминавал този маршрут, така добре познаваше неравностите на терена, вдлъбнатините и издутините около корените на огромните стари дървета, че вероятно можеше да го преходи и със затворени очи, затова мракът не представляваше пречка.

Сред бурното море от глави той съзря двама санитарни, които дойдоха откъм задния паркинг. Те разбутваха бягащите, като оглеждаха всеки един поотделно.

Алекс се изправи на пръсти и размаха ръка, за да привлече вниманието им. Съобрази, че няма да го разпознаят на трептящата светлина от пламъците и ще обърнат внимание само на бялата му престилка. Щом насочиха вниманието си към него, той бързо посочи в страни от болницата.

— Те са там! — изкрещя той. — Отидоха нататък!

Хитростта му свърши работа. Двамата мъже завиха в посоката, която той им беше посочил.

— Това беше доста рисково — повдигна вежди Джакс.

— Не толкова, колкото ако ни бяха хванали.

Когато стигнаха до металната входна врата, той леко я дръпна. Беше заключена. Започна да пробва ключовете един по един, тъй като не знаеше дали Хенри е имал ключ за външната врата. Четвъртият ключ стана.

Алекс спря, колкото да погледне през рамо към Джакс.

Тя отвърна на погледа му.

— Няма да остана да чакам тук — каза тя, преди той да е успял да го предложи. — Побързай. Да вземем онова, от което имаш нужда, и да се махаме, преди онези мъже да са ни открили.

Алекс отвори вратата точно толкова, колкото двамата да се шмугнат вътре. По-нататък по коридора, леко в страни, мъждукаше аварийна акумулаторна лампа. Знакът за изход над вратата зад тях светеше и хвърляше зловещ червеникав отблясък върху коридора, но поне им осигуряваше някаква светлина, на която да виждат. Внезапната тишина, която ги обгърна вътре, беше изнервяща.

Алекс усети миризма на газ.

Хвърли поглед надолу по тъмния коридор, в края на който знаеше, че се намират кухните, но не успя да види нищо.

— Трябва да са оставили отворена газовата инсталация — прошепна той на Джакс.

— Какво следва от това?

Той я погледна и осъзна, че тя няма как да знае какво има предвид. Също така си даде сметка и за силното въздействие на лекарствата върху организма му. Докато вървеше през слабо осветеното помещение към металния детектор, ѝ обясни:

— Природният газ се използва в кухните, във фурните и печките, за да създава огън. Силно запалим е. Ако не е контролиран и

достатъчно количество от него навлезе във въздуха, може лесно да избухне.

— Тогава трябва веднага да се махаме от тук.

— Права си. Но преди това трябва да си взема ключовете.

Джакс заобиколи металния детектор и застана да чака до бюрото, където обикновено седеше Дорийн, докато Алекс обикаляше пипнешком в мрака и накрая успя да намери масата до стената. Опипа плота и напипа самотна пластмасова купичка. Обходи я с пръсти отвътре и за огромно облекчение установи, че ключовете, заедно с джобното му ножче, все още са там.

— Намерих ги.

— Алекс!

Той се завъртя и видя силуета на Дуейн очертан на фона на червената светлина на изхода. Мъжът излезе от мрака, размахал полицейска палка. В момента, в който Алекс приклекна, Джакс дръпна синята химикалка от папката, към която беше закачена, и скъса връвта.

Преди Алекс да е успял да клекне докрай, за да избегне удара на палката, Джакс заби химикалката три пъти един след друг в гърлото на пазача. Онзи изкрещя и вдигна ръце към гърлото си, докато едновременно с това се обръщаше да я нападне. Това беше грешка. В момента, в който той вдигна палката, Джакс му избоде очите с две светкавични мушкания. Преди да успее да изкрещи, Алекс го нападна изотзад. Той хвана мъжа за челюстта и я изви с цялата си сила, докато не чу противното хрущане на костта и сухожилията. Остави отпуснатото тяло на Дуейн да се свлече на пода.

— Защо не използва ножа? — попита я той, когато тя пусна окървавената химикалка на пода.

Тя изглеждаше готова да избухне в сълзи.

— Пръстите ми са вкочанени. Не вършат много добра работа. — Тя направи неопределен жест. — Трябва да съм изпуснала ножа някъде.

Алекс я хвана през кръста, щом видя, че тя залита.

— Всичко е наред. Ще можеш да си починеш, щом стигнем до джипа. Като поспиш и действието на медикаментите премине, ще се чувстваш по-добре.

— Не съм сигурна, че ще се справя, Алекс.

— Разбира се, че ще се справиш. Ще ти помогна. — Опита се да звучи по-уверено, отколкото се чувстваше.

— Чух, че споменаха, че Дуейн чака Юри, за да го пусне да влезе.

— И аз го чух — кимна Алекс. — Намерих ключовете. Да се махаме, преди Юри да се е появил или преди всичко да е хвъркнало във въздуха. Направихме каквото можахме.

Докато Алекс бързаше с Джакс по тротоара, в нощта се носеше вой на сирени. Десетина коли на Бърза помощ се бяха събрали около „Майката на розите“. Червеникавооранжевите отблясъци на пожара озаряваха ниските облаци. Алекс съзираше сред дърветата пращящите потоци горещи жълти искри, които се издигаха нагоре през носещия се на талази черен дим. От време на време към облаците изригваха огромни огнени езици.

Звукът от сирените подгони спящите доскоро хора да излязат от къщите си, за да видят какво става. Целият квартал бе осветен от червените, сините и жълтите мигащи светлини на колите на Бърза помощ, които приближаваха към болницата. Хората стояха по пижами пред входовете на къщите си и наблюдаваха случващото се с изпълнени с ужас очи.

Пациенти по пижами и нощници претичваха по улицата покрай Алекс и Джакс. Полицейските коли, които бързаха към болницата, бяха принудени да спират тук-там по улицата, за да изчакат преминаващите групи от хора да пресекат. Алекс нямаше представа накъде тичат всички тези хора. Вероятно и те самите не знаеха. Просто бяха обезумели от страх и искаха да се махнат от това място. Ужасът, че са ги събудили заради пожар и несигурността, която ги очакваше, караха много от тях да плачат, докато обикаляха безцелно наоколо.

Алекс постоянно хвърляше поглед през рамо, за да види дали не ги следват. Досега не беше видял никой, който да му се стори прекалено подозрителен, макар че беше тъмно и на улиците непрекъснато да прииждаха хора. Надяваше се, че в тълпата от хора, бягащи от болницата, са успели да се измъкнат от преследвачите си, но нямаше как да разбере дали някои от хората в мрака наоколо не са от другия свят.

По пътя към мястото, където беше паркирал джипа си, Алекс свърна по странична уличка. Не можеше да прецени дали е по-

безопасно да вървят по пълните с хора улици, или е по-добре да минат направо през малките улички и задните дворове.

Ако се отклоняха от главните артерии, можеше да изгубят пътя. Дори и по-лошо — можеха да се окажат в капан в някое задънено, оградено място, където преследвачите им щяха да ги хванат. Освен това, ако започнеха да минават направо през дворовете, щяха да привличат повече внимание.

Накрая реши, че е по-добре да се движат по главните улици.

Докато вървяха по разбития тротоар, Джакс все повече му натежаваше. Тя се олюляваше все по-често. За щастие вече не бяха далеч от черокито.

На Алекс също не му беше лесно. Беше му нужно голямо усилие, за да се съсредоточи достатъчно, че да преодолее въздействието на медикамента, който сестрата му беше инжектирала. Зрението му беше замъглено. Надяваше се да вижда достатъчно добре, за да шофира. Не беше сигурен дали ще успее да овладее лудото туптене на сърцето си.

След всичко, което се бе случило, той не се безпокоеше, че може да заспи — поне засега. Но трябваше непременно да намери безопасно място, където и двамата можеха да се отдадат на толкова необходимата им почивка.

Ако неговото съзнание беше притъпено от медикаментите, то Джакс трябваше да се справя с още по-голяма доза. Тя, за разлика от него, през цялото време бе поглъщала пълната доза торазин и хапчета, които ѝ бяха назначени. Намалиха ѝ дозата чак накрая, колкото да усеща болка и да изпитва ужас, но дотолкова, че да не може да се съпротивлява. След мъчението ѝ с провесването в банята в продължение на двацет и четири часа беше цяло чудо, че изобщо може да се движи.

— На другата пряка е. Почти стигнахме. Дръж се.

— Добре съм — кимна тя.

— Как не.

Тя леко се усмихна. Десният ѝ крак се влачеше. Алекс не беше сигурен дали Джакс въобще го осъзнаваше. Той поддържаше по-голямата част от тежестта ѝ, така че тя да може да върви.

Алекс продължаваше да мисли за майка си, която остана в опожарената сграда. Бен също загина при пожар, сега и с майка му се случи същото. Не можеше да спре да се укорява, задето не бе съумял

да я изведе навън. Дали след като действието на лекарствата отслабнеше, тя щеше да може да общува по някакъв начин с него, да разговаря за своя и за неговия живот, или пък съзнанието ѝ отдавна си бе отишло. Той никога нямаше да го разбере.

При всички положения бе проявила достатъчно разум, че да спре сестрата. В крайна сметка тя се бе опълчила на своите похитители. Беше спечелила битката срещу тях. Това беше нещо.

— Ето — посочи Алекс, — стигнахме. Дръж се. Още минутка и ще си починеш.

Джакс се насили да застане по-изправена, докато той отключваше вратата.

— Не си позволявай да си повярваш твърде много, Александър — напомни му тя. — Ако се отпуснеш дори за миг, това ще те убие.

Ето затова тя отказваше да се предаде, затова правеше всичко възможно да остане нащрек, доколкото ѝ беше възможно. Да се отпусне, означаваше да умре.

Алекс ѝ помогна да се качи в колата. Подгъна десния ѝ крак и го повдигна, за да го прибере вътре в джипа.

— Щом се отдалечим от болницата, ще можеш да поспиш.

— Ножовете ми. Моля те, дай ми ножовете.

В мига, в който Алекс се протягаше под седалката, за да извади колана, нощта беше разтърсена от ужасяваща експлозия. Небето беше осветено от жълто-оранжева огнена топка.

Когато Алекс се обърна по посока на експлозията, видя, че към него от мрака се носи облечен в бяло санитар. Мъжът беше огромен и имаше нож.

Без дори да се замисли, Алекс сграбчи за дръжката един от ножовете на Джакс, които бяха оставили в колата, и го измъкна. Въпреки пристъпа на адреналин, предизвикан от внезапното усещане за тревога, балансът на ножа, самото усещане за него се отпечата някъде в дебрите на съзнанието му.

Когато онзи го атакува, без да му остави време за нещо повече от инстинктивна реакция, Алекс заби острието централно в торса на мъжа.

Това не спря нападателя. Здравенякът просто продължи напред и събори Алекс по гръб.

Когато Алекс се завъртя встрани от колата, онзи замахна с ножа си. Алекс приклезна, хвана ръката му и я дръпна със себе си, докато се завърташе около него. Щом се озова зад гърба му, заби острието ниско долу в гърба му няколко пъти — бързо един след друг. Не уцели нито един жизненоважен орган и ударите му само разяриха санитаря още повече.

Нападателят се извъртя и избута Алекс с крака и юмруци. Улучи го повече от веднъж и го накара да се олюлее. Сипеше като побеснял удари, сечеше и мушкаше. Заради медикаментите на Алекс му беше трудно да се съсредоточи.

Мъжът беше цяла глава по-висок от него и поне двайсетина килограма по-тежък. И доста бърз за ръста си. Не само че беше трудно човек да се справи с него, но и едрото му туловище, изглежда, беше причина раните с нож да не го забавят особено.

Алекс нападна отново. Онзи го отблъсна. Отскочил за пореден път назад, Алекс се мушна под едно замахване, блокира с рамо и едновременно с това приклези крака на другия. Дръпна с всички сили и завъртя санитаря, който се просна ничком, но скочи отново на крака, все едно беше на пружини.

Ръцете му сякаш бяха едновременно навсякъде. На Алекс му беше трудно да следи ожесточените му атаки. Той търсеше подходящите моменти и му нанасяше режещи удари при всяка удача му се възможност. Един такъв удар разяза мускула на бедрото му напярко и онзи се препъна.

Алекс се възползва и атакува в опит да приключи битката. Сграбчи ръката на мъжа, която държеше ножа и го намушка отново, но санитарят беше достатъчно силен, за да го отблъсне. Алекс се чувстваше като дете, което се опитва да се бори със зрял мъж.

Когато санитарят се завъртя и се измъкна от хватката на Алекс, ръцете му заеха нападателна поза. Приличаше на мечка, изправила се на задните си крака и готова да нападне. Алекс се възползва от възможността и с цялата си сила нанесе удар точно в средата на гърлото на мъжа.

Усети как острието потъна навътре и се удари в костта.

За миг изглеждаше, че ожесточената битка е застинала във времето.

След това мъжът бавно политна към земята. Когато се сгромоляса, тежестта на удара изтръгна ножа от гърлото му.

С увиснали от умора ръце, като едва успяваше да си поеме дъх, Алекс се опитваше да събере мислите си. Беше толкова изтощен, че малко оставаше да се строполи на земята.

Внезапно Джакс се оказа до него, обви ръце около кръста му и го задържа изправен.

— Почти стигнахме — напомни му тя. — Дръж се.

Той се усмихна на думите ѝ — думи, които бе използвал, за да окуражи нея да не се предава.

Алекс имаше чувството, че наблюдава себе си отстрани, като в сън. Тогава по начина, по който Джакс се бе навела над него, той осъзна, че е паднал на колене.

— Не мърдай — каза му тя.

Джакс се обърна за момент към отворената врата на джипа. Трескаво вършеше нещо. Алекс не можеше да разбере какво точно. Накрая установи, че къса парцал от фланелката, в която бяха увити ножовете. Отпори дълга лента от нея.

Постави я над лакътя на лявата му ръка и я превърза стегнато няколко пъти. Със зъбите си сцеди края на две и след това върза възел. Направи още един възел и го стегна здраво.

— Какво правиш?

— Порязал те е. Превързах раната, за да се затвори. Трябва да спрем кървенето.

Едва тогава Алекс осъзна, че от пръстите му капе кръв. Зачуди се дали е ранен зле. Всъщност не усещаше никаква болка, но от усещането за топлата, влажна кръв, която се стичаше по ръката му, внезапно започна да му призлява.

— Всичко е наред — успокой го тя. — Ще се оправиш.

По начина, по който прозвуча гласът ѝ, той не беше сигурен дали да ѝ вярва.

— Колко зле е?

— Тъмно е и не мога да преценя — призна тя. — Но недей да си мислиш лоши работи. Можеш ли да си движиш пръстите?

Алекс опита.

— Да.

— Тогава си добре. Щом ръката ти се движи, не може да е толкова зле.

— Благодаря — сковано отвърна той. — Не разбирам защо се опитваше да ме убие. Ако съм мъртъв, не могат да получат информацията, от която се нуждаят.

— Не се опитваше да те убие, а да те хване. Ако е искал да те убие, да го е направил, струва ми се.

— Е, на мен пък определено ми изглеждаше, че иска да ме убие.

Тя само се усмихна и дооправи превръзката на ръката му. На Алекс му харесваше усещането тя да се грижи за него. Това го караше да се чувства спокоен, даваше му надежда, че всичко ще бъде наред.

— Никога не позволявам на друг да използва ножа ми. — Тя внимателно взе ножа от ръката му. — Не и този.

На слабата светлина на лампата в джипа Алекс видя, че е хванал ножа с изкусната гравюра върху сребърната дръжка. Сега и тя беше покрита с кръв.

— Положението беше критично — рече Алекс. — Надявам се да можеш да направиш изключение от правилото си?

— Ами — отвърна тя, като хвърли поглед към мъртвия мъж. — Предполагам, че този път бих могла да направя изключение.

Тя приглади назад падналия върху челото му кичур коса със загрижено, нежно изражение. На лицето ѝ изгря онази много специална усмивка, която пазеше само за него. Докосването на ръката ѝ до бузата му придаде по-обнадеждаващ вид на всичко.

— Като се има предвид кой е използвал този нож — нежно каза тя, — предполагам, че всичко е наред. Можеш да го използваш винаги когато пожелаеш.

— Мисля, че ще повърна. — Алекс се олюля, както беше на колене.

— Моля те, обърни се нататък. Трябва да изпратя този мъж обратно в моя свят.

Алекс се готвеше да ѝ каже да не се безпокои за това и че просто можеха да тръгват и да го оставят. Но когато съзнанието му заработи отново, осъзна, че никак не би било добре да оставят тялото на един мъртвец да лежи наред улицата. Наоколо имаше толкова много хора, че мъжът щеше да бъде открит съвсем скоро. Алекс различаваше фигури на хора в мрака. За щастие те не бяха видели схватката.

Трупове, които бяха останали след тях в „Майката на розите“, щяха да изгорят. Нямаше да има много доказателства за онова, което наистина се беше случило. Но ако оставеха тялото на този мъж на улицата, това щеше да изглежда като убийство и щеше да повдигне много въпроси.

Докато стигне до заключението, че Джакс е права, санитарят вече беше изчезнал. А ножът ѝ беше изчистен до блясък.

— Хайде. — Джакс го прихвана под здравата ръка, за да му помогне да се изправи. — Да се махаме от тук, преди да се е появило някое от приятелчетата му.

Алекс вече идваше на себе си. Той помогна на Джакс да се качи в джипа. Притокът на адреналин, изглежда, беше осигурил и на двама им моментен прилив на сила. Алекс нямаше представа колко дълго би траял той. Изтича от другата страна на колата и скочи вътре.

Когато завъртя стартера и джипът не запали, той не се изненада ни най-малко. Завъртането на ключа беше по-скоро символичен опит. Не беше очаквал, че ще успее да запали. Просто така беше устроен светът. Изглежда, че по някаква причина нещата не работеха точно когато човек имаше най-голяма нужда от тях.

За щастие беше подготвен за тази вероятност. Беше паркирал на хълм, в горния край на улицата, така че никой да не може да паркира пред него и да препречи пътя му.

Завъртя гумите встрани от тротоара и натисна съединителя. Черокито тръгна надолу, набирайки скорост. Когато настъпи точният момент, той пусна съединителя. Двигателят превъртя и запърпори. Беше успял да запали с минимални усилия, но сега повече от всякога беше решен непременно да я поправи при първа възможност.

Алекс караше бавно надолу по хълма през жилищния квартал. Нямаше коли, но беше пълно с хора. От време на време, без да гледат къде вървят, на улицата изскачаха хора по пижами и нощници. В тъмнината беше трудно да ги види всичките. Алекс внимателно се оглеждаше дали някой от персонала не ги преследваше.

Когато зави надясно по Шестнайсета улица, трафикът се движеше бавно, спираше често заради колите на Бърза помощ. Пожарните, линейките и полицейските коли се движеха през мрака с бясна скорост по посока на болницата.

Алекс остана в дясното платно плътно до тротоара и спираше при преминаването на всяка от тях. Не искаше да бъде спиран от полицията и да му се налага да отговаря на каквито и да е въпроси. В този момент не знаеше какво би могъл да им каже защо е тук по това време на нощта. Не можеше да обясни, че е бил на посещение при майка си — не и посред нощ.

Бе твърде уморен, за да мисли. Най-добре беше да избегне този проблем.

Когато движението понамаля, той продължи да шофира със скорост малко под ограничението, като се насочи към междуцатската магистрала. Тя щеше да е най-бързият начин да увеличи разстоянието между тях с Джакс и преследвачите им. Старата част на града беше потънала в тишина толкова късно през нощта. Алекс постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не ги преследват. Пътят зад тях беше пуст. Повечето хора, излезли толкова късно, се интересуваха предимно от пожара.

Алекс беше сигурен, че от пожарната са спрели газта в болницата и това е ограничило експлозията. Взривът беше достатъчно сериозен, но можеше да е далеч по-зле и с по-тежки последствия. Надяваше се всички да са напуснали сградата и да са в безопасност. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че не всички са успели.

Джакс се отпусна на седалката, облегна се на вратата, а ръката ѝ остана да лежи върху крака ѝ. Алекс се протегна и я стисна за ръката.

— Сега сме в безопасност. Ако искаш, премести се на задната седалка, за да полегнеш и да поспиш.

— Къде отиваме? — Тя отметна кичур коса от лицето си и го прибра зад ухото.

— Ще намерим мотел или място, където можем да наемем стая за през нощта. Близко сме до междуцатската магистрала. И двамата имаме нужда от почивка и да дадем време на телата си да се освободят от лекарствата.

— Тогава ще почакам — каза тя. — Преди да легнем да спим обаче, ще ми трябват игла и конец.

— За какво?

— За да зашия раната на ръката ти. Трябва да я затворим.

Алекс кимна, но мисълта тя да шиє раната му направо, без каквато и да било упойка, не му се понрави особено. Въпреки това не

му се искаше да спират в спешно отделение. Щяха да му задават въпроси. Не беше в настроение да измисля отговори.

Той опита да раздвижи наранената си ръка. Беше започнала да го боли сериозно. Болката пулсираше заедно с всеки удар на сърцето му. Не можеше да държи волана само с лявата ръка. А натискът, необходим, за да завърти кормилото, предизвикваше болка.

Хвърли още един поглед в огледалото, за да види какво става с пожара.

И тогава във въздуха се чу глух тътен, който Алекс почувства като силен удар в гърдите си. Беше усещал нещо подобно и преди.

В огледалото той видя как над задната седалка зад гърбовете им се върти мъгляво тъмно петно. Веднага щом го забеляза, черната като нощта спирала се превърна във вихрушка от пара.

Парата се сгъсти и придоби форма.

Мъж в тъмна кожена жилетка, но без риза отдолу, замахна към тях от задната седалка и от един друг свят.

Двете ръце на мъжа на задната седалка едновременно се стрелнаха напред и като обгърнаха вратовете на Джакс и Алекс, ги приковаха към облегалките в задущаваща хватка. Голите ръце на нападателя бяха масивни и мускулести. Зрителното поле на Алекс се сви до тесен тъмен тунел. Мощните ръце спираха притока на кръв и въздух. С периферното си зрение Алекс видя мятащите се ръце и крака на Джакс и разбра, че атаката за нея може да е фатална. Опита се да докопа волана, но ръката на онзи около гърлото му го беше приковала към седалката и той не успя да се отскубне. Колкото и да се протягаше напред, не можа да достигне и педала на спирачката. Върховете на пръстите му едва докосваха волана. Джипът бавно започна да се отклонява наляво към насрещното платно. Алекс успя да закачи леко волана с пръсти, което върна джипа обратно в дясната лента. Той с мъка коригира посоката, като на косъм предотврати сблъсък със стълб на уличното осветление. Не можеше да си поеме въздух. Опита се да се извърти така, че да управлява с лявата ръка, като се вкопчи с дясната в ръката на нападателя, но пръстите на една ръка не бяха достатъчни, за да се справи с управлението. Алекс използва коленете си, за да държи волана стабилен, и опита да охлаби хватката около врата си този път с две ръце. Като опипа назад, той потърси пръсти, но не успя да ги достигне. Дробовете му изгаряха без въздух. Започваше да губи фокуса на зрението си. Знаеше, че ако не направи нещо, и то веднага, е на път да изгуби съзнание. А когато това станеше, щеше да е краят — щеше да им падне в ръчичките. Алекс дочу сподавените звуци, долитащи откъм Джакс, докато тя отчаяно се бореше за глътка въздух. С периферното си зрение той видя как лицето ѝ почервява. Видя също, че ръцете ѝ вече почти не мърдат. Здравенякът изръмжа от усилието, с което ръцете му продължаваха да ги стискат. В това положение Алекс нямаше шансове да надделее.

Той отново направи опит да достигне спирачката. Не успяваше да натисне и педала на газта, но тъй като се спускаха по леко

нанадолнище, джипът не губеше скорост. В бързината да се отдалечат от болницата той не извади пистолета от мястото под седалката, където го беше скрил. Реши, че ще има време да го направи, след като се отдалечат на безопасно разстояние. Беше си казал, че ако някой от хората на Вендис ги нападне, ще успее да бръкне отдолу и да го извади. Той не бе предвидил възможността някой да се материализира на задната седалка на джипа му. Сега не му оставаше друго, освен да се пресегне под седалката за пистолета си. Колкото и да опитваше обаче, не можеше да го стигне. Все едно беше на цяла миля разстояние от него. Алекс изостави опитите си да се освободи от ръката около врата му. Натисна с мощен тласък назад към мъжа, принуждавайки го да коригира хватката си. Щом онзи отпусна длан, за да придвижи ръката си и да направи по-добър захват, Алекс се дръпна рязко напред. Сега вече успя да сграбчи волана с две ръце. Свърна надясно. Движеха се достатъчно бавно и предните колела реагираха мигновено, джипът страховито се изнесе встрани и с удар прескочи бордюра. Някъде между резкия завой и подскока върху бордюра мъжът на задната седалка беше захвърлен вляво. Най-вероятно нямаше никакъв опит във возенето в кола. Изглежда не бе очаквал подобна маневра. Хватката му около шията на Джакс бе толкова здрава, че при залитането си наляво я повлече със себе си, наполовина през предните две седалки, наполовина между тях. Като се плъзна по задната седалка, онзи халоса главата си в металната част на вратата под прозореца. От удара хватката му леко отслабна. Не пусна жертвите си, но това им бе достатъчно, за да могат да си поемат глътката въздух, от която така неистово се нуждаеха. Алекс чу Джакс на няколко пъти шумно да вдишва. Издърпана назад, но с достатъчно въздух в дробовете, за да се съвземе, Джакс най-после успя да достигне и извади един от ножовете си. Когато мъжът бе паднал наляво, той не просто я беше повлякъл назад със себе си, но я беше и извъртял, така че в момента тя бе обърната към Алекс. Тя замахна с ножа и с прецизно движение преряза сухожилието в горната част на бицепса на ръката, с която онзи държеше Алекс. Нападателят извика от болка и гняв, когато обездвижената му ръка отпусна врата на Алекс, който скочи върху спирачката. Мъжът, загубил равновесие, се смъкна на пода в теснината между предните и задните седалки. Лежеше настрани, заклещен в несъвместимото с огромното му тяло пространство, но независимо от

това слонската му ръка продължаваше да стиска врата на Джакс. Така издърпана, с извит между седалките гръб и все още задушавана в хватката му, Джакс не можеше да помръдне. Движенията ѝ отново станаха забавени, тя бавно губеше съзнание. Нападателят очевидно бе решен да ѝ пречупи врата, но поради неудобната поза на пода имаше сериозни затруднения с изпълнението на тези си намерения. Независимо от това той изглеждаше доволен дори и само да я удуши. Докато мъжът се мъчеше да се изправи, Алекс измъкна от джоба си спринцовката, която бе взел по-рано от болницата, и изстреля с палец капачката на иглата. Със светкавично движение я заби във врата на падналия на пода мъж. После натисна буталото до край. Мъжът риташе и крещеше от ярост, опитваше се да стане. Алекс даде рязко газ, веднага след това скочи върху спирачката, с надеждата лашкането на джипа да не позволи на онзи да си върне равновесието. Въпреки това успя да сграбчи в юмука на ранената си ръка косата на Алекс. Спринцовката обаче явно бе започнала да действа, защото движенията на гиганта ставаха все по-некоординирани. Въпреки това Джакс оставаше в сериозна опасност. Загубила съзнание, тя не мърдаше. Алекс измъкна ножа със сребърната дръжка от ръката ѝ, отскубна косата си от юмука на нападения и се протегна назад, за да го намущка. Когато онзи се надигна от пода, вратът му срещна връхлитащото отгоре острие. Алекс беше вложил всичката си сила, забивайки ножа отстрани във врата на мъжа.

Внезапният фонтан от кръв беше категорично доказателство, че е улучил артерия — същата, която бе уцелил и със спринцовката. А по звука от дишането на мъжа разбра, че е пробил и трахеята му. Огромното количество кръв, изпомпвано от разкъсаната артерия, сега потече в дълбоката порезна рана, изпълвайки дробовете на мъжа, докато той се бореше за въздух. Човекът се давеше в собствената си кръв.

Скован от лекарството и предсмъртната агония, той най-после пусна гърлото на Джакс. Тя жадно пое въздух. Още преди да е успяла да нормализира дишането си или да дойде напълно в съзнание, тя измъкна ножа от ръката на Алекс. Омаломощената ръка на мъжа се опита да я хване отново, но тя я прониза с острието. Инстинктивно онзи отдръпна ръката си и я притисна към зейналата рана на врата си. Изглежда се опитваше да спре кръвенето.

На Алекс му призля от поредната касапница. Що за тежка, отвратителна задача.

Когато съпротивата на мъжа отслабна, Джакс започна да изрязва с ножа си символи по челото му. Тя дори не го изчака да умре. Докато изписваше линиите върху плътта му, онзи успя да изгъркори проклятие по неин адрес.

Алекс насочи вниманието си към изваждането на колата от тревата и връщането ѝ обратно на пътя, преди някой да е дошъл да провери какво става. С всичките тези полицейски коли в района опасността беше напълно реална. Той не видя какво точно направи Джакс, но съпроводените с гъргорене ругатни затихнаха в приглушени гърлени стонове.

Изведнъж наред хъркащите звуци в джипа настана тишина. Един поглед към пространството между седалките потвърди подозренията му: онзи беше изчезнал заедно с всичката кръв.

Джакс отрони тежка въздишка и се отпусна обратно на предната седалка. Тя стисна гърлото си с длани и се изкашля.

— Добри духове, как само болеше — с хриптене прошепна тя.

Алекс вече се носеше с пълна скорост напред.

— Спри! — изведнъж извика тя. — Спри джипа веднага!

Изненадан от изкрещаната заповед, Алекс скочи върху спирачките. Черокито закова със занасяне. Алекс отби встрани и спря върху посипана с фин чакъл отбивка за паркиране.

— Какво? Какво има?

— Аз съм пълен идиот! — извика Джакс.

— За какво говориш?

Джакс посегна нагоре, сграбчи огледалото за обратно виждане и като го завъртя, го отскубна от предното стъкло.

— Какво правиш?!

— Спасявам ни живота. — Тя рязко отвори вратата и захвърли огледалото в храстите.

После вдигна от пода сребърния нож и с топчето на дръжката му удари с всички сили страничното огледало на вратата на джипа. Стъклото се счупи, оформяйки паяжина от пукнатини. Тя продължи да удря, докато парченцата изпопадаха на земята и от огледалото остана празна пластмасова черупка със стърчащ кабел в основата. Тя тичешком отиде от другата страна на джипа и повтори процедурата и с

другото огледало. Приключила с това, заобиколи обратно и си седна на мястото.

— Да тръгваме — каза, като затръшна след себе си вратата. — Трябва да се махнем от това място, където последно са ни видели. Давай, тръгвай!

Алекс погледна през рамо и рязко пусна съединителя, гумите превъртяха върху чакъла, преди черокито да се върне на пътя.

— Мислиш, че са ни открили в огледалата ли?

— Как иначе? — Тя се отпусна назад в седалката, намести удобно врата си.

Алекс се обърна да провери да не ги следят. Видя едър мъж с кожен елек, който тичаше след колата по чакъла отстрани покрай пътя. Обзе го хладен ужас, когато осъзна, че поредният нападател е пристигнал на този свят на абсолютно същото място, където само допреди секунди беше паркиран джипът. Спомни си, че преди време Джакс му спомена, че пришълците обикновено идват по двойки. Това явно беше партньорът на мъжа, когото току-що бяха убили и изпратили обратно в другия свят.

Алекс настъпи газта. Когато отново погледна назад, вече бяха твърде далеч, за да може да види онзи. Той никога нямаше да успее да ги последва пеша. Алекс въздъхна с облекчение. Стисна по-здрави волана, като се опитваше да спре треперенето на ръцете си. Джакс също проследи с поглед изчезващия в далечината мъж, след което се извърна към Алекс и го погледна с крайчеца на окото си, сякаш питаше дали сега вече е схванал нещата.

— Беше на косъм — призна той, — но как да карам без огледала?

— Предпочиташ да возиш още пътници от моя свят на задната седалка ли?

— Май не — призна той и я погледна. — Добре ли си, Джакс?

— Мисля, че ще съм съвсем добре, след като поспя малко. — Челото ѝ се сбръчка, докато се бореше с напирещите сълзи и разтриваше мускулите на врата си.

— Затвори си очите — нежно ѝ каза той. — Ще те събудя, когато намеря стая за през нощта. Дотогава поспи.

Тя не отговори. Алекс не разбра дали защото заспа мигновено, или защото изгуби съзнание.

Пак погледна през рамо. Пътят зад тях беше пуст. Това не го успокои особено.

Алекс се наклони леко на една страна, като се опитваше да балансира тежестта на Джакс с дясната си ръка и хълбок, докато с лявата си, пронизвана от болка, отключваше вратата. В замаяното си, граничещо с несвяст състояние Джакс всячески се стараеше да се задържи в изправено положение, но краката ѝ непрекъснато поддаваха, което караше ръката на Алекс да се отдръпва от ключалката. Най-после успя да завърти ключа. Вратата се отвори.

След като влязоха, Алекс я затвори с крак, вдигна Джакс на ръце и я пренесе във вътрешността на стаята, като следваше протритата пътека върху бежовия мокет. В това положение ранената му ръка го болеше, но реши, че така ще да е по-лесно, отколкото да я вдига от пода, ако тя напълно изгуби съзнание.

Напълно омаломощена, Джакс изстена тихо, докато той слагаше ръката ѝ около врата си. Тя отпусна глава на рамото му и той я пренесе през тъмната стая. Той си представи какво нежно създание е била някога тя.

Върху леглата в стаята падаше светлият четириъгълник на голямата табела, указваща на шофьорите на камиони, че наблизо има паркинг, където могат да нощуват. Върху дългия плот имаше старичък телевизор, обърнат така, че да може човек да го гледа от леглото си. Под прозореца до вратата имаше мъничка дървена маса с два дървени стола. Долавяше се дъх на влага, но за Алекс това не беше проблем. В момента тази малка стая му изглеждаше като президентски апартамент.

Навън по междуцатското шосе трополяха камиони. Чуваше се звукът от телевизора в съседната стая. Независимо от всичко беше истинско облекчение да имаш местенце, където да се скриеш от преследвачите.

Алекс внимателно положи Джакс на едно от леглата.

— Огледалата, Алекс — промърмори тя.

— Знам, знам.

Влезе в банята и щракна ключа на жужащата луминесцентна лампа, после повеси бялото килимче от пода върху огледалото. Взе една хавлия и я повеси върху огледалото до телевизора в стаята. Нагласи кърпата така, че да покрива плътно цялото огледало. Почувства се като майка си, която винаги покриваше така огледалата.

Алекс издърпа шнура на тежките сини завеси пред прозореца, като така угаси крецящата светлина на табелите отвън. После включи аплика над телевизора. Фурнирът в ъгъла, имитация на тъмно дърво, беше очукан от отварянето на множество куфари. Чаршафите на леглата бяха в същото синьо като завесите, на виненочервени ивици, съответстващи на драперията над прозореца.

Стаята беше евтина и кичозна, но им вършеше идеална работа — нуждаеха се от място, където да спрат, да отпочинат, да се скрият от преследвачите. Малката стая сега бе тяхното убежище поне за една нощ.

Джакс седна на леглото и запримигва — очите ѝ явно се дразнеха от светлината на единствената включена лампа.

— Лягай — каза ѝ той.

— Не мога. Трябва да отида до тоалетната.

— Да, ето там — посочи ѝ той.

Алекс я хвана под ръка, помогна ѝ да се изправи. След напрежението от дългото стоене на пръсти в борба за глътка въздух и след стреса от бягството им тя едва успяваше да се държи на крака. Сега, когато ужасът не я притискаше, мускулите ѝ поддаваха и краката ѝ трепереха неуверено. Докато Алекс ѝ помагаше да стигне до банята, тя рече:

— Ще ми трябва игла и конец. Трябва да ти зашия ръката.

Той я остави пред вратата.

— Утре ще му мислим.

Джакс се вкопчи в ризата му.

— Сега, Алекс. Трябва да я почистя веднага, иначе ще се инфектира.

Той въздъхна.

— Добре. Ти влез в тоалетната. Може да се изкъпеш, пригответи се за лягане. Аз ще отида да взема каквото трябва и се връщам. Ще ти оставя пистолета.

— Не. Аз съм вътре, на сигурно място. Ти ще си навън, където всеки може да те види. Няма как да знаеш кой те наблюдава. Ти вземи пистолета. Аз си имам ножовете.

Алекс не можеше да си я представи да се бие в това състояние, но не искаше да спори, освен това тя имаше право.

— Веднага се връщам. Ще почукам два пъти, кратка пауза и още два пъти, преди да отворя вратата, за да знаеш, че съм аз.

Той заключи вратата, провери дали я е заключил добре, и прекоси тичешком паркинга. Започваше да ръми. Гладката повърхност на мастиленочерния асфалт отразяваше светлината на табелите. Стелеше се мъгла, невидима, освен под лъчите на прожекторите, насочени към пътните знаци за пътуващите по междушатската магистрала.

Отбивката беше натоварена дори късно вечер. Хора се отклоняваха да заредят гориво, да си вземат нещо за ядене или да прекарат нощта. Камиони пристигаха и потегляха от близкия паркинг.

В магазинчето имаше петима-шестима шофьори и други пътници. Алекс внимателно огледа всеки поотделно за потенциална заплаха, преди да си вземе кошница за пазаруване и да се отправи към хладилниците. В съзнанието му проблесна споменът за първата му среща с Джакс. Тя по същия начин беше оглеждала всяко едно лице, преценявайки опасността. Сега той разбираше защо.

Свали от кукичката, на която висеше в единия хладилник, пакет с готово нарязано пуешко и го хвърли в кошницата. Взе и малко шунка. Плюс пакет с няколко вида нарязани сирена. Накрая взе й няколко стека от по шест бутилки вода, както и някои дреболии, от които прецени, че може да имат нужда.

Като държеше под око един здравеняк с дълга мазна черна коса и брада, Алекс спря при щанда с материалите за първа помощ и взе всичко необходимо. По негова преценка онзи доста приличаше на пират. Но пък, от друга страна, купуваше прекалено много бира за скаут, дошъл от друг свят да преследва последния представител на рода Рал.

При всички положения близостта на глока му действаше успокояващо. След схватката на задната седалка на джипа му Алекс не се поколеба да измъкне пистолета изпод седалката. Успокояващо бе да знае, че му е подръка. Зарече се, че следващия път, когато се появеше

пришълец от друг свят, той ще бъде готов. Досега бяха извадили късмет и оцеляха в няколко изненадващи нападения. Той не искаше повече да бъдат сварени неподготвени.

На касата Алекс поиска от касиера два от изложените зад гърба му мобилни телефони с предплатено време за разговори. Плати с една от стодоларовите банкноти, с които преди това Седрик Вендис бе купил шестте му картини.

Изглеждаше като че ли цяла вечност бе минала оттогава, или по-скоро като че ли се бе случило в друг живот. А може би наистина беше така.

Когато се върна при стаята, той почука с уговорения сигнал, за да знае Джакс, че е той. Завари я седнала с кръстосани крака на ръба на леглото, вперила поглед в телевизора. Течеше някакво токшоу.

— Какво правиш? — попита той, като остави торбите с покупките на малката масичка.

Джакс го изгледа доста тревожно.

— Видях такова там, където ни държаха. Заради лекарствата тогава не обърнах особено внимание. Това тук е същото, точно като в дома на лудите. Видях бутон, на който пише „вкл.“, и го натиснах. И ето — тя посочи с пръст, — появиха се тези картини.

Според Алекс да има телевизор в „дома на лудите“ беше съвсем уместно.

Водещият се умилкваше на някаква актриса, която си мислеше, че е невероятна, само защото се е родила красива и умее да чете написани от други хора реплики. Странно беше какво хората приемат като достойно за хвалебствия.

— Защо гледаш това?

Джакс отново вдигна поглед. Беше толкова сънена, че едва държеше очите си отворени.

— Това е точно като да гледаш друг свят през огледало — посочи тя към телевизора. — Искан да го видиш и ти.

— Аз и преди съм гледал телевизия. — Алекс го изключи. — Да не би да искаш да кажеш, че си ме виждала по същия начин онзи път, за който ми разказа, докато съм бил в ателието?

Тя се замисли.

— Не, не точно, образите не са толкова ясни, но в много отношения е същото. Останах изумена, когато видях това.

Погледът ѝ се отнесе.

— Това... напомни ми за дома.

Едва тогава Алекс разбра.

Свали сакото си и за пръв път сега, когато най-накрая бяха на светло, видя подгизналия от засъхваща кръв ръкав на ризата си.

Джакс потупа леглото до себе си.

— Ела, седни.

Тя използва ножа си, за да среже и отдели ръкава от ризата. След като ризата беше махната, тя разпори по дължина ръкава и му помогна да го отлепи от кожата си. На път към банята, за да измие раната, той пусна резето на външната врата.

Все така сънена, Джакс го последва в банята и му помогна да свали превръзката, която беше поставила на раната му. Загрижеността за него сякаш ѝ даваше нови сили. Като държеше ръката му над умивалника, тя отми кръвта и после много внимателно започна да почиства раната.

Миенето пробуди болката и възобнови кървенето. Алекс стисна очи, за да преодолее болката.

Когато най-после видя раната, той изруга под мустак. Замисли се дали наистина да не отиде в някое спешно отделение. Все пак се отказа.

— Ето — каза той, — сложи от този антибиотик в раната.

— Взе ли игла и конци? — попита тя, докато поръсваше раната с кафеникавата течност. Щипеше ужасно.

— Взех нещо по-добро — каза той, като отвори опаковката на суперлепилото.

— Какво имаш предвид? — попита тя, докато попиваше раната с хавлиена кърпа, след като кървенето беше спряло.

— Просто задръж прореза затворен и ще ти покажа.

Тя направи както той ѝ каза, като с две ръце внимателно подравни двата ръба на раната. С два пръста Алекс притисна здраво разреза. После стисна между палеца и безименния си пръст тубичката с лепилото и нанесе дебел слой по цялата дължина на прореза. Повтори на местата, където затварянето не бе съвсем плътно, и накрая сложи още от лепилото по цялата рана.

— Какво правиш? — попита Джакс изумена.

— Суперлепило.

— Суперлепило?

От устата ѝ това прозвуча като екзотична, чужда дума.

— Да, доброто старо суперлепило. Залепва кожата за секунди. Вече се използва и в хирургията.

Той изчака още няколко минути за всеки случай, после пусна раната. Дълбокият прорез остана здраво затворен.

— Виждаш ли? По-лесно е от шиенето.

Тя внимателно докосна раната с пръст.

— Аз пък си мисля, че ти си едно голямо бебе, което го е страх от няколко шева на ръката.

— Просто го бинтовай, ако обичаш.

Джакс посрещна раздразнението му с усмивка и уви бинта около ръката му стегнато — нямаше вяра на това лепило. След това уви отгоре и еластичен бинт с цвета на кожата. Когато тя свърши, той раздвижи ръка, за да провери как се чувства.

Превръзката не беше много стегната, достатъчно, за да държи раната и да я пази от замърсяване.

Видял как очите ѝ едва се крепят отворени, той я поведе обратно към стаята. Отгърна завивката на леглото ѝ и извади от миниатюрния гардероб допълнителна възглавница, защото предвидените две на леглото бяха съвсем тънички. Джакс седна на ръба, изсули единия си ботуш.

— Видя ли? Има вана, истинска вана.

Алекс се усмихна на удивлението ѝ.

— Утре ще хвърлим ези-тура, да видим кой ще я ползва първи.

Тя му хвърли поглед с крайчеца на окото си.

— Майка ти не те ли е учила, че дамите са с предимство?

— Май важните неща в моя и в твоя свят все пак съвпадат.

Тя видя как усмивката му изчезва.

— Съжалявам — рече му.

Алекс кимна.

— Знам. Аз също. Де да... все пак ни помогна, когато имахме нужда от нея. Ако не беше тя, можеше да ни хванат.

Джакс кимна. Качи крак върху коляното си, за да свали и другия ботуш.

— Събуди ме на зазоряване.

— Искам да си отпочинеш, Джакс. Ако не си починеш хубаво сега, ще стане по-лошо. Засега тук сме в безопасност.

Тя се взря в очите му за момент.

— Знам, но ние трябва... трябва... — Тя примижа, напрегна мисълта си. — Нещо...

— Трябва мисълта ти да е бистра, в противен случай край с нас. Ти беше тази, която разбра какво искат онези.

— Портала — промърмори Джакс, когато очите ѝ вече се затваряха. Ботушът ѝ бе само наполовина събут. Беше твърде изтощена да довърши започнатото.

Алекс ѝ помогна и я положи на леглото. Покри я.

— Платил съм за две нощи, така че да не се налага утре да бързаме с тръгването. Закачих и табелката да не ни безпокоят на вратата. Можем да спим докогато си искаме и да тръгнем, когато сме готови. Имаш нужда от почивка.

— Но...

Той коленичи до леглото, вперил поглед в полузатворените ѝ кафяви очи.

— Нуждая се от теб, Джакс. Нужна си ми отпочинала и готова за действие.

Тя се пресегна и сложи ръка на бузата му.

— Благодаря ти, Алекс — за всичко. Ти също трябва да поспиш.

— Знам. Мисля, че тук сме в безопасност. Сега спи и си възвръщай силите.

— Не искам да спра да те гледам — прошепна тя. — Олеква ми, като знам, че си в безопасност. Толкова се безпокоях за теб...

Алекс я погали по косата и се усмихна. После се наведе и нежно я целуна. Усещането от допира на устните ѝ беше по-хубаво, отколкото си го бе представял. Ръката ѝ леко докосна тила му, докато тя отвръщаше на нежната целувка. Това беше момент на мълчалива радост, който говореше по-силно от всички думи колко щастливи са един с друг до себе си, в безопасност.

Докато се изправяше, за да отиде при другото легло, тя тихичко го извика по име. Той се извърна и отново коленичи до леглото ѝ.

— Какво има?

— Алекс... толкова ме беше страх на онова място.

— Знам. И аз се изплаших за теб.

— Мислех, че ще умра сама като многото други, до които Вендис се беше добрал. Помислих си, че това е краят на живота ми. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Бях ужасно изплашена. Болеше ужасно и адски ме беше страх. Толкова далеч от дома... Не знам дали някога ще го видя пак. Чувствам се така самотна.

Алекс я стисна леко за ръката.

— Знам.

Той тръгна да се изправя, но тя го дръпна за ръката.

— Алекс, ще легнеш ли при мен, за да не съм сама през нощта? Просто легни до мен, става ли?

Той се усмихна.

— Разбира се.

Изрита обувките си, загаси лампата и се пъкна в леглото до нея. Оправи отгоре им завивката. Джакс се сгуши в него.

— Ще ме прегърнеш ли? Моля те, просто ме прегърни.

Алекс не каза нищо. Не беше сигурен как ще прозвучи гласът му и не се осмели да го използва. Беше готов на всичко, на абсолютно всичко, за да може да я прегърне.

Плъзна едната си ръка под нея и тя положи глава на рамото му. С другата си ръка той нежно приглади косата ѝ.

Дори тя да бе усетила как лудешки бие сърцето му, не го показва с нищо.

Алекс я целуна по главата.

— Приятни сънища.

Дишането ѝ се забави и нормализира почти мигновено. Заспа за секунди.

Той се взря в тъмния таван, не искаше да заспи, да не би да пропусне този момент на пълно блаженство, докато държеше Джакс в прегръдките си. Не успя да издържи дълго, преди да се унесе в сън. През цялото време в мислите му беше тази скъпоценна жена, която лежеше толкова близо до него, в безопасност — поне за момента.

С един пръст Алекс откряна пердето на прозореца едва-едва, колкото да успее да надзърне навън, и започна да оглежда за нещо нередно. Беше мрачен, сив ден, но не валеше. Черокито беше паркирано точно пред стаята им. Той не забеляза никой подозрителен на паркинга. Напомни си, че и д-р Хофман, сестрите и служителите в „Майката на розите“ не бяха изглеждали подозрително. Не всички от тях приличаха на пирати.

Алекс беше напълно буден, по-буден от всякога, за пръв път от дни насам. Не можеше да прецени колко точно дни са минали, но знаеше, че цялото време в „Майката на розите“ едва ли е продължило повече от няколко дни. Част от събитията му се струваха нереални. Трудно му беше да приеме, че са загинали толкова много хора... че е убил толкова много хора. Все едно излизаше от дълъг, мрачен сън, изпълнен с безкраен ужас.

Изпита най-дълбоко съпричастие към майка си заради всичките тези години, през които бе захвърлена там, погребана жива в онзи ад. Натъжи се, че тя така и не успя да се измъкне от потресаващата си самота, че не получи шанса да изживее живота си. Сърцето му се изпълни с болка и гняв, че някакви хора от друг свят са дошли, за да й причинят това — откраднаха й живота, а накрая я и убиха.

Но най-лошото в този кошмар беше да види Джакс, увиснала там, на тръбата в банята на „Майката на розите“, как се бори за всяка глътка въздух, потопена в ужаса на безмилостните изтезания, на които я бяха подложили. Спомни си какво изпита, когато си помисли, че в крайна сметка тя ще се задуши, увиснала там, сама, както многото други преди нея, попаднали в лапите на Вендис.

Сега, след дванайсет часа сън, ефектът от лекарствата беше напълно изчезнал. Кошмарът беше свършил — поне засега. Джакс също като че ли се бе възстановила напълно. Думи не му стигаха да опише облекчението си да види очите ѝ отново ярки и живи. По тялото ѝ се виждаха синини и рани, но беше жива. Само това бе от значение.

Чу последния звук от източващата се вана и след минути тя излезе от банята, облечена в чисти джинси и червена блуза.

Изглеждаше зашеметяващо в тези цветове, в комбинация с русата ѝ коса, дори и мокра. Тя я подсуши с хавлия.

Алекс посочи към малкия хладилник под плота.

— Искаш ли да хапнеш нещо?

— Не, не сега. Предпочитам да тръгваме, после ще ям.

Тя продължи да търка косата си.

— Можеш да използваш сешоар, ще изсъхне доста по-бързо.

— Да използвам какво? — Тя го погледна неразбиращо.

— Ето, нека ти покажа — усмихна се Алекс.

Заведе я в банята, взе сешоара от стойката. Включи го на най-високата степен и насочи струята въздух към косата ѝ за момент, после го изключи.

— Видя ли?

— Това е невероятно — възкликна тя и взе сешоара от ръката му, за да го огледа. — Аз мога да правя нещо подобно с магия, но магията не работи тук. Не предполагам, че имате същата технология.

Тя му подаде обратно уреда.

— Направи го пак.

Алекс го включи и насочи струята топъл въздух към косата ѝ. Тя се обърна с гръб и го остави да суши дългата ѝ коса, спускаща се на вълни по гърба ѝ. Когато приключиха, тя се обърна и го огледа.

— Ти как така си чист?

— Взех душ, докато ти спеше.

— О — каза тя на излизане от банята, — мисля, че се разбрахме, че дамите са с предимство.

— Аз винаги печеля — усмихна се Алекс. — Дори и с цената на нарушаване на правилата.

Тя го дари с многозначителна усмивка.

— Радвам се, че успяваш.

— Как се чувстваш?

— Като чисто нова.

— Е, изглеждаш по-красива от всякога.

— Ти също. — Тя отново се усмихна.

— Щом вече си по-добре, бих искал да получа някои отговори — каза Алекс със сериозен тон. — Преди засадата и изгасването на

светлините майка ми спомена, че през цялото време са я питали за портала. При споменаването на тази дума — портал — ти каза, че си се досетила какво искат.

Тя кимна.

— Искат портала.

Алекс разкриви лице.

— Това го схванах. Но какво означава?

— Ами — подхвана тя, докато сгъваше и прибираше мръсните си дрехи в сака, който бяха купили от мола, — помниш ли, като ти казах, че съм се опитала да занеса в моя свят картината, която ти ми подари, за да я покажа на сънародниците си?

— Да, и по време на пътуването ти нататък картината просто изчезнала. Каза, че не знаеш какво точно се е случило, но че това било потвърждение на подозренията, че нищо от този свят не може да бъде пренасяно в твоя.

— Е, след като е така, защо тогава хората успяват да проникнат от там тук? Защо Радел Каин праща толкова много хора, при това не от вчера, в твоя свят? Защо ще искат нещо, ако не могат да го отнесат със себе си обратно?

— Може би търсят някакъв вид познание?

— Да, има известна логика, но все подозирам, че Каин иска нещо далеч по-просто. Той е по следите на нещо конкретно, при това от много време и с цената на доста усилия. Защо мислиш, през всичкото това време са държали майка ти затворена? Защо искат теб?

— Предполагам, отговорът е, че искат портала. Само че не знам какво означава това. — Алекс разпери ръце в израз на безсилие и раздражение. — Какъв, но дяволите, е този портал? За какво им е?

Тя пхна в сака сгънатите си джинси и се изправи.

— От доста отдавна, според някои източници, съществуват мнения, че още от самото разделение на нашите два свята между тях се е запазила някаква връзка. Въпреки че на това винаги се е гледало като на мъглява теория.

— И какво гласи тази мъглява теория все пак? — подозрително я изгледа Алекс.

— Нали помниш, когато ти разказах как Господарят Рал прогонил всичките онези хора в този свят и така сложил край на войната?

— Да. Ти спомена, че не дошли тук по начина, по който идваш ти, че според схващанията в началото двата свята за кратко били свързани в едно място и време, а след разделението онези, които са искали да живеят без магия, останали тук, а твоите хора — в другия свят.

— Точно така. Това събитие е известно като Разделението. Не се знае много за онова време, но се смята, че Господарят Рал някак успял да прекара нещо като мост над бездната между световите, да ги съедини за малко, докато изпрати в другия свят хората, които не искали магията да е част от живота им.

— Опитваш се да ми кажеш, че ги е изпратил през портал?

— Не, но според тази теория някъде съществува действителното място на връзка между световите, малък мост през бездната между тях, тунел в пространството и времето, който осигурил равновесието между световите по време на свързването им, с цел извършването на Разделението. Фактът, че ние пътуваме между двата свята, се смята за доказателство за съществуването на подобна връзка; без нея според теорията ние не бихме могли да прекосяваме празното пространство между световите.

Според някои теории порталът е страничен ефект от Разделението — аномалия, артефакт, запазил се до наши дни.

Според други вярвания порталът бил създаден от Господаря Рал, за да поддържа равновесието по време на начинанието му, в противен случай Разделението нямало да се случи.

— На мен създаването на този портал ми звучи като доста важно събитие. Защо около него витаят единствено предположения? Не се ли знае повече?

— До един момент са се пазели писмени сведения, но дългият период на Златната ера приключил с войни, в резултат на които били унищожени много от най-ценните ни архиви. Били са мрачни времена. След края им се оказало, че сме изгубили голяма част от историята си.

Алекс въздъхна.

— Значи смяташ, че това разделение е оставило проход между двата свята, така ли? Като дупка, проядена от червей?

Джакс сви рамене.

— Не знам каква е тази дупка. Проход е малко елементарно, но да, може и така да се нарече. Става дума за нещо като клапа, която

балансира могъщите сили в двата свята.

— Мислиш ли, че съществуването на тази връзка, на този портал, е факт или просто са отвлечени хипотези на хората за нещо, което я се е случило, я не?

— Това е заключението на някои хора, основаващо се на малкото, което се знае за Разделението. Поне такава е мнението на малцината, които подкрепят теорията за съществуването на портала.

— Защо не си го споменавала? Защо това е такава изненада? Цялата тази работа с портала ми звучи доста важна.

— Сега може и да звучи така, но в действителност е просто мъглява, отвлечена теория. Ако трябва да бъде честна, на нея винаги се е гледало като на шантава измишльотина. Никога не ми е минавало през ума, че цялата тази история с Радел Каин може да има нещо общо с подобна шантава идея, до момента, в който майка ти не каза думата „портал“.

Това, че са използвали пред майка ти същата тази дума, изведнъж ми изясни всичко, което се случваше. Изведнъж всичко придоби смисъл.

— Но дори и ако в началото такъв портал наистина е съществувал, мислиш ли, че все още го има?

— Не знам. Но очевидно Радел Каин смята така. Хората му са разпитвали майка ти за него, нали така? После питаха и мен. Със сигурност са питали и теб.

— Така е — съгласи се Алекс. — Всъщност това е всичко, за което искаха да говорим.

— Твоята майка ми даде отговора, който търсех, отговора на въпроса защо те идват тук и какво търсят. Радел Каин търси портала.

В този момент прозрението го осени.

— Земята, която наследявам. Порталът трябва да е някъде в земята, която получих в наследство.

— Бил си прав от самото начало. През цялото време е ставало дума само за земята.

— Но за какво им е майка ми? Или аз? Ако подозират, че порталът е някъде там, в земите, защо просто не отидат да го потърсят? Мястото е диво и отдалечено. Можели са сами да стигнат до портала и никой нямаше дори да знае, че са били там, нито пък какво са намислили.

— Може би са го открили, но по някаква причина не са могли да го използват. Може би тогава са се заинтересували от наследниците на Рал в този свят.

За това Алекс не се беше замислял. Той крачеше до прозореца и обратно, обмисляйки идеята. Зачуди се каква ли роля играе в това „Дагет Тръст“.

— Ако наистина са били там и не са успели да активират портала, кое ги кара да мислят, че аз бих могъл?

— Светове, разделени от Рал. Ако при това той е оставил портал, който все още съществува, тогава може би има някакъв защитен механизъм и е необходим друг Рал, за да се отвори порталът отново.

— Но това е бил той, не аз. Дори и да съм наследник на рода Рал от твоя свят, аз нямам тези способности. Как, по дяволите, да отворя портал между световите? Че аз дори не знаех за съществуването на друг свят. Аз съм последният човек на земята, от който да търсиш отговори за този портал.

— Не бих казала. — Джакс вдигна рамене. — Според Закона на деветките ти си централна фигура. Ти си точно човекът, към когото би трябвало да бъде отнесен този въпрос.

— Законът на деветките? Какво общо има той с портала?

— Нямам представа, само че Радел Каин иска портала и Законът на деветките го води право при теб като централна фигура във всичко това. Той изпрати Седрик Вендис, най-доверения си човек, за да му осигури портала и теб самия.

Алекс продължи да крачи, разсъждавайки на глас.

— Но както ти сама каза, те идват в този свят. Те така или иначе вече могат да идват и да се връщат. Какво толкова може да им осигури този портал, което вече да не са постигнали?

Алекс замръзна на място, когато отговорът на собствения му въпрос изведнъж му се изясни.

— Без портала те не могат да отнесат обратно със себе си нищо от този свят. — Той срещна погледа на Джакс. — Възможно ли е да връщат неща обратно във вашия свят през портала?

Тя се усмихваше несигурно.

— Съгласно теорията в портала не е необходима линия на живота, следователно можеш да пренасяш обратно вещи.

— Какво може да искат да отнесат със себе си през портала?

— Какво е оръжието, което те използват, за да покоряват и контролират хората в моя свят?

— Способности, които не съществуват в този свят, магически оръжия.

— Точно така. А какво иска Каин да изкорени от нашия свят?

— Магията.

— А какво ще стане, ако успее?

Алекс почувства как косъмчетата по ръцете му настръхват.

— Всеки диктатор иска да отнеме на хората оръжието, с което могат да се противопоставят на управлението му. Ако им отнемат магията, това ще ги лиши от оръжието, с което могат да се опълчат на тиранията.

Но отнемайки това оръжие от хората, които може да им се опълчат, те същевременно лишават и самите себе си от него. И така, щом елиминират оръжието и на двете страни, те ще се нуждаят от друг вид сила, която да го замени.

— Прав си. В момента съществува равновесие на силите. И двете страни имат достъп до едни и същи оръжия. Ако те елиминират магията, това ще доведе до постоянен баланс на силите — нито една страна няма да има преимущество. Но ако те искат да узурпират властта, тогава ще трябва да заменят изгубеното си оръжие с ново. Това ще наклони везните в тяхна полза.

— Технологии — прошепна Алекс. — Ще могат да използват радиокомуникации, лекарства, с които да контролират хората, оръжия, с които да убиват всеки, изпречил се на пътя им.

Джакс кимна отново.

— И кой знае още какво. От практическа гледна точка технологиите и нашите способности са взаимозаменяеми — те правят едни и същи неща. Когато всички магически инструменти изчезнат, хората ще бъдат безпомощни.

И този, който разполага с аналогичните им технологии, ще управлява света.

— Именно. — Джакс описа дъга с ръка около себе си. — Това тук е цял свят, пълен с технологии. Вчера ти излезе и се върна с това магическо лепило...

— Суперлепило.

— Хубаво, суперлепило. Ние използваме подобна магия за лекуване, шиенето на рани има почти същия ефект. Но ако изгубим тази си способност, тогава няма да можем да лекуваме ранените. Представи си само преимуществото, което ще има Каин само от нещо толкова просто. Колко хора ще преминат на негова страна само и само да бъдат лекувани с технология, достъпна само на него?

И това е само началото. Тук е един цял свят, пълен с неща, които ние няма да притежаваме. Те просто трябва да влязат в някой магазин и да купят вещи, които в нашия свят ще бъдат безценни, когато всички там са изгубили способностите си. Те ще могат да пренасят технологии през портала. Каин ще бъде единственият източник на онова, от което хората се нуждаят за оцеляването си, а и само той ще притежава оръжията, с които да поддържа установения ред.

— Добре, но мислиш ли, че теорията за портала е правилна? Може ли наистина да се пренасят вещи обратно в твоя свят?

— Предполагам Радел Каин си има причини да вярва, че е така.

Алекс седна на ръба на леглото.

— Чух те да използваш един израз... Добри духове.

— Да, в тежки ситуации...

Алекс облегна лакти на коленете си и хвана с ръце главата си.

— Добри духове, те искат портал, за да изнасят оръжия в друг свят.

— Някакви идеи?

— Да, да извикаме Отряда за борба с тероризма.

— Кого?

— Забрави. — Алекс махна с ръка, осъзнал глупостта на забележката си. — Но това пак не обяснява за какво съм им аз. Та аз дори не съм и чувал за такъв портал. Как бих могъл да им помогна? Какво си мислят, че мога да направя за тях?

— Ти си Рал. При това Рал, който се споменава специално в Закона на деветките. А Рал е този, създал портала. Мисля, че ако просто можеха да открият портала и да го използват, те щяха да са го направили отдавна. И след като не са, значи не могат. По някаква причина те се нуждаят от теб.

— Наистина ли смяташ, че те очакват аз да им отворя този портал? Мислиш, че вярват, че съм способен на това?

Джакс изпусна дълга въздишка.

— Не знам, Алекс. Имаш ли по-добро обяснение?

— Май не.

— И сега какво?

Той отиде до бюрото и взе един от двата телефона, които беше купил предишната вечер.

— Мисля да се обадя на господин Фентън, адвоката, който движи нещата със земята. Може да се наложи да отидем до Бостън, да уредим въпроса със собствеността и после да отидем в Мейн, за да видим с очите си за какво става дума.

— Съгласна съм. Това е единствената ни следа за момента.

Алекс набра номера.

— Ще го включа на високоговорител, за да чуваш и ти — каза той на Джакс.

— „Ланкастър, Бъкман и Фентън“. Фентън на телефона.

— Господин Фентън, здравейте. Александър Рал се обажда.

— Господин Рал, толкова се радвам да ви чуя. — Човекът звучеше напълно искрен. — Бях започнал да се тревожа. Всичко наред ли е? Искам да кажа, мина повече от седмица, откакто казахте, че ще се обадите. Вече започвах да се безпокоя.

Алекс нямаше представа, че е прекарал толкова дълго в „Майката на розите“.

— Извинете ме. Бях ангажиран с някои неща за известно време, но сега съм свободен.

— Радвам се да го чуя. Гледах по новините за пожара при вас, в „Майката на розите“. Знаете ли нещо по въпроса?

Алекс не беше сигурен дали трябва да говори по въпроса, затова реши да не навлиза в никакви подробности.

— Отчасти. Защо питате?

— Ами, работата е там, че моят съдружник, господин Бъкман, излезе в болнични преди време. Според лекаря му вероятно е преживял някакъв душевен срив, в резултат на което изпадна в остра психоза. Не успяха да открият причината, затова го изпратиха на лечение в „Майката на розите“. Предполагам защото специализират в тази област. Това е частна болница, в която му се осигуряват специализирана помощ и лечение.

Устата на Алекс пресъхна.

— Лечение, казвате. Знаете ли името на лекуващия лекар?

— Да, някой си доктор Хофман. Просто се чудех дали не знаете нещо повече за пожара.

Знаете колко ненадеждни могат да бъдат източниците на информация в днешно време. Досега не успях да науча никакви

подробности относно състоянието на господин Бъкман. Нямам представа дали е добре. В репортажа по телевизията казаха, че голям брой пациенти загинали в пожара, предимно тези, настанени на деветия етаж. Именно там беше и господин Бъкман.

Алекс и Джакс се спогледаха.

— Ужасно съжалявам. Майка ми загина в пожара в болницата. Тя беше на деветия етаж.

— Мили боже. — Той замълча за момент. — Толкова съжалявам. Не знаех. Приемете най-искрените ми съболезнования, господин Рал.

— Благодаря.

— Спомням си много добре, че майка ви нямаше право да поеме правото на ползване над земята, защото се разболя, но няхах представа, че е била настанена в „Майката на розите“. Какво странно съвпадение, господин Бъкман да се озове в същата болница и на същия етаж.

— Наистина, какво съвпадение.

Като цяло Алекс не вярваше в съвпаденията. Умът му трескаво препускаше в опит да напасне парчетата от пъзела.

— Опитайте ли да се свържете с властите в Небраска, за да проверите дали господин Бъкман не е бил сред оцелелите от огнената стихия? Чух, че било пълен хаос, но повечето пациенти са успели да се измъкнат.

— И аз чух подобни обнадеждаващи вести. Опитах да получа повече информация, но засега цари голямо объркване. Тъй като съм адвокат, успях да се добера до държавния надзор на болницата, но никой не можа да открие дори регистъра с пациентите.

— Има ли някакви други архиви? — попита Алекс.

— Казаха ми, че целият архив изгорял в пожара. Трябвало да има копия на картоните на болните, съхранявани другаде, но имало проблем с откриването им — споменаха нещо като компютърен вирус. Никой не подозирал за проблема, докато не решили да потърсят копията, и се оказало, че са безвъзвратно изгубени. Поради това в момента властите са в пълно неведение, дори що се отнася до това колко пациенти са се лекували в болницата. Така установяването на точния брой на загиналите става още по-трудно. О, съжалявам. Чуйте ме само, говоря ви за господин Бъкман и за разни странични неща,

докато вие сте загубили майка си. Вероятно сега ви предстоят хиляди неща за уреждане.

— Няма нищо. Всъщност нямам нищо за уреждане. Нямам живи роднини. Дядо ми почина наскоро. Майка ми като пациент на психиатрична болница в продължение на дълги години няма приятели, няма дори познати. В действителност нямам какво да уреждам. Просто ще трябва да изчакам за евентуално намиране на останките ѝ — ако има такива. Пожарът беше доста силен. Засега нямам какво друго да правя.

— Разбирам. Възнамерявате ли да дойдете насам?

На Алекс му се стори, че долови странно напрежение във въпроса.

— Да. Трябва само да проверя за полети. Ще се опитаме да хванем най-ранния полет за Бостън.

— Да хванете? Ще ви придружава ли някой?

— Годеницата ми.

Последва нова пауза.

— Това е чудесно. Поздравления.

— Благодаря. Ще се запознаете. Тя е прекрасен човек. Много ми помага да преживея загубата на майка ми. Казва се Джакс. И е тук, до мен, в момента. Пуснал съм разговора ни на високоговорител, така че можете да я поздравите.

Подканена от Алекс, Джакс се наведе към телефона.

— Здравейте, господин Фентън.

— Много ми е приятно. Съжалявам за неочаквано споходилите ви беди.

— Благодаря. Правим каквото можем.

— Чакам с нетърпение да ви видя скоро тук.

— Пристигаме колкото може по-скоро — каза Джакс.

— При първа възможност ще ви съобщя номера на полета ни — добави Алекс.

Последва дълга пауза.

— Господин Рал, бих ви препоръчал да не летите.

Алекс наостри уши.

— И защо?

Нова пауза.

— Мога ли да бъда откровен с вас?

— Бих искал.

— Боя се, че определени хора следят авиокомпаниите и полетите в опит да ви открият.

Кръвта на Алекс се смрази.

— Определени хора ли?

— Възможно е тези хора да представляват опасност за вас. Мисля, че очакват идването ви тук. Възможно е да наблюдават летищата и автогарите. Всъщност навярно и всякакъв друг възможен обществен транспорт до тук. Не бих искал да ви тревожа, господин Рал, но вярвам, че тези хора наистина са заплаха за вас.

— Мисля, че знам какво имате предвид.

Последва нова пауза, този път по-дълга, сякаш човекът преценяваше какво иска да каже или по-скоро колко иска да каже.

— Свърза ли се някой с вас... хм, бяхте ли заплашен от някого?

— Мисля, че говорим за едни и същи хора. Вече се сблъсках с тях.

— Добре ли сте? — Въпросът дойде мигновено. В гласа му се четеше истинска загриженост, дори тревога.

— Да. Сега вече мисля, че ще е най-добре да дойда незабавно при вас. Имам адреса ви...

— Не.

— Не?

— Работата е там, че... — Последва нова пауза, преди човекът да продължи: — Страхувам се, че същите тези хора следят офиса ми. Няма как да съм сигурен. Съжалявам, не искам да ви тревожа неоснователно. Може би е просто параноя от моя страна.

Алекс пое дълбоко въздух.

— Господин Фентън, това е твърде важно за нас, за да продължаваме с преструвките. Вие бяхте откровен с мен и аз ще бъда откровен с вас. Сега трябва да ме изслушате, при това много внимателно. Тези хора са убийци.

Алекс не знаеше дали човекът се готви да му се изсмее, или да му затвори телефона.

— Слушам ви, господин Рал.

Алекс възприе това, че той не се опита да омаловажи опасността, като добър знак. Всъщност човекът звучеше загрижено, дори изплашено.

— Първо, казвам се Алекс.

Той си представи усмивката на облекчение по лицето на човека от другата страна на линията.

— Аз съм Майрън, но само смейте да се обърнете към мен така. Ще ви съдя за нанесени морални щети. Всички ме наричат Майк.

Алекс се усмихна.

— И без да ме съдите, си имам достатъчно грижи. Така да бъде, Майк. Знам, че може да прозвучи доста прекалено, но ще трябва да ми се довериш напълно. Знам какво говоря. Трябва да направиш точно каквото ти казвам. Първо, изписва ли се този номер на телефона ти?

— Да, апаратът ми има такава функция...

— Не, няма.

— Но моят телефон...

— Повече не бива да използваш телефоните, с които разполагаш. Тези хора по някакъв начин ни следят чрез телефоните. Отсега нататък забрави досегашните си апарати. Това важи и за мобилния ти. Дори не го носи със себе си. Разбираш ли?

— Да.

Алекс прие като обещаващо начало факта, че господин Фентън прие спокойно тези указания и дори не предложи на Алекс да отиде на психоаналитик. Нещо повече — дори не спори по въпроса.

— Сега запомни номера, от който се обаждам. Не го казвай на глас. Не го записвай никъде. Запомни го.

— Готово.

— Хубаво. Тъй като от него ти се обаждам на редовния номер, е възможно той вече да е разкрит. След като приключим този разговор, аз ще го изхвърля. Имам друг телефон. Номера му ще получиш, като към този прибавиш сто четирийсет и три. След като си тръгнеш от офиса, купи един телефон за еднократна употреба и ми се обади от него на новия номер.

— Добре.

— Женен ли си? Имаш ли семейство?

— Не. Имам предвид, нямам близки роднини. Но имам... добри приятели, на които бих искал да се обадя.

— Чудесно, но не взимай никой от телефоните, които си ползвал досега. Най-добре си купи няколко нови. Използвай един да се обадиш на приятелите си. Измисли някакво извинение — кажи им, че

заминаваш извън града по работа или нещо такова. После изхвърли телефона; може да бъде разкрит, когато им се обадиш, и после хората, които те притесняват, може да те проследят по него.

— Разбрано. Какво друго?

— Ще трябва да уговорим място за среща. Не го казвай сега. Изчакай, докато ми се обадиш от новия телефон. Знам, че тези хора могат да проследяват чрез телефоните, но не знам могат ли да подслушват разговори. Не искам да научавам отговора по трудния начин. По-добре сега да съм по-предпазлив, вместо след това да прекарам цялата вечност в гроба си в самообвинения, че не съм бил по-внимателен.

— Разбирам. Ще си набавя няколко нови телефона и пак ще се чуем.

— Когато излезеш от офиса, иди направо у дома и си пригответи багажа. Трябва да стоиш настрана от всяко място, с което си свързан. Не отивай у приятел. Не оставай да преспиш в офиса или в клуб, в който членуваш. Трябва да отидеш някъде, където не ходиш често, някъде, където никога не си бил досега. Увери се, че не те следят. Стигнеш ли там, не се връщай на познато място, тези хора може да действат на мига и да те приберат на място.

— Разбирам. — Човекът замълча за момент. — Алекс, сигурен ли си, че тези крайни мерки са необходими? Искам да кажа, да не стъпвам на място, където съм бил преди?

— Пожарът в „Майката на розите“ беше умишлен. Те убиха майка ми и сега мога да се обзаложа, че са убили и господин Бъкман. Изтребиха цял куп невинни хора само за да унищожат следите от това, с което са се занимавали там.

— Мили боже. Мислиш ли?

— Не мисля, знам го със сигурност. Бях там. Видях с очите си как доктор Хофман подпали пожара, за да прикрие следите им.

Алекс замълча, докато чакаше отговор.

— Да ти призная, Алекс, току-що ти потвърди най-лошите ми страхове. Ние отдавна се опитваме да определим доколко реална е опасността. Ти отговори на всичките ни въпроси.

— Кои сте тези „вие“? За какво говориш?

— Мисля, че си прав — каза Майк. — Ще е най-добре да говорим за това по-късно.

— Съгласен съм. Има логика.

— Махам се незабавно от офиса. Ще взема със себе си всички документи за собствеността над земята. Ще нося всичко необходимо за прехвърлянето ѝ на твое име. Осъзнавам, че наред всичко това прехвърлянето на собствеността изглежда като глупава формалност, но те уверявам, че е от изключителна важност то да се извърши.

— И аз искам да се погрижа за това. Искам тази земя да е на мое име.

— Чудесно. Радвам се. Сега започвам да си мисля, че ще е по-добре да не се връщам у дома. Сега рискът е прекалено голям. Ще си купя всичко, от което имам нужда. Ще си набавя и телефони, както ми каза, и ще ти се обадя.

— Добре. Моля те, бъди внимателен.

— Ще внимавам. Алекс, благодаря за откровеността.

— Джакс винаги казва, че е по-добре да се казва истината.

Той се засмя.

— Ще ти звънна по-късно. Ще организирам и място за среща, където да приключим с всичко.

— Огледалата — подсети го Джакс.

— О, да. Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, но стой настрана от огледала. Ако си някъде, където има огледало, веднага го покрий с нещо.

— От години нямам огледала нито в офиса си, нито у дома.

Алекс и Джакс отново се спогледаха.

— На практика от толкова отдавна не съм бил в близост до огледало, че дори вече не помня как изглеждам.

— В колата ти има ли огледало за обратно виждане?

— Да, естествено.

— Това също е огледало. Трябва да го откъртиш от предното стъкло, а също да счупиш или да махнеш страничните огледала. Ако ще ги чупиш, гледай и парченце от тях да не остане.

— Наложително ли е?

— Аз научих по трудния начин, че е абсолютно наложително. Ти може и да не извадиш нашия късмет. Махни огледалата от колата си.

— Винаги съм бил толкова внимателен с огледалата, а през цялото време съм забравял за огледалото за обратно виждане. Това

обяснява някои неща. Радвам се, че си толкова последователен. Ще махна огледалата, преди да запаля двигателя.

— Мисля, че имаме много неща да си говорим, когато се видим.

— Повече, отколкото можеш да си представиш, господин Рал.

— Алекс.

— Разбира се. Ще се чуем по-късно, Алекс. И, Джакс, чакам с огромно нетърпение да се запознаем.

— Пази се — каза Джакс. — И бъди нащрек.

— Разбрано. Довиждане.

— Довиждане — в един глас казаха Алекс и Джакс.

Той хлопна капачето на телефона и го пусна в пластмасова чаша с вода.

— Е, какво мислиш? — попита, докато пъхаше в джоба на джинсите си втория, още неизползван телефон.

— Очевидно знае нещо.

— Чудя се откъде — каза Алекс. — Мисля, че колкото по-бързо се видим, толкова по-скоро ще разберем. Време е да вървим.

— Как ще стигнем до там?

— Май нямаме голям избор. С кола. Ако вземем самолет, ще стигнем в Бостън за ден. Но докато успеем да си резервираме полет, може да минат и два дни, а и по-дълго, при толкова кратки срокове. С кола ще ни отнеме почти три дни, но така хората на Каин няма да знаят къде сме, нито кога ще пристигнем. Искам да ги държа в неведение колкото може по-дълго.

— Аз също.

— Не на последно място — каза Алекс, докато си обличаше якето, за да скрие пистолета под него, — не ми допада идеята да се разделяме с оръжията си по време на полета. На летищата има детектори за метал точно като в „Майката на розите“. Не можеш да качиш в самолета никакво оръжие, дори малко джобно ножче.

Щеше да се наложи да си опаковаме оръжията в багажа. При евентуален проблем биха били напълно безполезни в багажното отделение на самолета, точно както бяха и докато ги оставихме заключени в джипа. Освен това нередко се случва багаж да бъде изгубен или откраднат, особено при положение, че хората на Каин следят летищата в опит да ни хванат, ако решим да летим. Те най-

вероятно щяха да ни задигнат багажа, за да са сигурни, че ще бъдем невъоръжени.

Джакс извади откъм гърба си ножа със сребърната дръжка. Превъртя го между пръстите си и го хвана за върха на острието. Изпъна напред ръката си с ножа в нея. Точно тогава Алекс забеляза, че орнаменталната резба образува буквата „P“.

— Няма никакъв шанс да се разделя с този нож, просто за да ме пуснат да летя във въздуха.

Погледът на Алекс се премести от ножа върху очите ѝ.

— Защо на дръжката има буквата „P“?

— Тя означава династията Рал. Това е древно оръжие, изключително рядко, малцина притежават такова днес.

— Защо е у теб?

— По същата причина, поради която изявих желание да дойда в този свят. Защото аз вярвам, че ти си този, който ще спре цялата тази лудост. Защото аз вярвам в теб, Александър Рал.

Това е същият този нож, който наточих и с който направих онези резки по кората на дървото от твоята картина. Ти ги нарисува в картината си, тези резки, направени с този нож, който аз точех, подготвяйки се за идването си тук. Ти си свързан с това острие поради много причини, точно както си свързан и с всичко останало.

— Напълно ли си убедена, Джакс?

Тя се усмихна.

— Абсолютно. Точно както и ти си убеден.

— Страх ме е, като си помисля колко добре ме познаваш. — Алекс отвърна на усмивката ѝ.

Извади телефона от чашата с вода, отвори капачето и го счупи. После подаде на Джакс двете парчета.

— Вземи. В другия край на паркинга има контейнер за боклук. Аз ще прибера нещата ни в джипа, а ти изхвърли това.

— С удоволствие.

Тъкмо бяха приключили със зареждането на джипа с гориво и купуването на нещо за ядене от „Амана Колонис“ край междущатско шосе 80 в Айова, когато телефонът на Алекс иззвъня. Не се наложи да гадае кой се обажда.

— Здравсти, Майк — каза той, докато поглеждаше през лявото си рамо, за да се включи в движението.

— Всичко наред ли е, Алекс?

— Добре сме. Пътуваме към теб. Пуснал съм те на високоговорител.

— Изпълних дословно указанията ти.

— И не си използвал този телефон да говориш с никой друг, нали?

— Не. Това е първият разговор от него, току-що го разопаковах.

Алекс с облекчение отбеляза, че човекът приема всичко съвсем сериозно. Замисли се обаче защо — какви ли сблъсъци е преживял, за да сътрудничи сега така охотно.

— Чудесно. Благодаря.

Другото, което безпокоеше Алекс, бе, че очевидно Каин знаеше за земята. Защо иначе ще прибира Бъкман на деветия етаж в „Майката на розите“, където да е под „грижите“ на доктор Хофман. По един или друг начин са могли да измъкнат всичката необходима им информация от партньора на Майк Фентън — и бог знае от кого още.

И ако хората на Каин следяха летища и автогари, за да хванат Алекс и Джакс, то тогава със сигурност щяха да ги чакат и при земята в Мейн. В края на краищата те трябва вече да са разбрали къде е тя. Също така би трябвало да са разбрали, че Алекс рано или късно ще се появи там. Всичко водеше към онова място.

Естествено, ако можеха да причакат Алекс и Джакс на някое летище, биха ги сварили невъоръжени, което би ги улеснило доста. Може би точно на това се надяваха. Те искаха Алекс жив, но със сигурност щяха да убият Джакс на място.

Сега поне, когато се натъкнеха на хората на Каин при земята в Мейн, Алекс и Джакс щяха да са въоръжени и готови за действие.

— Не съм сигурен кога ще пристигнем там — каза Алекс в отговор на въпроса на Майк. — Мисля, че ни остават още около хиляда мили до Бостън. Днес тръгнахме малко по-късно, предполагам ще пристигнем вдругиден по-късно през деня.

— Заради предположенията ми, че офисът ми е под наблюдение, не ми се ще да си уговаряме среща в Бостън. Мисля, че ще е по-добре да се видим някъде в близост до земята, а и до останалите.

— Имаш ли предвид конкретно място?

— Да. Направих резервации, ако ти и Джакс нямате нищо против. А ако имате, мога да променя мястото. Намира се малко след Бостън, на път за Мейн, така че да не ви забавяме.

— Ами, предполагам и ние сме заинтересовани да стигнем до земята по-скоро.

— Това беше и моята идея.

— Добре, къде да се срещнем?

— В Бангор, щата Мейн. В момента се намирам в мотел в покрайнините на Бостън. След ден-два тръгвам за Бангор, веднага след като приключа с някои правни подробности. Вече ви направих резервация на името Ханк Крофт.

— Как ти хрумна името?

— Забих произволно пръст в телефонния указател. Стори ми се лесно за помнене. Аз ще съм отседнал на същото място.

— Ханк Крофт. Ясно. Но при настаняването в мотел обикновено искат шофьорска книжка или друг документ за самоличност.

— Това е една от причините да съм все още в Бостън. Ще се погрижа за това. Ще се учудите колко е лесно да се сдобиеш с подобни документи. Така или иначе се заех с това, реших да извадя документи за самоличност и на госпожа Джена Крофт — дадох ми и отстъпка за количество. Ще ви я включа към сметката. В документите се казва, че сте женени. Реших, че така ще е по-лесно.

— Джена Крофт. Харесва ми — наведе се Джакс към телефона в ръката на Алекс. — Спомена, че там ще сме по-близо и до останалите. Кого имаш предвид?

— Няколко човека от „Дагет Тръст“. Трябва да подпишат документите за право на ползване върху земята.

— И те знаят, че ти отиваш там? — попита Джакс. — Знаят, че ние също идваме? Знаят мястото на срещата?

— Да.

Алекс стисна в юмруци волана, но успя да запази гласа си спокоен.

— Майк, те могат да бъдат проследени. Могат да свършат куп неща, които да ни издадат.

— Предадох им твоите инструкции. Ще изпълнят всичко, което ми каза, и ще правят точно това, което и аз правя.

— Но откъде си сигурен, че ще приемат нещата достатъчно сериозно? — попита Джакс.

Алекс долови нюанс на притеснение и гняв в гласа ѝ.

— Те са много внимателни. Именно те ми казаха за огледалата.

Алекс и Джакс се спогледаха.

— А ти каза ли им за огледалата за обратно виждане в колите? — попита Алекс.

— Да. Доста се засрашиха, че не са се досетили сами. Всъщност бяха направо съсипани. В момента се връщат назад в миналото и анализират проблеми, които навярно са възникнали в резултат на този пропуск.

— Кои, по дяволите, са тези хора? — прошепна Алекс на Джакс.

Тя сбърчи чело и поклати глава, в знак, че няма представа и че споделя тревогата му.

— Трябва да ти призная, Майк, безпокои ме това, че са намесени други хора, че още някой е наясно с плановете ни. Това е предпоставка за неприятности.

— Алекс, аз съм поверил живота си в ръцете на тези хора.

— Радвам се за теб, но аз не съм убеден, че мога да им доверя своя и този на Джакс.

— Разбирам те, но мога да те уверя, че на тези хора може да се вярва.

— И така да е, не може ли просто да им занесеш документите, след като аз ги подпиша? Защо трябва да ги водиш на срещата ни?

— Защото те всички са в борда на директорите на „Дагет Тръст“. „Дагет Тръст“ имат сериозни интереси в това начинание. За да се смени собствеността върху земята, директорите трябва да присъстват. Техническата страна на процеса е описана със заплетена правна

терминология, но в общи линии нещата се свеждат до следното: на практика те трябва да одобрят встъпването ти във владение на земята.

— Какво имаш предвид с това „да одобрят“? Мислех, че след като отговарям на условията, посочени в завещанието — а това е факт, — тогава земята става моя.

— Така е, но одобрението също е условие, както и плащането на държавните такси. Помниш, че ти казах за таксите, нали?

Алекс реши, че е странно да го споменава точно сега.

— Да. Колко точно?

— В момента не разполагам с окончателната сума на разноските, но ще е малко под десет хиляди долара.

На Алекс му се видя малко солено, но си замълча. Нямаше представа нито колко работа е вложена, нито колко адвокати са били необходими, за да я свършат. Предвид допълнителните рискове можеше да предполага, че сумата не е съвсем неоснователна.

— А ако по някаква причина те не одобрят?

— Алекс, повярвай, тези хора нямат търпение да ти прехвърлят собствеността върху земята.

— Защо?

— Защото въпросът с наследството на този конкретен парцел хвърля сянка от векове насам върху много хора, преди да се появиш ти. Те знаят, че тази земя е била предопределена да бъде твоя.

— И откъде го знаят?

След дълго мълчание човекът отговори:

— Законът на деветките.

Алекс за малко да изпусне телефона. Лицето на Джакс преbledня.

Гумите на колата продължиха да поддържат монотонния си шум от съприкосновението с асфалта. Алекс не можа да схване къде в цялата тази история стои „Дагет Тръст“, нито пък откъде тези хора знаят за огледалата, да не говорим за Закона на деветките.

— Е? — прошепна той на Джакс.

Тя отново сбърчи чело и поклати глава, този път в знак, че и тя нищо не разбира.

— Алекс, там ли си?

Той се покашля.

— Къде предлагаш да се срещнете с Ханк и Джена Крофт?

— В „Даунистър Мотел“ в Бангор. Най-прекият маршрут до земята е по междуцатско шосе 95. Реших, че ще е добре да се видим някъде по този път в Бангор. Градът е достатъчно голям и ще им е трудно да го държат целия под око, както биха следили едно по-малко градче в близост до земята.

— Има логика.

— „Даунистър Мотел“ е в непосредствена близост до междуцатско шосе 95, на „Хамънд Стрийт“, в самия Бангор. Като наближите, ще ви дам точния адрес и подробности как да го откриете, но по принцип се стига лесно. Отбиваш вдясно от междуцатското шосе 95 и продължаваш малко на север.

— Добре. Не използвай този телефон да се обаждаш на когото и да е друг. Звъни от него само на нас. Вече имам номера му. Ще ти се обаждам по пътя, за да знаеш как се движим. В случай че на този телефон се обади друг освен мен, веднага го изхвърли и купи нов, от който ми позвъни незабавно.

— Колко време мислиш, че ще ви отнеме?

— Не знам. Вече започва да се стъмва. Може би още три дни. Искам да съм предпазлив и да не привличам внимание върху нас. Също не искам да се появя там изтощен от пътуване и недоспал. Ако не внимаваш с тези хора, рискуваш сериозни главоболия. Като наближим, ще съм в състояние да ти дам по-точно време на пристигане.

— Звъни по всяко време, денонощно. Ще нося този телефон непрекъснато със себе си.

— Аз също. Ако усетиш нещо гнило, искам веднага да разбера.

— Дадено. Уверявам те, всички сме изключително внимателни.

— Ами колегите ти в офиса? Някой друг знае ли за земята, за мен?

— Аз съм офисът.

— Какво искаш да кажеш?

— Останахме аз и Уолтър Бъкман. Господин Ланкастър почина преди години в автомобилна злополука.

Същото както при бащата на Алекс, но той премълча този факт.

— Дватамата с господин Бъкман вършите всичко в офиса? Нямаме секретарки или асистенти?

— Не, няма друг освен нас. Ние имаме само един клиент — „Дагет Тръст“.

Алекс погледна Джакс и повдигна вежда.

— Трябва да приемем, че всичко, което е било достояние на Уолтър Бъкман, сега е известно и на тях — каза Джакс. — Тези хора не се спират пред нищо, за да получат нужните им отговори. Бъди сигурен, че ако той обича яйцата си със сол, те знаят с колко точно сол.

— Вече взехме това под внимание. Правим всичко възможно да неутрализираме ефекта от всичко, което е станало тяхно достояние.

— Да се надяваме, че не е прекалено късно — отбеляза тя.

— Мога да те уверя, че направихме всичко по силите си да намалим риска. Както сама каза, тези хора са опасни. Не сме в състояние да елиминираме напълно всяка заплаха, но правим каквото можем. Освен ако нямаш други идеи?

— Не — отвърна Джакс. — Знаем колко опасни са тези хора, но не знаем нито колко са, нито какво са намислили, още по-малко подробности около намеренията им.

— Освен това, че са опасни, сме в пълно неведение относно това, какво става — добави Алекс, като не беше напълно убеден, че този човек не е свързан по някакъв начин с Радел Каин и не ги води в капан. Ако Майк Фентън беше на страната на Каин, Алекс не искаше да му дава отговори, които те нямаха. — Вие сигурно знаете повече от нас. Надяваме се, като се видим, да ни осветлите по въпроса какво точно става.

— Ще държим връзка — каза Майк. — Дръж ме в течение как се движите.

— Дадено. Довиждане засега.

— Довиждане.

Алекс затвори телефона, като щракна капачето му. Обърна се към Джакс.

— Какво мислиш?

— Не знам. Законът на деветките е свързан с моя свят. Не разбирам как някой тук може да знае за него.

— Сега е свързан и с моя — напомни ѝ Алекс. — Мислиш ли, че и това е засада?

За момент устните ѝ се разкривиха, докато осмисляше отговора си.

— Не съм сигурна, но този човек ми изглежда откровен.

— Но е възможно да ни подмамва в капан. Нито за момент не съм подозирал, че доктор Хофман може да работи за Каин, нито пък, че сестрите и другите служители са от твоя свят.

— В едно съм сигурна — Каин би дал мило и драго, за да те докопа. Не можем да позволим това да се случи.

— Значи според теб трябва да се надяваме, че Майк Фентън и останалите са на наша страна, но въпреки това трябва да имаме едно наум, че може и да не е така.

— Повече от това не можем да направим.

— Виж — посочи Джакс с пръст. — „Хамънд Стрийт“, две мили. Алекс проследи с поглед зелената табела в мъглата, докато прелитаха покрай нея, насочили се на север. Беше късен следобед и движението започваше да се сгъстява с приближаване на пиковия час.

Той погледна през рамо и се престрои в дясната лента. Току-що бе задминал жена в малка кола, която изглеждаше ужасена от времето навън. Да се кара без огледало за обратно виждане беше неприятно, но Алекс бързо свикна — стигаше му само да си припомни отчаяната битка с мъжа от света на Джакс на задната седалка на черокито. Той видя, че жената, която току-що изпревари, се е вкопчила здраво във волана. Очите ѝ бяха ококорени и вперени право напред, докато съвсем сама успя да предизвика задръстване на платното — толкова притеснена от опасностите на пътя, че самата тя се превърна в опасност.

— „Хамънд Стрийт“, една миля — посочи отново Джакс.

По време на дългото пътуване Джакс се бе превърнала в добър навигатор. Отне ѝ малко време да преодолее неудобството си от скоростта на магистралата, но сега вече се чувстваше съвсем спокойна. Беше добра в разчитането на карти и имаше остро зрение, така че бързо фиксираше табелите, указващи посоката към една или друга магистрала в далечината, докато пътуваха на изток, а после и на север. Освен това държеше под око колите около тях — и най-вече пиратските камиони на водопроводни фирми, — които евентуално биха могли да ги следят. На няколко пъти се отклоняваха и тръгваха по обиколни маршрути, за да се убедят, че някоя кола зад тях не ги преследва.

Джакс остана силно впечатлена от големината на някои от градовете, през които минаха, и не можеше да се нагледа на пейзажите и природните красоти извън населените места. Беше турист в странен за нея свят. Детинското ѝ изумление от света караше Алекс да се усмихва.

Спираха само за през нощта, колкото да поспят достатъчно, че да могат да продължат на следващия ден. Алекс знаеше, че и двамата все още продължават да чистят телата си от поетите в болницата силни лекарства. Особено Джакс все още се нуждаеше от пълноценна почивка, за да се възстанови след преживяното. Предвид що за хора бяха по петите им, и двамата знаеха, че трябва да са постоянно нащрек. А и вечното оглеждане за нещо подозрително беше крайно изтощително.

Алекс успя да я склони да легне на задната седалка, да се завие и да поспи. Не му бяха нужни много усилия да го направи, което му показва, че тя продължава да е в шок, не напълно възстановена. Тя мразеше да изпуска табелите по пътя и не искаше да го оставя сам да следи за всичко, но същевременно съзнаваше, че тази почивка ѝ е нужна.

Когато най-накрая пое през безкрайните гори на Мейн, тя като че ли вече беше по-добре. Наблюдаваше с копнеж минаващите покрай прозореца на колата горски масиви. Алекс знаеше, че ѝ напомнят за дома.

Той се отклони към „Хамънд Стрийт“ и пусна чистачките. На пръв поглед Бангор изглеждаше стар и изморен. Някои от къщите бяха величествени, но някак извън времето си. Мястото беше тихо и спокойно, непретенциозно — градче, където хората са свикнали да се задоволяват с каквото имат и където почти нищо не се променя, само закърнява с времето.

Алекс последва указанията на Майк Фентън и не след дълго видяха червената табела на „Даунистър Мотел“. На паркинга отпред имаше доста коли. От двете страни на входа тръгнаха две успоредни редици стаи. Като караше бавно през паркинга, Алекс оглеждаше колите за регистрационни номера от Масачузетс. Видя няколко тук-там. Мейн беше туристическа дестинация и на паркинга имаше коли с номера откъде ли не. Някои бяха претъпкани с багаж. На покривите на някои микробуси имаше привързан каяк или колело.

Алекс зави към далечното крило на двуетажната сграда, което стигаше до малък жилищен район на сред много зеленина. По-голямата част от колите бяха паркирани в стаи в близост до офиса, средната част бе почти празна, а в края отново се забелязваше групичка от паркирани коли. По номерата на вратите на стаите той разбра, че това е мястото,

което търсят. Когато стигна до края на сградата, той направи обратен завой и паркира на наклон в широкия заден паркинг, така че да може да пусне по инерция черокито, в случай че откаже да запали. Досега по пътя на изток джипът се бе държал прилично и бе отказал да запали само веднъж. Той обаче не можеше да е сигурен, че няма да се случи отново в най-неподходящия момент.

Както беше паркирал, шофьорската врата беше по-близо до стаята.

— Готова ли си? — попита Алекс, докато оглеждаше наоколо за движение.

Джакс внимателно сканираше с поглед околността, не пропускаше и най-малката подробност.

— Това ми действа изнервящо.

— Не мога да кажа, че не съм съгласен с теб.

Джакс взе ръката му и я стисна окуражително. И преди се бяха изправяли пред трудности.

Алекс закачи отляво на колана си чантичка за пълнители. В нея имаше два пълнителя с по седемнайсет патрона всеки. Той се увери, че пълнителите са поставени с патроните напред, така че ако се стигне до стрелба и се наложи бързо да презарежда, щеше да може с помощта на показалеца на лявата си ръка да напипа кухия връх на най-горния патрон и така да може бързо и без да гледа да вкара пълнителя в пистолета в дясната си ръка. Алекс извади глока от кобура и го сложи в скута си с показалец, положен по дължина на корпуса. После отвори телефона и с левия си палец натисна бутона за преизбиране. Майк Фентън вдигна.

— Алекс е. Ние сме отпред.

Алекс забеляза как някой откряхна леко пердето на прозореца и надзърна навън.

— Виждам джипа ти. Толкова се радваме, че сте тук и че успяхте да дойдете по-рано. Влизайте. Всички чакат да се запознаят с вас.

— Колко човека има вътре?

— С мен — девет.

— Искам всички да излезете от стаята. Оставете вратата широко отворена. Искам всички до един да тръгнете бавно към дърветата в задната част. После застанете така, че да ви виждам. След това Джакс ще провери стаята.

— Алекс, разбирам, че си малко изнервен, но ние...

— Ако някой направи нещо подозрително, няма да се поколебая да го застрелям.

Майк замълча.

— Разбра ли ме? — попита Алекс.

— Да — отвърна Майк. — Не те виня, че си предпазлив. Прав си. Ще се радваме да изпълним искането ти.

— Благодаря.

Алекс затвори телефона.

— Ако чуеш изстрели, лягай на земята — каза той на Джакс.

— Разбрано?

— Да. Мисля, че казват истината.

— Надявам се да е така, но няма да рискувам. Внимавай там вътре, чу ли? Ако имаш нужда от помощ, ще долетя за секунди.

Джакс кимна.

— Ти просто гледай да не пропускаш, ако това се окаже засада. Ние сме двама, а те девет.

Алекс ѝ се усмихна.

— Лош късмет имат да са в такова неизгодно положение.

Тя отново стисна ръката му и отвърна на усмивката.

Алекс видя хората, които излязоха от стаята. С бавна стъпка тръгнаха през паркинга, като разговаряха помежду си, за да не бият на очи, просто стояха в средата на паркинга. Имаше седем мъже и две жени. Всичките облечени точно като повечето туристи, пътуващи из Мейн на почивка, може би малко по-добре от тях.

— Дърветата миришат така приятно — каза на себе си Джакс.

— Моля?

— Нищо. Просто си мисля за дома. Балсамовите ели ми напомнят за дома.

Алекс проследи с поглед отдалечаващата се групичка. Мъжете с бавна крачка вървяха по посока на дърветата. Той стисна ръката на Джакс.

— Бъди внимателна.

— Ти също — намигна му тя.

Той се загледа в нея, докато тя прекосяваше паркинга, хипнотизиран от грациозната ѝ фигура, от дългата ѝ руса коса. Колко красива и скъпа за него беше тя. Нямахте друга като нея на земята.

Как му се искаше да бе от неговия свят.

Той знаеше, че ако някога успеят да приключат с това, което трябваше да направят, да изпълнят това, за което тя бе дошла в неговия свят, да открият този портал и някак да го накарат да проработи, тя ще се върне обратно в своя свят.

По време на дългото пътуване на изток, когато тя му разказа всичко, което знаеше за портала и как той вероятно позволява пренасянето на вещи от този свят в нейния без линия на живота, я бе попитал дали би било възможно и той да мине през портала и да отиде в нейния свят. Тогава Джакс му отвърна, че в едно не се съмнявала никога: никой от неговия свят никога не би могъл да отиде в нейния. Господарят Рал, който бе разделил световите и изпратил хората в този свят, се бе погрижил това никога да не бъде възможно.

Тя можеше да идва тук, но той никога нямаше да може да иде там.

Алекс не знаеше как ще понесе нейното заминаване. Без нея неговият свят, неговият живот щяха да изгубят смисъл.

Мъжете огледаха дискретно Джакс, докато тя вървеше към стаята и преди да изчезне в нея. Никой не изглеждаше притеснен и Алекс реши, че това е добър знак. Той мразеше всичката тази мелодраматичност от своя страна, но хората на Каин вече го бяха изиграли на няколко пъти. Той повече нямаше да рискува, освен ако не беше неизбежно.

Няколко минути по-късно Джакс се появи на вратата. Показа със знак на Алекс, че всичко е чисто. Той прибра пистолета си в кобура и изскочи от джипа, като придърпа якето си, така че да скрие оръжието. Джакс махна на хората да се връщат в стаята и застана отпред да изчака Алекс. Когато Алекс застана до нея, тя го прегърна през кръста.

— Не изглеждат като банда главорези — прошепна тя.

— На това се надяваме.

— Все пак не е сигурно, че не са.

— Знам.

Когато Алекс прекрачи прага след Джакс, всички погледи бяха приковани в тях. Двустайното помещение беше по-голямо от типичната стая в мотел. В ъгъла имаше двойка бежови канапета, които бяха поставени под формата на буквата Г и изглеждаха протрити от прекомерна употреба. В дъното имаше голяма кръгла маса с шест стола. В мебелировката нямаше и следа от еlegantност, но пък всичко изглеждаше функционално. Във висок шкаф до телевизора срещу канапетата имаше барче с напитки. През отворената двукрила врата отдясно Алекс мярна ръба на леглото в съседното помещение.

Деветимата души се събраха в средата на стаята и се усмихваха широко. Изглеждаха като предани католици на аудиенция при папата.

— Аз съм Майк Фентън — пристъпи напред един възслаб мъж и протегна ръка.

Беше по-нисък от Джакс, оплешивяващ, джинсите му все още бяха с ръбове, които показваха, че съвсем наскоро са били свалени от рафта в магазина. Ризата му с дълги ръкави на жълти и сиви райета също изглеждаше току-що излязла от опаковката. Усмивката му стигаше от ухо до ухо.

— Алекс. Радвам се най-последно да се видим лично. — Алекс стисна ръката на мъжа.

Без да пуска ръката на Алекс, Майк описа с другата си ръка дъга във въздуха към останалите.

— Всички тук изпитавме огромно облекчение да ви видим живи и здрави. А ти сигурно си Джакс.

— Да — каза тя, докато се ръкуваше с него. Той почтително държеше ръката ѝ и не откъсваше поглед от очите ѝ, все едно посрещаше извънземен пришълец в своя свят. Според Алекс точно това и ставаше.

Алекс беше толкова зает да преценява присъстващите, че докато Майк ги запознаваше, беше убеден, че няма шанс да запомни имената им. Никой от тях не приличаше на пират. Всички бяха облечени в нови

дрехи, за които в една или друга степен можеше да се каже, че са наскоро разопаковани. Очевидно бяха изпълнили указанията на Алекс и не се бяха отбивали вкъщи или на друго обичайно място.

Майк го покани с жест към масата в дъното, където старателно бяха подредени документите.

— Какво ще кажеш първо да приключим с работата? Да се погрижим за собствеността върху земята, за да е всичко завършено и легално?

— Разбира се.

— Носиш ли парите за таксите?

Алекс извади хартиен плик от вътрешния джоб на якето си и го подаде на Майк.

— Вътре има точно десет хиляди.

— Точната сметка е девет хиляди шестстотин седемдесет и пет долара.

Човекът отвори плика и отброи три банкноти от по сто долара. После затършува из джоба си и извади още двацет и пет долара. Даде ги и тях на Алекс.

— Готово. Всичко е надлежно платено.

Алекс сгъна банкнотите и ги прибра в джоба си.

— Ако не възразяваш, каква е цялата тази работа с парите?

— Виж, доста трудно е за обяснение, а и имаме по-важни неща за вършене, но накратко, става дума за традиции, свързани с тази земя и нотариалния акт за нея. Най-елементарно казано — „стойност срещу стойност“. Условието по предаване на собствеността включват подобни практики, които може и да изглеждат странни в моменти като този, но те имат своето важно предназначение и трябва да се изпълнят дословно. Заплащането на услугата е едно от тези условия.

Алекс беше повече от щастлив да похарчи парите, с които Седрик Вендис беше купил картините му, за да ги обезобрази после. Да ги използва за адвокатските такси по придобиване на земята, която Вендис и Каин така отчаяно желяеха, изглеждаше като справедлива ирония на съдбата.

— Сега, когато таксите са уредени — продължи Майк, — можем да преминем нататък.

По негова покана Алекс седна на масата зад купчината документи и папки. Майк седна до него, останалите ги наобиколиха, за

да наблюдават. Усещането беше като при някаква официална церемония.

Адвокатът отвори най-горната папка.

— Всички тези документи трябва да се подпишат на местата, които съм означил с малките червени стикери.

Алекс изгледа високата около три сантиметра купчина.

— Не трябва ли първо да прочета всичко това?

— Разбира се, заповядай, освен това като адвокат аз съм длъжен да те посъветвам да го направиш, въпреки че мога да те уверя, че съм прегледал всичко лично и всичко е наред. Ако не разбираш нещо, ще се радвам да ти обясня.

Алекс взе химикалката и прегледа първите две страници, защипани с телбод. В тях надлежно се установяваха двете страни по споразумението. Необходими бяха цели две страници, за да се каже, че той е Алекс Рал, а „Дагет Тръст“ е именно „Дагет Тръст“.

Алекс започна да подписва.

Майк Фентън отместваше всяка вече подписана страница. Алекс преглеждаше набързо документите, най-вече да забележи нередности. Всичко изглеждаше така, както си бе представял, че трябва да изглежда едно прехвърляне на собственост. При възможността хора да пренасят оръжия през портал в друг свят правните подробности около собствеността на земята не изглеждаха от първостепенна важност, но независимо от това, за всеки случай, той продължи да преглежда документите.

Тогава дойде ред на страниците за „Дагет Тръст“. Те съдържаха девет подписа — на деветимата попечители на фонда. Те също изискваха подписа на Алекс.

— Какво е това? — сбърчи чело Алекс при вида на попечителското споразумение.

— По същество това те поставя начело на „Дагет Тръст“, ставаш главен попечител на земята на „Дагет Тръст“ — цялата.

— Какво имаш предвид под цялата? — Алекс вдигна поглед от документите.

— Тази, която ти наследяваш, както и всичката останала, свързана с нея — всичката земя, контролирана от „Дагет Тръст“. Тя трябва да остане едно цяло. По този начин ти ще отговаряш за всичката земя като цяло.

— Всичката — изглежда го Алекс.

— Да, точно така.

— И колко точно е това?

— Общо ли? Шейсет и пет хиляди акра.

— А какво ще рече аз да отговарям за земята? — не откъсваше от него очи Алекс.

Майк Фентън сплете пръсти и сложи ръце на масата.

— На практика тя цялата става твоя, след като поемеш собствеността върху ключовия парцел. Ти ставаш главен попечител. По същество това означава, че ти ставаш „Дагет Тръст“. Трябва да се придържаш към условията в нотариалния акт, разбира се, но всичката земята е твоя.

— Условията в нотариалния акт. Искаш да кажеш, че не мога да строя например?

— Всъщност като главен попечител ти имаш право да построиш нещо за себе си върху земята, предвид че отговорността по надзора ѝ е твоя.

— И не мога да продавам своя парцел на друг освен на фонда.

— Точно така.

— Но ти каза, че по същество аз ще бъда целият фонд.

— Точно така.

— Значи, ако реша да продавам — уверявам те, аз не искам, просто обсъждаме, — откъде ще дойдат парите?

— Нека ти покажа — каза Майк и започна да разлиства папките.

Една от жените, вече на години и с четвъртито телосложение, се наведе, за да помага. Тя се усмихна, когато Алекс я погледна.

— Казвам се Милдред, счетоводител съм на „Дагет Тръст“. Аз отговарям за този аспект от фонда. Естествено, ще съм на твое разположение за всякакъв вид съдействие.

— Ще се убедиш, че Милдред е незаменима — каза Майк.

Алекс не искаше да се убеждава в незаменимостта на счетоводителката. Той просто искаше да спре Радел Каин, за да не може да пренася технологии в света на Джакс.

Милдред бързо откри нужната папка, измъкна я от купа и я отвори пред Алекс.

— Ето — каза тя. — Това е финансовата история на фонда. През всичките тези години инвестициите му винаги са били възможно най-

стабилни и безрискови. Никой от попечителите на „Дагет Тръст“ не е предприемал каквито и да било рискове, така че състоянието на фонда нараства доста бавно, но затова пък сигурно.

— И на каква сума възлиза?

Милдред посочи един ред числа.

— Малко над шейсет и три милиона долара.

— Шейсет и три милиона? — запримигва Алекс.

Майк кимна.

— Точно така — тази сума не включва сметката с петгодишен падеж с натрупаните лихви. Повечето пари са в няколко сметки зад граница. Естествено, не можеш да пипаш основния капитал, това е едно от условията. Но като главен попечител ти имаш правото над всичките лихви, които той носи. След покриване на разноските, разбира се.

Майк се почеса по носа и запрелиства страниците.

— Да видим... миналата година например, след покриване на разноските на фонда, от лихвите са останали около деветстотин хиляди долара — не забравяй, че миналата година лихвеният процент беше рекордно нисък. Обикновено остава повече. Също така можеш да разполагаш с всички неусвоени лихви от предходни пет години — това е сметката с петгодишен падеж, за която ти споменах. Така че, общо, сумата, която си могъл да изтеглиш при желание, е била малко над пет милиона долара.

Алекс продължаваше да го зяпа.

— Искаш да кажеш, че мога да изтегля тези деветстотин хиляди от лихви — плюс петте милиона, ако искам — и да похарча всичко за вечери с омари?

Всички се разсмяха.

— Да, ако това искаш — каза Майк. — Всички пари, които не изтеглиш, просто остават в сметката за дължими лихви. Всичко, което не е изтеглено преди падежа, в края на всеки петгодишен период преминава в сметката на фонда и става част от основния капитал. Веднъж постъпили в сметката, тези пари вече не можеш да използваш за лични цели. Естествено, занапред те ще носят допълнително лихви, които да можеш да теглиш.

— Но щом като фондът има всичките тези пари, защо, за бога, толкова много държахте да си платя таксите за правните услуги?

— Става дума за много повече от вътрешни правила на фонда. Това е едно от условията за наследяване. Това е част от преценката, че човекът, наследяващ земята, е точният наследник, че е отговорен и приема на сериозно задълженията си.

Преди да платиш таксите, ти не си собственик на земята и главен попечител на фонда. Нямах никакви законови права над парите на фонда. Затова трябваше да платиш за моите юридически услуги по наследството безропотно и без да се опитваш да избегнеш това задължение. По този начин фондът удостоверява твоята почтеност. И сега, след като плати за услугата, ти вече не само владееш земята, но си и главен попечител на фонда, което ти дава пълното право върху парите от лихвите. Сигурен съм, че разбираш защо е така жизненоважно за сигурността на фонда начело да стои отговорен човек. Милдред ще ти помогне да навлезеш в нещата.

— А разходите? Какви са разходите на фонда?

Майк посочи с жест към групичката около тях.

— Освен нашето възнаграждение за работата ни във фонда най-големият разход е за осигуряването на охраната.

Един от мъжете пристъпи напред и протегна огромна, здрава ръка.

— Хал Халверсън, господин Рал. Аз отговарям за охраната на земите.

Макар мъжът да не беше прекомерно едър, беше от типа хора, с които Алекс не би искал да влиза във физическа конфронтация. Хал Халверсън може би приближаваше петдесетте, но изглеждаше така, сякаш с всяка изминала година става все по-корав и силен.

— От колко души се състои охраната?

— Всичко на всичко — двайсет. Аз, още седемнайсет мъже плюс две жени. Поради това, че земята е защитена зона, ние сме със статут на горски рейнджъри и действащи сили на реда. По закон ние сме назначени от фонда и отговаряме единствено пред него. Технически погледнато, земите ни се простират на територията на няколко общини, но фондът на практика не е подвластен на никоя от тях. Държавата и общините не могат да се разпореждат с нас, да назначават други сили за опазване на реда, които да се грижат за нашата безопасност. Като отговорник по сигурността аз лично подбирам и назначавам охраната ни.

Той повдигна с палец ревера на спортното си кафяво яке.

— Аз обикновено нося униформа. Униформата влияе положително върху сериозността, с която ни приемат хората, докато си вършим работата и държим външни посетители настрана. По принцип извън територията на фонда ходим цивилни, а и вашите нареждания доведоха до това, с което съм облечен в момента. И ако смея да отбележа, истински съм очарован от сериозността, която отдавате на сигурността.

— Значи имате право да носите оръжие?

Мъжът повдигна якето си и откри един масивен глок.

— Както споменах, ние се ползваме със статут на действащи сили на реда. Имаме автономност при назначението на хората си за охрана, но същевременно те трябва да са издържали държавните изпити за служители на силите на реда, както и да бъдат подложени на щателна проверка на миналото им.

— Което ми напомня — каза Майк, отваряйки нова папка. — Ето вашите документи за самоличност на името на Ханк и Джена Крофт, в случай че ви потрябват. Подпиши тук, ако обичаш. Джакс, ти също, моля.

Тя се наведе покрай Алекс и се подписа с цялото си име. Един от мъжете я помоли да застане пред стената, за да я снима. После той направи снимка и на Алекс, след това отнесе до мивката на бара с напитките двете шофьорски книжки и се зае с тях. Алекс предположи, че човекът ще използва специално оборудване, за да постави снимките им в документите.

— А това е разрешително за носене на оръжие, издадено от щата Мейн — добави Майк, като плъзна документа към Алекс, който вдигна поглед към него. — То е на истинското ти име. Предположихме, че ще бъдеш въоръжен и ще имаш нужда от местно разрешително. За всеки случай извадихме и едно за Джакс. Ще им сложим снимки, след като ги подпишете.

— Това се казва изчерпателна акуратност — каза Алекс, докато двамата с Джакс подписваха разрешителните.

Когато приключиха, Майк занесе документите при човека на мивката.

— Подхождаме с огромно внимание и бдителност по отношение на фонда — каза друг от присъстващите.

Алекс се замисли защо и кое ги бе научило да проявяват подобна бдителност. Под наставленията на Майк той се върна към подписването на документите. На няколко пъти спираха, за да може Майк да разяснява подробности около фонда.

На Алекс му се стори, че поема огромна отговорност, която не искаше да носи. Първоначалната му идея беше да встъпи във владение на земята, за да има къде да рисува на спокойствие. Сега обаче той трябваше да открие портала и да спре хората на Радел Каин, които искаха да го използват. Предположи, че всичко това само ще е от полза за целта. Така в случай на необходимост щеше да има много повече власт и ресурси, за да изпълни тази задача.

Когато свърши с преглеждането и подписването на документите, той се облегна назад и въздъхна.

— Готово — каза Майк. — Най-последно. Нямах представа какво облекчение е това за нас.

— Добре, а сега като главен попечител искам да знам за какво е всичко това. Какво става тук? Какво наистина се крие зад „Дагет Тръст“ и земята? Каква е връзката?

Някои от присъстващите се засмяха нервно, други се прокашляха. Алекс се изправи и отмести стола, за да застане до Джакс и да огледа всички усмихнати лица. Той не се присъедини към усмивките им и радостта от прехвърлянето на собствеността. Много хора бяха изгубили живота си заради тази земя — близки нему хора.

Той търпеливо зачака да получи отговор на въпроса си относно „Дагет Тръст“.

Възприел сериозността на Алекс, Майк започна да разказва.

— Ние, присъстващите тук, в тази стая, както и охраната в земите на фонда, сме членове на древно общество. Това е малка и изключително потайна организация. Ние сме пазителите на земите. От днес нататък такъв си и ти. Ние сме такива по собствен избор, водени от страст, заради отдаденост и вяра. Ти, господин Рал, си по рождение и по избор.

Алекс огледа внезапно придобилите сериозност лица на хората около себе си.

— Искаш да кажеш, че сте някакъв вид жреци или като рицарите тамплиери, или нещо такова?

— В известен смисъл да — потвърди с кимване един от мъжете.

Алекс остана донякъде изненадан, че никой не отхвърли подобно твърдение като абсурдно. Всъщност, откакто научи, че Джакс идва от друг свят и след като стана свидетел на събитията от последните седмици, той самият усещаше, че вече няма много неща, които биха могли да го шокират. Тревожеше го обаче фактът, че наследството на парче земя го е въвлякло наскоро тайна организация.

Алекс огледа лицата и вперените в него очи.

— И какво точно е това древно тайно общество? Какви са целите му?

— Това е дълга история с още по-дълга предистория — обади се Хал Халверсън. — В даден момент ще те запознаем с всички подробности, но засега не ми се струва удачно. Не ми допада идеята

всички да сме тук заедно, на едно място. Обикновено избягваме подобни неща. Не искам да кажа, че хората, които ни създават всичките тези неприятности, знаят за нашата среща. Доколкото ни е известно, няма никаква гаранция който и да е от присъстващите неволно да е станал причина за предстоящи главоболия. Затова с цел предпазване на фонда ние рядко се събираме по толкова много членове наведнъж.

— Къде са останалите? — попита Алекс.

— Всички от охраната са членове на фонда — обясни Хал. — Освен тях има още няколко членове, пръснати из Европа. Като изключим тях обаче, останалите сме тук, в тази стая.

— Хал е прав — намеси се Майк. — Сега ще ти разкажем кратката версия, а подробностите ще останат за после.

— Очертава се интересно — измърмори под носа си Джакс и скръсти ръце.

— Преди много години...

— Колко точно? — прекъсна го Алекс.

— Не сме напълно сигурни. — Майк махна пренебрежително с ръка. — Много повече от хиляда години според нас. Както и да е, преди много векове било създадено обществото „Дагет“. Още от самото си начало то било изключително потайно. Не съществуват никакви писмени сведения за съществуването му, освен счетоводството и нотариалните документи. Основателите на „Дагет“ рискували живота си. Разкриването им пред когото и да било почти със сигурност било равносилно на смърт.

— Защо било толкова важно създаването на това общество? Какво налагало хората да рискуват живота си за него? — попита Алекс.

— Обществото ни се основава на вярата, че част от хората на тази земя са преселници от друг свят.

Алекс отново огледа лицата на всички присъстващи.

— Имаш предвид извънземни, които са пренесли тук хора с летящите си чинии? — попита той, тъй като все още не беше готов да им издаде, че знае за какво точно говореха те.

Алекс не искаше да ги заблуждава, правейки се на глупав, нито пък искаше да изглежда така, все едно им се подиграва. Той вярваше, че те са на негова страна. Те очевидно искрено бяха заинтересувани от

неговата безопасност и бяха отдадени на запазване сигурността на земята, в която се намираше порталът. Същевременно залогът бе прекалено висок, за да може да си позволи да се притеснява твърде много да не нарани чувствата им. Животът му, както и животът на Джакс и на много други хора от двата свята, беше поставен на карта. Някои вече се бяха разделили с живота си. Той искаше да разбере със сигурност какво знаят членовете на „Дагет Тръст“, преди да им разкрие информацията, с която разполагаше той.

— Не съм — каза Майк, — книгата просто казва...

— Каква книга? — попита Джакс, внезапно изопнала тяло и наострила всичките си сетива.

Един от мъжете пристъпи напред. Беше единственият чернокож в групата. Изглеждаше наскоро прехвърлил петдесетте и в относително добра форма. Главата му беше обръсната и носеше малки очила с тънки рамки. Беше облечен с панталон в цвят каки и червена риза на шотландско каре, но изглеждаше като че ли беше роден да носи само елегантни делови костюми. Протегна ръка и се представи.

— Аз съм Ралф Овъртън и отговарям за книгата.

— Аз бих попитал същото като Джакс — каква книга? — Алекс се здрависа с него.

Ралф намести очилата си.

— По времето, когато е създадено обществото, е била съставена една книга. Тя съдържа разнообразна информация, а също и скици. Не полиграфски издържана, не прилича да е дело на монаси от онова време или нещо такова. По-скоро е самоделна изработка, груба и недолялана. Но това е единственият писмен източник, с който разполагаме.

Книгата би могла да се нарече отчасти летопис на събитията, отчасти опит да се хвърли повече светлина върху тях. Тя винаги, през всичките тези години, е била основен атрибут на обществото „Дагет“. Според информацията в нея поне част от хората на тази земя са дошли от друго място.

Когато Алекс и Джакс не го прекъснаха този път, той продължи.

— Обществото е било сформирано, за да пази това свято познание, да го съхрани, за да не бъде загубено завинаги и напълно забравено. Подобно нещо се е очаквало да се случи и за да бъде предотвратена забравата, била създадена тази книга. Същевременно

имало основателни причини да се вярва, че тайната е необходима, за да гарантира сигурността на хората от другия свят, на онези братя и сестри, останали там, където е домът.

— И как това тайно общество ще предпази онези други? — попита Алекс.

— Ами, виж сега — продължи Ралф, наведен към тях, — в книгата се казва, че ще дойде време, когато човек от този свят ще трябва да спасява другия. Това пророчество е и основната причина за съставянето на книгата и за създаването на обществото. Членовете на обществото „Дагет“ са тук, за да пазят това познание, докато дойде времето за изпълнението му.

— Членовете на обществото — прекъсна го Майк — са пазители на познанието и на пророчеството. И когато настъпи моментът, те ще помогнат на този човек, за когото се споменава там. Всички ние в тази стая от години проучваме неясни исторически нишки, които се простират през векове и култури. Тази наша страст в даден момент ни отведе до други като нас. Ние пазим това познание, вярваме в предназначението на книгата и в основателите на обществото. Ние вярваме, че някъде там съществува един друг свят.

Алекс сбърчи чело.

— Значи това би могло да се нарече един вид религия, религиозно вярване, правилно ли съм разбрал?

— Не точно — поклати енергично глава Ралф. — Не е религиозно вярване. Ние не сме поклонници на този друг свят. За теб може и да звучи като духовно вярване в друг свят, но това не е религия. За всички нас, настоящи и бивши членове на това малко общество, това вярване е дълбоко вкоренен интерес, споделена страст, абсолютна убеденост и крайна цел на живота. То се основава на тази книга, на избрани исторически факти и на сказанията, предавани през вековете между членовете на обществото.

— На мен ми звучи като религия — продължи да упорства Алекс.

Ралф отново поклати глава и всички останали го последваха.

— Обществото е било създадено с цел да съхранява това познание, докато не настъпи времето то да е потребно. Това е нашето призвание, не преклонение или обожествяване. Ние не боготворим другия свят или хората в него. Става дума просто за признание на

факта, че имаме общи предци, че ние в нашия и те в техния свят сме личности, които са част от една по-висша човешка раса. Ние сме едно и ценим живота си — той е това, което е от значение.

Ралф вдигна показалец, за да подчертае важността на думите си.

— Ние искаме да сме готови и да се погрижим, когато настъпи точният момент, онези човешки същества в другия свят да не изгубят ценния дар на живота само защото ние сме се провалили и не сме реагирали съобразно познанието, което само ние притежаваме. Надяваме се и онези хора в другия свят да изпитват същата почит към нашия живот и да не позволят някой тук да го изгуби.

Алекс погледна към Джакс. Тя също изглеждаше запленена от думите на Ралф.

Точно такава беше отношението към живота и на Алекс. Но той реши да не се намесва и замълча, когато Хал Халверсън заговори.

— Безброй хора са били родени, пораснали, станали доживотни членове на обществото и починали, без да видят нищо от това, което вярваме, че се случва.

— През вековете — каза Майк — членовете на обществото са полагали усилия да се сдобият с някои неща, свързани с книгата. Най-важното — това, което „Дагет“ обществото търси от векове — е мястото, където вярваме, че е връзката с другия свят. То било открито в края на осемнайсети век от изследовател на име Леон Дефорс, който по щастлива случайност се оказал член на обществото. Той отнесъл вестта за откритието си на членовете на обществото в Европа.

Майк се обърна с жест към Ралф.

— Ти знаеш по-добре тази част. Защо ти не им разкажеш?

Ралф кимна и поде историята.

— След като открили връзката, за която от векове вярвали, че съществува, хората от обществото „Дагет“ емигрирали в Новия свят. Те донесли със себе си книгата и се заселили в Нова Англия, предимно в Бостън. Първоначално много от тях просто живеели на територията на земите, където била открита връзката, за да бдят над пустошта, която отговаряла на рисунката в книгата.

— Рисунка ли? — попита Джакс. — Каква рисунка?

— Най-първите членове на обществото не знаели къде се намира мястото, споменавано в книгата, но в нея имало груба скица, която показвала как изглежда то. Тъй като Леон Дефорс бил член на

обществото, той внимателно изучил тази скица и когато по време на една от експедициите си попаднал на мястото, на мига го разпознал. Така установил местонахождението му — с помощта на рисунката.

— С времето — взе думата Майк — те осъзнали, че с прииждането на нови заселници в Нова Англия ще се нуждаят от повече ресурс, за да опазят това уникално място. С течение на годините обществото започнало да изкупува земите в тази област, която смятали за изключително важна — районът, където се намирало мястото, обозначено на рисунката в книгата.

Впоследствие изкупили и околните парцели, като така оградили с допълнителна буферна зона своята тъй ценна придобивка в центъра — ядрото на имота, който наследи ти, Алекс. Те създали фонда с цел допълнителна защита. Наследството било създадено, за да се спази Законът на деветките и да се изпълни пророчеството от книгата.

През последвалите години старите членове измирили, нови заемали местата им. Целта на всички била обща и те работели заедно, за да я постигнат — просъществуването и запазването на сигурността на обществото и на скъпоценната земя. Членовете инвестирали във фонда собствени средства в полза на земята.

— Трябва да е ясно едно — продължи Ралф с усмивка. — Законът на деветките идва от тази древна книга, той е неразривно свързан с нея, със земята, с теб. От самото начало членовете на обществото са го изучавали. През последвалите векове условията в него не се изпълнили. Но обществото останало бдително и членовете му търпеливо очаквали времето, когато това щяло да стане.

— Ние сме първите членове на обществото „Дагет“ — Майк отново обиколи с жест присъстващите в стаята хора, — станали свидетели на описани в книгата събития. Нямам думи, с които да опиша какво означава това за нас, господин Рал.

— Ама че история — отрони Алекс в последвалата тишина. — Доколко и каква част от нея според вас е истина?

Някои от членовете на обществото „Дагет“ си размениха тревожни погледи.

— Хайде да им покажем — подкани ги най-накрая Ралф.

— Какво трябва да ни покажете? — поинтересува се Алекс.

Хал Халверсън отиде в другата стая, а Ралф продължи разказа си.

— Не посмяхме да донесем книгата. Предвид интензивните събития, които ни затрупаха като лавина в последно време, решихме, че да я носим с нас тук би било твърде опасно. Книгата се съхранява в сейф в трезора на банка в Бостън заедно с нещо друго, което обаче сме донесли тук. Всъщност по отношение на книгата... Освен опасността да не попадне в ръцете на хората, които ни причиняват толкова главоболия напоследък, тя, както можеш да си представиш, е в изключително крехко състояние. Ние рядко се осмеляваме да я докосваме с ръце.

— Разбирам — увери го Алекс.

— Но в замяна на това донесохме нещо друго — каза Ралф и се почеса по едната вежда. След това намести очилата си, докато чакаше. — Надявахме се, че това ще означава много повече за теб, тъй като е в значително по-голяма степен пряко свързано с теб.

Хал Халверсън се появи от другата стая с продълговата кутия в ръце, не по-дълга от две педи. Беше изработена от дърво, което бе толкова почерняло от старост, че изглеждаше напълно черна. Халверсън внимателно я положи на масата.

Ралф пристъпи напред.

— От самото начало тази вещ се съхранява заедно с книгата. Всъщност тя е по-стара от нея и на практика е една от основните причини за съставянето ѝ, както и мотив за основаването на обществото.

Той внимателно повдигна капака на кутията.

Вътре имаше сребърен нож, който изглеждаше като брат близък на този, който носеше Джакс.

Ралф почтително и изключително внимателно плъзна пръст по сребърната дръжка, която бе поставена в легло от лилаво кадифе.

— Според книгата буквата „Р“ е обозначителен знак на Дома Рал. Тя ни показва, че този нож е бил донесен от другия свят, където някога е бил носен от елитната гвардия пазители на Господаря Рал.

— Добри духове! — промълви Джакс, неспособна да откъсне погледа си от ножа в кутията.

Пред очите на пълната с хора стая тя извади своя нож, превъртя го в ръката си и го сложи до другия на масата.

Всички погледи бяха приковани в двете абсолютно еднакви оръжия с гравирани буква „Р“ на дръжките.

Един от мъжете в дъното на стаята припадна.

Изпаднали в шок, членовете на обществото „Дагет“ мълчаха и гледаха втренчено еднаквите ножове. Алекс, който беше застанал с лице към останалите, видя как очите на мъжа в черно хлътват и изчезват в орбитите си. Хвърли се, за да го похване, но не беше достатъчно близо и онзи политна назад.

В мига, в който мъжът падна, останалите сякаш се опомниха и се обърнаха да помогнат. Стаята отекна от множество загрижени съвети, изказани едновременно.

— Тайлър, само не мърдай — обади се един от мъжете, после коленичи до падналия по гръб мъж, който започна да се свестява.

— Донесете възглавница, за да повдигнем краката — направи знак на обърканото множество той. После се зае да измери пулса на мъжа като човек, който очевидно знае какво прави. — Ще се справиш, Тайлър. Просто полежи, за да може до мозъка ти да стигне повече кръв.

— Не, моля те, и сега съм добре — вдигна смутено глава Тайлър.

Някой подпъкна възглавница под краката му, а мъжът до него сложи ръка на гърдите му, за да не става.

— Просто бях шокиран, това е. Нищо ми няма, докторе — понечи да се изправи Тайлър. — Добре съм — настоя, макар и не особено убедително. Тръгна да се изправя и неколцина протегнаха ръка да го подкрепят.

— Може би е по-добре да останеш легнал — каза Алекс и го хвана за рамото, за да не загуби още веднъж почва под краката си.

— Да, най-добре го послушай — потвърди докторът.

— Казвам ви, че съм добре — настоя Тайлър с доста отслабнал глас. — Просто докато Хал отваряше онази кутия да ни покаже ножа, който обществото пази повече от хиляда години, се замислих за всички поколения членове, които са чакали този ден и никога не са видели нещата, в които вярвали или са чакали, докато аз съм тук и ставам

свидетел как предсказание, направено в книга преди хиляда години, се сбъдва пред очите ми. После обаче видях стария нож...

Всички заговориха едновременно. Джакс използва случая, докато минаваше покрай масата, за да види какво се случва с мъжа, да прибере оръжието си обратно в ножницата.

Докторът каза на Тайлър да легне на канапето с вдигнати крака. Последният, смутен от цялото внимание, което бе привлякъл върху себе си, отказваше упорито, макар че едва се крепеше на крака. Другите обаче настояваха да спази указанията на доктора.

С периферното си зрение Алекс видя как в далечния край на групичката една ръка се протяга и грабва ножа от кадифената подложка в отворената кутия.

Мъжът на средна възраст, който бе взел ножа, блъсна една от жените с лакът и се хвърли към Джакс.

Джакс го видя в последния момент и се отдръпна назад, но беше късно. Острието я уцели косо, докато се опитваше да се извърти, за да го избегне.

Хал беше близо. Хвърли се през столовете към мъжа и успя да спре ръката му, която се канеше да нанесе на Джакс следващия удар. Алекс също се втурна натам през мелето. Жената, която размахалият нож мъж избута от пътя си, изпищя.

— Фред, недей! — извикаха други на нападателя.

Без да обръща внимание на виковете да спре, Фред продължи да замахва трескаво. Джакс избегна поредната атака и извади своя нож. Следващия път, щом Фред понечи да замахне, Хал изби ръката му. Ударът го отхвърли точно пред Алекс.

Без секунда колебание Алекс се завъртя, за да добави още повече сила и скорост на удара, който нанесе с лакътя си по врата на мъжа. Мощният му удар спокойно можеше да е строшил прешлените на нещастника. Фред се отпусна и се свлече на земята по гръб, в краката на изплашените наблюдатели, които отскочиха, за да освободят място за тялото му на пода.

Докторът коленичи до падналия и допря два пръста на шията му.

— Жив е, някой да се обади...

С нож в ръка, Джакс се засили, оттласна се с крак от един паднал стол и като се приземи до поваления мъж, заби ножа си в центъра на

лицето му с две ръце. Ударът бе нанесен с такава сила, че върхът на острието опря в задната част на черепа.

— Вече не е! — изръмжа тя.

Алекс видя рукналата по бялата ѝ блуза кръв, но внезапно други неща излязоха на преден план. Сграбчи Джакс за ръката и я вдигна във въздуха, но тя продължаваше да стиска ножа. Кървавото острие се отдели от костта и изскочи рязко.

Алекс я бутна зад масата. Тя политна назад и се удари в стената, а междувремеено той заобиколи масата и извади пистолета си. Като използваше масата за физическа бариера, която да му осигури пространство, той вдигна пистолета и го насочи към останалите.

— Всички на пода!

Замръзнаха на място изненадано.

— На колене! Веднага или ще стрелям!

Хората започнаха да коленичат панически.

— Ръцете на тила! С преплетени пръсти!

— Аз съм лекар — обади се един мъж. — Джакс е ранена. Нека ѝ помогна.

— На колене или си мъртъв! Ясно ли е?

Мъжът кимна с усилие.

— Джакс? — попита той през рамо, без да отделя поглед от наредените на пода хора. — Сериозна ли е раната ти?

— Не толкова, че да оставиш глока.

Думите ѝ никак не го успокоиха, защото знаеше, че според нея той бе по-важен за осуетяването на плана на Каин от нея самата. Поне все още говореше.

— Хал, иди да провериш, моля те — направи знак с глава към нея той.

Халверсън, който бе извърнат настрани, подпрян на едно коляно, се втурна да изпълни молбата. Самият Алекс се бе съсредоточил върху най-неотложното — да наблюдава внимателно всички, в случай че мъжът, нападнал Джакс, има съучастници. Не знаеше дали сред обществото няма и други предатели. По негово мнение всичко това беше просто добре скроен капан. Не искаше паниката да го принуждава да дръпне спусъка, но за всеки случай трябваше да е готов.

Алекс продължаваше да държи пистолета насочен към коленичилите на килима в средата на стаята хора, видя Хал да притичва към бара и да взема кърпа. Чу как я разкъсва.

— Хал, кажи какво става.

— Ами, Фред, когото тя уби, е успял да закачи ръката ѝ с ножа. За щастие той не е острен от хиляда години, иначе щеше да е много по-зле. Не съм лекар, но със сигурност ще трябва да се зашие.

Алекс въздъхна с облекчение.

— Какъв е планът, Алекс? — попита Хал и заведе Джакс до бара, като старателно притискаше кърпата в ръката ѝ.

— Планът е да не допускаме повече изненади.

— Тази си беше бая голяма — обади се Ралф от мястото си на пода. — Познавам Фред Лоугън от години и никога не съм и подозирал, че е способен на такова нещо. Не разбирам какво става.

— Значи ставаме двама — добави Майк Фентън.

Алекс държеше коленичилите хора на мушката, като бе изопнал пръста си по дължината на цевта. Притесняваше се да го държи на спусъка, в случай че нещо го сепне и той го натисне неволно. Беше достатъчно опитен в боравенето с оръжия, за да е сигурен, че никой от хората пред него не би могъл да стигне до пистолета му, преди той да натисне спусъка.

Хал изруга под носа си. С периферното си зрение Алекс го видя как води леко нестабилната Джакс обратно.

— Скапаната мивка на бара не стига да се измие и гроздово зърно — каза охранителят. — Трябва да я заведе в банята, за да използвам мивката или ваната там.

— Много ли е зле? — попита докторът.

— Изглежда не е прерязал вени. Извадила е късмет.

— Да бе, голям късмет — изръмжа Джакс.

Алекс долови гнева, скрит зад сарказма ѝ. Радваше се, че се гневи. Това означаваше, че положението не е толкова лошо, колкото бе помислил отначало.

— Имам аптечка в колата — обади се докторът.

— Просто прави каквото ти казва Алекс, докторе, и засега си стой на мястото — отвърна Хал.

— Тогави измий добре около мястото, но гледай да не влезе сапун, после направи стегната превръзка, така че да притиснеш

разреза и да спреш кървенето.

— Добре — отекна гласът на Хал от банята, докато светваше лампата.

— Господин Рал? — каза Милдред, неспособна да откъсне очи от кървавия труп на пода пред нея. — Мисля, че ще повърна.

— Погледни ме, Милдред. — Изплашената жена вдигна очи към него. — Ще ти мине. Не гледай към него, гледай мен. Няма да повърнеш. Ти си член на обществото „Дагет“. Бъди силна!

Думите му сякаш ѝ помогнаха да се стегне малко. Пое си дълбоко дъх и продължи да гледа Алекс. Той се надяваше, че тя все пак няма да повърне.

— Не разбирам — каза Майк Фентън. — Всички познаваме Фред Лоугън от години.

— Не се обвинявай — отвърна Алекс. — Тези хора измамиха и мен. Добри са. Ти познаваш Фред от години. Аз познавам повечето от вас само от няколко часа. Залогът е голям. Надявам се да разберете защо не мога да си позволя да рискувам.

Повечето кимнаха.

Алекс се зарадва при вида на Джакс, която излизаше от банята. На лявата ѝ ръка имаше импровизирана превръзка, пригодена от накъсана на ивици хотелска кърпа.

Тя коленичи до Алекс и извади ножа си.

— Добре съм — прошепна му. — Просто съм ядосана на себе си, че позволих да ме хване неподготвена. Чувствам се като пълна глупачка.

— Поне вече знаеш как се чувствах аз.

Няколко души, които се намираха най-отпред в групата, си поеха рязко дъх, когато Джакс се наведе и започна да изписва с ножа символи върху челото на мъртвия. Бежовият килим около главата му беше прогизнал от кръв, но от новите разрези бликна още.

Щом приключи, Джакс се отпусна назад, както беше на колене. Вниманието на Алекс беше съсредоточено върху това да овладее треперенето на ръцете си, докато насочваше оръжие към хора, по които се надяваше да не му се налага да стреля.

— Да му се не знае — прошепна едва чуто Хал. — Изчезна.

Алекс погледна надолу и видя, че трупът наистина е изчезнал. Килимът беше чист. Ножът на Джакс също.

— Беше от моя свят — обърна се тя към хората, които стояха и я гледаха шокирани, облещили очи. — Изпратих го обратно там.

Изведнъж всички започнаха да задават въпроси един през друг.

— Тишина! — изрева Алекс.

Стаята притихна.

— Сега какво? — прошепна Джакс до него.

— Сега — отвърна той, така че всички да чуят — ще изпробваме всеки един по един, за да видим дали ще изчезнат и ще се върнат обратно като Фред.

Хората ахнаха изплашено. Алекс им направи знак да замълчат.

— Не се тревожете. Няма да използваме нож.

— Нали не се налага да ги режеш? — прошепна Алекс към Джакс, самият той обхванат от внезапно съмнение.

— Не. Правя го с ножа си, защото искам да изпратя на хората там допълнително послание — писмо, написано с кръв. Мога да използвам всяко нещо, което оставя следи.

— Хал — махна към него с оръжието Алекс, — претърси ги. Искан да съм сигурен, че не са въоръжени.

Хал тръгна от човек на човек, като се извиняваше и ги претърсваше основно за скрити оръжия. После се изправи.

— Няма ръчни гранати, няма базуки.

— Добре. Би ли донесъл на Джакс една химикалка от масата?

Хал стъпи встрани от обсега на пистолета и заобиколи, за да подаде на Джакс химикалката. Джакс направи на Майк Фентън знак с пръст да се приближи, после посочи килима на около метър пред себе си.

— Остани на колене и се приближи.

Майк се придвижи, като държеше ръцете си на тила. Вдигна поглед към Хал, сякаш го умоляваше да му помогне.

— Просто прави каквото ти казват, Майк. След случилото се с Фред действията на Алекс са логични. Трябва да проверим всички.

— А теб? — попита Майк.

Хал въздъхна уморено и коленичи пред Джакс. Потупа челото си с палец.

— Провери първо мен.

Джакс кимна и започна да рисува символите с химикалката. Когато приключи, седна отново обратно на колене и отпусна ръка в

скута си. Охранителят се обърна и показа на останалите символите на челото си.

— Ето, вижте всички — обърна се Джакс към коленичилите хора. — Рисувам знак, който има силата да активира линията на живота на всеки един от вас. По нея човек от моя свят може да се върне обратно там. Ако Хал беше от моя свят, щеше да изчезне като онзи мъртвец, Фред.

Всички кимнаха в знак, че разбират. Вече изглеждаха значително по-спокойни. Идваха един по един и оставяха Джакс да рисува с химикалката по челата им. Странна гледка беше как цяла стая хора стоят на колене да им рисуват чудати знаци по челата.

Милдред беше последна. Не изчезна. На лицето ѝ обаче се изписа облекчение — сякаш едва ли не бе очаквала, че е възможно.

— Ще ми се да мога да запечатам този момент — каза тя на групата, като оглеждаше лицата им. — Ние сме първите членове на обществото, които са видели нещо от онзи свят, от написването на книгата насам.

— Сега какво следва? — попита Халверсън, когото занимаваха по-важни неща от запазването на някакви символи.

— Ами най-напред ще оставим докторът да се погрижи за ръката на Джакс — отвърна Алекс.

— Крайно време беше — измърмори мъжът, докато се изправяше на крака, за да се приближи.

По пътя Хал го спря с ръка.

— Не се дръж така с Алекс. Фред се опита да убие Джакс. Алекс изобщо не беше длъжен да идва тук. Не беше длъжен да купува земята, нито пък да участва във всичко това. Не го вини, че се страхува за живота си и за този на младата си дама. В крайна сметка този, който я нападна, бе един от хората, на които трябваше да има доверие.

— Прав си, Хал — въздъхна докторът. — Алекс, Джакс, извинете ме. Сигурно е заради чувството за вина, задето сме допуснали един от тях в редиците си. За малко да провалим всичко, и то единствено и само по наша вина.

Някои от останалите кимнаха в съгласие.

— Както вече казах, и мен успяха да заблудят — каза Алекс. — Минахте първото изпитание, но аз още не съм напълно убеден. С

Джакс едва не загубихме живота си заради един лекар от този свят, който се оказа, че работи за тях.

— Наистина ли? — изненада се Хал.

— Съвсем наистина.

— Ще трябва да се зашие — обади се докторът, който тъкмо беше свалил превръзката на Джакс.

— Не може ли с вълшебно лепило? — попита тя.

Докторът я погледна намръщено, но Алекс побърза да обясни:

— Искате да каже суперлепило.

— А-а. Ами да, може.

— Имам в джипа. Хал, би ли отишъл да го донесеш?

— Чакай — спря го докторът и му хвърли ключовете от колата си. — По-добре вземи чантата ми от задната седалка, става ли? И аз имам лепило, при това медицинско. По-еластично е и има по-добър ефект.

Хал изтича навън. Съвсем скоро се върна с черна чанта.

— Ей там — посочи масата докторът. — Да я заведем там, за да може ръката ѝ да легне на равна повърхност.

Двамата заведоха Джакс при масата. Докторът я предупреди, че лепилото ще пари и щипе. Дори и да беше така, тя с нищо не даде да се разбере. Алекс не чу нито гък, докато самият той продължаваше да следи с поглед коленичилата група. Неколцина вече се бяха изморили да стоят на колене и просто седнаха.

Измина сякаш цяла вечност, но когато докторът приключи, Джакс се появи до Алекс с превързана здраво ръка и навит бял ръкав.

— Цялата съм в кръв. Трябва да се преоблека, иначе ще привличам вниманието.

Той ѝ хвърли бърз поглед и установи, че има вид, сякаш е заклала някого с брадва.

— Права си. Хал, придружи я, моля те, до джипа. Пази ѝ гърба.

— Разбира се — улови подхвърлените ключове Хал.

Върнаха се и Джакс отиде в съседната стая да се преоблече. Не след дълго се върна с червената блуза и други джинси.

— Какво следва? — попита Хал.

— Сега си тръгваме — отвърна Алекс.

— Ами ние? — обади се Майк. — Още толкова неща трябва да обсъдим.

— Това ще остане за по-нататък. Първо ще оставя Хал да продължи с проверката, да видим дали някой от вас е съучастник на мъртвия член на обществото „Дагет“, който се оказа от другия свят.

Алекс продължи да държи пистолета насочен някъде в центъра на групата, хвана Джакс за ръката и двамата се отдалечиха заднишком към вратата.

— Някаква идея какво да правим? — попита Джакс, докато вървяха през тъмния паркинг към черокито.

Вече извън стаята, Алекс се огледа наоколо и най-сетне прибра пистолета.

— Не мисля, че имаме кой знае какъв избор. Можем или да тръгнем по петите им, или да избягаме.

— Ако избягаме, ще ни преследват.

— Значи отговорът на въпроса ти е ясен.

Погледна през рамо и видя как Хал излиза от мотелската стая и се обръща да каже на всички да останат там, докато той се върне, за да обсъдят всичко отново. Носеше нещо под мишница.

— Дойдохме, за да прехвърлим земята и да видим какво можем да разберем — прошепна Алекс на Джакс. — Мисля, че е крайно време точно това да направим.

— Има логика — отвърна тя, без да отделя поглед от сенките в дъното на паркинга. — Само дето не мисля, че ще можем да стигнем до нея посред нощ.

— Освен това има още доста път до там. Ще се наложи да преспим някъде по пътя, после рано сутринта да вземем малко храна и да се насочим към връх Крепост.

Хал Халверсън ги настигна точно когато Алекс отключваше джипа. Охранителят остави някакъв тъмен предмет върху капака на джипа. Макар да беше трудно да се види в тъмното, Алекс се досещаше какво е.

— Не мога да не попитам защо преди малко се довери само на мен?

— По две причини — отвърна Алекс. — Първо, ти попречи на Фред да рани Джакс по-тежко.

— Добре, това го разбирам — сви рамене Хал. — Но то не пречи да съм съучастник.

— Вярно е, не пречи, но единствено на теб от всички присъстващи е правена проверка за чисто минало. Ти и твоите хора от охраната сте изкарали всички необходими тестове за служители на полицията. Сигурен съм, че са били достатъчно сериозни и подробни.

— Бива си те — усмихна се Хал.

— Ето ти сега и втората част от изпитанието — искам да направиш такива проверки за всеки един от членовете на обществото „Дагет“.

— Мислиш, че е възможно Фред да е имал съучастник? Някой, който им помага от този свят?

— Сто процента. От това, което видях досега, знам, че хората от другия свят се опитват да намерят тук свои съмишленици, които да им помагат. Не знам как ги печелят, предполагам ги стимулират по някакъв начин, дават им право на някакво желание или им предлагат награда.

— А подозираш ли някого конкретно?

— Тайлър.

— Така си и мислех — кимна посърнал Хал. — Той отвлече вниманието ни, за да може Фред да нападне.

— Точно това си мислех и аз — додаде Джакс.

— Може и да не е той — вметна Алекс. — Всъщност възможно е да не е никой от тях. Трябва обаче да направиш възможно най-щателна проверка на миналото им, за да видим дали ще изскочи нещо тревожно. Ако това стане, то ще ни насочи към човека, който е най-вероятно да се обърне срещу нас.

— Преди да се захвана с тръста, работех във ФБР — кимна Хал. — Ако някой е имал кал под ноктите в трети клас, смятайте, че ще разбере.

— Имай предвид, че си имаме работа с убийци — каза Джакс. — Гледай да го направиш възможно най-бързо. Ако един или повече от тях работят срещу нас, значи всички останали хора в онази стая са в голяма опасност. Достатъчен е един предател, за да насочи убийците към тях.

— Те са добри хора — въздъхна Хал. — Поне тези, които са чисти. Отказали са се от много неща заради вярата си в обществото „Дагет“. Посветили са живота си на това да пазят хората от вашия свят.

В момента бързат да почистят кръвта на Джакс, за да не възникнат неприятности.

— Което е още една причина да се опитаме да ги защитим — съгласи се Джакс. — Никой не иска добри хора да пострадат.

— Искате ли да ви помогна да намерите място, където да пренощувате? Доста път сте изминали от Небраска. Сутринта ще се съберем отново и може да ги разпитате за още полезна информация, касаеща земята.

— Направихме каквото трябваше — каза Алекс. — Собствеността върху земята е прехвърлена. По закон вече е моя, а вече съм и член на тръста. Изискванията са изпълнени.

В слабата светлина на лампата, осветяваща паркинга в близост до сградата, Алекс забеляза леката усмивка на Халверсън.

— Аз също бих постъпил така. Най-добре да се движите сами и да не се навъртате около хора, които ви познават.

— В тази книга, която обществото пази — набърчи чело Алекс, — случайно да се споменава за нещо, наречено портал?

— Портал ли? — поклати глава Хал. — Не. За пръв път чувам за портал. На едно място обаче се споменава, че онзи, посочен от Закона на деветките, ще знае тайната. Може за портал да става дума. Ама чакайте — продължи той. — Има още нещо от книгата, за което не остана време да поговорим заради нападението върху Джакс.

— И какво е то? — попита Алекс.

Хал плъзна предмета по капака на джипа към Алекс.

— Ножът, който ви показахме. Не успяхме да довършим, че според книгата той трябва да остане при теб, защото ще имаш нужда от него.

— Сигурен ли си? — намеси се Джакс.

— Да — кимна Хал. — В известен смисъл изначалната цел на книгата, на цялата част от нея, където се обяснява Законът на деветките и свързаните с него неща, е посветена на намирането на човека, при когото трябва да отиде този нож.

— А какво да правя с него? Какво е предназначението му?

— Съжалявам — сви рамене Хал, — по този въпрос книгата мълчи. Настоява да го получиш, но не казва защо. Може да се обобщи, че единствената и най-важна цел на обществото „Дагет“ е да се погрижи да получиш този нож.

Алекс повдигна капака и погледна сребърния нож. На слабата светлина от външната лампа на сградата различи красивата украса във формата на буквата „P“.

— В такъв случай — въздъхна Алекс — тяхната роля във всичко това е изпълнена поне засега. Сега е мой ред. Освен това не искам да се мотая тук и да давам повод на други да нападат тези хора и да ги измъчват, за да изтръгнат информация за нас. Те не са подготвени да се справят със същества от калибъра на онези, които ни преследват.

— Добри хора са, в това няма спор, но имаш право, те не всички мислят като нас. Повечето хора не са способни да бъдат истински параноици. Благодарен съм, че вие с Джакс очевидно сте добри в това.

— И ти щеше да се превърнеш в параноик, ако онези ти дишаха във врата — увери го с усмивка Алекс.

— Сигурно — засмя се Хал. Извади някакви документи от вътрешния си джоб и ги разстла на капака на джипа. После извади и фенерче. — Това са карти, реших, че може да ви помогнат. — Разгърна карта на щата и я освети. — Оградил съм имота, понеже на картата го няма. По тази магистрала ей тук най-лесно се стига. После свийте по този път, през Уестфилд. — Потупа с дебеличкия си пръст мястото. — Хората най-често минават през Уестфилд за щатския парк „Бакстър“. Туристическо градче, което се е превърнало в самостоятелна дестинация. Много изкуства, занаяти, антики, такива работи. Вие обаче, вместо да тръгвате към „Бакстър“, тръгнете по този малък път, който се отделя ето тук, малко след Уестфилд. Следвайте го насам — проследи линията с пръст той. — Ще ви заведе точно до имота, точно тук. От Уестфилд до имота е около два, два и половина часа с кола. Колкото повече се отдалечавате, толкова по-диво ще става. Ако ви трябва храна, нещо друго, гориво, най-добре се запасете в Уестфилд, защото оттам до имота е само и единствено гора.

— А през самия имот има ли път? — попита Алекс.

— Да, за високопроходим автомобил. Джипът ти е идеален.

— Добре.

Хал извади някакъв лист изпод картата.

— Нарисувах ви това. Тук се вижда главният път, който е на картата, а това тук е частният, него го няма. Той води право при имота. Ето и комбинацията за ключалките. Порталът е винаги затворен, за да не влизат хора. Пътищата вътре на територията на имота стават само за

джип. Може да се кара само малко навътре, докато е сравнително равно, после до Крепост трябва да се катерите пеша. Ето го тук — посочи на импровизираната карта, — отбелязал съм го.

— Благодаря ти — каза Алекс. — Това много ще ни помогне.

Хал протегна ръка, Алекс и Джакс я стиснаха един след друг.

— Ще се обадя на хората да им кажа да ви очакват по някое време утре към обяд — добави Халверсън. — Ще им дам описание на джипа и регистрационния номер, за да не се стреснат, като се появите.

— Добра идея.

— Ще им заръчам да ви пазят гърба и да се уверят, че никой не ви следи в границите на имота.

— Благодаря, но се боя, че това няма да помогне много. Тези хора изникват сякаш от нищото.

— Подозирах, че може да е така — въздъхна тежко Хал, после подаде на Алекс още един лист. — На този номер можете да се свържете с мен. Нов телефон, още не е използван. Обадете ми се, ако имате нужда от нещо. Ако се налага, ще дойда с цяла армия.

— Обещавам — каза Алекс с усмивка. Докато събираше картите, мярна малък плик. — Какво е това?

— Не знам — смръщи се Хал и го взе. — Картите бяха на масата, преди да дойдете. Сигурно съм го взел заедно с тях. — Преобърна го. Не пишеше нищо. Отвори го. Разгъна листчето хартия вътре и зачете безмълвно.

— Пише само „Хамбург, Германия, 7,15 ч. местно време. Лондон, Англия, 6,30 ч. местно време“.

Алекс взе листа и го огледа. Думите бяха изписани внимателно на ръка. Подаде му го обратно.

— Някаква представа какво е?

— Никаква.

— Е, чака ни дълъг път тази нощ. Най-добре да тръгваме.

Алекс и Джакс се качиха в джипа, а Хал се приближи до вратата откъм шофьора.

— Бъди внимателен, Алекс. — После се наведе, за да види и Джакс от другата страна. — Ще се грижиш за него, нали?

— Затова съм тук — отвърна с усмивка тя.

— Всички толкова отдавна чакаме най-накрая да посетиш имота, Алекс. Ужасно ще е, ако те убият, докато ние отговаряме за теб.

Алекс предпочете да не му разяснява какви са всъщност шансовете му за успех.

— Ти също се пази, Хал.

Охранителят кимна, а Алекс завъртя ключа.

— Хал, дали не би могъл да ни бутнеш малко, за да запалим. Стартерът нещо ми играе номера.

Хал подпря ръка в рамката на предното стъкло.

— Ако това се случи, като стигнете имота, ще бъде голям проблем. На онзи изровен и каменист черен път няма как да бутате. Знаете ли какво се сетих, предполагам сте възнамерявали да подремнете за няколко часа в Уестфилд тази нощ, нали?

— Такъв е планът — отвърна Алекс. — Освен ако не предложиш по-добро място.

— Не — поклати глава Хал. — Няма много голям избор по пътя натам, освен ако не искате да спите в колата, но не ви съветвам да го правите, поне не, докато сте сами. Никой не може да гарантира, че врагът няма случайно да попадне на вас и да ви свари заспали. Доста е опасно. По-добре си вземете стая.

— И аз така си помислих.

— Там много от хората карат високопроходими автомобили. В Уестфилд има сервиз за джипове. Най-добре сутринта първо да се отбиеете да оправят стартера, докато вие си пазарувате провизии.

— Мерси за съвета. Няма да повярваш откога отлагам ремонта на този стартер.

— Пазете се — каза Хал, приведе се и бутна. — Веднага щом приключа с проверката на хората, ще дойда при имота, за да съм наблизо, ако имате нужда — каза той, докато подтичваше покрай колата и продължаваше да бута.

Когато набраха достатъчно скорост, Алекс отпусна съединителя. Двигателят превъртя и запали без проблем.

Алекс помахна на Хал за довиждане, после вдигна стъклото и подкара извън паркинга към „Хамънд Стрийт“.

— Ако искаш, може да подремнеш — каза на Джакс.

— Предпочитам да оглеждам района. Хората на Каин ни дебнат нейде от тъмнината.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка, моля? — попита младата жена на гишето, докато въвеждаше информация в компютъра.

Алекс погледна през страничния прозорец. Той държеше Джакс под око, за да се увери, че всичко с нея е наред. Синята светлина на табелата „Свободни стаи“ осветяваше лицето ѝ, седнала в спрелия отвън джип, взряна в Алекс. Той беше уморен, но не спираше да си напомня, че трябва да е бдителен.

Алекс плъзна шофьорската книжка на името на Ханк Крофт по плота към жената. Зад стъклото на гишето бяха изложени брошури за разглеждане на забележителности, наем на каяк, посещение в Музея на дърводобива и други местни туристически атракции. Имаше също и няколко менюта на местни ресторанти.

Алекс не беше сигурен дали фалшивото име щеше да свърши работа и да отклони преследвачите от следите им. За да стигне до земята, той трябваше да кара през Уестфилд, да мине по дългия път, откъм другата част на града, или да влезе от север. Това бяха единствените начини да се стигне до пътя, който водеше към имота — друг начин да се приближи човек към отдалечения парцел нямаше. Алекс не се съмняваше, че по маршрута така или иначе щеше да има поставени хора, които да следят за него и Джакс. И те щяха да разполагат с описанието им.

Освен ако не паднеше от небето, Алекс нямаше никакъв шанс да се промъкне незабелязан. Хората на Каин имаха преимущество да знаят точно накъде са се запътили двамата с Джакс, а те от своя страна нямаше как да знаят кой е от този свят и кой не, кой ги наблюдава и е готов да им се нахвърли във всеки един момент.

От всичко случило се досега Алекс знаеше едно — хората, които работеха в „Уестфилд Ин“ можеше да идват от друг свят, точно както се бе оказало с персонала на деветия етаж на „Майката на розите“. Двамата с Джакс можеше да бъдат издебнати, докато спят. Замисли се дали не става прекалено параноичен. Предвид какво бе научил в

последно време, се замисли дали изобщо е възможно човек да прехвърли границата на предпазливостта.

Младата жена му върна шофьорската книжка.

— Благодаря, господин Крофт. Заповядайте ключа от стаята и касовата бележка. — Тя се наведе напред, за да погледне през стъклената врата и посочи надясно с пресилено драматичен жест. — Продължете по алеята до края на сградата и завийте зад нея, до втория вход. Стаята ви е отляво.

— Благодаря. — Алекс взе ключа и бележката. — Бихте ли ми казали къде има сервиз, където поправят джипове?

— Разбира се. — Тя посочи в обратната посока. — Продължавате по пътя, по който сте влезли в града. Само на около двеста метра е. Почти се вижда оттук. Пада се отдясно. Няма как да го пропуснете. — Тя се изкикоти ехидно. — Уестфилд не е много голям.

Алекс прекоси относително пълния паркинг и откри стаята им без затруднения. Взе със себе си кутията с ножа. Боеше се да я остави без надзор.

С влизането в стаята тон светна малка лампа над вратата. Светещите в червено стрелки на часовника на нощното шкафче показваха, че отдавна минава полунощ. Той беше смъртно уморен и направо заспиваше прав. С ръка на кобура, Алекс провери малкия килер и банята.

— Как е ръката ти? — попита той, след като набързо провери стаята и покри огледалата.

Джакс изглеждаше също толкова изморена и сънена.

— Добре е.

— Лъжкия — каза той, дръпна пердетата пред малкия прозорец и остави тъмнината от другата страна.

Алекс си представи как отвън в тъмното две очи дебнат, чакат.

Джакс се огледа в малката стая и хвърли сака на едното легло. В стаята миришеше на препарат с аромат на бор. В цветовата гама на евтината мебелировка преобладаваше синьо и кафяво.

Алекс беше толкова изморен, че леглото му се стори примамливо подканящо. Той се почувства обезкуражен, бидейки така близо до крайната им цел, но все още без ясен план за действие. Така плашещо бе да е в центъра на толкова много неща и всичките водещи към него,

всичките зависещи от него. Почувства се като измамник, като едно нищожество, което съдбата е посочила да извърши невъзможното.

Той се извърна към Джакс, когато тя сложи ръка на рамото му в безмълвна подкрепа. Сякаш четеше мислите му.

Той отметна назад един рус кичур от косата ѝ.

— Някакви идеи как да спрем Каин?

— Разбира се — една.

— И каква ще да е тя? — Алекс примижа недоверчиво.

— Само ти можеш да накараш портала да заработи. Ако сега те убия, порталът на практика става безполезен за него.

Алекс не се сдържа и се усмихна.

— Ами давай тогава. Какво те спира?

Тя обви ръце около него и силно го притисна към себе си, положила глава на гърдите му.

— Спира ме това, че тогава светът ще е едно самотно, празно място.

Ако Джакс някога го напуснеше, за Алекс светът със сигурност щеше да бъде такъв.

Той едва се държеше на крака от умора. Дългият ден, преминал в пътуване, плюс ужасът, преживян в Бангор, и страхът, че Алекс е пострадала, при това може би тежко, направо бяха изцедили силите му. А дългото каране по тъмно след това напълно бе изсмукало всякаква останала му енергия. Сякаш духът му също го бе напуснал, за да му остави само голо чувство на отчаяние от предстоящото. Дълбоко в мислите си той не можеше да спре да се съмнява, че смъртта е всичко, което ги очакваше.

Приседна на едно от леглата. Джакс се отпусна до него, все още обвила ръка около кръста му. После той легна и тя го последва. Двамата заедно наместиха глави на възглавницата.

На това далечно, самотно място, в тази отчаяна мисия единствената им утеха бе един в друг. Намерили убежище в ръцете на другия, те мълчаливо споделиха осъзнаването на грандиозността на предстоящата им задача и поне за малко откриха подслон срещу ужаса от неизвестността.

Двамата нежно се целунаха. Джакс бе така топла и жива в ръцете му, че това сякаш внесе нов смисъл и цел в живота му. Целувката ѝ беше вълшебна, страстна, като всяка нейна целувка, която си бе

представял. Някъде насред събитията, последвали появата ѝ в живота му там, в Небраска, тя бе станала и център на сърцето му. Кога точно се бе случило това, беше загадка за него. Струваше му се, че някак винаги я е познавал, винаги е знаел, че не иска да бъде с никоя друга. Не можеше да има друга. И от начина, по който го целуна, той разбра, че и тя чувства същото. Точно тук, точно сега това усещане изглеждаше изпълващо. Пред лицето на предстоящите им трудности не можеше да има по-съвършена утеха. Без значение какво предстоеше да става, те бяха заедно. И това по някакъв начин му изглеждаше по-важно и по-прекрасно от всичко друго на света.

Без да успеят да съблекат дрехите си, те заспаха прегърнати.

Алекс внезапно се събуди. Джакс, все още в обятията му, също скочи. Насред приглушената, мека светлина Алекс имаше нужда от малко време да си спомни къде се намират. Покрай пердетата се прокрадваше слаба дневна светлина. Малката лампа над вратата зад ъгъла на банята все още светеше. Той погледна светещия циферблат на часовника. Беше малко след седем.

Алекс се прозя. Искаше му се да продължи да спи. Да продължи да прегръща Джакс.

Но не можеше. Трябваше да закара черокито до сервиза и да види дали ще успее да ги убеди да направят експресна смяна на стартера. Той реши, че един солиден бакшиш предварително може би ще ги мотивира да се разбързат.

— Имам ли време за баня? — попита Джакс.

— Разбира се, влизай. Аз ще закарам джипа и ще го оставя за смяна на стартера. Ще имаш предостатъчно време. Ще трябва и да напазаруваме някои неща, като се надявам дотогава джипът да е готов.

Тя се претърколи върху него.

— А имаме ли време за още една целувка?

Вместо отговор той я придърпа в обятията си. Косата ѝ се разстла напред покрай раменете ѝ и обгърна лицето му, сякаш дори тя искаше да бъде близо до него. След дълга целувка тя се отблъсна обратно. С пръст отмести назад косата му от челото.

— Никога досега не съм изпитвала нещо подобно към друг човек.

— Знам. Аз също.

— Нито към Бетани? — попита тя със закачлива усмивка.

— Особено към Бетани — каза той със сериозен тон, преди да я придърпа за нова целувка.

След края ѝ Джакс отново се надигна.

— Какво ще правим с нас?

— Какво искаш да кажеш?

Тя сви рамене и извърна очи.

— Ами, аз не съм от тук. Ако намеря начин, трябва да се върна обратно.

Тя току-що бе засегнала болезнен нерв в душата му. Алекс разбираше, че той не може да иска от нея да обърне гръб на хората, които зависят от нея. Той не знаеше какво или коя бе тя в своя свят, но знаеше, че е важна личност и че хората там се нуждаят от нея.

— А какво ако има начин аз да дойда с теб?

— Де да можеше... — въздъхна тя, — но ти няма как да дойдеш в моя свят. Няма никакъв начин това да стане. Може само да умреш, докато опитваш. Ако успееш да задействаш портала, ти не можеш да го използваш. Аз мога. Чрез портала аз ще мога да се върна вкъщи. Аз трябва...

Алекс преглътна при болезнената мисъл за това как тя завинаги напуска неговия свят, как го изоставя.

— Може би аз няма да мога да задействам портала.

— Няма такъв вариант — отново въздъхна тя. Ти си Александър Рал.

— Кой знае. Може пък да не ни се наложи да се безпокоим за това.

Челото ѝ се сбърчи.

— Какво имаш предвид?

— Ако Каин успее, и двамата ще сме мъртви.

Усмивката ѝ се върна.

— Винаги успяваш да ме накараш да се усмихна, дори когато сърцето ми се къса.

— Тогавя дължиш ми най-малко още една целувка.

И тя го направи. Тази целувка накара всички предишни да изгубят смисъл. От нея Алекс се отнесе, забравил за всичко друго, освен Джакс. Почувства се напълно завършен, все едно допреди не бе живял. В този момент за пръв път в живота си той изпита истинско, съвършено блаженство.

Най-накрая, останала без дъх, тя се отдръпна от него. Алекс не мислеше, че някога ще може да ѝ се нагледа. Тя беше най-съвършеното създание, което някога беше виждал. Беше толкова красива, че от красотата ѝ направо изпитваше болка.

— Е — прошепна тя, без да отмества поглед от очите му, — а имаме ли време за нещо повече от целувка?

Алекс се оказа прав — сто долара бакшиш на приемчика в сервиза му осигури ентузиазирано обещание за бърза реакция и специално внимание.

Като се боеше, че джипът е регистриран на истинското му име, той не се осмели да използва в сервиза фалшивата си шофьорска книжка и вместо нея остави истинската си.

— Готово, господин Рал — каза човекът от малката платформа на входа на сервиза, докато Алекс вкарваше колата — ще ви оправим за нула време и ще можете да си продължите ваканцията. Имате ли телефон, на който да ви потърсим?

— Съжалявам, вчера забравих да си заредя мобилния телефон. Аз ще намина по-късно да проверя дали сте готови.

— Дайте ни няколко часа и сме свършили. — После мъжът посочи с химикалката си. — Ако искате, може да почакате и в салона за клиенти и аз ще ви извикам, като стане готова.

— Имам няколко задачи за вършене. Ще се отбия след това.

— Ние сме тук. Можете да се върнете по същия път — през салона.

Алекс благодари на мъжа и мина покрай редицата от джипове, очакващи да влязат за сервиз. Зад отворената врата на гаражното хале стоманеносивото небе изглеждаше като надвиснало да задуши малкото градче.

Алекс вървеше през салона, когато долетялата откъм телевизора дума „Хамбург“ го накара да се закове на място.

Водещият на сутрешните новини съобщаваше за огромен пожар в хотел в Хамбург, Германия. Установено било, че алармената система в хотела не се задействала и пожарникарите не успели да доставят достатъчно вода за потушаването на пожара. Очакванията били за множество жертви.

— Петнадесет минути по-късно в Лондон — продължи водещият — се случи друга трагедия — останал без управление камион се връза

в група пешеходци пред натоварена железопътна гара. Източниците ни съобщават за единайсет загинали и десетки тежко ранени. Шофьорът е избягал от местопроизшествието. От полицията се надяват той в най-скоро време да бъде арестуван. Според местните власти това е най-тежкото подобно произшествие в съвременната ни история.

Алекс остана като парализиран, вторачен в новините в очакване да чуе други подробности, но те продължиха с репортаж за предстоящата след няколко дни в Япония среща на върха на лидерите на развития свят.

Алекс си припомни бележката, която Хал бе открил сред картите в стаята в Бангор. В нея се споменаваха два града: Хамбург и Лондон. Посочените часове бяха сутринта, като между тях имаше промеждутък от петнайсет минути. Той знаеше, че не може да става и дума за случайност.

Внезапно го обзе непреодолимо желание да се върне при Джакс и той забърза по улицата. Когато влетя в стаята, я завари да крачи напред-назад. В ръката си държеше плик за писма.

— Телефонът извъня. Вдигнах и човекът отсреща каза, че на рецепцията има писмо за Ханк Крофт. Така че отидох до там. Те ми поискаха документ за самоличност. Показах им онова нещо, което Майк Фентън направи за мен — картончето с моя образ, на което пише, че се казвам Джена Крофт. Дадох ми това.

Джакс му подаде плика. На него пишеше „Господин Ханк Крофт“.

Алекс го разкъса. Вътре имаше сгънат на две лист. Той разпозна прецизния почерк. Беше същият като на бележката, която Хал Халверсън му донесе случайно.

Джакс нервно хапеше долната си устна, докато Алекс се зачете в писмото.

— Е, какво е?

— Списък с градове — Спрингфийлд, Скрантън, Тампа, Мобайл, Индианаполис, Форт Уорт, Гранд Рапидс, Денвър, Бисмарк, Уинипег, Прово, Сидни, Боасе, Юджин, Мексико Сити, Бейкърсфийлд. А отдолу пише „Сега“.

С треперещи ръце Алекс свали листа.

— Знаеш ли какво означава това? — попита Джакс.

— Мисля, че да, но адски се надявам да не се окажа прав.

Той включи телевизора. Картини на хаос и крещящи хора му подействаха като шамар. В левия ъгъл на екрана имаше широка лента с надпис „Извънредни новини“. Втори надпис отдолу гласеше „Вълни от терор разклащат нацията“. В долната част на екрана течеше списък с ударените градове — всички от списъка в ръцете на Алекс.

— С излъчването на тези репортажи президентът обеща да излезе с обръщение до час — каза водещата. — Също така получаваме сведения, че кметове и губернатори от цялата страна...

Жената погледна настрани към някого или нещо извън кадър. Изглеждаше шокирана.

— Току-що получихме сведения и за Флорида. — Водещата се прокашля. — Нашите източници съобщават, че в гимназия „Хамилтън Хай“ в Тампа, Флорида, бушува огромен пожар. Вижте репортажа на нашия репортер в Тампа от мястото на събитието.

Превключиха на картина с мъж в сив костюм и микрофон в ръка. Зад него в синьото небе се издигаше стълб черен дим.

— Училищният инспектор на област Тампа Лорета Дийн току-що излезе с официално изявление, според което огънят е ограничен до училищната актовa зала. Според други, неназовани източници залата била пълна с ученици, събрани там за събеседване след ужасяващите новини за нападения с ножове в училищата в Рейли и Индианаполис. Пожарът избухнал по време на беседата.

Както сами виждате зад мен, пожарът е изключително силен. От разговорите ни с няколко от учениците, успели да се измъкнат от пламъците, разбрахме, че при опитите да излязат през вратите на залата се оказало, че били заключени. Вътре настанала паника и децата били стъпкани при изхода от свои съученици. Според нашите източници вратите били вързани отвън със здрави вериги и над триста ученици и учители били затворени вътре, докато най-накрая пожарникарите успели да срежат веригите с пневматични резачки. Училищните власти настояват, че вериги никога не са били използвани от тях за вратите в училището. Пожарникарите все още не са установили колко ученици са се задушили от дима, преди да бъдат извадени.

Репортерът продължи с кадри на масова паника, на пищящи и разплакани родители, пристигащи на мястото на пожара.

Алекс смени канала. Мъж четеше от листове в ръката си.

— Нападенията с ножове в Мобайл и Спрингфийлд са станали в начални училища, а тези от Скрантън и Юджин — в местни болници. Нападенията в Уинипег и Боасе са станали по време на сутрешните служби в църквите. Местните власти потвърждават, че загиналите обитатели и служители в старческия дом в Спрингфийлд също са били жертви на нападение с нож, но отказват да уточнят броя на жертвите.

Според непотвърдени данни, подобно на другите атаки, гърлата на всички жертви били прерязани, което свързва тези нападения с останалите.

В училището в Гранд Рапидс полицаите успели да обградят двамата нападатели в библиотеката, като преди това те, както се съобщава, влезли в една от класните стаи и избили неизвестен брой ученици от средния курс. Отрядът за борба с тероризма към полицията щурмувал библиотеката, където нападателите се били барикадирани. Според неназовани полицейски източници след нахлуването на специалния отряд двамата нападатели били изчезнали. В момента било започнато мащабно претърсване на околността.

— Никога няма да ги открият — прошепна Джакс с приковани в телевизора очи. По лицето ѝ се стичаха сълзи, които капеха от брадичката ѝ.

— Получаваме също така спорадични репортажи от нападенията в Мексико Сити. Експертите в борбата с тероризма, с които успяхме да разговаряме, са шокирани от последния развой на събитията на тази международна — както личи по последните данни отпреди броени минути — криза, след като и Мексико, наред с Канада, Англия и Германия, съобщили за атаки, извършени на негова територия. По непотвърдени данни съобщения за подобни нападения пристигат и от Австралия.

Картината се смени с друг репортер от мястото на друг пожар.

— В момента в Денвър цари неописуем хаос във фабриката за производство на компоненти за вятърни електрогенератори. Според управата на фабриката над сто работници от третата смяна са затворени в конферентната зала на предприятието по време на избухването на пожара.

Изненадващите нападения и убийства на работници на връщане от работа, зачестили през последните дни в „Ийстън Фабрикейшън“ в покрайнините на Денвър, подобно на пожарите в две денвърски

болници, допълнително утежняват работата на аварийните служби. Съобщава се, че тези пожари вече са овладени. За много хора това са умишлени терористични атаки, но властите призовават обществеността да не прибързва с крайни заключения.

Очаква се общият брой на жертвите от нападенията в различни точки от света да надхвърли няколкостотин. При всички положения става ясно, че нападенията са извършени с изключителна жестокост. Жертвите или са били затворени в горящи сгради, или са били с прерязани гърла.

Досега нито една групировка не е поела отговорност за атаките.

Само преди минути в кратко официално обръщение президентът призова за спокойствие сред нарастващото искане за отведен удар. Той също така каза, че сърцето му е със семействата и близките на загиналите.

Засега нито една терористична организация не е поела отговорност и не е била уличена в извършване на нападенията. Властите твърдят, че почеркът на нападенията не отговаря на този на нито една позната терористична групировка, освен по бруталност и кръвожадност и, естествено, по това, че нападенията са насочени към невинни граждани.

Армейски източници, пожелали да останат анонимни, заявиха, че атаките се отличават с безпрецедентна координация и прецизност. В отговор на множеството коментари секретарят по вътрешната сигурност заяви, че е рано да се правят изявления, но че зад маниера на нападенията явно се крие послание. Той също така добави, че виновните ще бъдат заловени и подведени под отговорност.

Алекс изключи телевизора.

С треперещи пръсти той сгъна списъка с градовете и го прибра в джоба си.

— Да вървим.

Двамата излязоха от мотела и тръгнаха по тротоара към центъра на малкото градче Уестфилд. Джакс сложи ръка на гърба му в израз на мълчаливо състрадание. През целия път не пророниха нито дума. И двамата бяха в шок от неочаквания развой на събитията. Радел Каин беше обърнал всичко нагоре с краката. Досега Алекс не знаеше какво точно трябваше да направи, но поне задачата му изглеждаше ясна. В този момент той се почувства скован от парализиращ ужас и шок. Нещата вече не опираха просто до това да спрат Радел Каин в опитите му да се добере до портала. Предвид всичкия хаос, причинен от него, нещата бяха станали значително по-сложни.

Навъсеното небе сякаш бе в отговор на настроението им. То правеше деня притихнал и мрачен.

— Срамувам се от това, което хора от моя свят са направили тук — каза Джакс, докато минаваха покрай една пекарна.

Алекс прехвърли сака в другата си ръка, за да може да хване ръката на Джакс, докато вървяха по тротоара.

— Недей да поемаш отговорността за убийствата, само защото са извършени от хора от там, откъдето идваш. Ти дойде тук с цел да спреш тези хора. Рискуваш живота си за това. Няма причина да се срамуваш.

Тя стисна ръката му в знак на признателност. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Аз съм този, който трябваше да направи нещо — каза той в настъпилата тишина. — Още от самото начало ти ме предупреждаваше колко брутални са тези хора. Ти се опита да направиш нещо; аз не те послушах. Ако ти бях повярвал тогава, ако бях реагирал по-отрано, може би сега това нямаше да се случи.

— Ето, че сега ти се самообвиняваш, Алекс. Радел Каин е виновен за всичко.

— Но може би аз щях да...

— Не, нямаше. Не позволявай да паднеш в капана на мисленето в стил „ами ако“. Той през цялото време те е наблюдавал и е изградил ходовете си въз основа на това, как ти ще реагираш, а не кога ще го направиш. Ако бе действал по-отрано, той просто щеше да направи същото със своите ходове.

Той ни изпраща послание. Нищо не сме били в състояние да променим, за да го спрем. Ако бяхме стигнали до тук по-рано, той просто щеше да извърши нападенията по-рано.

Виждала съм го да постъпва така и преди. Това е неговият начин на мислене. Той е готов да убие толкова хора, колкото е нужно, за да постигне своето. Не ми беше хрумвало, че ще е способен да използва безскрупулните си методи и тук, в този свят. Колко глупаво от моя страна да не се сетя досега.

Алекс прекара пръсти назад през косата си.

— Въпреки това не разбирам. Каква е причината за всички тези убийства по целия свят? Той още от самото начало се опитва да се добере до нас. Оставил ми е тази бележка, следователно е знаел, че сме там. Можеше да нахлуе през нощта и да ни хване, докато спим. Защо извършва убийствата вместо това? Какво иска да постигне?

— Боя се, че той променя тактиката си. — Джакс погледна към него. — Той ти е оставил бележката, за да знаеш, че е наясно с фалшивото име, осигурено ти от обществото „Дагет“. Искал е да ти покаже, че от него няма как да се скриеш, че никъде не си в безопасност и той винаги ще може да те намери.

Посочил ти е местата на атаките, за да знаеш, че са негово дело. Искал е да ти покаже на какво е способен.

Алекс огледа трафика от туристи. Няколко боклукчийски камиона си проправяха път през задръстената, тясна улица. Искаше да се увери, че нищо не представлява непосредствена опасност.

Въздъхна тежко.

— Мисля, че си права. Това е едно изпипано, кърваво представление, посветено единствено на мен. Преди, в „Майката на розите“, успяхме да му се измъкнем. Това ми е наградата, че успях да го надхитря. Той ми казва, че ако не правя както той иска, ще изтребва с хиляди.

— Боя се, че е така. Убийците му не се страхуват, че могат да бъдат заловени или наказани. Те могат да убиват невинни, беззащитни

хора, докато имат преимущество, а после, като стане така, че може да бъдат заловени, могат да активират линията на живота и да изчезнат за секунда.

Алекс разтърси глава от отвращение.

— Но кое човешко същество е способно да направи такова нещо на невинни хора — на деца?

— Мозъците им са промивани с години. Те вярват на всичко, което им се казва. Те гледат на това като на нещо добро. Сигурна съм, че като се върнат, Радел Каин ще ги възнагради за смелостта и добрата работа в защита на каузата им. Те чувстват единствено гордост, не отвращение, от свършеното. Каин обича да награждава за убийствата на жени и деца, защото знае, че подобни деяния всяват неописуем ужас у враговете му.

— И е прав, точно това става — измърмори под носа си Алекс.

Налегналите ги мрачни мисли ги накараха отново да замълчат, докато продължаваха да вървят по улицата. Уестфилд беше типично малко туристическо градче в Нова Англия. Всичките му стари къщи с обшити с дървени летви стени бяха разкривени и скупчени в близост една до друга. Движението по двулентовото шосе се забавяше при преминаване през дългия три пресечки център. Множество туристи излизаха от страничните улици и търсеха място за паркиране. Някои малки сгради бяха преустроени в ресторанти, магазини за сувенири и художествени галерии. На една от витрините, покрай която минаха, имаше снимки на къщи и земя за продан.

Алекс и Джакс влязоха в магазин за туристическо оборудване, за да си набавят всичко, от което щяха да имат нужда при прехода из наследения от Алекс имот, както и за нощуване на открито.

Джакс знаеше точно какво ще им трябва. Алекс трансформира списъка ѝ във всевъзможни вещи, достъпни в неговия свят. Когато накрая тя каза, че ще се нуждаят от завивки, той ѝ посочи спалните чували. Избраха си компактна двуместна палатка, която с лекота се събираше привързана под туристическа раница. Джакс остана изумена от качеството и замисъла на раниците и оборудването, което свеждаше до минимум обема на нужния им багаж. През цялото време, докато избираха разнообразното оборудване, Алекс не спираше да мисли за всички онези хора, които загинаха по такъв ужасен начин тази сутрин, за травмата, понесена от оцелелите, за всички онези животи, които

никога нямаше да бъдат същите. Всички в магазина говореха само за атаките. Много хора смятаха, че това е работа на ислямски фундаменталисти, а две по-възрастни жени изказаха мнение, че са дело на враждуващи наркокартели. Всички бяха ужасени от тях. Хората сякаш бяха настроени за още по-голям ужас и очакваха катаклизмите да се разгърнат още повече. Някои, изглежда, мислеха, че насилието скоро ще достигне и малките градчета като Уестфилд. Всички тръпнеха от страх за бъдещето.

Алекс знаеше, че съдбата на тези хора сега зависи от него.

След като излязоха с покупките си, спряха на едно пазарче и купиха храна, после отидоха да видят дали джипът е готов. Приемникът на сервиза каза на Алекс, че са почти готови, и им предложи да изчакат няколко минути в салона за клиенти. Там телевизорът работеше и предаваше подробности около убийствата. Алекс не искаше да гледа повече. Още повече, че мислите му препускаха прекалено бързо, за да може да седне на едно място. Имаше нужда да повърви.

Щом излязоха навън, забеляза нещо адски познато в художествената галерия от другата страна на улицата. Хвана Джакс за ръката, изчакаха два камиона, натоварени с дървени трупи, и през една пролука в трафика пресякоха тичешком.

Поставена на статив, на централно място на витрината бе изложена голяма картина, на която преобладаваха нанесени с гневен замах на четката червени ивици. Усещането, която тя оставяше у Алекс, беше на безумен, кървав, убийствен изблик на ярост.

Бавно се приближи до витрината, като гледаше изложената картина така, сякаш беше нещо опасно и смъртоносно. Замръзна, като не откъсваше поглед от нея. Разпозна стила.

Прецизно изписаният подпис гласеше: Р. К. Дилиън.

— Какво има? — попита го Джакс, смръщила вежди.

Той не успя да отговори. Изведнъж всичко си дойде на място.

— Алекс... — Джакс извика след него, като бързаше да го догони, докато той влиташе в галерията. — Какво става?

Алекс застана пред картината. От хаотичните червени ивици по платното се бяха стекли червени струйки боя.

— Какво? — каза Джакс.

Алекс измъкна от джоба си парчето хартия и й го подаде.

— Погледни почерка. Не чети написаното, просто виж почерка. Тя за момент се вгледа в списъка с градове, после го погледна.

— И какво за него?

— Сега виж подписа на картината.

Джакс присви очи, четейки старателно изписаното с мътнобяло „Р. К. Дилиън“.

— Добри духове — промълви тя. — От една и съща ръка са.

— Р. К. Дилиън — каза Алекс най-накрая и отново я погледна. — Р. К. — Радел Каин. През цялото време е бил точно под носа ми. Наблюдавал ме е. Играл си е с мен.

— Великолепно произведение, нали? — Една жена в стегнато закопчан тъмносив костюм се приближи към тях. Усмихна се със събрани пред себе си длани и кръстосани пръсти.

— Не можете да си представите колко — каза Алекс.

— Това е един многообещаващ художник от Средния запад, който се превръща във фигура от национален мащаб в авангарда на новата художествена реалност.

Думите ѝ много напомниха на Алекс на онова, което господин Мартин, собственикът на галерията в Орден, казваше за Р. К. Дилиън. Замисли се дали самият Р. К. не бе измислил това описание за себе си.

— Новата реалност — повтори Алекс с равномерен тон. — Да, така чувам и аз. Колко?

Тя остана леко стъписана от бързия въпрос за цената. Жената се заигра с яката на бялата си риза, прегънатата над сакото ѝ, докато през това време с другата си ръка прекара пръсти през косата си.

— Скъпичка е...

— За колко сте склонна да я продадете? В брой. Веднага.

Жената се усмихна.

— Наскоро Р. К. Дилиън пристигна в града ни за малко почивка и усамотение. Остави картината си буквално преди дни. Поласкани сме, че ни удостои с честта да предлагаме негово произведение. Цената ѝ е дванайсет хиляди долара.

Като едва сдържаше гнева си, Алекс измъкна от джоба си един от дебелите пликосе, натъпкани с банкноти. Той се зае да брои стодоларови банкноти, докато жената стоеше и наблюдаваше с тих шок, как той плаща в брой на мига.

Това бяха парите от обезщетението за пожара в дома на дядо му. Алекс реши, че Бен би одобрил това, което смяташе да направи.

Алекс подаде на жената цялата сума от дванайсет хиляди долара.

— Имате ли черен маркер? — попита я той. — От онези с дебелия писец?

Леко смутена, тя се извърна наполовина и посочи към едно старо дъбово бюро в дъното на помещението, поставено зад решетката на камината до бялата, гипсова стена.

— Ъ, да, мисля, че имам точно такъв. От този тип, дето се използват за писане по стъкло. За такъв ли говорите?

— Да. Бихте ли ми го заели за секунда, моля?

Жената отиде до бюрото и затършува из няколко чекмеджета, докато открие маркера. Тя се върна обратно с отекващи из галерията удари на токчетата си по изкривеното дървено дюшеме и му го подаде.

Алекс взе картината, която сега му принадлежеше, и с едри букви в средата на платното написа: „Р. К. Ще те чакам при портала. Ела и ме хвани.“ После се подписа отдолу с „Господаря Рал“.

Алекс подаде картината на стъписаната жена.

— Когато добрият стар Р. К. се върне, бихте ли му предали това, моля? Аз черпя.

Жената остана, изгубила дар слово, с увиснала челюст, докато Алекс и Джакс напуснаха галерията.

Алекс заключи портата и тръгна към джипа. След всички заплашителни табели от другата страна на внушителната ограда, които предупреждаваха хората да не влизат в имота, имаше чувството, че се намира в преддверието на огромна катедрала. В неестествената тишина огледа мрачните сенки наоколо в търсене на очи, които да срещнат погледа му.

Магистралата беше прекалено далеч, за да чуват минаващите коли, ако изобщо имаше такива. На идване от Уестфилд планинският път беше почти напълно пуст. След като отминаха няколко къмпинга и черни коларски пътища, се бяха разминали само с един-два джипа.

Застанал насред притихналата вековна гора, Алекс имаше чувството, че се намира в друг свят. Виждаше, че напред пътят към имота далеч не отговаря на онова, което той бе свикнал да нарича път. Приличаше по-скоро на просека в праисторическа гора. На места дърветата сякаш се надпреварваха да достигнат до самия край на пътя. Точно отпред имаше нещо като поляна, оформена под короните на огромните ели. Дебелата сянка и мъглата допълнително засилваха предчувствието за нещо лошо.

Огромните стволоче на дърветата тръгваха долу от ниското, където проникваше съвсем приглушена светлина. Сякаш имаше два свята: гъстата, тучна растителност в близост до земята и светът на извисяващите се отгоре върхари на ели. Тук-там по ниските етажи се гущеха купчинки дребни, високи до кръста смърчове. Снопове папрати свеждаха листа под падащите капчици вода, обрани от мъглата от боровите иглички над тях. Пухкавият им килим се разстиляше по горския под в притихналата катедрала, която излъчваше екзотичен, богат аромат на билки.

Алекс се качи обратно в джипа и затвори вратата. Джакс се взираше внимателно през страничните прозорци, за да долови и най-беглия знак за нещо подозрително.

— Може ли да те попитам нещо, Алекс?

Той завъртя контактния ключ и джипът запали — този път без да му се налага да затаява дъх.

— Разбира се.

— Когато надписа онази картина, защо избра да се подпишеш като „Господаря Рал“?

— Не знам — сви рамене Алекс и насочи колата навътре в гората. — Реших, че може да разтревожи Каин, дори да го разсее и да отпрати мислите му в друга посока. Просто ми се стори, че трябва да го направя. Защо?

— Ами така, чудех се.

— Да не би това да те тревожи заради значението му в миналото?

— Не. Не ме интересува чак толкова какво се е случило в миналото. По-важно е какво се случва сега и какво предстои.

— Знам — отвърна Алекс и се замисли за всички безпомощни, невинни жертви, които бяха загубили живота си в онзи ден заради Радел Каин и хората му.

Продължиха бавно да навлизат все по-дълбоко в сумрачната гора. Алекс се зачуди за какво ли си мисли Джакс. Понеже тя, изглежда, нямаше намерение да каже, накрая се наложи да попита.

— Какво ти се върти в главата, ако може да попитам?

Тя се загледа през страничното стъкло. Накрая отговори, без да го поглежда.

— Просто претеглях тежестта на думите.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я Алекс.

— Дойдох тук с мисия. Дойдох, за да изпълня едно пророчество, да спася невинните хора от моя свят от надвисналата заплаха.

— Аха? — сви рамене Алекс.

— Вече не знам дали ще успея.

— За какво говориш?

— Днес загинаха много хора, Алекс. За какво говоря според теб?

— Искаш да кажеш, че възнамеряваш да се откажеш.

— Знам каква ще е следващата стъпка на Радел Каин. И преди съм го виждала. Ще те заплаши със смъртта на невинни хора, ако откажеш да му помогнеш. Ще те насили да избираш.

Алекс се загледа напред, докато се клатушкаха бавно през каменистите коловози. Подсъзнателно той също бе обмислял този

въпрос. Не му се щеше да си го признава, да се замисля сериозно, да си представя какво би направил, ако е поставен пред такъв избор.

Продължиха навътре в гората и накрая подминаха две отклонения от централния път, които Хал Халверсън беше отбелязал на импровизираната карта. На практика те обикаляха целия имот. Онзи, по който се движеха в момента, бе единственият път, който водеше навътре към перлата в короната на имота — мястото, което хората от обществото „Дагет“ наричаха Крепост.

Вече отдавна бяха излезли от границите на външния пояс — имотът, контролиран чрез тръста „Дагет“, и вече се намираха на земята, която беше наследил Алекс. Мисълта, че всъщност е собственик на всичко това, му се струваше нереална.

След още един час бавно придвижване се озоваха на кръгло пространство, разчистено, за да могат колите да обръщат. От лявата страна минаваше поточе, което извираше нейде по-навътре в имота. Покрай него Алекс видя началото на пътека. Направи кръг с джипа и паркира.

Излезе и затвори вратата, направи му впечатление, че планинските бързеи сред скалите вдигат много шум, който някой можеше да използва, за да се прикрие. Първо огледа гората наоколо, после вдигна задния капак, за да извадят багажа си. Тъмната дървена кутия с ножа също беше там и сякаш го чакаше.

Под кадифената основа намери инкрустирана със сребро черна кожена кания — досущ като онази на Джакс. Сложи я на колана си и я намести зад калъфа с двата резервни пълнителя за пистолета. Останалите четири държеше на лесно място в един от страничните джобове на раницата си. В нея беше сложил и няколко кутии патрони. Мунициите тежаха, но той нямаше намерение да ги оставя в колата.

Бен винаги го учеше, че оръжията и мунициите никога не са излишни. Прииска му се да беше намерил време да се снабди с още един пистолет. Все пак беше благодарен, че има и този, при това безотказно надежден.

Джакс извади ножа с посребрената дръжка от кутията. Извади своя и ги доближи един до друг. На онзи от кутията все още имаше следи от кръвта ѝ.

Алекс посочи оръжията в ръцете ѝ.

— Малко е страшно, като си помислиш, че тези два ножа не са били заедно от хиляда години, че и повече.

— Да, точно това си мислех.

Подаде му ножа и той понечи да избърше кръвта, но тя го спря.

— Не, остави я.

— Защо? — намръщи се той.

— Тези остриета са създадени, за да пускат кръв. Нека си припомни вкуса ѝ, за да се събуди от дълбокия си сън и изпълни предназначението си.

Алекс задържа за миг поглед върху решителните ѝ очи, после пхна все така окървавения нож в ножницата на колана си.

Двамата с Джакс се заеха безшумно да приготвят екипировката си. Вече беше късен следобед. Поправката на джипа и пътят насамот бяха отнели цяла сутрин. Знаеше, че няма начин да стигнат чак до Крепост същия ден. Щеше да се наложи да направят бивак, а на другия ден да продължат до целта си. Предполагаше, че Радел Каин, Седрик Вендис и Юри Пирата можеха просто да изникнат на мястото, без да им се налага да се мъчат с дългото катерене. Нито за миг не се съмняваше, че ще се появят.

Алекс нямаше търпение най-сетне да се срещне с онзи просветлен художник, който създаваше нова реалност. Кръвта му кипеше от ярос в очакване на срещата.

Изглежда Джакс имаше опит с походна екипировка. Събра раницата си бързо и без излишни движения, после я вдигна на гръб и закопча колана. Алекс последва примера ѝ. Към раниците им имаше контейнерчета за вода, а на допълнителни халки имаха закачени и бутилки.

Отдалечиха се от джипа и тръгнаха през гората, където песента на птиците отекваше между дърветата. Докато вървяха един до друг в по-откритите пространства, си поделиха няколко пакета шунка и сирене. Бяха подготвили суха храна, но месото нямаше да издържи дълго, затова се постараха да го изядат, докато навлизаха по-дълбоко в сумрака.

По-нататък пътеката не беше така ясно очертана, но не беше трудно да я следват. Вероятно охранителите я бяха използвали да стигат до вътрешността на имота и за времето, през което земята е била пазена от тръста „Дагет“, се беше превърнала в сравнително ясно

очертан път. Освен автомобилните пътища Хал беше отбелязал на картата и тези пътеки. Не бяха кой знае колко, но осигуряваха достъп до почти всяка точка на парцела. Докато вървяха, Алекс забеляза и следи от еленски копита, които при нужда можеха да бъдат проследени.

С напредването на следобед теренът започна да се изкачва. Отначало бяха само леки възвишения, но скоро стана скалист и потруден за катерене. И двамата дишаха учестено, изкачваха поредица хребети, като първо се налагаше да слизат от всеки един, преди да се захванат със следващия.

След хребетите пътеката започна да криволичи сред стръмен участък с поредица остри скали. Поотделно скалните блокове не бяха толкова високи, но катеренето по тях беше трудно, особено с всичката екипировка на гърба. На места краката на Джакс се оказваха недостатъчно дълги и се налагаше Алекс да ляга отгоре, за да я издърпа, така че тя да не губи време да заобикаля. С изключение на тези моменти, той едва смогваше на темпото ѝ.

Колкото повече се изкачваха, толкова повече се сгъстяваше мъглата. Алекс усещаше хладния ѝ дъх по лицето си. Най-накрая теренът започна леко да се изравнява. Пътеката се виеше нагоре сред дървета с дебели възлести корени, вкопчени в тънките пластове в местата с голи гранитни плочи. Подминаха плочите и отново се гмурнаха в гъста дъбрава. Мъхът по земята заглушаваше стъпките им.

— Скоро ще се стъмни — каза Джакс през рамо. — Като гледам облаците, няма да има нито луна, нито звезди. Нощта ще е напълно непрогледна. При такъв терен катеренето в тъмно е опасно. Може да паднеш в пропаст или да си счупиш крака в някоя дупка. След малко трябва да помислим къде да си направим бивак.

Алекс въздъхна. Беше изтощен от бързия ход, но въпреки това не искаше да спират. Очакваше да са напреднали повече, но знаеше, че тя е много по-опитна с тези неща, така че прие съвета ѝ напълно сериозно.

— Хайде да повървим още малко. Бивака можем да разпънем и на фенери.

Тя се съгласи, но го предупреди, че съвсем скоро ще е прекалено тъмно, за да се върви. Не след дълго цветовете вече не се различаваха, дърветата изглеждаха сиви. Тъмнината падаше изненадващо бързо.

В този момент излязоха от пътеката сред дърветата на малка поляна наскре гората, от която за пръв път се разкри гледка далеч напред. Спряха едновременно, изненадани от неочаквания простор.

Само силует на фона на избледняващото сиво небе и същевременно съвсем леко осветен от залязващото зад облаците от лявата му страна слънце, връх Крепост се издигаше наскре хълмистия, непрекъснат пейзаж.

Алекс реши, че не му прилича особено на крепост. Беше по-скоро плато, побито наскре околната гора. Върхът му обаче не беше равен, а изглеждаше някак наъбен от тук-там оголени скали, които се издигаха и спускаха по повърхността му.

— Добри духове! — прошепна Джакс.

— Какво? Какво има?

— Не мога да повярвам.

— Какво не вярваш?

— Много прилича на едно място в моя свят, наречено Народния дворец. — Поклати глава, сякаш си говореше мислено. — Почти не вярвам на очите си, но като се замисля, вероятно през цялото време съм очаквала да го видя.

— На мен не ми прилича много на крепост. Какво толкова има в този Народен дворец?

— Това е мястото, където светове ни бяха разделени. Там горе, или поне в моя свят се пада горе, се намира едно място, наречено Градината на живота. Оттам в края на една дълга война много хора са били заточени от моя свят в твоя. Логично е точно то да е свързващото звено, мястото, където би трябвало да е порталът.

Самата мисъл за това сепна Алекс.

— Виждаш ли диагоналната линия, която се издига от ляво на дясно?

Алекс присви очи и се вгледа в сгъстяващия се мрак.

— Да, виждам я, да.

— Прилича на тясна ъгловата скала. В моя свят това е път, който води към двореца на върха. — Въздъхна. — Оттук сигурно ще ни отнеме поне четири часа да се изкачим горе. Най-добре да намерим място за лагеруване и да поспим малко.

Пътеката скоро ги заведе обратно под прикритието на гората. Намериха място, което Джакс одобри за бивак, тъй като имаше скален навес, който да ги пази, ако завали. В мрака разпънаха набързо палатката и разгънаха спалните чували.

— Тази нощ трябва да се редуваме на пост — каза тя, докато нареждаше камъни за огнище на малко пространство, което набързо бе разчистила от листа и клони. — Огънят може да бъде видян, но по-важно е ние да ги видим и най-вече да не умрем от студ.

— Мислиш ли, че е необходимо да стоим на пост? — попита през рамо Алекс, докато събираше наоколо клони за огъня.

— Надявам се, че не. Но предвид, че сме толкова близо, не ми се ще и двамата да сме заспали, ако Юри и другарите му се появят в тъмното.

Алекс нареди клоните в центъра на огнището и ги запали с кибрита. Бе възнамерявал да поспори по въпроса с постовете, но думите ѝ го спряха.

— Добре. Но само ако вземеш пистолета за твоята смяна.

Тя обеща да го направи. Той ѝ подаде найлоново пликче и пластмасова лъжица. В тъмното не беше сигурен дали е извадил свинско руло или свинско печено. Падна му се руло. Хранеха се безмълвно, заслушани във воя на койотите в недрата на планината. Страшен звук, който човек не би искал да чуе, ако е сам толкова навътре в гората.

Приключиха и Джакс обяви, че е много уморена и ако той не възразява, предпочита първо да поспи, а после да поеме поста през втората част на нощта. Алекс се съгласи. Тя си хареса удобно местенце на плоската скала досами границата на осветения от огъня кръг и му обясни къде да застане, за да има добра видимост за наблюдение, без пламъците да го заслепяват. Заръча му да не забравя да подклажда огъня.

Подпря ръце на раменете му и щракна с пръсти зад главата му.

— Ела да ме събудиш, като ми дойде редът.

Преди той да се усети, тя го целуваше. Беше самотна, отчаяна целувка. Беше прекрасна единствено защото им напомняше, че имат един другия. Разбираше емоцията зад нея и какво бе значението ѝ. И двамата бяха потиснати от смъртта на толкова невинни хора по-рано през деня. Целувката не носеше страст, а по-скоро утеха.

Алекс ѝ помогна да влезе в спалния чувал, тъй като за пръв път виждаше такова нещо. Когато се настани, той отиде при скалата, седна и сложи пистолета в скута си.

Мъглата дойде и си отиде, но поне не заваля. От време на време той поглеждаше часовника си и остави да мине повече от половината нощ, за да може тя да поспи повече.

Събуди я, а тя обви ръце около шията му и го притисна силно. Беше изплашена, самотна прегръдка.

Той сложи за последно дърва в огъня, после, когато тя седна на скалата, остави пистолета в скута ѝ. По време на дългото пътуване от Небраска до Мейн за всеки случай ѝ беше обяснил как да борави с него. Нощем я беше учил как да сменя пълнители и да оправя засечки. Тя вече знаеше достатъчно, той не мислеше, че има нужда от повече уроци.

Джакс обви ръце около шията му отново и го придърпа към себе си.

— Алекс, нали знаеш колко много означаваш за мен?

Алекс се усмихна в тъмното. Отдръпна се, за да я погледне. В красивите ѝ кафяви очи се отразяваха искрите на огъня. Помисли си за онази сутрин в мотела в Уестфилд. Усмихна ѝ се окуражително.

— Показа ми го съвсем ясно.

— Готова съм на всичко заради теб. Надявам се, че го разбираш. Обещай ми, че никога няма да се усъмниш в това.

— Никога — усмихна се той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сгуши лицето му в шепи и го погледна право в очите.

— Алекс... ти готов ли си на всичко заради мен?

— Какво искаш да направя? — попита той с известно подозрение.

— Да кажеш, че ме обичаш.

Хиляди пъти бе искал да ѝ го каже. Може би все изчакваше подходящ момент. Сутринта беше един такъв. През целия си живот не бе изпитвал щастие, каквото предизвикаха у него изречените от устата ѝ думи.

— Обичам те, Джакс Амнел.

— Обичам те, Александър Рал, закрилник на хората.

Целуна го нежно, после се отдръпна леко.

— Обещай ми — каза тя, почти долепила нос до неговия, — обеща ми, че никога няма да се усъмниш в любовта ми, че никога няма да се усъмниш, че ще те обичам винаги, докато дишам.

— Джакс, добре ли си?

— Ще съм, ако ми обещаеш.

— Обещавам — прокара нежно пръсти през косата ѝ той, — само ако и ти обещаеш същото.

— Обещавам — прошепна тя и го целуна отново.

— Най-добре да поспиш малко — въздъхна със закачливо недоволство тя. — Преди да си се усетил, вече ще се е съмнало.

— Искаш сега да се опитам да спя? — повдигна вежда той. — Мислиш ли, че след това ще мога да заспя?

— Да — усмихна се някак тъжно тя и го целуна лекичко. — Трябва да спиш. Искам утре да бъдеш силен.

— Слушам и изпълнявам!

Алекс допълзя до спалния чувал и се опита да заспи. Сърцето му обаче биеше прекалено силно, за да може да се отпусне. Мислеше само и единствено за онези безценни нейни думи. Постепенно обаче мислите му се върнаха към грозящите ги опасности. Редуващите се страх и гняв далеч не му помагаха със съня, но някъде в тази буря от емоции, с всяка частица от тялото му посветена на мисли за нея, изтощението го налегна с такава сила, че потъна в дълбок сън.

Събуди се на зазоряване. Прозя се и се зачуди защо Джакс не го е събудила по-рано.

Обърна се и видя пистолета недалеч пред погледа си.

Седна рязко, без да отделя шокиран поглед от пистолета и без да разбира какво става.

— Джакс? — извика той от палатката и грабна пистолета.

Не последва отговор. Би трябвало да го е чула.

Измъкна се от чувала и изскочи навън от палатката.

Огънят беше загаснал.
От Джакс нямаше и следа.

Алекс трескаво започна да оглежда бивака, отчаяно се надяваше да бърка и Джакс да се окаже някъде там. Започна да я вика по име. Задъхан в паниката си, осъзна, че не се лъже. Тя наистина беше изчезнала.

Той огледа околността за чужди отпечатьци от стъпки. Не откри нищо. На пътеката забеляза частичен отпечатък от ботушите на Джакс. Беше в посока към планината.

С тягостно чувство в душата и скован от страх, Алекс разбра какво е направила тя и защо.

Грабна раницата си и я сложи на гърба си. Заряза палатката и всичкото им оборудване. Забави се единствено, за да вземе бутилките с вода. Нейната раница беше облежната на скалата, където беше седяла. Алекс остави и нея и хукна по пътеката.

Не се бе отдалечил много, когато на пътеката пред него внезапно изникна мъж. Едър, едва прехвърлил дваисетте. Приличаше на рокер. Сплъстената му кестенява коса изглеждаше така, все едно никога не бе виждала гребен. Алекс замръзна на място. Мъжът се ухили зловещо.

— Радел Каин има съобщение за теб — с гробовен глас каза мъжът.

— А пък аз имам съобщение за него — отвърна Алекс и извади пистолета си.

Той пусна един куршум между гърдите на мъжа.

Ехото от изстрела отекна в околността и подгони във въздуха птиците от околните дървета.

С изписано на лицето недоумение мъжът се свлече със стон на земята. Преминало през гората и отразено от склона на планината, ехото от гърмежа се върна обратно. Бен го бе учил, че при заплахата трябва бързо да стреля два или три пъти в тялото на противника, по преценка може и повече. Човекът беше тежко ранен. Никой нямаше да му се притече на помощ наскоро сред тези затънтени гори. Щеше да бъде открит единствено от койотите. Алекс разполагаше с ограничен запас

от мунициии; той не смяташе да ги хаби за някой, който определено нямаше да представлява повече опасност и нямаше да изкара още дълго. Прекрачи мъжа, който береше душа на земята, и продължи нататък.

Утрото преваляше и той с всяка минута ускоряваше ход. Вместо да се спуска надолу, а после да изкачва някое малко дере, той просто прелиташе със скок над него. Вместо да се спуска плавно по сипеите, скачаше директно в по-малките падинки. Алекс знаеше, че ако не внимава, рискува да си счупи глезените, което значеше да остане безпомощен на място, но въпреки това не можеше да си позволи забавяне. Това беше надпревара да спре Джакс, преди да е станало твърде късно. Той не спираше да мисли за думите ѝ предната вечер — тя му бе казала никога да не се съмнява, че докато тя диша, няма да спре да го обича. Алекс усещаше буцата, заседнала в гърлото му, и продължаваше да тича, без да спира дори за миг. Клоните и храстите, покрай които прелиташе, се сляха в размазано зелено петно. Беше бесен на себе си за това, че не бе успял да схване същността на думите ѝ. Беше решил, че тя просто е разстроена заради убийствата от сутринта. Трябваше да се досети, че не е само това. Това, че беше изморен и му се спеше, не бе извинение. Никакво извинение нямаше да я върне, ако сега я загубеше.

След няколко часа на мъчителни усилия той се озова под платото, което се издигаше в края на гората. Спря, за да си поеме въздух, и погледна нагоре към острите зъбери, които се издигаха до върха. Примижа срещу стоманеносивата светлина, но погледът му не откри друго, освен клони на дървета над върха на скалния масив. Джакс беше казала, че в нейния свят пътят нагоре към платото представлява пукнатина, която се изкачва странично по скалите. Макар и тясна, пътеката го отведе до остър ръб в скалата, който изглеждаше като естествено творение на природата, но въпреки това се изкачваше по стената нагоре под остър ъгъл. Изглежда, че стигаше чак до върха на стената. Ако това не се окажеше вярно, ако скалният ръб свършеше в скалата, той щеше да се озове доста високо и без възможност да продължи накъдето и да било.

Алекс не виждаше никаква друга възможност и затова не се замисли много по въпроса. Той просто започна да се изкачва.

На места пътят нагоре изглеждаше невъзможен на пръв поглед. При всеки такъв случай обаче Алекс бързо намираше начин да продължи. На други места трябваше да се катери по стената над липсващи участъци от тесния ръб, но през по-голямата част от изкачването стръмният скален ръб се разширяваше до пътека, широка от няколко педи, до крачка-две, което не представляваше никаква трудност за изкачване, освен че бързият ход по такъв стръмен наклон изцеждаше силите му. Мускулите по бедрата му горяха от напрежение. Той бе силно задъхан, но отказваше да забави темпото.

След малко повече от час Алекс беше почти под върха. Заобиколи една изпъкнала част от стената и от другата ѝ страна се изправи пред двама едри мъже, които стояха там и чакаха. Алекс бързо се дръпна назад, като едновременно с това извади пистолета си. Без да се поколебае, той стреля в първия спуснал се към него мъж. Куршумът явно го улучи право в сърцето, защото онзи се олюля и падна като подсечен. Вторият мъж стъпи с един крак върху трупа на падналия и се изстреля напред към Алекс, който стреля два пъти един след друг. Не разбра дали куршумите са достигнали целта си, защото нападателят го връхлетя независимо от изстрелите. Ръцете на здравеняка се разтвориха, за да сграбчат Алекс, но той се сниши бързо встрани, сграбчи онзи за косата и като използва инерцията му, го изхвърли от скалата. Онзи се запрепъва в опит да спре, но скоростта му бе прекалено голяма, за да успее. Викът му го споходи по дългия път надолу.

Стиснал пистолета в две ръце, задъхан, Алекс притисна гръб о скалата. Той погледна надолу от ръба и коленете му се разтрепериха при мисълта колко близо бе до това да полети в бездната заедно с нападателя.

Мъжът на земята не мърдаше. Алекс реши, че ще е добра идея да презареди пистолета си, преди да попадне в нова, неизвестна, но със сигурност враждебна ситуация, затова припряно извади от раницата си кутия с патрони. С помощта на палеца си постави още четири патрона в пълнителя, като така го допълни до пълния му капацитет. Разполагаше със седемнайсет в пълнителя и един в цевта — осемнайсет заредени в пистолета патрона, плюс другите, предварително поставени в пълнители, в случай че се наложи бързо презареждане.

Осемнайсет патрона изглеждаха много, но той бе наясно, че ако бъде нападнат от група мъже, те нямаше да му стигнат за дълго. Какъв избор имаше?

Опита се да се съсредоточи и бързо изкачи останалия път до върха, където пътеката ставаше значително по-равна. Значително, но не съвсем. Отвъд малка горичка, на върха на масивното плато се издигаха безразборно струпани на слоеве една върху друга канари.

Отдалеч изглеждаше, че платото е равно отгоре, но отблизо струпаните терасовидно масивни гранитни блокове и четвъртитите просеки в скалите подозрително наподобяваха човешка изработка, независимо че платото очевидно бе природно творение. При силно въображение човек можеше да види много повече в тези слоеве скали, да различи много фигури в огромната, сложна конструкция.

Стигнал до върха, Алекс се поколеба какво да направи. Огледа мястото, където стръмният скален перваз стигаше до върха, но не личеше човешки крак да е стъпвал тук. Пътеката по-надолу се използваше от охраната, но те явно рядко се качваха до върха — ако изобщо бяха опитвали. Деликатните белезникави лишеи и дебелият зелен мъх изглеждаха недокоснати от човешки крак.

В крайна сметка той реши да използва естествения скален перваз за пътека през гората.

В една усойна вдлъбнатина забеляза отпечатък от ботуша на Джакс. По-нататък стигна до причудлива падина, водеща навътре в скалите. Преди да влезе в тази тясна пролука, извади кутията с патроните и пълнителите от раницата си. Сложи кутията в единия от предните джобове на джинсите си, а пълнителите — в задните. Като навлизаше в цепнатината, установи, че тя представлява виещ се пролом, който на места се извисява на височина от стотина фута.

Естествената пътека в скалите го отведе до тесен пролом. Високо над себе си видя между гладките страни на процепа дълга ивица оловносиво небе. Алекс продължи напред. Стигна до място, където небето се скри зад скала, паднала направо в пролома, навярно при земетресение, която играеше ролята на естествен таван. Колкото по-навътре вървеше Алекс, толкова по-сумрачно ставаше и толкова повече ерозираната скала се превръщаше в мрачен лабиринт. Той пхна ръка в раницата си и пипнешком затърси фенера. Намери го и го извади.

В момента, в който го насочи напред и включи светлината, забеляза пред себе си в пролома мъжка фигура. Алекс посегна към пистолета.

— Ако искаш отново да я видиш жива, ела с мен.

Алекс погледна човека през мерника на оръжието си, като държеше мушката в основата на носа му. Поколеба се.

Но само за миг.

Натисна спусъка.

Изстрелът в тесния скален пролом бе оглушителен.

— Не преговарям с убийци — тихо измърмори Алекс, докато прекрачваше трупа, за да продължи навътре в лабиринта от канари.

— Остават още седемнайсет — каза на себе си Алекс, навлизайки в подобно на пещера разширение на пролома, което продължаваше още навътре в планината.

С фенерчето си проверяваше всяко странично разклонение, преди да продължи напред. Придържаше се към централната просека, връзваща се в планината. С течение на хилядолетията на места бяха допълзели огромни гранитни блокове, някои бяха запречили прохода и оставяха единствено тесни ниши, през които да се промушиш. На други места пък Алекс трябваше да се изкатери по камари чакъл, натрупани при срутването на скалите отгоре.

Алекс не знаеше колко време е тичал, но в един момент установи, че пред себе си вижда дневна светлина. С приближаването му светлината се усили. Като заобиколи лек завой в пролома, зърна нещо пред себе си в осветения участък. Забърза напред, опитвайки се да различи какво е.

Сърцето му се качи в гърлото.

Беше Джакс.

Алекс видя Джакс, застанала насред широко пространство бял пясък. Мястото изглеждаше сякаш някога е представлявало кух купол, но центърът му сякаш бе ерозирал и се бе срутвал малко по малко и така бе оформил зала под открито небе. На места из нея бяха разхвърляни огромни късове, които, изглежда, някога са били част от огромния купол.

Джакс продължаваше да стои в центъра на пясъка под отвора и гледаше как той приближава. Алекс можеше да види, че ръцете ѝ са вързани зад гърба. Лицето ѝ бе обляно в сълзи. От угълчето на устните ѝ се стичаше тънка ивица кръв.

Алекс държеше пистолета с две ръце, със спуснат предпазител, и бавно приближаваше към откритото пространство. Излезе от прохода в скалата и пред него се откриха стотици мъже. Стояха безмълвно отвън, наредени покрай стените или в други пещери и процеци, водещи към залата. Всички го наблюдаваха. Нито един не помръдна.

Носеха дрехи, които не привличат вниманието — предимно джинси и широки тениски с надписи. Някои бяха с широки панталони до коляно и сандали, съвсем като обикновени хора в някой мол или пицария. Алекс забеляза, че под тениските някои имаха ножове или поне на такива приличаха. Сигурен беше, че всички имат скрито оръжие някъде по тялото.

Независимо от обикновеното облекло, никой не изглеждаше особено подреден, с рошави коси и проскубани или прорасли бради. Алекс реши, че в крайна сметка дори това не се открояваше чак толкова на фона на незабележимите дрехи. Всички имаха твърди погледи и мрачни лица. Приличаха на бандити. Но и това беше често срещан външен вид, поддържан умишлено от много мъже и вече широко приет.

На улицата никой от тези мъже не би привлякъл вниманието. С по една раница на гърба, спокойно можеха да минат през кое да е летище. Но да ги видиш събрани закуп така, и то на планински връх

насред пустошта, със сигурност беше повече от странно, сякаш бяха ги транспортирали вкупом от някой баскетболен мач.

Алекс знаеше, че са хамелеони, убийци, чиято цел бе да се вписват навсякъде и да минават незабелязани — докато нанесат удара си. Именно това бе най-плашещото. Човек трудно можеше да ги различи сред невинни хора.

Един поглед назад потвърди, че входът, през който бе дошъл, вече е блокиран от десетки други като тях.

— Алекс — каза Джакс с треперещ глас, — дай им пистолета си.

— Не.

— Моля те...

— Няма да...

— Нали не очакваш да промениш нещо — настоя тя. — Не усложнявай ситуацията допълнително. Моля те.

Зрителите убийци наблюдаваха безмълвно. Алекс беше наясно, че дори всеки куршум да попадне в целта и дори да успее да презареди всички резервни пълнители, патроните нямаше да му стигнат да избие всички от насъбралите се мъже. Когато мунициите свършеха, щяха да го убият. Всъщност знаеше, че изобщо няма да се стигне до това. Те чисто и просто щяха да го нападнат едновременно. И щяха да го докопат в лапите си още преди да свърши сегашният пълнител.

— Джакс, кажи ми какво става?

— Дай им пистолета си или ще продължат да ме измъчват, докато склониш, или ще ти го вземат, като ти свършат патроните.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, един от тях запрати по нея голям колкото юмрук камък. Уцели я в плешката. Тя извика и падна на коляно, прегърбена от болката.

Алекс стреля по мъжа два пъти и го свали почти мигновено. Никой от останалите не трепна от гърмежа.

Десетки други в залата взеха по един камък, за да му покажат, че няма шанс да промени изхода на събитията. Джакс се изправи с усилие на крака. Ако всички хвърлеха по нея по един камък, щяха да я убият, преди той да успее да направи каквото и да е, за да ги спре. Причерня му от ярост. Искаше да ги застреля всичките до един.

Само че така щеше единствено да причини още болка на Джакс.

Ето защо наруши правилото, което му бяха набивали в главата още откакто се бе научил да стреля, коленичи, остави пистолета на

земята и го плъзна по гранита към Джакс. Оръжието се спря точно до периферията на пясъчния кръг.

Бен винаги му бе повтарял, че човек не бива да предава оръжието си. Но пистолетът бе просто инструмент за самозащита. Ако не можеше да защити нито него, нито Джакс, вече се превръщаше просто в ненужно парче метал. Алекс беше бесен, задето го бяха принудили да се раздели с оръжието си. Срамуваше се, че не беше измислил нещо, за да не се стига дотук.

Повтаряше си, че не всичко е свършено. Че може да се е наложило да предаде оръжието си, но пък няма да се откаже да се бори до последния си дъх.

Седрик Вендис пристъпи иззад един от мъжете в тъмната ниша отляво и отиде при пистолета. Вдигна го и го затъкна в колана си.

— Така е по-добре, Алекс — усмихна се доволно той. — Съжалявам, че пропуснах пушилката в болницата. Чувам, че било страхотно.

— Джакс — изобщо не му обърна внимание Алекс, — какво става?

— Спасявам твоя свят — каза тя, задушавана от сълзи.

Така и подозираше.

Приблужи се към пясъчния кръг. Седрик Вендис разсеяно отстъпи няколко крачки, за да остане извън обсега му. Някъде дълбоко в себе си Алекс почувства доволство, че макар и сам и невъоръжен, заобиколен от стотици врагове, те все още го смятаха за опасен.

Възнамеряваше да оправдае страховете им.

От лявата му страна, от тъмнината зад наредените мъже, пристъпи още някой. Беше висок, със зализана назад руса коса и едри черти. Облечен беше в тъмен памучен панталон и проста бяла фланелка с копчета и разкопчана яка. Изглеждаше сякаш се готви да поиграе голф. Беше на около четирийсет, но в добра физическа форма, тоест в състояние да се защити, ако се налага.

Ако зависеше от Алекс, задължително щеше да му се наложи.

Мъжът тръгна към него, без нито за миг да отклонява поглед. Спря на около три метра и му се усмихна разбиращо.

— За мен е удоволствие най-сетне да ви срещна, Господарю Рал.

Нагърти върху титлата по начин, който очевидно целеше да се подиграе на Алекс, задето я беше написал на рисунката.

Алекс със задоволство установи, че с това е уцелил слабото му място.

— Давай по същество.

— А, директно значи. — Сви рамене. — Добре тогава.

Вниманието на Алекс бе привлечено от още един мъж, който се появи от сенките и застана недалеч от Джакс. Юри. Пиратът си беше с все същите мръсни дрехи и жълти зъби, които украсяваха ухилената му физиономия.

— Аз съм Радел Каин — каза високият и Алекс отново се обърна към него. Махна с ръка към мястото, където се намираше Джакс. — В случай че още не си се досетил, това тук е порталът. Ела да видиш, ако обичаш — направи му знак с пръст той.

Алекс тръгна след него, а през целия път Джакс не ги изпускаше от поглед. Алекс спря, където му посочиха, при един от големите късове, точно преди пясъка. Плоската повърхност на скалата, около един-два квадратни метра, бе наклонена към него. Беше гладка, макар и на вид леко нацърбена от времето, сякаш хиляди години бе стояла там, на милостта на природните стихии.

Алекс постепенно различи нещо като древна рисунка, изобразена на плоската страна на светлия гранит. Тъмните линии имаха леко червеникав оттенък. Изглеждаше почти като изрисуван с кръв. Още повече го сепна самата рисунка. Простичък пейзаж — десетина дървета, точно като пейзажите, които той обичаше да рисува.

Под рисунката в камъка имаше едва забележим процеп.

Вече започваше да се досеща.

— Доста прилича на твоите рисунчици — усмихна се безрадостно Каин и посочи с пренебрежение изображението на камъка.

— Какво искаш да кажеш?

— Доста остаряла, изостанала, за разлика от новата реалност, която моето дело носи.

— Ако си ме поканил да си говорим за изкуство, боя се, че не си достатъчно подготвен по темата.

— Не, все ми е едно какво знаеш за изкуството, интересува ме само онова, което знаеш за портала.

— Не е много — сви рамене Алекс.

— Е — върна изкуствената усмивка на лицето си Каин, — тъй като поиска да говоря направо, това и правя. Искам порталът да заработи, и то веднага. Вече достатъчно дълго следвам семейството ти в очакване на удобния момент. С теб най-сетне той настъпи. Законът на деветките вече е изпълнен. Край на чакането. Вчера ти показах само малка частица от онова, на което съм способен, ако се налага. Ако не сътрудничиш, ще посея такава смърт и разрушение в този свят, каквито такива като теб дори не могат да си представят. Там, където вчера убих един, утре ще убия хиляди. Мога да изпратя хиляди от хората си в училища, търговски центрове, хотели, ресторанти, офиси, спортни събития и... така де, разбираш за какво говоря. — Описа дъга с ръка, за да покаже стотиците мъже, които ги наблюдаваха. — Това е само незначителна част от легионите, които ще изпратя до най-сигурните, най-закътани местенца. Знаеш ли, че сме способни да се появим, да речем, в спалнята на президента ви? В спалнята на всеки световен лидер? Можем да изкормим водачите ви, полицейските началници, армейските генерали. Казано накратко, имам цял екип от хора, чието единствено занимание е да измислят начини за убиване на нищо неподозиращи хора от вашия свят. Ако поискам, мога дори да настроя цели държави една срещу друга и да потопя целия ви свят във война. Мога да заповядам на легионите си да нанесат ужасяващи нападения, за да свалят частично сегашното правителство на Израел например и да ги подтикна към ядрен удар над съседните им държави. Само да поискам, мога да запаля искрата на пълното унищожение.

— Алекс — обади се Джакс, — послушай го. Не блъфира. Ще избие хиляди невинни хора.

— Не ме обиждай — обърна се към нея Каин. — Ще избия десетки, дори стотици хиляди. Ако бъда принуден.

Алекс усети, че му прилошава. Знаеше, че Джакс е права, че Каин не блъфира.

Сякаш за да подсили ефекта от думите си, Каин се обърна към наблюдаващите ги мъже.

— Ако Господарят Рал не ми даде каквото искам, заповядвам на всички да изпълните инструкциите, които са ви дадени.

Мъжете кимнаха отчетливо.

— Няма да ти дам каквото искаш — заяви Алекс.

Каин завъртя глава и го погледна бясно.

— Тогава убиването ще продължи, докато се съгласиш. Ако се наложи, ще превърна този свят в кърваво море.

— Алекс — обади се Джакс и отново привлече вниманието му. — Моля те, направи каквото иска. Ти единствен държиш в ръцете си живота на всички онези невинни хора. Само ти можеш да спреш това.

Алекс стъпи на пясъка и се приближи до нея.

— Защо си се предала? Защо се държиш така?

— Защото знам, че докато съм свободна, никога няма да се откажеш. Докато съм свободна, ти ще продължиш да се бориш независимо от всичко. Не мога да ти позволя да поставиш любовта си към мен пред живота на всички хора, които ще загинат, ако продължиш да му се противопоставяш. Предпочетох да не съм елемент от тази задача.

Ако позволя това да се случи, да му позволя да излее целия си гняв върху твоя свят и да стоя и гледам безучастно, е в разрез с всичко, в което вярвам — всичко, което толкова време се боря да опазя. Не мога да позволя на твоя свят да плаща заради хората в моя.

Ние сме загубени. Войната ни приключи. Не позволявай да се пренесе и в твоя свят. Моля те, Алекс, послушай го. Не ставай причина за още ненужни убийства. Вече нищо не можеш да направиш за мен. С мен е свършено. Позволи ми да си тръгна. Но можеш да направиш нещо, за да спасиш всички хора от своя свят, които иначе ще загинат. Моля те, Алекс, не приемай жертвата ми за кауза. Направи каквото иска и мисли единствено за своя народ.

— Поредната порция старовремско моралистично дрънкане — каза с презрение Каин. — Не точно като силата на могъщите, истинските водачи на бъдещето. Нищо чудно, че губите. — Обърна се към Алекс. — Въпреки това предлагам да я послушаш, най-малкото защото и ти си слаб като нея и би искал да спестиш на хората от твоя свят болката и страданията, които съм им подготвил.

Алекс отмести поглед от отровните очи на Радел Каин към очите на жената, която обичаше повече от живота си.

— Тези хора са от моя свят — каза нежно тя. — На нас е предопределено да живеем с тях. Не бива да позволяваш да дойдат и в този свят. Такъв е най-висшият ти дълг. Предадох се, защото в противен случай щях да продължа да живея за сметка на хиляди невинни хора. Не бих могла да го понеса.

— Не преговарям с убийци — заяви Алекс.

— Не става дума за преговори — прошепна тя, — а за избор, който трябва да направиш. Не става, като си пожелаеш, нещата да стоят иначе. Ето пред това сме изправени. Трябва да изберем, иначе друг ще реши вместо нас и други ще страдат заради това.

— Послушай я, Алекс — вметна Каин. — Умна жена е тя. Точно затова не мога да си позволя да е на свобода.

Алекс преглътна с усилие. Не се сецаше за нищо, с което да промени обстоятелствата. Нямаше с какво да се бие. Ако упорстваше, цялото страдание и смърт, за които Каин говореше, щяха да се осъществят.

— Първо я освободи.

— Вече започна да ми писва — въздъхна раздражено Каин, после се обърна към събралото се множество. — На всички ви са дадени указания. Тръгвайте и очаквайте заповедта ми. Ако тя дойде, още утре нападате тези хора. Ако до довечера той се съгласи да сътрудничи и не получите заповед, се приберете у дома веднага, за да се подготвите за прехода към новата реалност в нашия свят, където трябва да сме готови да управляваме.

Мъжете от всички страни отдадоха чест, като удариха юмрук по гърдите си. Почти едновременно с това се изпариха. На мястото на стотиците мъже сега имаше само сенки и скали. Останаха само десетина мъже.

— До довечера ще са в готовност — обърна се Радел Каин отново към Алекс, — смесени сред хората от твоя свят, като невидима смърт сред неவிждащите и неподготвените. Ако не отвориш портала, до сутринта ще съм им дал заповед да започнат да убиват в мащаби, които не ти е по силите да си представиш. — Ухили се широко. — Освен това ще предам Джакс на Юри с пожелание да прави с нея каквото иска. Ако обаче склониш, ще я обезглавя — ще ѝ осигуря бърза смърт. В противен случай... — сви рамене, без да довърши, той.

Юри извади нож и го показа на Алекс. Беше ножът с украсената със сребро дръжка на Джакс.

— Не бери грижа, аз и хората ми ще я държим жива доста време. Накрая, като се уморим от женските ѝ прелести, ще започна да режа по нея.

Джакс затвори очи при картината на мъченията, които я очакваха.

Алекс разбра, че не му остава никакъв избор, нито пък време. Джакс отвори красивите си тъжни очи и той дълго гледа в тях. В тези измъчени очи виждаше края на своя свят.

— Знаеш, нали? Чета го в погледа ти — прошепна тя. — Вече си се сетил, нали?

Той кимна.

— Тогава недей да ме разочароваш, Александър. Време е да защитим човечеството тук, в твоя свят. Отвори портала.

— Добре — отвърна едва чуто той. — Ще го направя.

Алекс направи знак на Джакс да излезе от пясъчния кръг. Юри я хвана за рамото и я издърпа грубо до каменната стена.

Алекс стъпи върху белия пясък и заравни с ръка пясъка, като изличи стъпките. Започна да рисува символите за активиране на линията на живота, които Джакс му бе показала, само че много по-големи. Трябваше да спечели малко време, за да обмисли всичко, да осмисли всичко, което Джакс му каза, всичко, което обществото „Дагет“ му бяха казали за това какво пише в книгата. Постара се да изрисува символите максимално внимателно, като междуременно подреждаше всичката информация в главата си.

— Това няма да отвори портала — излая Седрик Вендис.

— Като знаеш толкова, защо не вземеш да покажеш на шефа си как се прави?

Вендис изръмжа, но в крайна сметка скръсти ръце и замълча.

Алекс приключи с рисуването и се изправи с лице към Каин.

— Налага се да приема на доверие, че ще удържиш на думата си и ще й спестиш страданията накрая.

— Неведнъж съм доказвал, че когато обещавам нещо, го правя — отвърна Каин със смразяваща зловеща усмивка.

— Тъй като с връзката ми с Джакс е свършено, искам да й кажа няколко прощални думи насаме, преди да приключа с портала. Искам малко време насаме с нея. После ще ти отворя портала. Ако ми откажеш тази елементарна човешка любезност, може и да не повярвам, че си човек, който разбира и ще спази обещанието смъртта й да бъде бърза. — Погледна го ледено. — Може и да размисля.

— Първо ножа — протегна ръка Каин, след като го изгледа с безкрайна злоба.

Алекс извади ножа със сребърната дръжка от калъфа зад двата пълнителя отляво на колана си. Хвана го за острието, по което все още стоеше кръвта на Джакс, и сложи дръжката със символа на Дома Рал в

ръката му. Каин сведе поглед към ножа, а Алекс зачака с ръце в джобовете.

— Добре — махна накрая Каин с ножа, — ако с това тази жалка емоционална драма ще приключи, давай.

— Насаме — напомни му Алекс.

— Остави ги, Юри.

Мазният пират се отместе и застана до Седрик Вендис, откъдето тримата проследиха как Алекс отива при Джакс, опряна на скалната стена с вързани зад гърба ръце. Изглеждаше нещастна и примирена.

Вендис попита Каин нещо шепнешком. Тримата доближиха глави, за да го обсъдят, а през това време Алекс пристъпи до Джакс. Когато най-сетне вдигна глава и срещна погледа му, брадичката ѝ трепереше.

— Много съжалявам, Алекс.

Прегърна я, тя зарови лице в рамото му и заплака.

— Недей да съжаляваш, Джакс — прошепна ѝ, — бъди силна.

Отвори джобното ножче, което бе сложил зад гърба в шепите ѝ.

Джакс осъзна какво държи и замръзна.

— Остро е като бръснач — прошепна до ухото ѝ. — Внимавай, като срязваш въжетата. Дръж ръцете си една до друга, все едно са още вързани и изчакай. Сама ще прецениш кога.

— Алекс...

— Джакс, по-скоро ще умра, отколкото да им дам онова, което искат. Със злото не може да се пазариш. Не можеш да се помириш. Не можеш да правиш компромиси. Ако им го дам, в крайна сметка резултатът пак ще е безкрайни страдания и смърт. Колко време, мислиш, ще мине, преди да се върнат и да решат, че им трябва нещо друго от този свят, и пак започнат да сеят смърт? Не, трябва да се опитам да ги спра сега. Ти беше тази, която дойде, за да спре това зло. Дойде с мисия. Мисия, която още не е изпълнена. С мен ли си? Готова ли си да опиташ?

Тя знаеше какво иска той от нея. Юри стоеше недалеч и я гледаше жадно. И двамата съзнаваха какви ще са последствията, ако се провалят — не само за нея самата, а за всички.

Тя кимна, без да вдига глава от рамото му, за да заблуди тримата, които ги наблюдаваха.

— Прав си. Ако има дори малък шанс, трябва да се възползваме от него. Толкова се страхувах за хората от твоя свят, толкова се срамувах, че дойдох да търся помощта ти, а нанесох единствено повече вреда, че за момент забравих коя съм. Добри духове! Ще ми простиш ли някога, че проявих такава слабост?

Прегърна я силно и я погали нежно по косата.

— Ето тази Джакс обичам. Изобщо не си слаба. Ти си най-силният човек, когото познавам. В случай, че не успеем, искам да знаеш, че те обичам повече от всичко на света.

— Голям мошеник си, Александър Рал — целуна го по шията тя.
— Аз обаче те обичам.

— Имах добър учител.

— Стига толкова — изръмжа Каин.

Алекс я целуна бързо и се върна към задачата си.

— Трябва ми ножът — протегна ръка Алекс.

Радел Каин присви подозрително очи.

— Защо?

— За да отворя портала.

— И как точно ще ти помогне ножът?

— Порталът може да се отвори само от човека, определен съгласно Закона на деветките. Нали?

Каин се взря настойчиво в лицето му.

— Продължавай.

— А как очаквате порталът да познае, че това съм аз — разпери ръце Алекс, — че съм избран съгласно Закона на деветките? Да не мислите, че мога просто да кажа „Сезам, отвори се“ и порталът сам ще се сети и ще се отвори? В този свят магия не съществува, така че как според вас порталът ще разбере, че аз съм човекът, способен да го отвори.

— Предавам се, как? — попита Каин с осезаемо недоволство от номерата, които Алекс разиграваше.

— Кръв.

— Кръв?

— Нужна е от моята кръв, за да разпознае порталът, че съм човекът, способен да го отвори.

— Е, сега вече успя да ми привлечеш вниманието.

Подаде пазения хиляда години от обществото „Дагет“ сребърен нож на Алекс — онзи посочен от Закона на деветките за единствения, който може да отвори портала.

Алекс прокара оръжието под свивката на лакътя си. Колкото и да беше тъпо острието, все пак успя да се пореже достатъчно дълбоко, че да закърви обилно. Някъде дълбоко Алекс осъзна, че белегът на лявата му ръка е почти на същото място, със същата посока и дължина като този на ръката на Джакс, оставен от изменника, проникнал в тръста „Дагет“, който я нападна.

Алекс обърса с острието стичащата се по ръката му кръв. Раната щипеше, но той вече беше потънал в свой собствен свят, в онова, което трябваше да направи. Обърна острието и допря и другата страна, така че и двете сега бяха напълно червени, а от върха се откъсваха капчици.

Радел Каин изглеждаше запленил от ритуала по отварянето на портала.

Алекс отиде при скалния къс с плоската каменна рисунка. Задържа ножа над скалата, като го наклони съвсем леко. Остави няколко капки кръв да паднат на плочата.

Въздухът наоколо изпука глухо, а над пясъка затрептя белезникава светлина.

Наблюдаващите ахнаха от странното, наелектризирано усещане във въздуха и изникналата изневиделица светлина пред себе си. Беше красива, хипнотизираща, подканваща.

— Така, сега трябва да пратя няколко души през портала.

— Това пък защо? — намръщи се гневно Каин.

— Той не се отваря просто така — настоя Алекс. — Не можеш да сложиш багаж в средата на пясъка и да го транспортираш. Работи само с хора. Хората са причината на съществуването му, така че за да може порталът да се отвори, трябва да са хората, толкова по-добре функционира — толкова по-широко се разтваря порталът, за да ги побере. По този начин ще издържи и повече вещи, по-голям товар.

Радел Каин премисли казаното. Изглежда му се стори логично.

Всички останали стояха зашеметени и се взираха във въртящия се в бавен ритъм светъл лъч над пясъка.

— Е? — подкани го Алекс. — Искаше да отворя портала. Ето, отворен е. Но за да заработи наистина, през него трябва да преминат хора.

Най-сетне ухилен доволно, Радел Каин махна на част от хората си да се приближат.

— Хайде тогава. Няколко от вас да отидат да им кажат, че сме успели.

Петима-шестима се втурнаха напред. Алекс се изненада от нетърпението им. Изглежда в техния свят тези неща бяха нещо обичайно и те ги приемаха нормално.

Мъжете се събраха върху пясъчния кръг. Протегнаха ръце нагоре, сякаш се къпеха в светлината. Съдейки по реакцията им, явно ефектът беше приятен гъдел. Всички заедно погледнаха към небето, сякаш към източника на тази топла светлина. На лицата им имаше широки усмивки, като деца пред входа на увеселителен парк.

Радел Каин пристъпи напред до границата между гранита и пясъка, заплепен от светлинното шоу и начина, по който затрептя от присъствието на мъжете. Седрик Вендис също се приближи, за да види по-добре.

— Добре — каза Каин на Алекс и размаха ръка нагоре-надолу, сякаш го приканваше да ги издигне във въздуха, хайде, отвори го докрай. Направи го.

Алекс задържа ножа над процепа.

— Готови ли сте? — попита мъжете в светлината.

Всички дружно закимаха ухилени.

Алекс пхна оцапаното с кръв острие в процепа.

За миг мъжете се изтеглиха нагоре, без да отлепват крака от земята — превърнаха се в дълги колони от плът и кръв, които в следващия момент се разкъсаха в пихтия от кръв и вътрешности и полетяха нагоре. Не успяха дори да извикат, но звукът от разчленяването на костите и мускулите им беше достатъчно ужасяващ.

Всички гледаха в шок, неспособни да помръднат.

Точно този кратък миг използваша Алекс и Джакс.

Джакс се завъртя. Джобният нож в юмрука ѝ премина по диагонал по лицето на Юри и го разпори. Той се огъна инстинктивно назад от силата на удара, което тя използва, за да го изрита в слабините. Той се приведе напред от болка и в този миг тя извади ножа от колана му, протегна ръка и преряза гърлото му.

Алекс извади ножа от каменния блок и се впусна към Каин.

Мъжете се хвърлиха напред от местата си за наблюдение, за да се защитават срещу неочакваното нападение. Каин отстъпи няколко крачки и извади ножа си.

Джакс беше като фурия. Ножът ѝ се забиваше в прииждащите мъже. Няколко бяха мъртви, преди още да са извадили своите ножове.

Алекс видя Седрик Вендис да вади пистолета от колана си и се хвърли настрана. Вендис започна да стреля. Алекс забеляза, че онзи няма опит с оръжието, съдейки по начина, по който боравеше с него.

Но и знаеше, че ако го уцели, това няма да е голяма утеха. Куршумите рикошираха от скалата и се размазваха по срещнатата стена. Наложиха се дори Каин да се прикрие, за да не го застреля Вендис случайно.

Вендис насочи пистолета към Джакс и започна да стреля истерично. Джакс се криеше зад мъжете, които използваше като щит. Куршумите удариха няколко, но не достигнаха до нея.

Алекс се наведе, за да избегне ножа на Каин, изправи се и разпори крака му. Каин отскочи и извика от изненада, болка и ярост. В този момент Вендис насочи пистолета срещу Алекс, за да защити Каин. Стреляше напосоки и отново се наложи Алекс да отскочи встрани, за да не бъде уцелен.

Пълнителят свърши и плъзгачът се върна. Вендис осъзна, че натискането на спусъка не дава ефект, хвърли бърз поглед на пистолета и пак опита със спусъка. Празното оръжие отказа да стреля, а той изрева гневно и го хвърли по Алекс.

Алекс го улови във въздуха. С палеца натисна освобождаващия механизъм зад спусъка и празният пълнител падна. Набута светкавично нов. Плъзгачът се върна напред, отдели горния патрон от пълнителя и го зареди.

Вендис се приближаваше към него с нож. Алекс изстреля два патрона в гърдите му, а после и един в главата.

Алекс се огледа и видя, че Джакс е подхванала Каин, преди да е успял да се изправи на крака. От всички страни се стекоха мъже, хукнали да помагат на Радел Каин. Алекс откри огън и започна да ги сваля един по един, преди да докопат Джакс.

С периферното си зрение забеляза, че тя не обръща никакво внимание на мъжете, които се опитваха да я убият. Заслепена беше от своя собствена ярост и замахваше разярена към Радел Каин. И двамата бяха опръскани с кръв.

Един от мъжете се хвърли към Алекс точно когато патроните му свършиха. Мъжът вдигна нож, за да го забие в него, но той заби крак право в центъра на гърдите му. Мъжът залитна назад. Алекс натисна и пусна празния пълнител и мигновено сложи нов.

Стреля веднъж по мъжа, който се опитваше да се изправи, после се извъртя и стреля по друг отляво. Завъртя се мълниеносно и стреля по двама, които в този момент нападаха Джакс. Първият падна, но

вторият само се завъртя, после продължи напред. С препускащо сърце Алекс насочи мерника към него и натисна спусъка. Сега вече го спря.

Огледа се, но не видя повече нападатели. Стоеше задъхан, с разширени от ужас очи. Имаше чувство, че е изминал цял час, но много добре знаеше, че най-вероятно са били само няколко секунди.

Джакс продължаваше да мушка яростно в окървавения труп на Каин. По очите ѝ се стичаха сълзи, не спираше да пронизва мъртвото тяло.

— Джакс. Джакс. Свърши се.

Тя вдигна ръка да замахне отново, но спря така, с вдигната ръка, хванала здраво сребърната дръжка на ножа и стиснала зъби. Лицето и косата ѝ бяха опръскани с кръв, сълзите се стичаха, а се бореше ясно да си поеме дъх.

— Джакс... свърши се.

Тя го изгледа за момент, сякаш току-що го вижда; после лицето ѝ се отпусна и тя се хвърли с плач в прегръдките му.

— Успяхме — изплака тя. — Убихме копелето. Не мога да повярвам, че след толкова време, след всичко, което направи, след всички, които загинаха заради него, след усилената ни работа, най-накрая успяхме да убием този кучи син.

— Уби го ти — поправи я Алекс нежно.

— Аз го убих — хлипаше тя. — Аз убих това чудовище. Аз.

Накрая се отдръпна, за да го погледне, и плачът ѝ премина в сълзи на радост.

— Изглеждаш ужасно — засмя се криво тя.

— Трябва да видиш ти как изглеждаш — усмихна се той.

Джакс го прегърна, сякаш се страхуваше той да не изчезне.

След известно време тя най-накрая успя да си наложи да се отдели от него.

— Едно нещо обаче не разбирам — каза Алекс. — Защо не активираха линията на живота, за да избягат?

— Някои от мъжете го направиха, онези, които отстъпиха навън. Вендис и Каин не посмяха.

— Защо ще се страхуват да изчезнат и така да се измъкнат?

— Не е толкова просто. Изисква се известна концентрация. Не трае дълго, но за миг, докато го правят, ще бъдат напълно незащитни и уязвими. Очевидно ги беше страх да се изправят така пред нашите остриета и куршуми дори за онзи един миг, за да не ги издебнем. Освен това са свикнали да контролират ситуацията и да избиват на воля. Уверени бяха, че численото им превъзходство ще позволи да овладеят положението.

— Сгрехиха — въздъхна Алекс. — Подцениха те.

— Подцениха и двама ни, но най-вече подцениха човек от този свят, който няма техните способности. — Положи ръка на гърдите му. — Същата грешка направих и аз.

— Ти постъпи както смяташе за правилно. Защищаваше живота. — Алекс се усмихна и я погали по бузата. — Обичам те и сега си в безопасност. Само това има значение за мен.

Джакс огледа клането наоколо.

— Трябва да ги изпратим обратно. Трябва да съобщим на всички, че Каин и Вендис са мъртви.

— Ако им активираш линията на живота, телата им няма ли да се върнат при техния народ, от другата страна?

Джакс кимна и обърса нос в ръкава си.

— А Градината на живота в твоя свят? — попита Алекс. — Кой контролира онова място от другата страна на портала?

— Ние — вдигна глава рязко тя.

— Значи, ако ги изпратим през портала, ще отидат при вас. Така всички, които са на ваша страна, ще разберат за днешната победа.

— Е, да — примига тя, — би било чудесно, но... искаш да кажеш, че наистина можеш да накараш портала да работи? Сериозно?

— Разбира се — усмихна се Алекс. — Ти нали затова дойде тук? Цялата тая история със Закона на деветките?

— Да, ама... не разбирам.

— Направих необходимото, за да отворя портала, но то беше само половината от онова, което е нужно, за да заработи правилно. Мисля, че има защита.

— Откъде знаеш за това?

— За кое?

— За допълнителната защита. Всичко магическо, всичко опасно обикновено има защита. Радел Каин мислеше, че това е твоята кръв, кръвта на онзи, посочен от Закона на деветките. Понякога обаче при по-опасните неща е добавена по-фина защита, така че да може да я използва само правилният човек.

— Е, в този случай е доста проста, но предполагам понякога елементарните неща са най-надеждни.

Алекс я хвана за ръката и я заведе при камъка, в който беше вкарал ножа, за да активира портала. Тя го прегърна през кръста.

— Виж тук — насочи я той.

Тя се наведе да погледне и смръщи чело.

— Рисунка на дървета. Прилича малко на картината, която ми подари. Много наподобява онова място, за което ти разказвах, Шайнистей. — Прокара пръсти по скалната рисунка. — Само че тук е с всички дървета.

— Колко дървета има там?

— Десет — изброи ги опипом Джакс.

— А щом аз съм онзи, посочен от Закона на деветките, според теб колко трябва да са?

— Девет — погледна го изумено тя. — Тук са с едно повече.

— Да — кимна Алекс. — За да проработи порталът, за да може онзи, посочен от Закона на деветките, да го активира и кръвта му да отговаря и всичко това да премине защитата, едно от дърветата трябва да се изтрие, както го направих на онази рисунка.

Тук вече Джакс наистина не разбираше.

— А откъде ще знаеш кое дърво е излишно?

— Лесна работа. Махаш онова, което не се вписва в композицията. — Алекс сложи пръст върху едно от дърветата. — Това тук нарушава композицията на рисунката. Мястото му не е тук. Всеки художник би го видял. Разбрах го още от пръв поглед. Радел Каин не го е забелязал, защото не е художник. Господарят Рал, който го е нарисувал обаче, е бил.

— Искаш да кажеш, че ако изтрием това дърво, порталът ще проработи?

— Залагам си главата.

— Тогава да ги изпратим обратно — огледа се Джакс наоколо. — Да опитаме.

Заедно събраха телата и ги струпаха в центъра на кръга. Белият пясък почервения от попитата кръв, която продължаваше да изтича от труповете. Телата на Радел Каин и Седрик Вендис сложиха едно до друго най-отгоре, за да може всички да ги забележат при пристигането.

С окървавен от раната на ръката палец Алекс изтри излишното дърво. След това пъкна ножа в процепа.

Със същия глух пукот светлината над пясъка се появи почти моментално и затрептя около купчината тела. Телата изчезнаха мигновено. Без избледняване, без ярки вихрушки, без нищо — просто изчезнаха. Пясъкът отново беше бял.

Алекс и Джакс се спогледаха. Всичката кръв на мъжете ги беше последвала през портала. Следите от кръв по земята бяха оставени от тях двамата.

Останали сами, те се погледнаха право в очите за момент, после се прегърнаха, а последвалата целувка бе изпълнена с радост и облекчение.

— Ти наистина си Александър, защитник на хората — каза тя, като седнаха един до друг под меката светлина, падаща през открития покрив в средата на залата. — Изпълни повелята на името си.

Поседяха мълчаливи, прегърнати, наслаждаваха се на мира и тишината.

— Знам какво си мислиш — каза след малко той.

— Така ли? — вдигна очи към него Джакс, както беше облегла глава на рамото му.

Алекс кимна тъжно.

— Мислиш си, че твоята мисия още не е завършена. Мислиш си, че ти си защитник на своя народ.

По бузата ѝ се търкулна сълза. Преглътна и отмести поглед.

— Джакс, нямаше да те обичам, ако беше готова да ги изоставиш, без поне да ги подготвиш за заминаването си.

— Наистина ли? — върна се усмивката на лицето ѝ.

— Не — прошепна той.

— Значи разбираш?

Той кимна, защото нямаше вяра на гласа си.

— Макар че сърцето ми се къса при мисълта, че трябва да си тръгнеш от този свят, разбирам, че трябва да те оставя да го направиш.

Тя сложи ръка на бузата му и отпусна глава на рамото му.

— Само временно. Обещавам, че няма да е задълго. — Устните ѝ потрепваха от опитите да сдържи сълзите си. — Но трябва да се върна, докато все още мога да се възползвам от шанса, който ти ни даде. Ако действаме бързо, може вече да си спасил нашия свят. Трябва да се погрижа да се възползваме от постигнатото от теб, за да нанесем удар, докато все още имаме тази възможност да сложим край.

— Знам — каза той и отмести поглед, неспособен да понесе повече.

Джакс протегна ръка и обърна лицето му към себе си.

— Алекс, заклевам се, че ще се върна възможно най-бързо. Животът ми вече ти принадлежи. Дори и да не съм тук, пак съм твоя. Сега и завинаги.

Сълзите се стичаха по лицето му, докато я целуваше и искаше целувката никога да не свършва.

Алекс тръгна сам през гората, която сега му принадлежеше. Беше напълно замаян.

Капещите от очите му сълзи се сливаха с лекия дъждец, с който небето сякаш искаше да го докосне и утеши.

Всичко му се струваше нереално. Влюбен беше в жена от друг свят. Току-що бе участвал в битка между два свята. Току-що бе спасил своя свят от убийци, които възнамеряваха да избият хиляди хора. Запита се дали не полудява.

Забърса нос с длан и се загледа в късчето синьо небе, което се разкриваше през една пролука между короните на дърветата. Представи си света на Джакс някъде там горе.

Тя беше там, някъде там.

Дори не знаеше къде се намира това „някъде“.

Продължи да върви с невиждащ поглед. Цялото му същество бе насочено към нея. Мислеше само за нея. Искеше само нея.

Неговият свят бе пуст без нея.

Въздъхна. Колко по-лесен щеше да е животът му, ако беше се влюбил в момиче от Земята.

После се усмихна при мисълта, че в момента вероятно и тя си мисли същото.

След като тя си тръгна, той прекара нощта сам в близост до портала. Не искаше да се отделя от последното място, на което я беше видял. И на двамата им се искаше да остане известно време, да остане повече, тази вечер, този месец, тази година.

Завинаги.

Но не можеше. Трябваше да нанесат удар, докато имаха шанс да сложат край. Трябваше да използва това предимство, ако искаше народът ѝ да оцелее, да има възможност да се освободи от мъките, причинени на нея и нейния свят от Радел Каин.

Алекс се гордееше с нея. Беше силна. Лесно можеше да остане. Но тя беше силна. Народът ѝ имаше нужда от нея.

Поне за известно време.

По пътя на връщане Алекс се бе натъкнал на телата на мъжете, които бе убил, за да се добере до Джакс и портала. Не искаше телата им в горите си. Активира линията на живота на всеки и ги изпрати обратно.

Надвечер най-сетне стигна до джипа си, паркиран до потока. Беше уморен от дългото връщане от връх Крепост.

До джипа беше паркиран и бял пикап. На вратата пишеше „Гръст «Дагет»“.

Не беше изненадан, че Хал Халверсън го чака. Охранителят седеше на един камък недалеч. Когато видя Алекс да се задава, стана и проточи врат да погледне нагоре по пътеката. Лицето му представляваше смесица от ярост и тревога.

— Къде е Джакс? Добре ли е?

— Нищо й няма.

— За миг се разтревожих — въздъхна облекчено Хал. После погледна пак към пътеката. — Е, къде е?

Алекс преглътна и се подготви.

— Наложил се да се върне.

— Тръгнала си е? — изрази безкраен смут лицето на Хал.

— Засега — кимна Алекс. — За известно време.

— Но защо?

— Онова, заради което дойде, не е завършено. Трябва да приключи разни неща.

— О! — Хал почеса брадичка и хвърли подозрителен кос поглед на Алекс. — Но ще се върне, нали?

— Да — усмихна се Алекс.

— Добре — усмихна се и Хал и въздъхна облекчено.

— Какво разкриха проверките?

Хал хвърли малко камъче към дърветата.

— Тайлър не беше чист. Самоуби се, преди да успее да го докопам.

— Съжалявам — сепна се Алекс.

— Знаем. Всички съжаляваме. Добрата новина е, че всички останали са чисти — обясни Хал, после махна с ръка в неопределена посока. — Е, какво стана? Как се развиха нещата там горе?

— Ами... дълга история.

— Имам време — сви рамене Хал, — стига да имаш и ти. Бих искал да чуя всичко, ако нямаш нищо против да ми разкажеш.

— Не, всъщност искам да ти разкажа. — Седнаха един до друг на широкия, гладък камък. — Добре е да го изкарам от себе си, да споделя с някого.

— Ама тя ще се върне, нали? — изгледа го скептично Хал.

— Да — усмихна се Алекс. — Съгласи се да се омъжи за мен.

— Да се омъжи за теб? — примига изненадано Хал.

— Аха — кимна Алекс. — Аз не мога да отида в нейния свят. Тя ще напусне нейния, за да дойде да живее тук с мен, затова се наложи да се върне и уреди нещата там. Трябва да е сигурна, че всичко ще е наред с народа ѝ, че ще бъде в безопасност. Засега трябваше да се върне там, но скоро ще дойде.

— Звучи логично. Но за нас ще е истинско облекчение да е тук — обяви Хал, след като помисли малко върху казаното. После го изгледа косо. — Сватба, а?

— Бихме искали церемония само с членовете на обществото „Дагет“. Искаме да се оженим пред хората, които направиха толкова много и за двата свята, без дори да го съзнават.

— Много ще се радваме, Алекс — усмихна се Хал. После го прегърна през рамо. — Всички много ще се радваме. Можеш да разчиташ на нас. Знаем, че си загубил всичките си близки, но искам да знаеш, че сега имаш нас. Същото важи и за Джакс, като се върне. Няма да е самотна тук, ти няма да си единственият ѝ приятел. Обещавам ти.

— Благодаря ти, Хал — усмихна се широко при този израз на щедрост Алекс. — Нямаш представа колко много значи това за мен точно сега.

— Е — въздъхна доволно Хал, — какво стана с разказването?

— Ами — въздъхна тежко на свой ред Алекс, — всичко започна, предполагам, с появяването на тази красива жена в моя свят.

— Не започва ли винаги така? — изкиска се Хал.

БЛАГОДАРНОСТИ

В „Пътнам“ бих искал да благодаря на издателя си Айвън Хелд и на моя редактор Сюзън Алисън за безграничния им ентузиазъм и подкрепа.

Бих искал също така да изразя специалните си благодарности към приятеля ми Андрю Фрийман не само за неговата помощ, но и заедно озари живота ми със своите забележителни идеи, талант, ентузиазъм и с нестихващото си чувство за хумор.

Благодарности и към Хедър Барър, заедно организира невероятна реклама, все едно това е най-лесното нещо на света. А то не е, повярвайте ми.

Публикация:

Тери Гудкайнд. Законът на деветките

Първо издание

Редактор: Калоян Игнатовски

Художник на корицата: Виктор Паунов

Коректор: Станка Митрополитска

Полиграфически комплекс ЖАНЕТ 45, Пловдив

ИК „Прозорец“ ЕООД, 2010

ISBN 978–954–733–663–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.